

Ép Yêu

Contents

Ép Yêu	2
1. Chương 1.1	2
2. Chương 1.2	5
3. Chương 1.3	9
4. Chương 1.4	14
5. Chương 2.1	18
6. Chương 2.2	20
7. Chương 3.1	25
8. Chương 3.2	28
9. Chương 3.3	31
10. Chương 4.1	35
11. Chương 4.2	40
12. Chương 5.1	43
13. Chương 5.2	47
14. Chương 5.3	50
15. Chương 6.1	54
16. Chương 6.2	57
17. Chương 7.1	59
18. Chương 7.2	61
19. Chương 7.3	63
20. Chương 7.4	65
21. Chương 8.1	66
22. Chương 8.2	69
23. Chương 8.3	72
24. Chương 9.1	74
25. Chương 9.2	76
26. Chương 9.3	79
27. Chương 10.1	80
28. Chương 10.2	82
29. Chương 10.3	85
30. Chương 10.4	88
31. Chương 11.1	91
32. Chương 11.2	95
33. Chương 11.3	97
34. Chương 12.1	99
35. Chương 12.2	103
36. Chương 13.1	107
37. Chương 13.2	110
38. Chương 14.1	112
39. Chương 14.2	114
40. Chương 14.3	117
41. Chương 15.1	120

42. Chương 15.2	123
43. Chương 15.3	126
44. Chương 15.4	128
45. Chương 15.5	131
46. Chương 15.6	134
47. Chương 15.7	136
48. Chương 15.8	138
49. Chương 15.9 - End	141

Ép Yêu

Giới thiệu

Những Nhân vật chính trong truyện! Văn Thanh Thu: là một cô gái dễ thương, xinh đẹp họ hàng các

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ep-yeu>

1. Chương 1.1

Trong giới thượng lưu thì thường là nối nghề từ đời này đến đời sau, Gia đình giàu có thì mãi giàu có. Nhưng không chỉ có giàu thôi đâu mà còn có tài nữa, đúng là giống đời, cứ nghĩ con người được cái này mất cái kia, nhưng nhìn kỹ lại thì quả thật cũng không hẳn như thế...

Gia đình họ Thượng Quan của người Trung Hoa thì không ai là không biết đến. Đã mười mấy đời cha truyền con nối, làm buôn bán lớn, công ty này công ty kia, nhưng cái chính của gia đình này là buôn bán Bất Động Sản. Thời Tổ tiên Họ Thượng Quan đã là 1 thời lấy lòng vì nhiều tiền và nhiều đất, nhưng thời đó họ thực sự chưa có nghĩ ra để mà đẻ thêm ra gấp trăm lần số đó, cho đến đời thứ 15 của nhà Họ Thượng Quan, là một người con Cả của gia đình được tên gọi là Thượng Quan Lưu, ông đã tự mình buôn bán và đầu tư vào những mảnh đất lớn nhất tại Đài Loan, Hồng Kông và cả Trung Quốc cho đến nay thì quả thật những mảnh đất mà ông có đã tăng lên đến chóng mặt và những mảnh đất đó được bán hay là được cho thuê với những cái giá thật kinh khủng.

Nhưng thực sự cái này tôi phải công nhận một điều là dân gian ta nói đúng “nhiều tiền thì nhiều vợ”. Quả thật là như vậy, Ông Thượng Lưu thực sự có tới 5 người vợ và không biết bao nhiêu là tình nhân nữa cả. Nhưng với cái tiền ông

hàng ngày kiếm được cũng có thể nuôi nổi hẳn cả một làng, cả một xóm ăn no, mặc đẹp tiền tiêu không hết.

Ông sống cùng với 5 người vợ và con cháu trong một Vila cổ điển kiểu Nhật thật phải nói là Khủng khiếp. Kín cổng cao tường, có tới gần 100 người làm trong đó. Sống trong sự giàu sang và sung sướng, ông có tới 7 người con, 3 trai và 4 gái, các con ông thì có tới 3 người đi theo nghề của ông, còn lại thì tự làm những nghề mình yêu thích.

3 người đi theo ông là Thượng Quan Ngự, Thượng Quan Nhiên và Thượng Quan Mai. 2 người con trai và một người con gái này đi theo nghề của ông, nhưng để người mà ông tin tưởng nhất chỉ có Thượng Quan Ngự, giống ông, đầu óc có khi còn hơn ông nên ông đã tuyên bố cho cả gia đình là sau này ông sẽ để lại gia tài cho Quan Ngự quản lý. Ông đã tuyên bố như thế thì không có ai có thể thay đổi được. Anh em trong gia đình cũng từ đó mà phải tuân theo...

Khi Quan Ngự lên cầm quyền của gia đình thay bố thì cũng là lúc đứa con trai yêu quý của ông đi du học.

Quan Ngự không giống cha mình. Ông chỉ có một người vợ mà ông gặp và đem lòng yêu, cũng may là Cha ông đồng ý ngay, vì vợ ông cũng là một gia đình giàu có xinh đẹp lại còn được cái hiền lành. Ai trong gia đình cũng yêu thương bà và còn nhìn bà như một thiên thần không có cách.

Bà sức khỏe không tốt nên chỉ dám đẻ một con cho người chồng yêu dấu của mình, Quan Ngự biết vợ mình như thế ông cũng không đòi hỏi bà phải đẻ thêm cho ông nhiều con làm gì, ông nói “chỉ cần mình ở bên cạnh ta là ta rất mãn nguyện rồi.”

Ông rất yêu vợ và con. Lúc con trai ông còn bé gia đình thường xuyên đi đây đi đó hết nước này đến nước khác. Ông hay bỏ chút công việc của mình ra để dạy bảo cho thành con trai quý tử của ông. Đến nay thì người con trai đó phải đi học xa, ông cũng rất là lo lắng nhưng không muốn để lộ ra vẻ bên ngoài. Con ông ra nước ngoài sớm hơn với những lứa tuổi ra nước ngoài học.

Anh lúc đó mới có 15 tuổi.

Khi con trai ông đi ra nước ngoài thì ông cũng nghe được một tin rằng bố ông tìm được cháu chất gì của con chị gái của bố ông, vì gia đình bố mẹ chết vì tai nạn xe nên để lại đứa bé cho bà nuôi, nhưng bà thì đã già và cũng không may mất đi, chị của Quan Lưu đã gửi một bức thư đến cho ông và nhờ ông nuôi dùm đứa trẻ xấu số này.

Lần đầu tiên Quan Ngự và vợ ông gặp đứa bé, là một đứa bé gái tầm khoảng 6 - 7 tuổi vô cùng dễ thương và xinh đẹp, đôi mắt to và sáng ngời, lông đen bao trùm con mắt long lanh của cô bé. Vợ của Quan Ngự đem lòng yêu mến cô bé, và nhận lời với ông Nội nuôi nấng nó. Quan Ngự biết vợ mình thích có con gái nên cũng không phản đối gì cả, thực sự ông cũng như bao người khác trong nhà này đều yêu quý cô bé.

Cô bé lớn lên trong ngôi nhà rộng lớn và được mọi người yêu mến, vì cô bé quá đáng yêu, nhiều người còn tưởng cô bé là búp bê, tại vì sự hoàn mỹ của cô bé thật là tuyệt vời.

Vợ của Quan Ngự đặc biệt là chiều chuộng cô bé, bà hay dẫn cô bé đi chơi, đi học như đứa con gái của mình, còn bé gái thì rất yêu quý bà hay nhìn bà bằng một ánh mắt sáng lạ và nhiều yêu mến, mỗi lần bà nhìn thấy cô bé nhìn bà như thế bà cười và vẹo mũi cô bé rồi hỏi ” sao lại nhìn cô như thế, con vẫn lạ hả?”

Cô bé lập tức cúi đầu rồi lắc lắc. Bà cười hiền rồi bế cô bé lên, hôn lên má bụ bẫm trắng nõn của cô bé. Nhiều đêm cô bé hay khóc và gọi mẹ bà hay nằm cạnh cô bé an ủi và cất lên tiếng hát trong trẻo của mình mà ru cô bé ngủ.

Cô bé được 10 tuổi thì nghe có con trai của cô Ngự từ nước ngoài về thăm gia đình. Tuy cô sống trong gia đình nhưng mọi cái không được tham gia. Cô đi học ở một trường khác so với những đứa con, đứa cháu trong gia đình, những đứa bé trong gia đình này được đưa vào trường tư nổi tiếng có danh giá, nhưng cô bé thì học trường cũng tư nhân nhưng bình thường so với mấy người kia.

Cô bé rất dễ gần, càng lớn lại càng đẹp. Vợ chồng nhà Quan Ngự cũng muốn cho cô vào trường nổi tiếng như mấy đứa cháu của mình, nhưng vì còn anh còn em nên thôi. Trong gia đình giàu có này thực sự là cũng có nhiều điều phức tạp về quyền thế anh em trong gia đình, chứ không phải không có.

Thượng Quan Nhiên là người đứng sau Quan Ngự, tuy không tỏ vẻ ra mặt nhưng ông rất ganh tị với lại Quan Ngự và ông cũng rất hận bố ông về chuyện để cho Quan Ngự quản lý hết mọi chuyện trong và ngoài. Quan Nhiên có 2 người con 1 trai và 1 gái đứa con trai cả của ông tên là Quan Thư Quân và đứa con gái tiểu thư chính hiệu Thượng Trì Tuyết. Ông luôn ép Thư Quân phải học thật giỏi và muốn sau này lên cầm quyền gia đình này. Nhưng Thư Quân lại là người không thích và không nghe theo quan niệm của ông, anh hay làm gì anh thích và không ai ngăn cản được.

Lần đầu tiên Thư Quân gặp được Thanh Thu thì lúc đó cô là một đứa trẻ 6 tuổi vừa mới bước vào Thượng Quan còn chưa biết một cái gì ngơ ngác với đôi mắt long lanh đẹp tuyệt vời và say đắm long người của mình. Còn anh thì là

Nghe được tin là Quan Văn Thiên con trai của Quan Ngự về chơi ai ai cũng mừng rỡ và muốn đón tiếp anh. Không khí náo nhiệt trong Thượng Quan làm cho Thanh Thu cũng mừng rỡ và hồi hộp theo, tuy chỉ có 10 tuổi nhưng cô bé muốn giúp mấy người giúp việc trong nhà, chạy lang thang hỏi người này người kia xem cô bé có giúp được gì không.

Bà Ngự nhìn thấy cô bé chạy như thế gọi cô bé lại và nói " Thanh Thu àh, đừng chạy như thế được không? Chẳng may té ngã thì sao?"

cô bé ôm bà nũng nịu " Cô, con muốn giúp mọi người mà, con xin hứa con sẽ cẩn thận không để bị té đâu."

Bà Ngự vuốt tóc cô rồi cười. " Hôm nay con trai cô về, cô mừng lắm, đã 4 năm rồi ta không được gặp nó, ta nhớ đứa con trai bé bỏng của ta quá."

Thanh Thu thấy bà mặt buồn sầu liền hôn lên má bà một cái rồi nói " cô ơi, cô đừng buồn, hôm nay anh Văn Thiên về rồi mà."

Cô bé vừa nói vừa cười một nụ cười dễ thương với bà. Bà nhìn cô bé cũng cười và hôn lên má cô bé một cái. "cô yêu con uhmuaah" cô bé cứ thế mà cười khúc khích "con cũng yêu cô".

Quan Ngự từ đằng sau đi tới chỗ vợ mình và Thanh Thu ông bế cô bé lên rồi nói " ahhh, Thanh Thu dạo này lớn ghê. Bác sợ vài năm nữa bác không bế nổi con mất rồi."

Cô bé ôm ông và nói ngây thơ "thì con se bế bác."

Ông Ngự cùng vợ cười vang lên, ông nói "con bé này, con làm sao mà bế nổi bác?"

Thanh thu mặt nghệt ra, ý cô bé không nói đùa " Con sẽ ăn thật nhiều để rồi con bế được bác."

Ông Ngự hạ cô bé xuống đất vỗ mũi cô bé rồi nói tiếp. "Cháu có ăn nhiều thế nào cũng không bế nổi ta đâu, ta nặng lắm. hahah"

Bà Ngự ôm cổ chồng rồi cũng nói "Thanh Thu biết không đến cô cũng không bế nổi ông xã của cô làm sao mà con bế nổi đây?"

Ông Ngự quay sang chỗ vợ mình hôn lên mặt bà một cái, 2 người ôm nhau không muốn rời. Thanh Thu thấy vậy nhắm mắt lại " Cô và bác đợi con đi ra ngoài đã chứ?" và thế là cô bé theo phần sạ lao ra ngoài chạy chạy về phía hành lang.

Thì bỗng cô bé va phải một ai đó RẦMMM một cái ngã về đằng sau, cô bé ngã đau nhưng không khóc ngược lên nhìn người mình va phải, là một chàng trai thân hình cao lớn đứng hiên ngang liếc mắt xuống nhìn cô. Đằng sau chàng trai là mấy người nữa cùng đi theo họ nói chuyện với nhau bằng tiếng anh thì phải, nhưng cô nghe không hiểu gì hết, cô bé mới học lớp 5 chỉ đang học bập bẹ tiếng anh thôi.

Chàng trai ngồi quỳ đầu gối xuống hỏi. "Có làm sao không nhóc?"

Cô bé ngược mắt lên nhìn anh, 2 mắt cô bé long lanh sáng ngời nhìn anh, ánh mắt cướp hồn của cô bé làm anh không hỏi gì thêm mà cứ nhìn cô bé. Mấy người đằng sau thấy thế liền đến gần và nói gì đó với anh, anh đứng dậy thì Thanh Thu cũng lập tức đứng dậy theo.

Thấy cô bé không sao, anh lấy tay xoa đầu cô bé và nói "lần sau đi đứng cẩn thận nhé đừng có chạy như vậy nữa."

Cô bé cảm giác được sự ấm áp trong bàn tay đó lan xuống da đầu của mình. Anh rời đi để lại cô bé đứng đó, 2 tay đang túm lấy gấu váy của mình mà nhìn theo anh. Cô để ý anh đi đến Quan Ngự liền lúng túng đi theo. Cô đứng ngoài cửa ngó đầu vào thì thấy cô Ngự và bác trai đang ôm người thanh niên đó, cô thấy nước mắt của cô Ngự đang đầm đìa rơi xuống. Cô đoán được rằng chắc hẳn đó là anh Văn Thiên. Cô bé thập thò ngoài cửa, bỗng dưng cô Ngự nhìn thấy Thanh Thu cô vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô bé vào trong. Mọi người nhìn theo bà và thấy Thanh Thu chạy lại và ôm chặt bà Ngự.

Văn Thiên nhìn mẹ đang ôm cô bé anh ngỡ ngàng hỏi “Mẹ đây là Thanh Thu, cô bé mà mẹ nói cho con trên điện thoại đây ạ?”

Anh vừa nói vừa chỉ tay vào Thanh Thu đang ôm bà Ngự. Quan Ngự đi đến bên anh và nói ” đúng rồi đó, con bé dễ thương không?”

Văn Thiên cười và quỳ 1 bên gối xuống để ngang hàng với cô bé, anh đưa tay ra, ý về định bắt tay “Chào cô bé Thanh Thu, anh là Văn Thiên.”

Anh cười hiền và nhìn cô bé, anh thật là thánh thiện, vẻ mặt đẹp dễ, khôi ngô tuấn tú, toát ra một vẻ đẹp hoàn mỹ và thân thiện. Thanh Thu nhìn anh rồi cũng đưa bàn tay bé nhỏ của mình để bắt lấy bàn tay to lớn của anh. Anh nhìn thấy cô bé thật dễ thương đôi mắt cong lên và ôm chầm lấy cô bé vào trong lòng mình. Thanh Thu hoảng hốt trước sự bất ngờ này, cô bé mở to mắt nhưng lại không kháng cự lại cái ôm của anh. Cô để cho anh ôm mình, mùi hương trên người anh làm cho cô bé thấy dễ chịu và thoải mái...

Một lúc sau anh buông cô bé ra và chêu ” thích anh ôm thế sao?”.

Thanh Thu đỏ mặt lấy 2 tay che mặt mình mà không nói. Anh nhìn thấy cô bé làm động tác đó, thì mỉm cười nhẹ. anh cố gắng lấy tay của cô bé ra khỏi mặt và đột nhiên anh hôn nhẹ lên cái má mềm mại đến khó tả và mịn màng của cô bé. Thanh Thu với đôi mắt đã to, hiện tại còn to hơn nữa, cô bé căng hết cỡ há mồm nhìn anh. Anh thấy thế bật lên cười, Thanh Thu thấy vậy chạy đến chỗ Cô Ngự lao vào lòng cô mà xấu hổ. Cả ba người thấy hành động đáng yêu của cô bé cười rộ lên. “Văn Thiên àh, con đừng trêu Thanh Thu thế, nếu không sau này hối hận đấy!”

Văn Thiên nhún mày không hiểu Mẹ mình nói gì. Anh ngồi xuống ghế Sôfà và nói “Sao lại hối hận chứ? con thấy bé nhóc dễ thương nên trêu thôi mà, có sao đâu? Đúng không Thanh Thu?”

Anh nhìn về phía cô bé đang ôm mẹ anh mà cười cười. Thanh Thu không nói gì, hình như cô cũng không hiểu cho lắm vẫn tiếp tục rúc vào lòng cô Ngự. Văn Thiên nhìn cô bé 1 lúc rồi ngược lên nhìn mẹ anh “Mẹ con có bạn gái rồi.”

Bà Ngự hoảng hốt nhìn thẳng con trai, ông Ngự đang uống nước cũng ngừng uống luôn vì ho sặc sụa. ” Có bạn gái?” 2 người họ cùng đồng thanh lên 1 tiếng.

Anh thông thả uống nước rồi nói tiếp. “Vâng, cô ấy cũng về đây. Nhưng hiện tại cô ấy đang ở nhà bố mẹ cô ấy. Con quen cô ấy ở trong trường, cô ấy cũng cùng đi du học ở bên Mỹ như con.”

Cô Ngự nói ” thế sao không nói cho bố mẹ biết sớm chứ?”

Anh khua khua tay “Bọn con mới quen nhau chưa được lâu lắm, nên con không kịp nói.” Bố anh đứng dậy đi về phía anh, vỗ lên vai anh nhẹ nhàng. “Con có bạn gái lúc này thì bố không cấm, nhưng đừng lừa dối chuyện học hành là được rồi.”

Anh cười thánh thiện “Tất nhiên rồi Chết.”

2. Chương 1.2

Mẹ anh cũng mỉm cười “Cố gắng nhé con trai”.

Anh đến gần bên mẹ anh đang ôm Thanh Thu cô bé đang hóng chuyện, nhưng vẻ mặt ngây thơ như đang không hiểu gì cả. Anh vòng tay qua ôm cả mẹ lẫn Thanh Thu vào lòng, mặt của anh với mặt cô bé gần sát bên nhau, anh nhìn cô bé cười chiu mến, cô bé thấy vậy rúc vào lòng cô Ngự để che đi cái mặt đỏ ửng của mình, khi anh nhìn vào.

Buổi tối hôm đó cả gia đình Thượng Quan đông đủ, có rất là nhiều người, Thanh Thu còn không biết ai vào với ai. Tại vì cô là bé nhất ở đó nên không có ai để ý đến cô cả. Cô ngồi trên bàn ăn đối diện cô là mấy cô gái khoảng tầm 15 -16 tuổi chắc là cháu chắt của gia đình họ Thượng Quan, mà cô chưa từng gặp.

Mấy cô gái trẻ đang bàn tán xôn xao về anh Văn Thiên. „trời ơi ông anh họ sao mà đẹp trai thế kia, đẹp hơn cả Thư Quân ấy chứ?”

Một cô gái xinh đẹp khắc giọng điệu đanh đá hơn hếch đôi môi cong đẹp quyến rũ của mình lên đáp trả lại. „này nhé, đang nói xấu gì anh trai tôi đây?” mấy cô kia không nói gì nữa hất hàm đứng dậy đi, để lại cô gái xinh đẹp kia ở lại. Cô ta ngồi một chỗ nhìn về phía Văn Thiên và mỉm cười thích thú...

Thấy mọi người không ai để ý đến mình Thanh Thu liền đứng dậy đi ra ngoài, cô bé chạy đến hồ cá sau vườn nhà, tuy trời tối nhưng mà ở đây đủ ánh điện để có thể nhìn thấy hết cả đường đi lẫn mọi vật xung quanh.

Cô đi đến gần hồ cá ngồi xổm xuống định nhìn mấy con cá bơi trong hồ, nhưng lúc này trời tối quá cô bé không nhìn thấy gì hết ngoài cái bóng của anh trăng khuyết đáng động dẩy dưới mặt nước.

Cô bé định rời đi thì có một tiếng bước chân tiến lại gần, là một chàng trai cao lớn có một khuôn mặt thanh tú, đáng vẻ bóng bẩy tiến lại gần cô bé. Thanh Thu thấy người con trai lạ mặt này cô bé cũng hơi sợ sợ định lùi đi, thì tiếng nói của người kia cất lên „Chờ đã, đừng sợ”.

Cô bé quay đầu lại nhìn người con trai đó, anh ta mỉm cười và đưa tay ra trước mặt ý muốn cô bé lại gần „Chào cô bé, anh tên là Thư Quân”

Thanh Thu liền thấy biểu hiện thánh thiện của anh thì không còn sợ gì nữa mà cô bé đi đến gần chỗ anh và cũng đưa tay ra cầm lấy tay anh, cất lên một giọng nói dễ thương và trong trẻo của mình „em tên là Thanh Thu.”

Thư Quân nhìn Thanh Thu thật lâu rồi anh mỉm cười nói „anh biết”.

Thanh Thu đưa con mắt kinh ngạc của mình lên, đôi môi xinh đẹp há ra rồi hỏi lại anh. „Làm sao anh biết em tên là Thanh Thu ạ? Anh Gặp em rồi sao?” Đôi mắt ngây thơ chớp chớp nhìn anh.

Dưới ánh trăng khuyết Thư Quân nở ra một nụ cười để lộ ra hàm răng trắng muốt của mình rồi anh quỳ một đầu gối ngồi xuống ngang hàng với Thanh Thu. „Anh biết em từ rất lâu rồi cơ.” Anh dơ bàn tay mình lên đặt trên đầu cô bé xoa xoa.

Thanh Thu nhìn anh bằng 2 con mắt mở to sáng ngời của mình mà khi ai nhìn vào đó không cưỡng được lại mà chỉ muốn ôm cô bé. „Anh nói thật chứ?”

Thư Quân cười cười „Uhm” một tiếng rồi anh nói tiếp „Thanh Thu em rất xinh đẹp đó, em có biết không?”

Thanh Thu nhìn anh ngây ngô 2 tay cầm lấy đuôi tóc dài được cô Ngư buộc cao sang hai bên ình mà ngây ngô đáp lại „Thật thế ạ?” rồi cười hì hì cảm giác thích thú được người khác khen mình xinh.

Thư Quân nhìn cô bé cũng cười theo „Đúng, rất xinh và dễ thương.”

Thanh Thu nhìn anh rồi lại hỏi „Anh cũng là cháu của ông trong gia đình này sao?”

Thư Quân gật đầu rồi nhìn cô bé. Anh lấy trong túi mình ra một cái kẹo gói màu hồng nhạt rồi đưa sang cho Thanh Thu hỏi „Anh cho em đây, em có thích ăn kẹo không?”

Thanh Thu nhìn thấy cái kẹo trong tay anh mà mắt sáng ngời, gật đầu lia lịa „Có ạ.”

Thư Quân mỉm cười rồi thở dài, „Thanh Thu chúng ta làm bạn bè nhé, em có chịu không?”

Thanh Thu ngây người ra mà nhìn anh, cô thật sự là đang không hiểu gì hết? “Anh lớn như thế, mà sao lại muốn làm bạn với em?” Tại vì cô bé đã bị ảnh hưởng với cái gia đình Thượng Quan này đây mà, không ai để ý đến một đứa bé cả, thật là tội nghiệp.

Thư Quân quay sang Thanh Thu cười hiền dịu, “nhưng anh muốn chơi với em, có được không?”

Cô bé nhìn anh với đôi mắt sáng và long lanh, có vẻ bất ngờ trước câu nói của anh rồi từ từ lộ ra một nụ cười mê người, gật đầu đồng ý với anh. “Vâng ạ”!

Thư Quân cũng cười theo rồi đưa tay ra trước mặt cô bé dơ ngón út của mình lên, “thế thì chúng ta móc tay đi, là sẽ làm bạn mãi mãi ấy?”

Cô bé đồng ý định đưa tay mình lên để móc tay với anh thì bỗng nhiên đằng sau cất lên một tiếng nói, “lớn rồi còn chơi trò trẻ con vậy hả, Thư Quân?”

Thấy có tiếng nói của ai đó, khi hai người chưa kịp móc tay thì liền quay đầu lại, nhìn ra đó là Văn Thiên, anh trên tay cầm một điều thuốc lá, miệng nở ra một nụ cười ngọt ngào nhìn về hướng Thư Quân và Thanh Thu.

Thư Quân không nói gì chỉ đáp lại bằng một nụ cười hiềm bí, Thanh Thu thấy Văn Thiên hút thuốc cô liền lấy tay mình bịt lên mồm và mũi. Thấy cô bé làm như thế Văn Thiên liền thả điều thuốc xuống đất, lấy chân dẫm lên điều thuốc cho nó không thể còn cháy được nữa, nằm bẹp dí dưới nền đất.

Anh định đi lại gần chỗ 2 người họ thì đằng sau có một bàn tay của một người con gái kéo anh lại, đó chính là Tri Tuyết em gái của Thư Quân, cô nàng nhìn anh cười thật tươi, 2 bàn tay trắng mịn màng, thon dài ôm lấy cánh tay của anh.

“Anh họ, đi đâu thế có muốn đi chơi với em không?” cô nũng nịu chu cái môi cang mọng của mình lên nói với anh.

Văn Thiên nhìn cô cười một nụ cười không hài lòng cho lắm, thì bỗng dưng mấy cô em họ đằng sau cũng lao tới bắt chuyện với anh. Tri Tuyết thấy thế mặt hàm hàm, lườm nguýt mấy người kia. Bỗng dưng một cô em họ khác nhảy vào hỏi anh, “Anh họ àh, anh có người yêu chưa?”

Mọi người im lặng chờ anh trả lời, từ đầu, anh còn suy nghĩ cái gì đó rồi anh khẽ nhếch môi lên cười, đi đến gần cho Thanh Thu ôm chầm cô bé vào trong lòng, “anh có vợ sắp cưới rồi.” Câu nói vừa chấm dứt thì anh hôn lên môi của Thanh Thu chụt một cái, một nụ hôn rất nhanh và rất thoáng qua, nhưng vẫn có thể cho cô bé thấy được sự mềm mại trên đôi môi của anh.

Mọi người cả Thư Quân và Tri Tuyết ai cũng ngạc nhiên về hành động của Văn Thiên, thì bỗng dưng Thư Quân bật tỉnh anh tứ giác lao về phía Văn Thiên túm lấy cổ áo anh, “mày làm gì thế thành khôn?”

Trước sự biểu hiện của 2 người kia, Tri Tuyết rất bất ngờ, cô quay sang nhìn Thanh Thu bằng một ánh mắt không mấy là thiện cảm, cô tiến lại gần Thanh Thu, thấy cô bé đang mở to đôi mắt, đứng đờ người cạnh hồ cá. Tri Tuyết đến gần cô bé, lướt qua cổ ý và phải cô bé làm cô bé chưa lấy được bình tĩnh và rơi vào hồ cá.

“AAAAHHHHH” một tiếng kêu và sau đó là tiếng tiêng kêu của nước bị va chạm mạnh khi bị cô bé ngã xuống RẦmm nước trong hồ bắt tung tóe lên trên, mọi người đều nhìn về phía hồ cá. Văn Thiên nhanh chân chạy đến hồ cá anh liền nhảy xuống, may là hồ cá không sâu ngay lập tức anh nhìn thấy Thanh Thu cô bé đã ngất lịm đi vì sợ hãi. Anh lấy tay chồm nhanh lấy cô bé và bế cô bé lên bờ.

Lên được trên anh đặt cô bé trên mặt đất và lấy tay hơi tát nhẹ nhẹ vào mặt cô bé mà gọi “ThanhThu..., Thanh Thu tỉnh lại đi?” nhưng cô bé nằm bất động. Anh vuốt mái tóc dài của cô bé sang một bên, áp tai mình vào ngực cô bé rồi ngay lập tức anh bịt mũi cô bé lại, lấy tay khạc hơi mở miệng Thanh Thu ra và lấy môi mình thổi vào trong đó. Rồi tiếp theo anh lấy tay ấn nhẹ vào ngực cô bé và cứ làm đi làm lại nhiều lần như thế...

Mọi người lúc đó ở trong nhà nghe được tin là Thanh Thu rơi xuống hồ cá bà Ngư và ông Ngư đều hoảng hốt lao nhanh ra ngoài xem, khi đến nơi thì thấy Văn Thiên trên người ướt sũng đang quỳ gối hô hấp nhân tạo cho cô bé đang nằm dưới đất bất tỉnh không động đậy.

Thanh Thu ho sặc sụa, nước từ trong miệng cô bé trào ra ngoài chảy theo đường miệng đi qua sau gáy. Cô bé hơi mở mắt, nhìn thấy cảnh mờ mờ trước mặt mình, chớp chớp con ngươi rồi mới phát hiện ra Văn Thiên về mặt anh đang lo lắng nhìn cô.

Cô Ngư ngay lúc đó chạy đến ôm cô bé, bà đang khóc nước mắt chảy ra hai bên má, ôm cô bé thật chặt rồi bà nói, “sao lại ngã xuống đó vậy, Thanh Thu?” Thanh Thu không trả lời sợ hãi ôm bà thật chặt.

Tri Tuyết đã đi từ lúc nào rồi, Thư Quân thì vẫn còn đứng ở đó, anh nhìn Thanh Thu một lúc thật lâu rồi cũng mới rời đi.

Văn Thiên bế Thanh Thu vào nhà, đến phòng của cô bé, anh đặt cô bé lên giường, lấy tay mình đặt lên trán cô bé, thấy hơi ấm ấm. Bà Ngư đi vào lấy cho Thanh Thu bộ váy ngủ rồi đến bên giường cô bé, đỡ cô

bé dậy. “Thanh Thu àh, cô bế con đi tắm và thấy quần áo nhé, không con sẽ bị cảm lạnh đó.”

Thanh Thu khẽ gật đầu, trên mặt cô bé vẫn tỏ ra vẻ hoảng sợ choàng tay lên cổ của bà, bà Ngự bế cô đi vào phòng tắm. Khi quay đầu lại thì Văn Thiên đang ngồi ở ghế phòng cô bé, thấy được ánh mắt đục ngầu của cô bé, khuôn mặt tái nhợt đi không còn như lúc anh gặp cô bé ngay ngày đầu tiên nữa. Bỗng dưng trong lòng anh thấy nhói đau. Anh sờ lên lồng ngực của mình, thì phát hiện bên trong đó đang đập loạn lên...

Một lúc sau bà Ngự bế Thanh Thu đang mặc chiếc váy màu hồng nhạt dài thướt tha làm càng tôn thêm nước da trắng mịn màng của cô bé ra khỏi phòng tắm, tóc cô bé đã được sấy khô. Mái tóc dài gần đến hông đen nhánh, suôn dài, mượt mà, mà Văn Thiên cứ nhìn cô bé chỉ có 10 tuổi mà đã đẹp như tranh vẽ này không rời. Trong cô bé lúc này, như cô công chúa ngủ trong rừng vậy.

Mắt của Thanh Thu mơ màng, hình như cô bé đang buồn ngủ. Bà Ngự cho Thanh Thu nằm xuống rồi đắp mền lên cho cô bé. Thanh Thu rất nhanh đôi mắt lim dim chìm vào giấc ngủ.

Bà Ngự thấy Văn Thiên vẫn còn ngồi đó, bà khẽ nói, “Con không về phòng mà nghỉ ngơi đi?”

Văn Thiên không nói gì đứng lên quay đầu ra cửa lúc anh đi được 2-3 bước thì quay lại, như nghĩ ra cái gì đó, hỏi mẹ anh, “Mẹ? Bố mẹ của Thanh Thu chết vì tai nạn ô tô đúng không?”

Bà Ngự ngạc nhiên nhìn anh, không hiểu vì sao anh lại hỏi đến vấn đề này, “Uhm, khổ thân con bé. Lúc đó nó mới có 6 tuổi.” bà quay đầu lại nhìn Thanh Thu đang ngủ ngon trên giường, đôi mắt của bà hơi buồn rầu nhìn cô bé.

Anh cũng nhìn Thanh Thu, rồi thở dài một tiếng, như lại nghĩ ra cái gì hỏi tiếp. “Ah, mẹ con nghe ba nói, Thanh Thu học trường tư nhân bình thường, sao mẹ và ba không cho cô bé học trường mà gia đình mình hay học ở đó?”

Mặt bà Ngự càng buồn hơn, bà nói “ba và mẹ cũng muốn cho con bé vào trường danh giá học, nhưng mấy anh chị em của ba con có vẻ không hài lòng, ông Nội thì không có phản đối gì mà chỉ bảo với ba và mẹ tự tính thế nào mà không mất lòng ai cả là được rồi.”

Bà thở dài rồi nói tiếp, “hôm đó có cả gia đình Quan Nhiên, con bé con gái ông ấy nhất quyết không muốn Thanh Thu học cùng trường với nó, con bé đó thật là oái ăm. Nó còn nói Thanh Thu đâu phải cái gì trong gia đình này đâu, chỉ là họ hàng xa tít mù khơi được gia đình mình nuôi là tốt lắm rồi. Thấy mọi người, anh em trong gia đình phản đối thế nên ba con cho Thanh Thu vào học một trường khác.”

Văn Thiên nghe đến đó 2 hàng lông mày anh cũng nhíu lại, thật sự là khó chịu với cái gia đình có tiền mà không có tình này...

Ngày hôm sau Văn Thiên dậy thật sớm, cả đêm qua anh mãi lo nghĩ về cái gì đó mà không ngủ được. Anh đi đến phòng Thanh Thu, thấy mẹ mình đã ở trong đó rồi, anh gõ nhẹ cửa rồi đẩy cửa đi vào. Bà Ngự quay lại, mặt bà có vẻ nhăn nhó nhìn Văn Thiên.

“Thanh Thu sốt cao quá, phải gọi bác sĩ thôi.” bà tay sờ lên trán của cô bé đang nằm trên giường hai bên mà đỏ ửng lên vì sốt, môi tái nhợt đang thở hồng hồng.

Văn Thiên cầm lấy điện thoại di động của mình lên gọi cho bác sĩ. Nửa tiếng sau một ông bác sĩ già chạy vào phòng Thanh Thu cùng với một cô y tá.

Văn Thiên vừa rồi cầm điện thoại lên thì có thấy đến gần 20 cuộc điện thoại và không biết bao nhiêu cái tin nhắn của cô bạn gái mình, mà lúc đó anh không còn tâm trí để ý mấy thứ đó mà chỉ muốn gọi nhanh cho bác sĩ.

Một lúc sau bác sĩ khám xong cho Thanh Thu, ông quay sang Bà Ngự và Văn Thiên nói, “cháu bé, sốt hơi cao nhưng mấy ngày này chịu khó nằm trên giường nghỉ ngơi uống thuốc là được rồi. Sẽ mau khỏi nhanh thôi.”

Bà Ngự cảm ơn bác sĩ rồi tiễn ông ra ngoài, Văn Thiên đến bên cạnh giường Thanh Thu ngồi lên mép giường cô bé, tay anh lại đặt lên trán cô bé. Bỗng dưng, anh hạ người thấp xuống, không có một chủ trương gì hết mà hôn lên trán cô bé.

Ngay sau đó anh lại phát hiện ra tim mình lại một lần nữa đập loạn lên, anh đứng bật dậy, lấy tay che lên miệng mình. Anh đang không biết mình bị cái gì? Sao lại như thế này, chắc anh bị điên rồi? Anh thầm tự trách mình, >> cô bé mới có 10 tuổi thôi đó, Văn Thiên, mày đừng có làm loạn.<<

Rồi ngay lập tức anh lao ra cửa, thì đúng lúc đó mẹ anh định đi vào va phải anh, bà kêu lên “AH” anh không nói gì vội rời đi, bà nhìn theo anh lắc đầu, lẩm bẩm “cái thành quỷ sứ này.”

Văn Thiên rời đi, ngay lập tức điện thoại trong túi anh rung lên, anh cầm điện thoại mình lên nhìn vào máy, cái máy di động nhấp nháy hiện lên 2 chữ Chi Mỹ, cô bạn gái của anh. Anh chạm vào hình màu xanh lá cây ở trong chiếc di động màn hình cảm ứng. Trong điện thoại vang lên một tiếng của người con gái, nghe có vẻ hơi chói tai, hình như cô bạn gái anh rất giận thì phải?

Anh không nói gì cứ để cho đầu bên kia nói tiếp, một lúc sau có vẻ mặt của anh khó chịu, anh hạ điện thoại xuống cụp máy luôn, anh cầm điện thoại của mình mà tiện tay tháo luôn cục pin trong đó ra, rồi đút nó vào túi quần.

Anh thoáng thả đi xuống bếp, thấy mấy người làm đang cầm cùi nấu ăn ở một cái bếp rộng lớn, anh đi vào mỉm cười với mọi người. Mấy người làm thấy anh đều sững sờ nhìn, một người chủ bếp chạy đến hỏi anh “Cậu chủ, cậu có việc gì mà xuống tận đây vậy?”

Anh nhìn ông ta lộ ra một nụ cười thiên thần đến mê người, mà mấy cô gái trong phòng bếp đều mê mẩn nhìn anh mà không ai nói lên được lời nào.

“Tôi muốn nấu cháo, có thể mượn tạm cái bếp của chú không?”

Mọi người trong đó lại một lần nữa ngơ ngác nhìn anh. Ông chủ đầu bếp trưởng cũng ngơ ngác không kém hỏi lại. “Cậu chủ muốn ăn cháo, cứ kêu một tiếng để tôi nấu cho, chứ không cần phải xuống tận đây đâu.”

Anh khua khua tay nói “Tôi không muốn ăn, mà tôi muốn nấu. Chú cho tôi mượn tạm cái bếp của chú đi.”

Mọi người không ai nói gì nữa, ông chủ bếp hiểu ý, ra hiệu ấy người làm lùi ra. còn anh ngay sau đó xắn tay áo sơ mi của mình lên bắt tay vào nấu cháo. Mấy cô gái làm bếp, không thể tập chung nấu đồ được nữa mà cứ nhìn anh, anh làm rất nhanh, từng động tác rất lưu loát, 2 bàn tay với 10 ngón tay dài đẹp của anh thoăn thoắt cắt hành rồi phi thơm, khuấy cháo. Có một cô bé đầu bếp định định đập lấy mấy di động của mình ra quay lại, thì bị ông Chủ bếp phát hiện được lấy cái muôi gó đánh một cái vào đầu, cô bé ôm đầu kêu oai oai. Anh nhìn thấy thế cười nhẹ và lắc đầu.

3. Chương 1.3

khi anh rời khỏi phòng bếp anh bê một bát cháo trên tay được đặt vào một cái khay gỗ, rồi cười cảm ơn mọi người quay đầu đi. Mấy cô gái đứng trong bếp vẫn ngây người ra nhìn theo anh mà miệng thì lẩm bẩm “Đẹp trai quá.” Ông đầu bếp thấy thế GẦM lên một tiếng, mấy cô gái کیا giật mình hoảng hốt quay lại công việc của mình.

Anh bưng khay cháo tiến về phòng của Thanh Thu, lúc bước vào phòng thì thấy cô bé đã tỉnh dậy. Anh đến bên cạnh cô bé đặt khay cháo xuống cái bàn ngủ, ngồi lên mép giường cạnh cô bé, anh nở ra một nụ cười thật tươi rồi nói, “Thanh Thu, còn mệt không?” Cô bé khuôn mặt vẫn hơi nhợt nhạt nhìn anh, cố gắng để ra một nụ cười rồi nhè nhè lắc đầu.

Tay anh lại sờ lên trán cô bé, thấy đã hạ sốt anh nói tiếp, “Thanh Thu muốn ăn gì không?”

Cô bé vẫn khuôn mặt đó nhìn anh rồi lại lắc đầu, anh thấy cô bé lắc đầu thì 2 hàng lông mày hơi nhíu lại.

“Không ăn, cũng phải ăn đó nhóc.” anh quay người sang cầm bát cháo lên rồi nói tiếp, “có cháo nè, thơm ngon lắm. Ăn nhé!”

Thanh Thu nhìn anh, nhưng lần này cô bé lại gật đầu.

Anh cười mẫn nguyện, đỡ cô bé hơi ngồi dậy, múc một thìa cháo thổi và đút cho cô bé, cô bé nhìn anh rồi nhìn thìa cháo 2 mắt sáng ngời chờ đợi lúc ban đầu vốn có của nó.

Khi ăn hết bát cháo, mặt của cô bé quả thực là đỏ bừng lên vì nóng, bà Ngự lúc đó đi vào nhìn thấy thốt lên, “Thanh Thu con vẫn còn sốt sao?”

Văn Thiên quay sang nói, “đỡ rồi mẹ, cô bé vừa ăn cháo xong.”

Bà nhìn cô bé, thấy 2 má nó đỏ ửng lên vì nóng, bà quay sang nhìn bát cháo, sờ vào nó thấy vẫn còn nóng mà đã hết. Bà nhíu mày lại nhìn con trai quý tử của mình.

Anh thấy mẹ nhìn mình như thế thì hỏi lại “sao mẹ nhìn con như là nhìn ác quỷ vậy?”

Bà lần này lườm anh luôn rồi gắt lên. “Quá ác quỷ, chứ không phải là ác quỷ vừa”

Anh ngơ ngác hỏi lại, “vì sao ạ, con đã làm sai gì chứ?”

“Còn làm gì, bát cháo nóng thế kia mà đút cho con bé, anh không nhìn con bé nó toát hết cả mồ hôi và mặt nó đỏ bừng lên sao?” Mẹ anh ôm cô bé vào lòng mà mắng anh.

Anh nhìn Thanh Thu quả thật là mặt cô bé đỏ như chưa bao giờ từng đỏ. Bà Ngự hỏi Thanh Thu “có bị bỏng mồm không?”

Cô bé lúc đó nhăn nhó và cất lên giọng nói nhỏ và cực điểm dễ thương, “nước!”

Văn Thiên lúc đó lập tức đi rót nước cho cô bé, anh không thể hiểu Thanh Thu có thể chịu đựng mà không nói như thế. Anh thấy lòng mình áy náy, khi không hỏi cô bé trước là có nóng quá không.

Anh cầm cốc nước đến cho cô bé, nhìn thấy cốc nước Thanh Thu liền cầm lấy vội. Nhìn Thanh Thu uống nước bà Ngự nói tiếp “Con bé này nòng thì phải, nói chứ.”

Bà quay sang Văn Thiên đang đứng ở đó bà nói tiếp “Thanh Thu chịu đựng giỏi lắm, kể cả có bị làm sao nó cũng không bao giờ nói với ai. Lúc mới đến đây đi học bị té ngã rách hẳn một miếng thịt ở đầu gối về cũng không nói cho ai biết, đến khi mẹ thay quần áo cho con bé thì phát hiện ra.”

Thanh Thu nhìn bà rồi nhỏ nhẹ nói, “con muốn uống nữa cô ơi.”

Văn Thiên cầm cốc trong tay cô bé, và đi lấy thêm cốc nước nữa cho cô.

Khi quay lại anh thấy mẹ mình đang dầm thuốc nhỏ ra, anh thấy lạ hỏi: “Mẹ sao mẹ lại dầm nhỏ thuốc ra thế?”

Mẹ anh cười nhẹ bà nói, “phải như thế này thì Thanh Thu mới chịu uống đó con, con bé sợ uống thuốc lắm, mỗi lần uống thuốc là như tra tấn ấy.”

Anh cười nhẹ, “mẹ yêu quý Thanh Thu hơn con rồi đó nhé?”

Bà Ngự ngược lên nhìn anh, vẻ mặt có vẻ khó xử, anh thấy thế liền khua khua tay cười và nói “Mẹ àh, con cũng cảm ơn Thanh Thu lắm, lúc con đi học xa cô bé đó đã ở bên cạnh mẹ ẹ đỡ buồn, con chỉ nói đùa vậy thôi, giờ con đã lớn rồi con không có ganh tị đâu.”

Bà cười tươi, rồi nói “mẹ cũng rất yêu con, mẹ nuôi con dễ bao nhiêu thì Thanh Thu khó bấy nhiêu, tuy Thanh tu không phải là con mẹ, nhưng mẹ nhận nuôi nó mà thấy con bé gây gổ, suốt ngày đau ốm.”

Quả thật là đúng như thế cô bé từ ngày sống ở đây hết cảm sốt, thì đau bụng rồi ngã, không biết là bao nhiêu lần. Thấy mà khổ thân bà Ngự, nhưng có vẻ bà rất yêu mến Thanh Thu lại muốn được chăm sóc một cô gái bé bỏng như Thanh Thu nên bà cho đó là hết sức bình thường.

Bà định đứng lên cho Thanh Thu uống thuốc thì ở bên ngoài có người làm gọi bà, bà đưa chén thuốc nhỏ được dầm nát đưa vào tay Văn Thiên rồi nói, “con cho con bé uống thuốc hộ mẹ, mẹ chạy ra xem có chuyện gì? bà quay đầu lập tức đi ra ngoài đóng cửa lại.

Văn Thiên cầm cốc nước và chén thuốc đi đến bên giường của Thanh Thu, cô bé đang ngồi trên giường ôm con gấu, 2 mắt long lanh nhìn anh. Trông cô bé lúc này rất đáng yêu. Trong lòng một ai đó đang rất là tức tối, tại vì cô bé mới có 10 tuổi thôi đó. ^^

Anh thở dài một tiếng, rồi nói “Thanh Thu, đến giờ uống thuốc rồi.”

Cô bé bỗng đứng bật dậy ở trên giường, anh nhìn theo không hiểu? Anh hỏi “Thanh Thu làm sao thế?”

Thanh Thu lắc đầu “em không uống thuốc đâu, em khỏi bệnh rồi mà.” môi cô bé bùi ra, 2 má phụng phịu vẻ mặt có vẻ khó chịu nhìn vào tay cầm thuốc của anh.

Anh đặt cốc nước và chén thuốc lên bàn, tiến lại gần cầm lấy tay của Thanh Thu và nói “Nếu uống thuốc xong thì anh cho em đi ăn thạch.”

Cô bé với mái tóc dài, đôi mắt to bên trong toàn lòng đen nhìn như là búp bê, vẫn lắc đầu không chịu. Anh ngồi xuống giường cô bé “Thế em thích đi đâu anh sẽ đưa em đi đó. Ok? anh nhấn mạnh từ OK để cho cô bé nghe thấy là anh không có chút kiên nhẫn nào cả và anh cũng chưa từng nghĩ mình phải đi dỗ một đứa trẻ uống thuốc như thế này. Anh định về đây chơi 2 tháng để xả stress ai ngờ lại như thế này, thì qua thực là không lường trước được.

Anh mệt mỏi ngã lưng ra đằng sau và nằm xuống giường của Thanh Thu, một tay anh đưa lên thái dương và rầy rầy. Thanh Thu thấy thế cô bé ngồi xuống nhìn anh rồi hỏi? “Anh Văn Thiên, anh đau đầu sao?”

Anh “Uhm” nhẹ một tiếng, rồi mở mắt nhìn cô bé. Thanh Thu bỏ con gấu xuống lấy 2 bàn tay bé nhỏ của mình đưa sang 2 bên thái dương của anh mà xoa bóp hộ anh. Đôi tay mềm mại nhỏ nhắn của cô bé xoa xoa làm cho anh không có phản ứng gì mà nằm đó nhắm mắt lại, cảm thấy thật thoải mái và dễ chịu. Sự mệt mỏi dường như tan biến.

Đột ngột anh mở to mắt ra ngay lập tức nhìn thấy khuôn mặt trai xoan bầu bĩnh của cô bé, Thanh Thu thấy anh mở mắt ra, thì 2 mắt cô cũng mở to nhìn anh?

Anh ngồi bật dậy, trồm sang đỡ chặt lấy Thanh Thu, cô bé không hiểu gì cả mà để cho anh chủ động. “Uống thuốc nào không còn có thể chán chừ được nữa.”

Lúc đó Thanh Thu mới hiểu chuyện cô bé liền vùng vẫy trên tay anh muốn thoát khỏi, anh đang ôm cô bé thì thấy cô bé ngo ngoay làm anh mất đà và cùng cô bé ngã nhào xuống giường. Mặt anh với mặt cô bé sát xít gần nhau, 2 đôi môi cũng chỉ còn vài mili nữa là chạm vào.

Anh mở mắt nhìn cô bé bên trên người mình, còn cô bé thì vẫn sõ hãi nhắm chặt hai con mắt lại. Anh thấy tim mình lại đập mạnh, thì đúng lúc đó Thanh Thu cũng mở mắt ra nhìn anh. Đôi mắt cô bé lại làm cho anh hồn vía trên mây khi nhìn vào đó, anh cảm thấy có một cái gì đó khó tả trong người mình.

Anh muốn ôm cô bé này mãi trong lòng mình mà không buông. Mái tóc cô bé dài phủ xuống dưới, hương thơm trên tóc thật quen thuộc, mùi hương này mẹ anh cũng có. Anh đang say trong chính dực vọng của mình thì cánh cửa phòng đột ngột mở ra.

Thư Quân và bà Ngự sững sờ khi thấy cảnh tượng của Văn Thiên và Thanh Thu nhưng không ai nói lời nào, Văn Thiên lập tức đẩy Thanh Thu từ trên người mình xuống đứng bật dậy, còn cô bé Thanh Thu thì bị anh đẩy ra như thế không hiểu, mặt có vẻ tức giận với anh. Bà Ngự tiến lại gần giường của Thanh Thu bà nói, “Thanh Thu àh, Thư Quân đến thăm con nè.”

Cô bé thấy Thư Quân tiến lại gần mình nọ ra một nụ cười tươi nhìn anh, Thư Quân thấy thế tiến lại gần cô bé rồi cất lên một cái giọng trầm ấm hỏi cô bé, “Thanh Thu em đỡ hơn chưa, còn sốt không?”

Thanh Thu lắc đầu nhìn anh “em đỡ hơn rồi ạ” sau đó cô bé còn cười hihi rất là dễ thương nữa.

Thư Quân ôm lấy cô vào lòng, một câu nói phát ra nhẹ từ miệng anh, như trong đó là bao nhiêu gánh nặng theo lời nói đó mà đi. “Cảm ơn chúa, thế là tốt rồi.”

Văn Thiên nhìn thấy Thư Quân ôm Thanh Thu hơi lâu, chạy đến gần nói “Thanh Thu em chưa uống thuốc đâu đó, mau uống thuốc đi.” Anh hừ mắt nhìn cô bé. Thanh Thu nghe đến từ thuốc ngay lập tức chui vào trong chăn, không nhúc nhích. Bà Ngự thấy thế liền nói vào thay “Thanh Thu àh, uống thuốc đi không thì sẽ không khỏi bệnh đâu đó.”

Cô bé vẫn nằm im không nhúc nhích, Thư Quân thấy vậy liền cúi người xuống nói „Thanh Thu em thích ăn kẹo phải không, em uống thuốc xong anh cho em túi kẹo?”

Nghe đến kẹo cô bé từ trong chăn chui đầu ra, nhìn Thư Quân bằng 2 con mắt ý muốn nói là không có gat cô bé chứ. Thư Quân tay dơ lên một túi kẹo mà anh đã mang sẵn định tặng cho cô bé. Thanh Thu thấy vậy liền ngồi dậy cầm túi kẹo trên tay, định lấy một cái ra ăn ngay, thì ngay lập tức Thư Quân chặn lại. Cô nhìn thấy anh chặn lại như thế, thì trên mặt đặt ra một cái hỏi chấm và ngược lên nhìn anh.

Thư Quân cong 2 đôi mắt lên tay kia chỉ vào chén thuốc nhỏ, Thanh Thu nhìn theo ngón tay anh, khuôn mặt đang tươi cười thì bỗng nhiên xì xuống. Thư Quân không để ý đến biểu hiện của cô bé, tay cầm lấy chén thuốc, lấy cái thìa múc hết những buột thuốc được nghiền vụn vào trong đó, anh quay lại nhìn Thanh Thu và nói, „há miệng nào Thanh Thu”

Cô bé rụt rè há miệng ra, khi cái thìa thuốc được đưa vào mồm cô bé, vẻ mặt của Thanh Thu đã nhăn nhó đến tột cùng. Nhưng cô bé gắng nuốt chỗ thuốc đấy xuống cổ ngay lập tức Thư Quân đưa cho cô bé cốc nước, Thanh Thu mặt nhăn nhó và hơi rùng mình vì cái đắng của vị thuốc trong miệng cô bé. Vội cầm lấy cốc nước, cô bé uống một hơi hết sạch, khi uống xong cô bé vẫn còn hơi rùng mình.

Văn Thiên thấy hành động của cô bé khi rùng mình thật đáng yêu, anh hơi lấy tay lên che miệng mà cười thầm. Bà Ngư cũng tủm tỉm cười. Thư Quân lấy tay lên đặt trên đầu cô bé và nói „Thanh Thu rất ngoan, lại còn dễ thương nữa, bây giờ thì ăn kẹo được rồi đó.”

Cô bé vừa nghe đến kẹo lại sáng hết cả mắt mũi lên, quên luôn cả vị đắng của thuốc còn vương sót lại trong miệng mình, hí hửng mở túi kẹo ra và chọn một cái ra bóc ăn.

Bà Ngư bỗng dưng cất tiếng „mấy đứa cứ chơi đi, mẹ đi đến chỗ ông Nội xem, nghe nói ông bị ốm” bà rời đi để lại 3 người họ ở trong phòng. Văn Thiên tay cầm một cái Rubik trên tay xoay xoay để cho nó vào đúng màu với nhau, nhưng tai của anh thì vẫn lên nghe Thanh Thu và Thư Quân đang nói chuyện gì.

Thư Quân nhìn Thanh Thu ăn hết cái kẹo này đến cái kẹo khác mà không ngừng anh nhăn mặt, lấy tay vẹo mũi cô bé và nói „ăn ít kẹo thôi không thì sâu răng đó cô bé”

Thanh Thu thấy anh nói thế thì cũng dơ lên một cái kẹo trước mặt anh cười ngây ngô hỏi „anh cũng ăn một cái đi, ngon lắm”

Thư Quân lắc đầu „anh không ăn, em ăn đi” chỉ cần nghe được câu này mắt của Thanh Thu theo nhau cong lên cười mẩn nguyện. Văn Thiên thấy Thanh Thu mời Thư Quân mà không mời mình anh có vẻ hơi giận, đứng bật dậy lao đến chỗ giường của Thanh Thu ngồi lên đó không cần biết lúc này Thanh Thu cũng đang ngồi trên giường còn Thư Quân thì đang ngồi một cái ghế đối diện cạnh giường, Văn Thiên lập tức choàng tay qua người Thanh Thu ôm cô bé vào lòng mình, Thanh Thu và cả Thư Quân hơi ngỡ ngàng trước hành động của anh.

Ngay lập tức anh lấy túi kẹo từ tay Thanh Thu ra và nói, „cho anh ăn với”.

Không cần để Thanh Thu trả lời hoặc có đồng ý hay không anh lôi trong đó ra một cái bóc ăn rất vô tư. Thanh Thu nhìn túi kẹo đang ở trong tay của Văn Thiên mà khó chịu, nhưng cô là cô bé hay để im mọi tình huống nên không nói gì mà liếc mắt mình nhìn Thư Quân.

Thư Quân cũng khó chịu trước hành động trẻ con mà ràng ăn với Thanh Thu của Văn Thiên, anh quay sang chỗ Thanh Thu dịu dàng nói với cô bé „Thanh Thu hay chúng ta ra ngoài chơi nhé?”

Thanh Thu định gật đầu thì ngay lập tức Văn Thiên cản lại anh nói „bác sĩ bảo em ấy bị bệnh, nên nghỉ ngơi nằm trên giường không nên đi lại.” Anh nói xong liền bóc một cái kẹo nữa thả vào mồm ăn ngon lành.

Thanh Thu thấy Văn Thiên nói thế mặt ừ ừ không nói gì hết, cô bé cảm thấy rất khó chịu với lại Văn Thiên. Từ đầu gặp được anh cô có cái nhìn mến anh hơn so với bây giờ. Cô bé nằm lên giường chồm chăn kín đầu không động đậy gì nữa. Thư Quân thấy thế liền đi đến đặt tay lên cái chăn mà cô bé đắp kín rồi nói, „Thế anh về đây Thanh Thu, em mau chóng khỏi bệnh nhé, gặp lại em sau.”

Thanh Thu thấy vậy bỏ chăn ra khỏi đầu nhìn anh, nở một nụ cười thật tươi với anh rồi nhẹ giọng nói, „chào anh Thư Quân.”

Thư Quân cũng cười và cúi sát lại tai cô bé nói gì đó mà cô bé liếc sang chỗ Văn Thiên cười tủm tỉm. Anh hôn lên chán của Thanh Thu và nói tạm biệt với cô bé, ngay sau đó anh đứng thẳng lên liếc nhìn sang bên chỗ Văn Thiên đang ngây ra nhìn 2 người, rồi anh lộ ra một nụ cười không mấy là thiện cảm với Văn Thiên và quay người đi ra khỏi phòng.

Văn Thiên nhìn theo không hiểu gì, chỉ cau mày lẩm bẩm khó chịu „cười thế là có ý gì hả, cái thành này?”

Khi Thư Quân rời đi, thì Thanh Thu tiếp tục vùi đầu vào chán, không thèm để ý đến Văn Thiên. Văn Thiên thấy thế, anh cau mày khó chịu và tự động nằm cạnh Thanh Thu, anh thở dài rồi nói, ”Em có muốn lấy lại kẹo của mình không?”

Anh quay sang nhìn Thanh Thu cô bé vẫn không động dậy nằm im trong chán. Anh lấy tay choàng qua và ôm gọn cô bé cùng chiếc chán bông vào lòng mình, tim anh lại bắt đầu đập loạn.

Một lúc sau Thanh Thu, cô bé như khó chịu hay sao, vùng vẫy đầy chán ra rồi thở hổn hển. Đúng là bị ngạt mà. Thanh Thu quay sang nhìn Văn Thiên, anh đang nhắm mắt, anh đang ngủ sảo? Cô bé im lặng nhìn anh, cô nghe được tiếng thở đều của anh, trái tim đang đập của anh. Tại vì nằm quá gần nên cô bé có thể ngửi được cả mùi hương trên người anh, một mùi hương thơm mát bao trùm lấy cô bé. Thanh Thu cảm thấy dễ chịu và cô bé nhắm mắt lại mà ngủ thiếp đi lúc nào không biết...

Thanh Thu đã ngủ một mạch đến tận sáng, lúc tỉnh dậy cô bé đã cảm thấy bụng mình đói cồn cào. Cô bé nhìn sang chỗ anh hôm qua nằm, tất nhiên là anh không còn ở đó nữa. Cô bé xuống giường định đi ra khỏi phòng thì bà Ngư với bát cháo khói nghi ngút nằm trong một cái khay gỗ trên tay, bước vào trong phòng cô bé.

Thấy Thanh Thu đã tỉnh bà mỉm cười rồi nói, “Thanh Thu dậy rồi àh? vào trong nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt đi rồi ra đây ăn cháo nhé” Bà vừa nói tay vừa để khay gỗ xuống bàn, gần chỗ cô bé tay sờ lên trán cô bé lẩm bẩm, “không còn nóng nữa rồi?”

Cô bé nở một nụ cười tươi rồi đi vào nhà tắm, bà Ngư cũng cười và nhìn theo...

Văn Thiên anh đã dậy từ sớm, hôm qua quả thật anh đã ngủ cùng với Thanh Thu đến tận sáng, nhưng anh đã dậy trước cô bé.

Anh gọi điện thoại cho cô bạn gái, Chi My muốn gặp anh nên 2 người đã hẹn nhau bên ngoài.

Anh hẹn cô ở một quán cà phê, khi anh bước vào quán thì cô đã ngồi đợi sẵn anh ở một cái bàn 2 chỗ, gần cửa sổ to nhìn ra đường chính. Cô nhìn thấy anh nở một nụ cười tươi, dơ tay vẫy vẫy anh lại chỗ mình. Mấy cô nhân viên trong cửa hàng đều ngược lên nhìn anh. Anh tướng mạo thanh cao, khuôn mặt tuấn tú, chiếc mũi cao thẳng với đôi mắt đen nhánh sâu được tôn lên bởi đôi lông mày ngài rậm, mái tóc bồng bênh, mượt mà màu hạt dẻ làm càng tôn thêm làn da trắng mịn không tì vết của anh.

Trong quán mấy cô gái ai ai cũng đổ xô con mắt lên nhìn anh, và thì thầm khen ngợi, quả thật là cái sắc làm tiêu diệt hết cái nét mà. Họ đâu cần biết bên trong như thế nào, chỉ cần bề ngoài hoàn hảo là không ai là không để ý đến.

Anh đến bên cạnh chỗ Chi My, cô đứng dậy ôm anh, kiễng chân lên rồi hôn lên má anh một cái rất tự nhiên, làm mấy cô gái ngồi xung quanh đó đang để ý đến anh mà tụt hết hứng.

Anh không nói gì ngồi vào chỗ đối diện với Chi My, một cô nhân viên đi ra, anh ngược lên nhìn rồi nói, “Cho tôi một cốc cà phê.” cô nhân viên gật đầu rồi lùi đi.

Chi My nhìn anh rồi nói, “anh đang giận em hả, em xin lỗi, tại vì không thấy anh gọi điện nên làm em lo thôi, mà gọi cho anh đến 100 cuộc cũng chẳng được, tin nhắn cũng không thèm viết lại.” cô nũng nịu nhìn anh.

4. Chương 1.4

Chi Mỹ là một cô gái con một nhà giàu có, cũng được gọi là xinh đẹp, là một tiểu thư rất chải chuốt cho bản thân mình, bố mẹ bỏ tiền ra để cô có thể đi làm đẹp, học hành cũng thế, cô không cần lo chuyện gì hết, học không được thì bố mẹ cô sẵn lòng bỏ tiền ra để mua bằng cấp. Nói chung là cần gì đều được theo ý.

Anh thấy cô nũng nịu, thì hơi hếch miệng lên cười và nói, “sorry em, anh hơi bận chuyện nhà cửa một chút. Ông Nội lại còn ốm nữa.”

Cô nhân viên cầm cốc Cà phê đến bàn đặt xuống cho anh rồi lùi đi. Anh cầm cốc cà phê lạnh lẽo uống một ngụm.

Chi Mỹ thấy anh không nói gì thêm bèn lấy ghế kéo sát lại chỗ anh. Cô lấy tay, cố tình áp sát vào anh và nói, “chúng mình đi chơi đi, về đây 2 tháng em chẳng biết làm gì cả.”

Anh nhìn cô rồi cười “đi đâu giờ, anh về đây là muốn thăm gia đình nên anh không muốn đi đâu cả.”

Thấy anh nói thế Chi Mỹ thôi không nói gì nữa, mà người thì vẫn tiếp tục áp sát vào anh...

“Thanh Thu ơi...” Bà Ngự gọi cô bé.

Thanh Thu vừa chạy ra ngoài và thưa lại, “DẠAAAA”

Bà Ngự nhìn thấy cô bé cười rồi nói tiếp, “Thanh Thu, con đi cùng cô ra ngoài không?” Vì hôm nay là Chủ Nhật mà Thanh Thu thì đã khỏi ốm bà muốn đưa cô bé đi chơi.

Thanh Thu đôi mắt long lanh sáng ngời nhìn bà thích thú gật đầu rất nhanh. Cô bé rất thích đi cùng bà Ngự ra ngoài, mỗi lần đi như thế là bà Ngự hay dẫn cô bé đi đây đi đó, mua hết cái này, cái kia cho cô bé. Vì chồng bà Ngự rất bận rộn, nên rất ít có thời gian cho bà, nhưng bà rất hiểu cho chồng mình, không đòi hỏi hay kêu ca gì ở ông. Thế gian được vợ, đây được cả đôi nè.

Thanh Thu chạy vào tủ thay quần áo, bà Ngự bện tóc cho cô bé về đằng sau rồi cài một cái nơ trên tóc hợp với màu cái váy mà cô bé đang mặc. Nhìn cô bé không khác gì công chúa cả. Từ ngày cô bé sống ở đây với bà Ngự, quần áo của cô bé được bà Ngự mua hết, trong tủ quần áo của Thanh Thu thì toàn váy là váy, tại vì bà Ngự rất thích cho Thanh Thu mặc váy, những cái gì bà thấy dễ thương và hợp với cô bé bà mua luôn, kể cả những cái kẹp tóc, những đôi giày, đôi hài cũng thế, tất cả chỉ có thể thoát ra 4 chữ (cưng kì dễ thương).

Nhưng mà mỗi lần Thanh Thu mặc một bộ váy đi học hay là đi ra ngoài ai ai cũng phải nhìn cô bé, tải vì quả thật là dễ thương hết cỡ luôn, nhìn cô bé không khác gì búp bê siêu công chúa.

Bà Ngự và Thanh Thu đi ra ngoài thì có người lái xe chờ sẵn hai người ở cổng, một chiếc xe Audi đen nhánh, bóng loáng đưa hai người ra trung tâm thành phố mua sắm.

Ngồi trên xe cùng với bà Ngự, Thanh Thu nhìn sang bà và hỏi, “cô ơi, anh Văn Thiên không có nhà sao cô?”

Bà Ngự đang nhìn ra ngoài đường vì tiếng nói của Thanh Thu bà quay sang cô bé, tuy bà đã hơn 45 tuổi rồi nhưng nhìn bà không ai nghĩ bà 45 tuổi cả, bà nhìn rất trẻ đẹp, quý phái và có khuôn mặt rất hiền từ, ai nhìn bà đều có thiện cảm ngay.

“Anh Văn Thiên ra ngoài từ sớm rồi con, cô không biết nó đi đâu, không thấy nó nói gì cả.” bà cười hiền từ, 2 tay ôm Thanh Thu vào lòng. Thanh Thu không nói gì thêm cũng ôm chặt lấy bà.

Khi đến nơi, cô bé lao nhanh ra khỏi xe kéo theo bà Ngự “cô ơi nhanh lên cô..” Cô bé muốn chạy vào trong siêu thị mua quần áo ngay lập tức. Đã lâu rồi không được đi.

Bà Ngự cười rồi nói “Thanh Thu àh cứ từ từ thôi, siêu thị không chạy mất được của con đâu.” Bà nói xong cúi người vào ô tô nói với anh tài xế xe, “anh cứ đi đỗ xe đi, tôi sẽ gọi cho anh nếu chúng tôi muốn cần đi xe.” Anh tài xế xe gật đầu một cái, rồi lái xe đi.

Cái quán cà phê ngay trước cửa siêu thị đã có người nhìn thấy cô bé và mẹ mình, anh mỉm cười rồi quay sang bên chỗ Chi Mỹ nói, “chúng ta ra ngoài đi” rồi anh không nói gì thêm, đứng dậy trả tiền và đi ra cửa, Chi Mỹ thấy thế vội vàng đi theo anh.

Thanh Thu vừa bước vào trong siêu thị cùng bà Ngự thì mấy người đứng đó đã đỡ đòn con mắt về cô bé. Thật sự bà Ngự mặc cho cô bé một cái váy mà khi cô bé mặc vào thì xinh đẹp hơn cả búp bê, làm sao không ai nhìn được cơ chứ. Cô bé không để ý gì hết đôi mắt to với lông mi dài rậm cong veo của mình đảo lia lịa nhìn mấy thứ xung quanh.

Cô bé định đi tiếp thì có cái gì đó dữ chặt lấy cổ áo cô từ đằng sau, cô bé quay đầu lại thì thấy Văn Thiên anh đang cúi người xuống để đỡ cô lại, Thanh Thu ngạc nhiên 2 mắt mở to mồm há hốc nhìn anh.

Bà Ngự đi đến gần thì thấy Văn Thiên cùng Thanh Thu bà hỏi, “Văn Thiên, sao con lại ở đây?”

Văn Thiên chỉ tay sang Chi Mỹ, cô đang đứng đằng sau anh. “Con đi chơi với bạn con.” Bà Ngự nhìn Chi Mỹ bà gật đầu với cô.

Chi Mỹ cũng chào lại bà, “Con chào bác, con tên là Chi Mỹ bạn gái của anh Văn Thiên ạ.” Văn Thiên không nói gì, bà Ngự hơi sững sờ khi nghe Chi Mỹ giới thiệu là bạn gái, bà hơi liếc nhìn Chi Mỹ. Cô ăn mặc rất hở hang. cái áo váy bó sát người của cô, chỉ dài đến lưng đùi, còn cái cổ áo thì cắt quá sâu, gần để lộ ra cả ngực.

Bà không nói gì thêm nhìn Văn Thiên anh đang để ý đến Thanh Thu, cô bé vẫn bị anh đỡ, giẫy dụa đến tội nghiệp mà không thoát khỏi anh.

Văn Thiên, thấy thế liền ngay lập tức bế cô bé lên hôn lên mặt của Thanh Thu, Thanh Thu cố tình lé tránh. Chi Mỹ nhìn thấy anh ôm cô bé liền đến gần hỏi, “ai vậy anh?”

Văn Thiên quay đầu sang chỗ Chi Mỹ cười cợt và nói, “đây là vợ tương lai của anh.”

Anh nói dứt câu mà mặt Chi Mỹ tối sầm lại. Bà Ngự thấy thế liền đi đến gần Văn Thiên, kéo Thanh Thu sang chỗ bà và nói, “đừng có luyên thuyên nữa, chúng ta đi mua đồ thôi.”

Thanh Thu thấy mình thoát khỏi tay Văn Thiên mừng rỡ cầm tay bà Ngự rồi kéo bà đi.

Văn Thiên cũng đi theo sau, anh đã quên hẳn Chi Mỹ ở đằng sau mình, còn Chi Mỹ nhìn anh rồi nhìn về phía Thanh Thu mà lườm lườm, nhưng rồi cũng chạy theo anh, khoách tay vào tay anh cùng đi.

Bà Ngự đi thử hết cho Thanh Thu bộ này đến bộ khác, cái váy nào cô bé mặc cũng đẹp. Còn Văn Thiên thì cũng nhìn theo cô bé, anh cười thật tươi mỗi lần thấy cô bé thay được một bộ váy rồi ra trước gương ngắm. Còn Chi Mỹ thì ngồi cạnh anh mặt sừng lên vì anh không để ý gì đến mình. Cô đứng dậy, đi đến gần chỗ Thanh Thu, cô hơi cúi người xuống chào Thanh Thu, “chào em, chị tên là Chi Mỹ, bạn gái của anh Văn Thiên. Chị em mình làm quen nhé”

Thanh Thu nhìn người con gái kia, cô bé ngây ngô một chút rồi cười, đưa tay ra muốn bắt tay với Chi Mỹ, “em tên là Thanh Thu.”

Chi Mỹ nhìn tay Thanh Thu nhưng không đưa tay mình ra, cô nhìn Thanh Thu với ánh mắt sắc sảo, như muốn đe dọa cô bé. Thanh Thu thấy thế, thụt tay lại, cúi đầu không dám nhìn Chi Mỹ nữa.

Bà Ngự quan sát được biểu hiện đó bà đi lại gần, trên tay cầm một chiếc váy khác cho Thanh Thu, “Thanh Thu à, thử xong chưa, thử tiếp cái này đi.”

Nghe được giọng bà Chi Mỹ lại quay lại về mặt tươi cười nhìn bà, Thanh Thu ngược lên cô lao về chỗ bà không nói câu nào. Bà biết cô bé bị đe dọa nên sợ và bà cũng biết nếu hỏi cô bé làm sao, thì cô bé cũng không nói. Đến tội nghiệp.

Bà cầm tay Thanh Thu đi ra chỗ đấm quần áo khác, để lại Chi Mỹ đứng đó.

2 tiếng mua đồ, Thanh Thu được bà Ngự mua cho bao nhiêu là quần áo, váy vóc cuối cùng thì ai cũng mệt nhọc và bụng đói meo lên rồi. 4 người cùng nhau đi vào một quán ăn, Văn Thiên tất nhiên là từ lúc đó đến giờ cứ bám theo bà và cô bé, kể cả Chi Mỹ có bảo đi đâu khác anh cũng không đi.

Khi họ bước vào một quán ăn, trông cũng sang sảng và sang trọng. Từ đầu Chi Mỹ bảo mọi người đi sang cái quán 3 sao bên kia đường, nhưng bà Ngự lại muốn cho Thanh Thu quyền quyết định là cô bé muốn đi đâu ăn, Thanh Thu luống cuống chỉ nhanh vào quán trước mặt mình. Chi Mỹ rất tức giận nhưng không nói câu nào, giả vờ cười trừ.

Khi ngồi vào ghế, nhân viên đưa thực đơn ra, đưa cho từng người. Thanh Thu nhìn vào thực đơn của nhà hàng mà 2 mắt cô bé hoa hết cả lên. Bà Ngự nhìn cô bé cười hiền rồi nói, “Thanh Thu thích ăn gì nào?”

Thanh Thu ngẩng lên nhìn bà nói, “con thích ăn, thịt bò viên với lại...” cô bé ngừng một chút suy nghĩ. Quả thật nhìn cô bé hết sững đáng yêu từng động tác của cô bé, làm cho cô nhân viên đứng bên cạnh nhìn thấy phải nở ra một nụ cười chiu mến.

Bà Ngự nhìn cô bé, “Để cô đặt hộ con nhé?”

Văn Thiên lúc đó cũng đặt cuốn sách thực đơn xuống và nói, “thế mẹ đặt luôn hộ con đi.”

Chi Mỹ thấy vậy nhanh nhẹn nói, “để em đặt đồ ăn cho anh nhé?”

Văn Thiên không nói gì, một lúc sau những món ăn đã được đem ra. Những món ăn mà Chi Mỹ đặt ra cho Văn Thiên và cô, anh không ăn được món nào trong đó. Khi nhìn sang bên phần của Thanh Thu và mẹ mình, anh vô tư gấp từ đĩa thức ăn của Thanh Thu đưa lên miệng ăn ngon lành.

Thanh Thu nhìn sang anh, cô bĩu môi xị ra, hai hàng lông mày cau lại rồi nhìn sang bà Ngự cầu cứu. Bà Ngự thấy thế liền nói, “Văn Thiên àh con không ăn được món của mình thì gọi món khác đi, đừng trêu Thanh Thu nữa.”

Anh nhìn mẹ mình cười cười, quanh sang bên chỗ Thanh Thu, “nhưng con thích ăn cùng Thanh Thu.”

Thế là cả buổi anh với Thanh Thu ràng ăn của nhau, như trẻ con. Bà Ngự từ đầu thì còn phản đối nhưng sau đó thấy 2 đứa rất là ngộ nghĩnh thì lại mặc kệ.

Về phần Chi Mỹ thì, cô thấy không ai quan tâm đến mình liền tức tối đi vào nhà vệ sinh, gọi điện thoại cho ai đó.

Bà Ngự thấy cô đi, liền hỏi Văn Thiên, “bạn gái con đó ha? Con có thật lòng không vậy?”

Văn Thiên nhìn mẹ gãi gãi đầu rồi ngập ngừng nói, “Thì chỉ là bạn gái thôi, cũng không lâu dài mà mẹ. hehe.”

Mẹ anh lườm anh một cái, “cái gì thế hả, yêu đương vớ vẩn, mấy đứa con gái ba lẳng nhăng đó làm cái gì?”

Anh cau mày quay sao véo má Thanh Thu ngồi cạnh anh, “tại vì vợ tương lai của con còn bé quá nên con phải chờ và chịu khổ thôi.” nói hết câu anh cười nhìn Thanh Thu rồi nhìn mẹ mình.

Thanh Thu tất nhiên không hiểu câu nói của anh mấy, cố gắng ăn nhanh để anh không ăn được đồ ăn của mình.

Bà Ngự lần này vẻ mặt còn khó chịu hơn nữa và nói “con đừng có vớ vẩn nữa, cũng chỉ có mới 19 tuổi thôi đó, học hành cho cẩn thận đi.”

Rồi sau đó Chi Mỹ cũng quay lại bàn, 4 người ăn xong bữa cơm trưa. Lúc đi ra thì Chi Mỹ bảo phải về nhà nên xin phép đi trước. Giờ chỉ còn lại 3 người. Thanh Thu quay sang bà Ngự hỏi, “cô ơi bây giờ chúng ta đi đâu?”

Văn Thiên bế cô bé lên và nói, “Chúng ta đi chơi đu quay ở công viên.”

Trước sự giật mình của Thanh Thu và sự ngỡ ngàng của bà Ngự, anh bế Thanh Thu và cùng mẹ mình đi đến công viên gần đó.

Văn Thiên vẫn bế Thanh Thu trên tay, chạy vào nhà ma, bà Ngự không đi cùng. Bên trong nhà ma tối om. Thanh Thiên sợ quá ôm Văn Thiên càng chặt. Văn Thiên bỗng nhiên thả Thanh Thu xuống đất cô bé vẫn bám chặt lấy cổ anh. Anh kéo cô bé ra, “Thanh Thu bỏ anh ra, em nặng lắm anh không bế mãi được, tự đi bộ đi.”

Thanh Thu nhìn anh trong bóng tối, quyết định không buông cổ anh ra, cô bé cất cái giọng sợ hãi run run lên, “Anh.. Văn Thiên..., cho em ra ngoài đi, em... s sợ lắm. ”Cô bé vừa ngớt lời thì có cái gì đó bám vào vai cô bé.

„AAAAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHH” Trong nhà ma một tiếng hét gọi như là vang ra tới tận bên ngoài, làm bà Ngự đang uống nước trái cây mà sặc luôn.

Ở bên trong cô bé mặt tái mét nhảy lên người Văn Thiên, tiếng hét đó làm cho Văn Thiên ung đầu, tại vì anh đang cúi sát sít xuống cô bé, coi như là cô bé hét thẳng vào tai anh. Còn Thanh Thu thì vẫn lấy tay khua khua cái gì trên vai cô bé còn mồm thì vẫn hét, „tránh ra, tránh ra đừng chạm vào tô ô ô iiii.”

Văn Thiên nhìn kỹ lại thì hóa ra là con nhện giả, đang đậu trên vai cô bé, anh lấy tay cầm con nhện đó ra, dơ nó lên trước mặt Thanh Thu, cô bé khựng lại nhìn con nhện giả đó, mặt cô bé ghệt ra.

Bỗng dưng Văn Thiên bật lên cười to, còn cô bé trên tay cầm lấy con nhện giả mặt cô bé tức giận đến đỏ hết lên, cô cầm con nhện ném vào mặt anh, rồi chạy đi. Văn Thiên bị Thanh Thu ném con nhện vào mặt mình, giật mình và không cười nữa cúi xuống định nói gì đó thì không thấy Thanh Thu đứng đó nữa.

Thanh Thu, cô bé vừa tức giận chạy trong bóng tối. Một lúc sau chẳng biết mình đang chạy đi đâu nữa, cô bé sợ hãi, trong này tối qua và lại còn không có ai nữa, vừa sợ nên cô bé cứ chạy vòng vòng mà không biết đường ra. Tiếng hét, tiếng hú trong nhà mà làm cô bé sợ đến tái mét cả mặt, cô bé chạy đến một chỗ ngồi xuống úp mặt xuống, hai hàng nước mắt đầm đìa chảy xuống.

Văn Thiên đi ra ngoài, anh cứ nghĩ là Thanh Thu cũng chạy ra ngoài rồi, anh đi đến chỗ mẹ mình đứng gần đó, nhưng lại không thấy cô bé đâu anh hỏi mẹ, „mẹ, Thanh Thu đâu?”

Bà ngơ ngác nhìn anh, „tưởng nó đi với con vào nhà mà?”

Anh ngớ người, „nhưng cô bé chạy trước, con tưởng....?” anh quay ngoắt đầu lại về chỗ nhà ma. Không nói thêm lời nào, anh lại chạy vào đó. Bà Ngự cũng chạy theo, 2 người họ lao vào nhà mà vừa đi vừa gọi, „Thaanh Thuuu?”. Văn Thiên và mẹ chia nhau ra đi tìm mỗi người một nơi.

Văn Thiên anh tìm hết từng chỗ tường ngõ ngách một, những cái tượng, những hình hài ghê sợ nằm ngổn ngang, anh bỗng dưng thấy nổi da gà và nghĩ đến cô bé Thanh Thu, chắc cô bé sợ phát khóc và có khi còn ngất ở chỗ nào đó? Anh thấy hối hận khi đã cười cô bé, để cô bé chạy đi một mình. Anh cứ tìm, vẫn tìm và gọi nhưng không có dấu hiệu gì của cô bé. Anh toát cả mồ hôi, anh đang lo lắng đến cô bé, cảm thấy có lỗi với Thanh Thu. Trong đầu anh lúc này chỉ muốn tìm thấy cô bé thật nhanh. Một lúc sau thì điện thoại trong túi áo anh vang lên, anh cầm điện thoại lên không kịp nhìn ai gọi ngón tay tự động ấn nút xanh, „Alô”.

Là mẹ anh bên đầu bên kia, mẹ anh đã tìm được Thanh Thu, „vâng con đến ngay” anh cúp máy chạy một mạch theo lối Exit ra gần đến ngoài thì thấy mẹ anh đang ôm Thanh Thu. Cô bé đang khóc và ôm chặt lấy mẹ anh.

Bà ngược lên nhìn anh với vẻ mặt nhăn nhó, „mẹ hỏi gì nó cũng không nói, chỉ khóc thôi.”

Anh nghe mẹ nói mà cảm thấy nhói lòng, ngồi xuống nhìn Thanh Thu, 2 mắt của cô bé đã khóc đến sưng húp và đỏ tấy lên rồi, mà nước mắt vẫn thi nhau tuôn rơi. Anh định lấy tay lau nước mắt cho cô bé, thì ngay lập tức Thanh Thu rúc vào lòng bà Ngự run rẩy, tránh bàn tay anh động vào cô. Anh nhìn thấy cô bé thế bàn tay đang dơ lên lưng chừng một hồi anh thụt tay lại. Thấy lòng mình chua xót, ghen ngào mà không thốt được ra.

Bà Ngự bế Thanh Thu lên, đi ra ngoài lúc cho Thanh Thu vào ô tô bà quay sang Văn Thiên hỏi, „con đi luôn cùng, hay con đi xe của mình?”

Anh nhìn vào bên trong xe thấy Thanh Thu vẫn đang nước mắt ngấn nước mắt dài, thì nhìn mẹ cười ngược, „con có xe rồi, mẹ với Thanh Thu cứ về trước đi.”

Anh đứng đó nhìn chiếc xe rời đi, bây giờ trời đã gần tối, anh nhìn vào đồng hồ của mình đã là 5 rưỡi chiều, rồi anh đút 2 tay vào túi quần, ngửa cổ lên trời và thở dài một cái...

Sorry mọi người! mình cảm thấy như là Wattpad bị lỗi hay sao ấy, nhưng mình cứ post Esp.2 lên nhé, nếu ai không đọc được hãy rewrites ỉnh bên dưới. Cảm ơn nhiều.^^

5. Chương 2.1

Kể từ ngày hôm đó, Thanh Thu không có muốn gặp và nói chuyện với anh nữa, mấy lần anh định sang hỏi thăm cô bé nhưng mà lần nào cô bé cũng tránh né anh, nên anh thôi không quấy rầy nữa...

Kể từ ngày Văn Thiên về đến nay đã được 1 tháng và cũng từ cái vụ chuyện trong nhà ma, tới bây giờ thì anh vẫn chưa nói chuyện bình thường lại với Thanh Thu. Mỗi lần cô bé gặp anh đều không nói gì, vốn cô bé đã ít nói rồi nay còn ít nói hơn.

Ngày hôm nay lại là một ngày Chủ Nhật, bên ngoài bầu trời xanh mát những tia nắng đang vươn mình xuống để bao phủ ánh sáng cho từng ngõ ngách của trái đất, làm tan đi cái bóng đêm huyền bí kia.

Thanh Thu đang ngồi trên bàn ăn sáng cùng với gia đình Ông Ngự trong cái phòng ăn rộng lớn, anh Văn Thiên cũng ngồi ở đó. Anh đang nói chuyện với ba anh về buổi lễ hội lớn cuối tháng này. Bà Ngự đang cầm một cái khăn giấy lau những thức ăn đang dính trên miệng cho Thanh Thu.

Tiếng ông Ngự trầm ấm vang lên, “lúc đó là trước ngày con đi 2 ngày, nên ta muốn con tham gia vào cái lễ hội này.” ông uống một ngụm cà phê rồi nói tiếp, “trong đó có rất nhiều người mà ta muốn giới thiệu với con.”

Văn Thiên cười hiền, “thế thì con sẽ đi, theo ý nguyện của ba.” anh quay sang nhìn ba anh.

Ông cắn một miếng bánh mì rồi nói tiếp, “ta không có ép, nhưng nếu con đi được thì ta rất mừng thôi.” ông nói xong lấy khăn giấy ăn lau miệng rồi đứng lên quay đầu ra cửa và đi thẳng ra ngoài.

Cuộc nói chuyện của bữa ăn sáng đến đó là kết thúc, người giúp việc thu dọn bàn ăn, Thanh Thu nhìn cô giúp việc rồi hỏi, “cô ơi, cô cần cháu giúp gì không ạ?”

Cô giúp việc nhìn Thanh Thu rồi cười “không cần đâu Thanh Thanh, cứ ra ngoài chơi đi.” cô giúp việc véo nhẹ má Thanh Thu một cái, rồi lại dọn dẹp tiếp.

Thanh Thu thấy ai cũng có việc làm, còn cô bé thì nhàn hạ nên cô bé cầm một túi bánh quy ra sau vườn, đến bên hồ cá định mở túi bánh quy ra cho cá ăn thì có người từ đằng sau đi tới. Cô bé quay đầu lại thì đó là Ông Nội, ông đã khỏi bệnh nên ông muốn ra ngoài thanh đổi không khí, ông đi đến gần Thanh Thu.

Thanh Thu rất sợ ông, cô rất ít gặp ông nên không biết được ông như thế nào. Ông có khuôn mặt vuông, nó thoát ra một vẻ lạnh lùng kiêu xa, không giống ông Ngự hiền lành dễ gần.

Thanh Thu luống cuống, cúi đầu xuống chào ông, “cháu chào ông ạ.”

Ông nhìn Thanh Thu rồi hỏi, “cháu làm gì ở đây thế?” một câu nói lạnh tanh, làm cô bé hơi run rẩy nhìn ông.

Thanh Thu lúng túng đáp lại, “dạ, cháu muốn.. cho.. cá ăn bánh ạ.” cô vừa nói vừa giơ túi bánh đang cầm trên tay lên.

Ông liếc qua túi bánh rồi nhìn Thanh Thu nói mạnh, “Cá không ăn bánh, cá có thức ăn riêng của cá. Không thể cho ăn linh tinh được.” Ông nói xong quay đầu đi vào một cái nhà nhỏ ở gần đó.

Thanh Thu sợ hãi, nhưng thấy ông đi thì cũng thở phào, cô tưởng ông sẽ đánh cô chứ. Cầm túi bánh quy định rời đi thì ông Lưu quay lại trên tay cầm một cái hộp gì đó. Thanh Thu nhìn thấy ông đứng sững lại, bất động mắt mở to, tay hơi run lên.

Ông Lưu cầm cái hộp trên tay đi đến gần hồ cá, ông không nói gì mở hộp đó ra rồi cho tay vào lấy một nắm rồi ném xuống hồ cá. Thanh Thu đứng nhìn ông cứ lấy hết nắm này đến nắm khác trong cái hộp mà thả xuống hồ, cô bé tò mò không biết ông cho cái gì ấy con cá kia, nên cô tiến lại gần.

Cô rón rén đến gần ông và hỏi nhỏ, “ông cho cá ăn gì thế ạ?” cô cúi người nhìn xuống hồ, xem những thứ ông ném xuống đang nổi lềnh phềnh trên mặt nước là cái gì.

“Đây là đồ ăn cho cá.” Ông cầm cái hộp, đưa đến trước mặt Thanh Thu cô bé nhìn hộp đó, rồi ngược mắt lên nhìn ông.

Cô bé hiểu ý, đôi mắt sáng rực lên nở trên môi một nụ cười tươi, và cho tay vào trong hộp lấy ra một nắm nhỏ rồi cũng thả xuống hồ ấy con cá đang ngoi lên mặt nước mà rờn ăn của nhau.

Cô bé ngồi xuống nhìn mấy con cá trong hồ, nở ra một nụ cười thiên thần, cứ ngồi đó hái tay đưa lên chống cằm ngắm nghía nhìn.

Ông Lưu nhìn cô bé rồi quay đầu đi, Thanh Thu thấy vậy đứng lên quay lại luống cuống hỏi ông, “ông ơi ??...mai ông lại ra đây cho cá ăn chứ ạ?”

Ông Lưu đi được một đoạn quay người lại nở ra một nụ cười nhìn giống hệt ông Ngự, cô bé không nói gì cũng đứng nhìn ông. Ông chỉ cười rồi quay lưng đi vào trong.

Thanh Thu nhún vai không hiểu, thấy ông hơi lạ. Cô bé chạy ra sân trước thì có một cái xe Lamborghini màu xanh lá cây đậm đi vào trong sân. Cô bé đứng lại nhìn, người bước xuống xe là Thư Quân, còn có một cô gái từ bên phải xe bước ra, cô gái yêu kiều xinh đẹp ăn mặc hết sức gợi cảm, đi lại chỗ anh choàng tay móc vào tay anh, nở một nụ cười hút hồn nhìn Thư Quân.

Thư Quân cùng cô gái đẩy định đi vào nhà, thì bỗng Thư Quân nhìn thấy Thanh Thu anh khựng lại. Thanh Thu thấy anh thì cười cười, “chào anh Thư Quân.”

Thư Quân cùng cô gái tiến lại gần, “chào cô bé” anh cười và lấy tay mình xoa đầu Thanh Thu.

Cô gái kia nhìn thấy Thanh Thu liền cúi xuống nói, “Wow, dễ thương quá, chào em.” Cô gái đưa tay ra véo nhẹ lên má Thanh Thu.

Thanh Thu nhìn cô gái rồi cũng cười. Thư Quân hỏi cô bé, “Thanh Thu đi đâu đấy?”

Thanh Thu lắc đầu, “không đi đâu ạ, em vừa cho cá ăn thôi.”

Thư Quân đưa mắt nhìn thấy túi bánh quy trên tay Thanh Thu rồi cúi xuống nói với cô bé, “thế có muốn đi chơi không?”

Thanh Thu sáng mắt nhìn anh, anh nhắc bỗng Thanh Thu lên, không để ý đến cô bé đang lúng túng không biết trả lời thế nào, anh quay sang cô gái kia hỏi, “em có đi không?”

Cô gái kia ứ ớ đáp, “thế còn chuyện kia?”

Anh nháy mắt với cô gái đó, rồi quay đầu vừa đi về hướng chiếc xe của mình, vừa nói, “để tối nay đi..”

Cô gái hiểu ý cười tươi chạy theo. Thế là Thư Quân cùng cô gái kia đã bắt cóc Thanh Thu, tất nhiên anh đã gọi điện nhanh cho bà Ngự và xin phép cho Thanh Thu đi chơi cùng anh, bà cũng đồng ý và dặn đừng về muộn quá vì mai Thanh Thu còn đi học.

3 người họ đi đến công viên nước, anh dẫn Thanh Thu và cô gái kia đi vào cửa hang đồ bơi, 3 người đã mua được đồ bơi ình, cô gái đã chọn cho Thanh Thu một bộ bơi hết sức dễ thương và chọn ình hết sức là gợi cảm.

Khi đi đến Công viên nước, Thanh Thu được Thư Quân mua ột cái phao màu hồng rồi cùng đi vào bể bơi. 3 người họ đi cùng nhau thì ai ai cũng nhìn, thật là một cảnh tượng không thể nào mà không hiểu lắm được. Do Thanh Thu gầy và bé nên không ai đoán cô bé 10 tuổi, nghĩ cô bé bây giờ mới có 6 hoặc 7 tuổi mà thôi. Nên nhìn 3 người như một gia đình trẻ hạnh phúc.

Thanh Thu cùng Thư Quân xuống bể bơi tắm còn cô gái kia phơi mình trên ghế với chiếc áo bikini gợi cảm cực độ. Mấy anh chàng đi qua ai cũng phả liếc nhìn. Có một bà cô ngồi bên cạnh ngó sang hỏi cô, “Cô có chồng đẹp trai quá, đứa con dễ thương và xinh gái ghê.”

Cô gái tủm tỉm cười mẫn nguyện, nghĩ trong bụng, cứ cho hiểu lầm đi càng tốt, dù sao mãi cô mới lấy lòng được Thư Quân mà cảm thấy thế này có thể không ai dám đến gần anh nữa.

Thanh Thu chơi với Thư Quân ở dưới hồ bơi. Trời thật nắng nóng phả vào mặt nước làm cho da mặt của Thanh Thu ửng hồng trông thật đáng yêu. Thư Quân trông rất phong độ, anh mặc chiếc quần bơi để lộ ra cơ thể trên rắn chắc, với chiếc bụng sáu múi của mình, mấy cô gái trong hồ bơi đều đang để ý đến anh. Nhìn anh như siêu mẫu đồ bơi vậy.

Cô gái đi theo anh, mà thấy anh gọi cô là “Kê”, đi xuống nước ôm anh từ đằng sau. Cô làm như thế là ý muốn nói ấy cô gái kia biết, anh là của cô. Anh không phản kháng lại cái ôm của cô mà đang nhìn về phía Thanh Thu, cô bé lấy 2 tay che mắt mình lại, tại vì cô quen với ở nhà Ông bà Ngự mà ôm nhau là cô ngay lập tức lấy tay che mắt lại.

Thư Quân gỡ tay cô gái kia ra, chồm đến Thanh Thu anh bế cô bé lên khỏi mặt nước, Thanh Thu bỏ tay mình ra khỏi mắt và hoảng hốt “Áh” lên một tiếng. Được nhắc lên cao cô bé không biết phải làm gì cứ ú ớ trông thật tội nghiệp. Thì ngay lập tức Thư Quân ôm cô bé xuống sát mình, mặt đối mặt. Thanh Thu nhìn anh không hiểu, anh vẫn cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng nõn nà của cô bé, mà càng nhìn kỹ có thể nhìn thấy những tia máu xanh, đỏ nhỏ bé nằm dưới làn da trắng mịn búng ra sữa kia. Đôi môi của Thanh Thu mọng đến bóng loáng và đỏ hồng trông như quả anh đào vừa mới ra quả.

Thanh Thu nhìn Thư Quân rồi hỏi, “anh Thư Quân, anh làm sao mà nhìn em vậy?”

Thư Quân giật mình cười trừ, “Thanh Thu, em muốn ăn kem không?” anh bế cô bé lên bờ.

Thanh Thu gật đầu “có ạch”, Thanh thu bị thanh đổi chủ đề nhanh, nhưng cô bé vốn cũng hay nhanh quên, mà chưa có thể nhận biết được nhiều nên không thể nhận ra được làm sao Thư Quân lại nhìn mình.

Ở nhà Văn Thiên biết được tin Thanh Thu đi chơi với Thư Quân, anh cảm giác hơi khó chịu, ngồi ở phòng khách to, trên ghế Sofa trước màn hình TV phẳng lý to lớn dính ở trên tường, anh chuyển hết kênh này đến kênh khác mà không quyết định dừng ở kênh nào cả.

Mẹ anh đi đến gần anh, bà nhìn thấy thế liền hỏi? “Con đang làm gì thế, cái TV nó có tội tình gì mà phải hành hạ nó như vậy?”

Anh ngược lên nhìn mẹ, tay tắt luôn TV đi. Anh đứng lên vươn vai rồi nói với mẹ mình, “chán quá, con chẳng biết làm gì cả?”

Mẹ anh thấy thế bà đến gần anh cười hiền từ rồi bảo, “thế thì ra vườn trồng hoa với mẹ đi?”

Anh nhìn mẹ mình một cái, phụng phịu, “thôi cái đó mẹ làm đi”, nhưng mẹ anh không cần nghe anh nói, bà lôi anh ra đằng sau vườn, thế là anh phải giúp mẹ anh trồng hoa.

Đến chiều Thư Quân đưa Thanh Thu về, cô bé vui sướng trên tay cầm bao nhiêu là đồ chơi và đồ ăn vặt chạy vào nhà gọi bà Ngự, Thư Quân đi theo sau vào nhà thì thấy Văn Thiên đang ngồi ở phòng khách trên sofa, còn Thanh Thu đã chạy đến chỗ bà Ngự ríu ra ríu rít khoe cho bà những thứ trên tay mình.

Bà Ngự tiến lại chỗ Thư Quân, cười với anh rồi nói, “cảm ơn cháu nhé, đã đưa Thanh Thu đi chơi.”

6. Chương 2.2

Thư Quân cười và đáp lại, “không có gì đâu bác.”

Bà Ngự cũng cười định mời Thư Quân lại ăn cơm, nhưng anh từ chối, bảo có việc nên phải đi. Khi Thư Quân rời đi, bà Ngự dắt Thanh Thu vào phòng ăn, những người làm đã chuẩn bị hết đồ ăn ở trên bàn. Văn Thiên và Ông Ngự cũng ngồi xuống. Cả buổi ăn tối Thanh Thu bỗng dưng nói rất nhiều, cô bé kể về cuộc đi chơi hôm nay ọi người nghe, ông bà Ngự thì cười cùng cô bé, có mỗi Văn Thiên là không cười anh cặm cặm ăn cơm không thèm để ý đến.

Buổi tối Thanh Thu đang ngồi im ở trong phòng mình đọc truyện tranh mà hôm nay mới được anh Thư Quân mua cho. Thì bỗng dưng tiếng gõ cửa vang lên, rồi sau đó cái cửa được mở ra, đó là Văn Thiên anh bước vào trong phòng rồi đóng cửa sau mình lại.

Thanh Thu không nói gì vẫn nhìn anh với ánh mắt hoài nghi, không hiểu anh vào đây có chuyện gì? Anh đi đến gần chỗ Thanh Thu đang ngồi và hỏi, “Thanh Thu vẫn còn giận anh sao?”

Thanh Thu không nói gì, vẫn nhìn anh với ánh mắt đó, anh đứng đó thân hình cao lớn hơi khom người lại, một tay dứt túi quần còn tay kia đưa ra đằng sau gáy vút vút những cái tóc không muốn vào nếp của nó xuống, đôi mắt có nét phiền muộn. Anh cúi đầu xuống rồi ngập ngừng nói với cái giọng trầm ấm một lần nữa thốt lên, „anh xinh lỗi, Thanh Thu.”

Thanh Thu nghe xong câu nói của anh, cô bé cúi đầu khó xử rồi cũng thì thầm với cái giọng nhỏ nhẹ của mình, „em hết giật anh rồi.”

Anh nhìn Thanh Thu ngạc nhiên, nhưng sau đó nở ra một nụ cười thật tươi hết sức là vui sướng của mình, lao đến chỗ cô và bế cô lên. Thanh Thu bị bất động sững sờ trước hành động của anh mềm hã to, mắt chớp chớp, anh ôm Thanh Thu cùng nằm lên giường. Thanh Thu thấy vậy cố gắng vùng vẫy khỏi tay anh nhưng mà với sức yếu đuối của cô bé chỉ như là phũ muối cho anh mà thôi. Anh vẫn ôm chặt Thanh Thu vào lòng mình và nhắm đôi mắt lại. Thanh Thu vùng vẫy chán chê, mà anh thì không nhúc nhích một centimet nào cả. Cô bé tức giận quay sang bên anh, thì bỗng ánh mắt của cô đọng lại trên khuôn mặt thanh tú của anh. Anh lại một lần nữa nằm đó, khuôn mặt đó đôi mắt thì vẫn nhắm lại, mùi hương dễ chịu kia, tất cả lại bao trùm lấy Thanh Thu bé nhỏ.

Thanh Thu trong vô thức đưa tay lên chạm nhẹ đường sống mũi thẳng của anh dọc xuống đến bờ môi, đôi môi mỏng hồng nhạt đầy quyến rũ kia làm cho cô bé vội thụt tay mình lại quay đầu sang bên khác không muốn nhìn anh nữa. Trong bóng tối mờ mờ của cái đèn ngủ, hai bóng hình nằm trên giường một lớn một nhỏ chìm vào trong giấc ngủ của riêng mình...

Sáng hôm sau, bà Ngự bức vào phòng Thanh Thu gọi cô bé dậy đi học, bà bị vì cảnh tượng mà sững sờ. thằng con trai quý tử của bà đang nằm ôm cô bé Thanh Thu trong tay của mình mà ngủ ngon. Bà đi lại gần bên giường nhìn hai đứa đang nằm ngủ. Bà đứng nhìn thật lâu trên miệng nở ra một nụ cười hiền diệu, 2 đứa bé mà bà yêu thương nhất, bỗng bà có một cảm giác vui mừng lẫn buồn buồn trộn lẫn với nhau, để nghẹn ngào, khóe mắt hơi cay, bà để một tay lên ngực cô tìm sự khó tả đó lại, còn tay khác khẽ lay Thanh Thu.

Thanh Thu vẫn còn ngái ngủ cựa quậy, lấy tay dụi dụi mắt và hé mở nhìn bà Ngự. Văn Thiên cũng cựa mình tỉnh giấc, anh nhìn mẹ mình cười hiền rồi quay sang Thanh Thu, cô bé nhìn anh với đôi mắt mở to ngạc nhiên.

„Dậy đi Thanh Thu, chuẩn bị đến giờ đi học rồi.” Bà Ngự vừa nói vừa đi đến bên tủ quần áo lấy đồ thay cho cô bé.

Văn Thiên anh với cái giọng khàn khàn thật quyến rũ buổi sáng của mình nói, „chào buổi sáng”, anh vươn vai rồi ngồi dậy.

Thanh Thu bật dậy và chui tọt xuống giường, chạy vào phòng tắm, anh nhìn theo sau cười thầm. Bà Ngự tiến lại gần nhìn anh rồi hỏi, „sao lại ngủ ở đây vậy con?”

Anh với tay ôm mẹ mình nũng nịu nói, „con thích ngủ cùng Thanh Thu, vì Thanh Thu có mùi hương giống hệt mẹ đó.”

Bà lấy ngón tay dúi đầu anh một cái rồi cất giọng nói, „đừng có mà lấy cớ, con thế nào mẹ hiểu rất rõ.”

Anh ngơ ngác nhìn mẹ nhưng lại cười, bà Ngự nhìn anh mặt bà lại buồn đi cất giọng nói nhẹ thì thầm, „hãy đối xử với Thanh Thu tốt nhé.”

Anh lại một lần nữa nhìn mẹ mình không hiểu, đứng dậy đến chỗ mẹ mình ôm bà vào trong lòng mình, rồi nói nhẹ, „mẹ con sẽ yêu thương cô bé như người em ruột của mình vậy.”

Bà Ngự và anh không nói gì nữa, hôm đó Văn Thiên đã đưa Thanh Thu đi học và gần một tháng đó anh rất gần gũi với Thanh Thu, hàng ngày đưa cô bé đi học, dậy Thanh Thu học bài. Thanh Thu cũng quen dần với sự có mặt của anh, cô bé cũng thấy anh rất gần gũi và chăm sóc ỉn chu đáo nên đã mến anh hơn nhiều....

Lễ hội lớn theo lời ông Ngự nói sẽ diễn ra vào lúc 20h tối nay, Văn Thiên cùng bố mẹ anh chuẩn bị cho buổi tiệc. Thanh Thu phải ở nhà tại vì cô bé mai phải đi học nên không được đi cùng. Lúc đi, bà Ngự còn ôm cô

bé đỡ dành, tại Thanh Thu thấy mọi người đi mà cô bé thì không được đi nên rất buồn và đã khóc, nhưng rồi bà Ngự đã đỡ được cô bé nín và Thanh Thu đã chịu ở nhà ngoan ngoan chờ mọi người về.

Ba người họ cùng nhau đi đến lễ hội, Văn Thiên đi xe riêng của mình, khi đến nơi ông bà Ngự đang đứng ở cửa chào mọi người, anh đi tới chỗ bố mẹ mình. Bố anh giới thiệu cho anh vài người có tiếng trong giới làm ăn. Bố anh giới thiệu hết người này người kia, thực sự là anh không thể nhớ hết được ai với ai cả. T_T

Văn Thiên hôm nay quả thật là nổi bật anh mặc một bộ quần áo Vest màu đen bóng, bên trong là một cái áo sơ mi trắng cùng với lại cà là vạt màu đen giống với bộ Vest ở bên ngoài, đi đôi giày da màu đen bóng loáng, trông anh rất là phong độ, nhìn không khác gì một doanh nhân cả. Trong lễ hội lớn này anh đã làm ọi người ai cũng đặc biệt chú ý đến mình, mấy cô gái đều say đắm liếc nhìn anh. Những ông bố có con gái, khi anh cùng bố đi bắt tay, cũng có vẻ thích gần gũi con mình cho anh.

Mọi buổi tiệc diễn ra rất bình thường nếu như cô bạn gái của Văn Thiên không xuất hiện cùng với một người đàn ông khác, nhưng mà khi Chi Mỹ nhìn thấy anh thì, đã nhanh chóng vắt cái người con trai kia sang một bên mà quần lấy anh. Anh nhìn được ra và có vẻ không hài lòng cho lắm, nhưng anh cũng chẳng thêm quan tâm. Chi Mỹ đi theo anh, nhưng anh cố tình đứng bắt chuyện với lại mấy cô gái khác mặc kệ cho Chi Mỹ đang tức giận đứng bên cạnh. Chi Mỹ với vẻ mặt hình sự nhìn mấy cô gái kia, làm ấy cô gái đó lúc nói chuyện với anh mà cứ bị khó sử và hơi run sợ.

Cả buổi tiệc cứ thế đến lúc bố mẹ anh bảo với anh là về trước, anh cũng muốn cùng với bố mẹ mình về luôn thì Chi Mỹ chạy ra giữ anh lại, cô tức tối muốn nói chuyện với anh. Anh quay sang bố mẹ mình và nói là sẽ đi về sau, anh muốn giải quyết một chuyện. Khi Bố mẹ anh đi, anh ra sân đằng sau quảng trường nói chuyện với Chi Mỹ.

Anh đứng đó vẻ mặt vẫn bình thản, Chi Mỹ tức tối nói, „Anh làm sao thế, ai là bạn gái của anh? Sao lại cố tình không để ý đến em như thế?”

Anh lấy trong túi một điều thuốc, rồi bật lửa lên châm điều thuốc hít một hơi thật sâu rồi thả ra một làn khói dày đặc. Anh thản nhiên nhìn Chi Mỹ rồi nói, „chúng ta chấm dứt đi.”

Chi Mỹ trợn hết cả mắt lên nhìn anh cao giọng hỏi, „tại sao vậy? Tại sao lại muốn chấm dứt?”

Anh rít thêm một hơi thuốc nữa, thở nhẹ rồi nói, „tôi không có hứng thú nữa.”...

Trong thời gian đó bà Ngự và ông Ngự đang ngồi Ở ghế đằng sau của một chiếc xe cùng nhau đi về, với người tài xế lái ở bên trên. Bà Ngự đang khoác tay mình vào tay ông, ôm thật chặt. Bà nghiêng đầu đặt vào vai ông rồi nói, „em thấy cái cô gái bám theo con trai mình ấy, con bé đó thật đáng ghét. Đi cùng với một người khác đến đây sau đó cứ leo đèo theo sau Văn Thiên, em thấy rất khó chịu cho thằng bé.”

Ông Ngự cười hiền hân lên trán vợ mình rồi nói, „chuyện của bọn trẻ, em lo làm gì. Văn Thiên nó biết nó phải làm gì mà.”

Bà Ngự vẫn thấy khó chịu, thở dài rồi nói, „thôi kệ em chẳng quan tâm, em buồn ngủ quá, em chớp mắt một tí nhé.”

Ông Ngự ôm vợ mình vào lòng, vỗ nhẹ lên vai bà. Bà Ngự lim dim, lim dim thì bỗng có tiếng tút còi mạnh của một cái xe tải từ đằng sau làm bà giật mình mở mắt, 2 vợ chồng cùng nhìn về đằng sau. Chiếc xe tải chiếu đèn pha đến chói mắt.

Ông Ngự nói với người tài xế xe, „chú đi chậm lại đi, họ muốn vượt thì cho họ vượt cũng không sao, con đường này tối rồi nguy hiểm lắm.”

Chú tài xế gạt đầu với ông, cho xe đi chậm lại. Chiếc xe tải vượt qua song hàng với cái xe của ông bà Ngự, chiếc xe tải đảo đảo ghim xe của vợ chồng ông bà vào gần lề đường, bà Ngự hét lên vì hoảng sợ. Chú tài xế cũng hơi hoảng hốt không biết cái xe tải kia muốn gì. Ông Ngự cũng nhăn mặt lại, vẻ khó hiểu.

Chiếc xe tải cứ thế lao đảo làm xe ông bà Ngự cũng lao đảo theo, ông Ngự ra hiệu cho xe dừng lại. Chú tài xế đi chậm lại thì bỗng một cái xe tải khác từ đằng sau lao với tốc độ khủng khiếp đâm RẦM một cái mạnh vào xe của vợ chồng ông Ngự. Chiếc xe vẫn lăn bánh vì thế mà bị vang ra, chẳng may chú tài xế không làm chủ được nữa quẹo tay lái mà cả chiếc xe lao hẳn xuống vực. Trong bầu trời tối đó tiếng hét của cả đàn ông

lấn phụ nữ chói tai, rồi một tiếng Râ â âm nữa, mạnh vang lên đến trời của chiếc xe xuống vực sâu làm mọi vật đều hoảng sợ, những con chim đang ngủ trên cây sợ hãi mà bay tung lên không trung kêu riu ríc. Một lúc sau, thì mọi thứ đều im lặng như chưa từng có chuyện gì xảy ra...

Thanh Thu bật dậy, cô bé toát hết cả mồ hôi vì gặp phải một ác mộng. Cô bé thấy trong người khó chịu, trong giấc mơ cô bé thấy 2 vợ chồng ông bà Ngự cười và cùng nhau nhảy xuống cái vực sâu, Thanh Thu hoảng hốt với tay nhưng họ đã biết mất, cô bé còn nghe thấy tiếng hét của bà Ngự rồi bình tĩnh. Thanh Thu đi ra phía cửa sổ, một cô bé gái với chiếc váy ngủ dài đứng ở cạnh cửa sổ nhìn xuống sân nhà. Những chiếc xe của những người cô bé quý mến nhất vẫn chưa đỗ ở đó, có nghĩa là họ vẫn chưa về. Thanh Thu vẫn đứng đó, tay túm lấy cái rèm cửa sổ trắng dài chạm tới đất, đôi mắt buồn ngược lên nhìn mặt trăng, mặt trăng hôm nay rất tròn và sáng, ánh sáng đó làm cô bé càng buồn thêm...

Văn Thiên cười chế nhạo với Chi Mỹ, anh quay đầu định đi về bãi đỗ xe, thì anh bỗng nghe thấy tiếng nói của ai đó phớt qua, „mẹ yêu con Văn Thiên.” anh giật mình quay người lại nhìn Chi Mỹ, đôi mắt Chi Mỹ đã tức giận và đỏ hoe.

„Cô vừa nói cái gì?” Anh hỏi cô.

Chi Mỹ tức tối hét lên, „tôi nói, tôi yêu anh được chưa.”

Anh lại nở ra một nụ cười đều, „cô nói câu này với bao nhiêu người rồi hả?” giọng anh rất trầm tư, nhưng mà nó lại làm cho Chi Mỹ sợ hãi, cô run run mình không nói gì nữa, đứng đó cắn môi.

Anh lại nói, „không trả lời được đúng không? Thế coi như là câu trả lời cho lời chia tay hôm nay. Coi như là chưa có chuyện gì xảy ra nhé. Bye.” Anh quay lại dơ tay lên vẫy vẫy rồi đi khuất vào trong bóng tối.

Chi Mỹ tức tối lấy máy điện thoại di động của mình lên gọi điện , „ra đằng sau đón em đi.”

Văn Thiên lên xe phóng về nhà, cả quãng đường đi anh suy nghĩ đến tiếng nói vừa rồi, nó không phải của Chi Mỹ, tiếng nói đó nghe rất quen thuộc, giống như của mẹ anh thì phải? Anh lắc lắc đầu muốn cho suy nghĩ đó tan biến thì trước mặt anh là một đám đông có xe của cảnh sát, cứu thương và cả xe cần cẩu nữa. Chiếc cần cẩu đang cẩu một chiếc xe bị méo mó bẹp dúm lại từ dưới vực lên trên, mà trong bóng tối không thể nhận dạng được.

Có một anh cảnh sát chạy lại chỗ xe anh và nói, „xin lỗi anh, ở đây đang có tai nạn nên mong anh thông cảm quay đầu lại, đi lên đường cao tốc rồi xuống cái lối rẽ đầu tiên, sẽ có một con đường khác đưa anh trở lại con đường này cách chỗ này khoảng 500 mét.”

Anh gạt đầu với vị cảnh sát, rồi quay đầu xe lại. Anh nhìn vào gương chiếu hậu, để nhìn lại vụ tai nạn kia, trong lòng cứ nóng ran lên không hiểu là chuyện gì. Anh phóng thẳng về nhà. Vừa về đến nơi, người làm trong nhà và ông Nội đang đứng ở sân, anh đi xuống xe thì chú Quần Gia chạy lại báo cho anh một tin mà làm cho anh đứng đờ người, không nói được gì, cổ họng khô rất, mắt cay sè, cứ đứng đờ ở đó không động đậy gì. Ông Nội anh tiến lại gần, đặt tay lên vai anh vỗ vỗ rồi nói, „chúng ta đi đến bệnh viện thôi.”

Khi đến nơi anh lao thẳng vào bên trong nhưng, mấy người bảo anh chờ bên ngoài, tại đang cấp cứu khẩn cấp. Anh ngồi bên ngoài phòng cấp cứu chờ, tay vò đầu vò óc. Ông Lưu nhìn thấy thằng cháu thương sót, nhưng mặt ông vẫn cứ lạnh như băng, ngồi đối diện.

2 tiếng sau chiếc đèn đỏ tắt đi, một ông bác sĩ với mấy người y tá đi ra, anh chạy lại gần, 2 con mắt anh đã đỏ hoe nhưng không có giọt nước mắt nào nhìn bác sĩ, người bác sĩ nhìn anh mặt buồn rầu và lắc đầu. Đôi chân anh như mềm nhũn ra. Anh khụy xuống, quỳ lên nền đất lạnh căm, lúc này thì đôi mắt đẹp kia đã ngập đầy nước mắt, và từng hạt, từng hạt thì nhau tuôn rơi...

Đây không phải là cái tang lễ đầu tiên của gia đình Thượng Quan giàu có này, nhưng đây lại là một cái tang lễ tiễn đưa 2 người, mới chỉ sống được có nửa của đời của mình mà cùng một lúc đã phải rời xa người thân của họ, đến cả bầu trời cũng âm u đến khó tả, không khí bao trùm một mùi uất ức, nghẹn ngào, tiếng khóc sục sịt, tiếng người thì thầm, trên mặt ai cũng vẽ mặt buồn bã không nói lên lời.

Cô bé Thanh Thu, trên người mặc một chiếc váy đen dài đến gót chân, trên tóc cài một chiếc nơ cũng màu đen, mái tóc xõa dài đang quỳ gối trên nền đất, 2 mắt đã sưng tấy lên vì khóc. Bên cạnh cô là Văn Thiên

anh cũng đang mặc trên người một bộ Vest đen, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt sưng đỏ đến xẹp xuống vì không ngủ.

Mọi người hết người này đến người khác vào chia buồn cùng anh, anh không nói gì vẫn cứ ngồi đó như pho tượng. Anh đang không hiểu vì sao 2 người mà anh yêu thương nhất lại có thể rời xa anh như vậy? Anh đang tự trách mình làm sao lúc đó không đi cùng họ, và anh cũng đã có mặt ở hiện trường không lâu sau đó, mà anh không thêm để ý đến. Trong đầu anh bây giờ toàn là những câu hỏi tự đặt ra ình, mà đến chính anh cũng không có thể trả lời được. Thật là đến thương tâm.

Lúc ở nghĩa trang mọi người đứng xung quanh để tiễn đưa 2 người đã khuất lần cuối, bầu trời lại càng thêm âm u, những hạt mưa nhỏ đã rơi xuống, như ông trời cũng đang khóc để tiễn đưa 2 người họ về nơi an nghỉ.

Thanh Thu cô bé khóc gào thét lên khi thấy mấy người kia lấy xẻng sừng đất để phủ lên 2 cái quan tài nằm ở dưới kia. Cô bé cứ lao vào kêu gào, mấy người lớn khác bế cô bé lên và dũ chặt lại. Khi đất đã phủ đầy và những bông hoa hồng trắng đã được đặt lên phủ kín mảnh đất đó thì mọi người cũng đã tản dần đi. Chỉ còn lại Văn Thiên và Thanh Thu đứng ở đó, cô bé vẫn khóc còn Văn Thiên thì đứng im lặng không nói gì, đôi mắt nhìn vào 2 cái ảnh ở trên 2 cái bia mộ.

Thanh Thu lấy tay lau nước mắt cô bé ngược lên nhìn Văn Thiên rồi nhỏ giọng nức nở, nghẹn ngào của mình lên hỏi anh, „ anh Văn Thiên... làm sao.. bây giờ?” cô bé nấc cục nhìn anh.

Văn Thiên không nói gì mà cũng không nhìn Thanh Thu, còn Thanh Thu cô bé vừa nấc, nước mắt như suối thì nhau lẫn trên khuôn mặt trắng trẻo bụ bẫm của mình mà tuôn rơi. „Anh Văn Thiên .. làm sao đây?” cô bé vẫn ôm mặt và nói.

Một lúc lâu, Văn Thiên quay người đi, Thanh Thu nhìn thấy thế gọi với theo, „Anh Văn Thiên anh đi đâu thế?”

Nhưng anh thì vẫn cứ đi để lại Thanh Thu một mình đứng đó gào khóc gọi theo anh, trời bắt đầu mưa lớn, tiếng mưa ào xuống, to át cả tiếng nói của Thanh Thu đang gọi với theo Văn Thiên. Anh trên tay cầm 2 mảnh giấy, 1 là tờ giấy cam đoan của ông Nội, 2 là tờ di chúc của ba anh mà vô nhàu nhúm trong bàn tay anh. Nước mưa làm dáng vẻ cao lớn của anh ướt sũng, khuôn mặt khô ngò nhìn về đằng trước, 2 mắt đỏ hoe, nhưng nước mưa kia đã che dấu đi những giọt nước mắt hộ anh. Mưa mỗi lúc một to, một thân hình cao lớn đang rời xa một thân hình bé nhỏ, còn đang đứng đó và khóc, 2 tay nhỏ bé dơ lên muốn dụi đi hàng nước mắt và nước mưa trên mặt, nhưng mà không thể nào lau khô được...

8 năm sau...

„Con bé này dậy đi, muộn rồi.” Một người phụ khoảng tầm ngoài 40 tuổi mặt gùm gùm nhìn cô gái đang nằm trên giường mà gọi lớn.

Cô gái xinh đẹp dụi mắt, rồi bật dậy khi nhìn thấy bà Quần gia, cô nhìn bà sợ sệt. Bà ta đứng khoanh tay trước ngực nhìn cô rồi nói, „dậy đi đến giờ làm việc rồi.”

Cô gái nhanh nhẹn bật dậy khỏi giường đi đánh răng rửa mặt, mặc ình một chiếc váy liền, đồng phục của người làm, trông cô thật là xinh đẹp, mái tóc dài mềm mại được buộc cao thành đuôi ngựa trên tóc gài một cái nơ, thân hình nhỏ nhắn, đeo ình một đôi giày hài đen cùng màu với đồng phục đang mặc, chạy lại mấy cô gái giống mình đang đứng và sắp thành một hàng ở hành lang.

Bà Quan Gia tay cầm một cái thước dài đi đi lại lại, mồm thì nói ra những kế hoạch của hôm nay, để những cô gái đang đứng sắp thành một hàng kia, cần biết mình hôm nay phải làm những việc gì.

Mỗi người một việc, cô gái xinh đẹp cùng một cô gái khác đi trên một cái hành lang rộng đang nói chuyện với nhau. Cô gái quay sang hỏi cô gái xinh đẹp, „này làm gì mà hay dậy muộn thế, cần thận không bị đuối viếc đó. Lần này là lần thứ mấy cậu đi muộn rồi?”

Cô gái xinh đẹp mặt nhăn nhó hơi khom người phụng phịu, „tớ không biết nữa? Huhu.”

„Tớ chịu cậu luôn đó, àh mà này cậu là bạn của Thư Quân đúng không? Ôi cậu thật là may mắn, mình thấy anh ấy rất là đẹp trai, quý phái lại còn là con của Thượng Quan này nữa chứ.” Cô gái quay sang bên cô xinh đẹp hỏi.

Cô gái xinh đẹp mắt nhìn cô kia lườm một cái, „cậu thật là mê trai đó, cậu nghĩ con của Thượng Gia giàu có này sẽ để ý đến những người như mình và cậu sao, mà anh ta đâu phải là bạn tớ đâu?”

Cô gái kia bĩu môi rồi nói lại, “ai mà biết được chứ, thấy cậu lần trước đứng nói chuyện với anh ta, rất thân mật còn gì?”

„Cứ đứng nói chuyện thì sẽ là bạn sao?” Cô gái xinh đẹp quay sang bên cô bạn mình và nói lại.

Cô gái kia, ngơ ngác hỏi lại, „ơ thể không phải là bạn àh?”

„Không. Chỉ là chủ muốn sai người làm dọn phòng anh ta thôi. Được chưa cô bạn ngốc?” Cô gái xinh đẹp vừa cười, vừa quay đầu đi. Cô bạn chạy theo sau 2 người họ vẫn nói chuyện và đi vào nhà kho để lấy đồ dọn dẹp.

Thượng Quan Nhiên với mái tóc đã bạc hết gần nửa đầu, mặt mũi cũng đã có nhiều nếp nhăn ngồi trên ghế sofa đối diện với Thư Quân và nói, „Con phải làm tốt công việc của mình chứ, đã gần 30 tuổi rồi mà cái gì cũng vẫn phải để ta còn bận tâm đến là sao?”

7. Chương 3.1

Thư Quân không nói gì vẫn cúi đầu xuống, ông Nhiên lại lên giọng, „Con phải làm tốt công việc của mình đi để ông Nội thấy được là con không kém gì cái thằng Văn Nhiên, đến lúc đó ông có thể nghỉ lại mà rút hời cam kết. Dù sao cái thằng cháu đích tôn của ông ấy đã đi qua lâu rồi, nó còn không thèm nói một câu nào đi biết tấm biệt tích không ai biết bây giờ nó ở đâu?”

Thư Quân ngược mắt lên nhìn ba mình rồi nói với một cái giọng không cần thiết, „ba ham cái gia tài nhà này thì ba đi mà lấy con không cần.”

Ông Nhiên tức giận nhìn thẳng con trai, ông dơ tay tát thẳng vào khuôn mặt thanh tú kia rồi gầm lên, „CÁI THẲNG HỖN LÃO NÀY, mày là con tao mày phải nghe theo tao hiểu không?”

Anh không nói gì, ông Thiên tức tối đuổi anh, “Cút ra ngoài cho tao. Thằng con bất hiếu.”

Thư Quân đứng dậy đi ra ngoài. Anh rời khỏi tổng chính rồi đi thẳng đến Gia Nhiên, dáng vẻ cao lớn mặc trên mình một bộ đồ tây màu trắng, trông anh thật là bảnh bao và thanh tú, nhìn anh chỉ như đến 23 hoặc 24 tuổi thôi không ai có thể đoán được là anh đã gần 30 tuổi rồi đấy. Mấy cô người làm cứ nhìn theo anh thì thầm ngưỡng mộ.

Anh đi vào Gia Nhiên thì nhìn thấy Thanh Thu cô bé mà anh vẫn ngày đêm nghĩ đến nay đã trưởng thành, là một cô gái xinh đẹp, mảnh mai thực sự là say đắm lòng người. Cô bé đang đi cùng với một cô gái khác đang nói chuyện rôm rả và trên môi nở một nụ cười mà anh nghĩ từ ngày sẩy ra phụ việc với ông bà Ngự và Văn Thiên đã rời đi đó, thì cô bé không bao giờ cười được nữa chứ.

Nhưng đến nay anh lại càng thấy thêm chua xót khi biết sau vụ việc đó cô bé đã bị ảnh hưởng và bị chấn động mạnh, cả ngày hôm đó một cô gái bé nhỏ, đã dầm mưa mấy tiếng đồng hồ mà không ai để ý, kết quả cô bé đã bị ngất lịm đi, may mắn thay là có một người làm ở Thượng Quan tìm được cô bé. Cô đã nằm liệt giường gần một tháng trời, do còn quá nhỏ nên nghe bác sĩ nói cô bé đã bị ảnh hưởng đến cả dây thần kinh não vì bị chấn động mạnh nên có thể cô bé sẽ mất hoàn toàn trí nhớ của mình, nên Thanh Thu đã không còn nhớ được việc gì nữa cả, kể cả anh cô cũng không nhớ rõ nữa, chỉ coi anh như là một người chủ, còn cô thì là một người làm.

Tất cả là do bố của anh, ông thật tàn nhẫn từ đầu ông định đưa cô bé vào trẻ mồ côi không muốn nuôi, nhưng do có ông Nội đã nói vào thay là hãy để cô bé đến lúc cô tròn 18 tuổi ông sẽ làm mai cho bé lấy một người, rồi thì sau đó gia đình không phải suy nghĩ gì với cô nữa. Thanh Thu cách đây một năm đã thôi không còn đi học, cô bé đã chính thức làm người giúp việc cho gia đình anh, càng lúc khoảng cách của anh

và Thanh Thu càng xa nhau hơn. Anh không biết làm gì để giúp cho Thanh Thu cả. Anh thực sự là bị nẹp về bởi ba của mình.

Anh tiến lại gần Thanh Thu, mấy cô gái người làm khác thấy anh, thì ngược hết mắt lên nhìn và thì thầm khen ngợi vẻ đẹp nam tính của anh. Anh đến gần cô, cô bạn gái đứng bên cạnh cô mắt mũi sáng lên nhìn anh say đắm.

Anh nhìn Thanh Thu một lúc rồi nói, „cô vào trong phòng tôi, tôi nhờ cô treo hộ tôi bức tranh hôm qua tôi mới mua.”

Anh nói xong đi lướt qua cô rồi tiến thẳng đến phòng mình, còn cô thì vẫn ngơ ngác không hiểu gì, cô bạn bên cạnh giống hệt cô cũng ngơ ngác không kém. Anh quay đầu lại hỏi cô, “không đi sao?”

Cô giật mình quay đầu lại, thân hình nhỏ nhắn mái tóc đuôi ngựa chọt tung lên chạy theo anh, anh vẫn ngang nhiên dút tay vào túi đi trước còn Thanh Thu lèo đèo theo sau. Khi đến phòng anh, tay anh chỉ vào tấm ảnh to được bọc cẩn thận dựng ở dưới đất cạnh cái bàn, rồi nói, „cô hãy bóc nó ra vào treo trên cái đinh ở trên tường kia cho tôi.”

Nói xong anh đi đến cái ghế lấy một cuốn sách ở cái giá sách bên cạnh, rồi ngồi xuống ghế đọc sách, còn cô bắt tay vào công việc, bóc cái bọc của cái ảnh ra, cái ảnh thật đẹp nó là ảnh sơn màu là một cảnh biển lúc mặt trời sắp lặn xuống, được để trong cái khung gỗ đắt tiền màu vàng làm sang tôn thêm cái màu của thủy chiều cho bức ảnh. Rồi sau đó Thanh Thu lấy một cái ghế ở gần đó cởi giày mình ra cầm cái khung ảnh rồi trèo lên chiếc ghế để treo bức ảnh lên cái đinh đã được đóng chắc chắn trên tường kia.

Cô treo xong cái ảnh ngay ngắn thì trèo từ trên ghế xuống, Thư Quân liếc nhìn chiếc ảnh rồi nói, „nó vẫn không thẳng đâu treo lại đi.”

Cô nghe thấy thế hơi cau mày rồi lại trèo lên ghế ngắm lại cái ảnh rồi chỉnh chỉnh lại, đến khi thấy không còn chỗ nào để chỉnh nữa thì mới trèo xuống ghế. Vừa định bước xuống thì Thư Quân lại thốt lên, “vẫn chưa thẳng đâu, nhìn lại đi.”

Lần này cô cảm thấy khó chịu rồi nói, “nhưng tôi thấy thẳng rồi mà?”

Thư Quân đang đọc sách ngược lên nhìn cô, rồi trầm tư nói tiếp, “từ chỗ tôi nhìn không thấy thẳng.”

Cô đứng dậy đi ra chỗ anh để nhìn xem cái ảnh nó không thẳng ở chỗ nào, đi đến gần cô hơi cúi người xuống để đúng tầm nhìn của anh và quay sang chỗ phía cái ảnh được treo trên tường rồi nhìn nó. Lúc này cô với anh quả thực là rất gần nhau. Anh ngửi được mùi hương thơm mát từ trên người cô phả ra, anh ngược lên nhìn cô đôi mắt anh đọng lại trên từng đường nét của khuôn mặt cô, nước da trắng mịn màng, cái mũi thẳng tắp và đôi mắt to và vẫn sáng ngời như hồi nào, cùng với đôi lông mi dày và cong ve hơi rung lên đồng loạt mỗi khi cô chớp mắt.

Cô quay sang nhìn anh, nhưng anh không phát hiện ra. Cô hỏi nhưng anh vẫn không hay, cô lấy tay mình khua khua trước mắt anh thì lúc đó anh mới giật mình tỉnh lại. Rồi anh ngượng ngừng hỏi lại cô, „cô bảo gì? Tôi không nghe thấy?”

Thanh Thu nở một nụ cười thiên thần rồi nhắc lại, „tôi thấy cái ảnh nó rất thẳng rồi đó.”

Anh lúng túng nhìn vào cái ảnh trên tường rồi ấp úng nói, “ờ ờ, được rồi... cảm ơn cô, cô có thể đi.”

Cô cúi đầu chào, rồi ra đặt lại chiếc ghế ngay ngắn vào cạnh cái bàn, sau đó nhẹ nhàng ra ngoài và đóng cửa lại. Ngay sau khi cái cửa được đóng, tay anh cũng đóng lại quyển sách rồi đứng lên, đi đến cái giường rộng lớn thả mình nằm lên đó, mắt quay về phía bức ảnh được treo thẳng tắp trên tường kia, rồi thở dài và nhắm nghiền mắt lại...

Một chàng trai đẹp, ngồi ở hạng nhất trên một cái máy bay từ Mỹ về Đài Loan, tay cầm một tờ báo đang chăm chú đọc nó. Mấy cô nhân viên hết cô này đến cô khác muốn ra để bắt chuyện với anh, một cô lấy hết can đảm của mình đi đến gần anh rồi hỏi, “xin lỗi ngài, tôi có .. thể hỏi.. ngài một chút được không ạ?”

Chàng trai nghe thấy tiếng nói thì bỏ tờ báo xuống, khuôn mặt đàn ông, đẹp trai đến cực điểm, từng đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt anh, làm cho cô nhân viên muốn hỏi mà cứ sững sờ nhìn anh không chớp mắt. Khuôn mặt mịn màng, trắng trẻo, chiếc mũi dọc dừa thẳng tắp, chạy xuống đôi môi mỏng đầy quyến rũ,

đôi mắt đen sâu, đôi lông mày rậm theo đường cong chạy dài qua đến viền mắt kia, tất cả toát lên thành một cái đẹp khó tả.

Anh nhìn cô nhân viên rồi cười một nụ cười cướp hồn người và cất lên một giọng nói chậm âm sexy hỏi lại, “yes? Cô có chuyện gì không?”

Cô tiếp viên ấp úng, cái mặt đỏ lên vì ngượng ngùng, rồi thẹn thùng nói. „Ngài .. Ngài.. Ngài có ... có. có. Cần dùng gì nữa không ạ.” Đó thực sự không phải là câu hỏi mà cô tiếp viên này muốn hỏi anh, nên mấy cô bạn đứng đằng trong nghe được thất vọng tràn trề mà nguyên rủa cô bạn cùng làm với mình kia.

Anh lại cười và nói, „không, cảm ơn cô. Tôi đủ rồi.”

Cô tiếp viên buồn rầu đi vào trong, anh nhìn theo cười cười rồi đưa tờ báo lên đọc tiếp.

Chiếc máy bay hạ cánh xuống sân bay Đà Loan. Anh đứng lên đeo một cái kính râm đen nhánh và bóng loáng lên, làm che đi con mắt của mình. Mấy cô tiếp viên hàng không cúi đầu chào anh, về mặt nuôi tiếc nhìn anh bước xuống máy bay.

Anh bước ra khỏi sân bay kéo theo một cái va ly, tay kia đưa điện thoại di động lên bấm, tướng mạo thanh cao, anh mặc một đồ Vest đen nhìn như siêu mẫu đi trong sân bay, làm ai ai cũng phải ngoái theo nhè tưởng ở đây đang được đóng phim.

Mái tóc anh bóng bèn màu hạt dẻ, đưa điện thoại lên tai, đầu bên kia cầm máy anh cười rồi nói, „Hey honey, anh về Đà Loan rồi.”

Có một người cũng mặc một đồ Vest đen, chạy đến chỗ anh cúi đầu cầm hành lý hộ anh, 2 người họ đi ra ngoài thì có một chiếc xe Mercedes dài đen bóng, gần như có thể soi gương được chạy lại, đỗ ngay trước mặt họ. Người kia nhanh tay mở cửa cho Anh, rồi cho va ly của anh ra cốp xe rồi cũng trèo vào trong và trong nháy mắt chiếc xe ra khỏi sân bay, lao trên đường cao tốc vù vù...

Thanh Thu được gọi đến chỗ ông Lưu, cô bé run rẩy bước vào bên trong, một người Quan Gia nghiêm trang cúi đầu chào rồi mời cô đi theo mình. Cô bước vào căn phòng, toàn là đồ cổ, từ cái bàn, cái ghế cho đến cái lọ hoa tất cả đều rất đẹp và quý phái. Cô đang mải ngắm mấy thứ đồ cổ đắt tiền, thì có tiếng mở cửa, cô quay đầu lại, một người đàn ông đã rất là cao tuổi rồi, trên tay chống một chiếc gậy gỗ, trên đầu của chiếc gậy đó được khắc một cái mặt con sư tử đang há mồm to, trông rất là hung dữ. Ông già run rẩy lưng hơi còng, khom khom đi lại gần chiếc ghế gỗ to lớn được điêu khắc hình thù đẹp đẽ, ông ra hiệu cho cô ngồi xuống đối diện với mình.

Một lát sau có người gõ cửa rồi bước vào trong, tay cầm một bình trà với 2 cái cốc bằng đồ sứ gốm trông thật đẹp mắt, đựng trong một cái khay gỗ. Đặt hai cái cốc xuống, người giúp việc rót từ trong bình trà nóng vào hai cái cốc để sáng chỗ bên ông và bên cô, rồi lùi đi.

Ông run rẩy cầm cốc trà lên rồi húp một ngụm trà rồi đưa mắt lên nhìn cô, cô cũng cầm cốc trà nóng lên thổi nhẹ rồi uống. Ông nhìn cô rồi mở ra một giọng nói trầm âm nhưng hơi run rẩy, „Thanh Thu, ta muốn gọi con đến đây là có chuyện muốn nói.”

Thanh Thu ngơ ngác nhìn ông không hiểu có chuyện gì, cô cười hiền rồi hỏi ông, „ông có chuyện gì cứ nói đi ạ.”

Ông ngậm ngừng một lúc rồi nói, „Con còn vài ngày nữa là tròn 18 tuổi rồi đúng không?”

Cô lại nhìn ông với vẻ mặt lại càng khó hiểu hơn, không biết là có chuyện gì mà ông lại hỏi cô về vấn đề đó. Cô cười trừ rồi đặt cốc trà xuống và nói, „vâng, đúng ra là còn hơn 1 tuần nữa ạ.”

Ông Lưu gật gù, rồi nói, “ta già rồi không còn sống được bao lâu nữa, ta chẳng làm được gì cho con hơn nữa cả, nên ta muốn con chấp nhận một lời đề nghị này của ta.”

Thanh Thu càng trở mắt lên nhìn ông, rồi cũng cười và đáp, „ông không cần làm gì cho con đâu, con sống rất tốt. Ông có đề nghị gì cứ nói với con. Dù thế nào con cũng sẽ cố gắng hết mình.”

Ông nhìn cô bé, rồi hỏi thẳng, „khi con tròn 18 tuổi ta muốn con đi lấy chồng con có chịu không?”

Thanh Thu 2 mắt mở to hết cỡ mồm cũng há to nhìn ông, cô cứng họng không nói được gì thêm. Cứ ngồi ở đó bần khoản. Ông Lưu thấy vậy nói tiếp, „Con là một người ta cũng rất muốn bảo vệ, ta sẽ không để cho con thiệt đâu. Ta sẽ cho con đi gặp mặt, và cho con chọn người con sẽ ưng ý. Ta muốn con hạnh phúc chứ hoàn toàn không ép buộc con. Những người mà ta muốn giới thiệu cho con, toàn là gia đình khá giả, hiền lành, giỏi giang. Con sẽ thực hiện cái yêu cầu đầu tiên và cũng là yêu cầu cuối cùng của ta đối với con chứ?”

Thanh Thu nhìn ông bần khoản, nhưng thực sự ông đã nói thế thì cô không còn sự lựa chọn nào khác, nhìn ông cười tươi rồi nói, „con sẽ đồng ý với yêu cầu của ông và sẽ chọn ỉnh thật nhanh một người chồng hợp lý.”

Lúc Thanh Thu rời đi, Ông Lưu vẫn ngồi trên ghế và suy nghĩ, thực sự ông cũng không muốn cô bé đi lấy chồng sớm thế, nhưng ông sợ về lâu cô bé sẽ không chấp nhận và không đồng ý thì lúc đó ông khó mà giúp cô bé được nữa. Ông cũng đã già yếu, nếu chẳng may ông mất đi, thì đảm bảo cô bé sẽ không sung sướng gì khi sống ở đây cùng với Gia Nhiên, ông hiểu rất rõ thằng con trai thứ 2 của ông, tính tình nó rất là hung tợn giống hệt mẹ nó, nó có thể hành hạ cô bé nên ông rất sợ đến lúc đó cô bé sẽ rất khổ mà sống không thể ngoi đầu lên được. Nhưng ông lấy làm ngạc nhiên một điều là Thanh Thu lại đồng ý quyết định này nhanh như thế. Ông tưởng cô bé phải từ chối ông ngay chứ? Hay cô bé cũng nhìn ra được mọi việc rồi.

8. Chương 3.2

Ông nhắm đôi mắt nhắm nheo già nua của mình lại, và thầm ước đứa cháu đích tôn của ông sẽ ở đây và có thể giải quyết hết vấn đề này cho ông, rồi ông có thể trao cái ghế Thượng Quan này và gia tài này cho nó, yên tâm mà nhắm mắt rời khỏi cái cuộc sống này. Ông nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn lên bầu trời kia, lẩm nhẩm mấy câu, „cháu đang ở đâu thế?”...

Chàng trai ngồi trên chiếc xe Mercedes, đi xuống trước cửa một khách sạn 5 sao, một cô gái thân hình gợi cảm, trông thật quý phái, diện một cái váy thướt tha chạy đến chỗ anh, ôm anh thật chặt miệng nói, „honey, em nhớ anh qua.”

Anh cười dịu dàng ôm cô gái kiều xa kia vào trong lòng mình, hai người đi vào trong khách sạn, đứng ở trong thang máy chỉ có hai người họ, cô gái kia túm lấy cái cà là vật của anh, đặt môi mình lên môi anh hôn say đắm. Anh cũng ôm cô gái lại mà hôn cô. Khi ra khỏi đó 2 người vẫn còn đang tình tứ, trao nhau những nụ hôn ngọt ngào. Đến phòng cô gái định lôi anh vào giường ngay nhưng anh lại hơi đẩy cô ra và nói, „anh phải đi tắm đã, ngồi trên máy bay suốt mười mấy tiếng đồng hồ, rất là mệt đó. Chờ nhé.”

anh nháy mắt rồi đi vào trong phòng tắm. Để lại cô gái tụt hết cả hứng ngồi ở trên giường. Cô gái nói vọng vào phòng tắm, „Honey anh không có quà cho em hả?”

chàng trai không nghe thấy gì nên không đáp lại. Một lúc sau anh đi ra, với chiếc khăn quần quanh hông, để hở phần trên rắn chắc, bụng 6 múi nổi cuộn cuộn lên, còn ướt đến bóng loáng.

Cô gái tiến lại gần anh, đưa hai tay lên choàng lên cổ anh, lấy bàn tay mình xoa vào tóc còn ướt của anh, ép đôi môi mình vào môi anh rồi thì thầm nói, „không có quà cho em sao?”

chàng trai cười tươi, rồi nói lại, „em không nhìn thấy sao? Trước mặt em đó.”

Rồi anh cúi xuống hôn cô gái say đắm, hai người cùng lao đến cái giường ở gần đó mà hí hửng với nhau...

Thanh Thu đang dọn dẹp phòng cùng với mấy người làm nữa cho Tri Tuyết em gái của Thư Quân, từ đầu đi về trên mặt đã đầy vết xát khí bức bối, nép cái túi sách xuống đất rồi gào ầm lên. Thanh Thu cùng mấy người làm hoảng hốt nhìn cô, Tri Tuyết nhìn thấy thế thì lườm mấy người rồi gất giọng chanh chua lên nói, „nhìn cái gì chứ? Cút hết ra ngoài cho tôi.”

Tất cả mọi người đều kéo nhau ra, Thanh Thu cầm cái túi của Tri Tuyết vừa vứt xuống dưới đất nhặt lên để trên bàn hộ cô, rồi cũng lúi ra ngoài.

Lúc tri Tuyết vớt cái túi, thì chiếc dây chuyền mới mua của cô từ trong túi vung ra và chiu tọt vào gầm giường...

Một tiếng hét từ trên lầu vang lên làm hấn Gia Nhiên bàng hoàng không hiểu gì? Đó là tiếng hét của Tri Tuyết, cô đã để ý đến cái dây chuyền mà cô tìm nhưng không thấy nó đâu. Cô gầm gừ đi đến trước cửa phòng mà mấy cô gái giúp việc sống, đi vào rồi nói, “ai? ai đã lấy cắp dây chuyền của tôi, khai mau?”

Mọi người đều đứng đó không ai nói gì, trong đầu ai cũng đang băn khoăn không hiểu lần này lại làm sao nữa. Lầy trước đã đổ oan ột cô gái, khiến cô bé bị đuổi việc rồi còn không biết lần này đến lượt ai đây?

Tri Tuyết liếc từng người một, rồi cô phát hiện ra Thanh Thu, và nghĩ lại lúc vừa rồi Thanh Thu có cầm túi cô lên để trên bàn, cô đi lại chỗ của Thanh Thu đang đứng cúi mặt, cô dơ thẳng tay tát mạnh một cái vào mặt Thanh Thu, làm Thanh Thu choáng váng mặt mày, mắt trợn to, tay dơ lên sờ lên một bên má đang dần dần nóng rát lên của mình, mọi người trong đó ai cũng sửng sờ.

Tri Tuyết cười đều rồi giọng quả quyết nói, “đồ ăn cắp trả lại dây chuyền đây.” Tri Tuyết vừa nói vừa dơ tay ra, như ép cô trả lại.

Thanh Thu uất ức lắc đầu rồi nói, “tôi không có lấy cái dây chuyền nào cả?”

Tri Tuyết hai mắt trợn ngược lên, trông rất dữ tợn nói, “mày còn giả mồm ả? tao nhìn thấy mày cầm cái túi của tao để lên bàn đó? Mau trả lại đây, hay mày muốn ngay hôm nay ra khỏi cái nhà này?”

Tri Tuyết đi qua người Thanh Thu huỳnh vai một cái thật mạnh vào cô, đi đến cái tủ quần áo của cô lục tung lên, vắt hết tất cả xuống dưới đất, rồi cùng với chính đôi gót cao gót dẫm lên quần áo của Thanh Thu.

Thanh Thu nhìn đồng đồ ở dưới đất mà hai hàng nước mắt, thi nhau tuôn rơi, nhưng cô uất ức không khóc thành tiếng.

Tri Tuyết không tìm thấy hét to lên, “mày giấu nó ở đâu?”

Thanh Thu lắc đầu nói, “tôi không lấy.”

Tri Tuyết tức giận đến đỏ hết cả mặt cô túm lấy tay của Thanh Thu lôi ra ngoài, trên đường đi đến chỗ bố mình thì Tri Tuyết gặp Thư Quân, anh nhìn thấy em gái mình mặt hầm hầm kéo theo Thanh Thu, 2 hàng nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp.

Anh đến gần chặn bước của Tri Tuyết, Tri Tuyết ngược lên nhìn anh rồi cất giọng, “anh tránh ra, em phải đến chỗ bố.”

Thư Quân không tránh mà hỏi lại, “Có chuyện gì thế, nói với anh là được rồi. Bố không có ở đây.”

Tri Tuyết thả tay của Thanh Thu thật mạnh ra rồi cong miệng đánh đá của mình lên nói, “Cái con bé này nó ăn cắp dây chuyền của em, hỏi nói không thêm đưa lại.”

Thư Quân nhìn sang Thanh Thu rồi lại nhìn Tri Tuyết anh thở dài rồi nói, “em có nhìn thấy cô ta lấy không?”

Tri Tuyết trợn mắt lên nói, “tất nhiên rồi, lúc ra khỏi phòng chính con bé đó đã nhặt túi em lên mà.”

Thanh Thu vẫn cúi đầu không nói gì, Thư Quân quay sang Tri Tuyết nói tiếp, “chúng ta đi đến phòng em.”

Rồi ba người họ cùng nhau đi đến phòng Tri Tuyết, lúc ở trong Tri Tuyết nói thêm, “em đã tìm hết rồi không thấy đâu cả, nên chỉ có lấy cắp mới mất được thôi.”

Thư Quân đứng chống tay lên hông rồi nhăn mặt hỏi Thanh Thu, “cô không lấy thật chứ?”

Thanh Thu lắc đầu rồi nói, “không, tôi không lấy. Lúc tiểu thư về cô đã vớt cái túi xuống đất, tôi thấy vậy nên nhặt hộ tiểu thư rồi đặt nó lên bàn thôi.”

Tri Tuyết lườm Thanh Thu rồi quả quyết tiếp, “ai cần mày nhặt, chỉ có muốn ăn cắp gì đó nên mới nhặt hộ chứ gì? Đúng là ăn cắp mà còn tỏ ra tử tế.”

Thư Quân không nói gì anh cúi người nằm sấp xuống nền đất ngó nghiêng, rồi nhìn vào trong gầm giường, trong bóng tối có một vật gì đó nhỏ bé, đang nhấp nháy, anh thò tay vào lấy nó ra. Khi đứng dậy anh dơ chiếc dây chuyền của Tri Tuyết ra trước mặt cô. Tri Tuyết nhìn thấy dây chuyền trước mặt mình, 2 mắt mở to dật lại không thềm cảm ơn. Đuổi Thanh Thu và Thư Quân ra ngoài và ngại ngùng đóng sầm cửa lại.

Thanh Thu vẫn còn đứng ở ngoài hành lang cùng với Thư Quân, nước mắt vẫn chưa khô. Thư Quân quay sang nhìn thấy thể hai hàng lông mày anh hơi cau lại. Anh muốn ôm cô vào lòng mà ảm ỉu rằng, có anh ở đây cô không phải sợ gì cả, nhưng anh lại không làm được. Anh định dơ tay lên lau nước mắt cho cô, thì một ông Quản Gia chạy lại gọi anh, “Cậu chủ, ông chủ muốn gặp cậu.”

Thư Quân vội thụt tay lại ngược lên nhìn người Quản Gia rồi đi lướt qua Thanh Thu.

Thanh Thu đi về phòng mình, mấy cô gái trong phòng không ai nói gì cả, chắc họ đang nghĩ cô đã bị đuổi việc rồi. Cô bạn cùng giường với Thanh Thu chạy lại hỏi cô, “Thanh Thu àh? Sao rồi? Cậu bị đuổi việc rồi sao?”

Thanh Thu gom quần áo dưới đất mình lên, lắc đầu rồi nói, “không, tìm được dây chuyền rồi.”

Mấy cô gái kia nghe thấy thế cũng lao lại gần hỏi tình hình vì sao? Thanh Thu nhìn mọi người cười hiền rồi trả lời, “Thiếu gia đã giúp tớ tìm lại được dây chuyền.”

Nói đến 2 từ (Thiếu Gia) mắt cô nào cô ấy cũng sáng hết lên, cô bạn của Thanh Thu hai tay đặt lên má mắt nhìn lên trên rồi nói, “Woaaaa, có Thiếu Gia tốt quá đi, vừa đẹp trai lại vừa có tấm lòng vàng, chứ không như cô em đánh đá, vừa xấu như phù thủy kia.”

Mấy cô gái khác cũng gật đầu lia lịa, đồng ý với lại câu nói của cô bạn Thanh Thu. Thanh Thu nhìn mọi người bật cười. Họ nói chuyện rôm rả, làm cho Thanh Thu quên cả cái đau trong lòng, và cả cái tát còn đọng lại trên má nữa.

Đến tối, Thanh Thu nhận được một bức thư của ông Lưu, người Quản Gia đã đến và đưa cho cô. Ông muốn cô ngày mai đi xem mặt, khoảng 10.30h sáng ở quán cà phê ngoài trung tâm.

Mấy chị em cùng làm với cô trong chỗ này, ai cũng biết chuyện của cô. Họ rất quý cô, tại Thanh Thu sống rất lương thiện hay giúp người, vừa đẹp người lại còn đẹp nét. Mấy anh chàng ở đây anh nào cũng để mắt đến cô bé, từ đầu bếp cho tới phục vụ, cả mấy anh Quản Gia trẻ tuổi nữa.

Lee cô bạn cùng giường với Thanh Thu quay sang phía Thanh Thu mặt cũng hơi buồn buồn nhìn cô, nhưng rồi Lee lại nói một câu an ủi, „Thanh Thu, nếu mà lấy chồng rồi thì cố gắng sống tốt, còn nếu mà cãi nhau với chồng thì hãy đến đây tìm tụi này, luôn luôn sẵn sàng tiếp đón cậu, mà đây cũng chỉ là đi gặp mặt thôi mà, đã cưới thật đâu chứ?”

Mấy cô gái cùng phòng cười rộ lên và gật đầu với câu nói của Lee, Thanh Thu thấy mọi người ai cũng tốt với mình, nên cô rất là cảm động, bỗng dưng khóe mắt cay cay và đỏ lên. Mọi người thấy cô lại sắp khóc, đều đến gần cô an ủi, Lee ôm cô bạn tội nghiệp này vào lòng. Lee được người ta kể về Thanh Thu rất nhiều, nhưng cô không dám hỏi, vì cô biết Thanh Thu đã bị mất trí nhớ, mà không muốn cô bạn mình bị kích động thêm nữa.

Ngày hôm sau, Thanh Thu được mấy cô bạn cùng phòng trang điểm cho chút ít, tại vì Thanh Thu thực sự không cần trang điểm thì cũng đã đẹp rồi, nay trang điểm thêm chút vào nhìn cô phải nói là đẹp tuyệt trần, mấy cô bạn trang điểm cho cô xong cũng há hết cả mồm ra khen cô xinh đẹp đến không ai nhận ra.

Thanh Thu mặc một cái váy trắng dài đến đầu gối, trông thật là trong sáng, cô để tóc xõa ra mái tóc dài mềm mại thướt tha cùng chiếc váy, đặt lên trên đầu một cái bướm tóc có hình cái nơ cũng màu trắng. Nhìn cô bây giờ không phải nói quá, như một tiên nữ giáng trần vậy. Lee cô bạn xoa xoa mắt đến 10 lần mà vẫn cứ mở to lên, mồm há ra và nói, „Th..Thanh ..Th.Thu đây há?” cô không tin vào mắt mình luôn.

Thanh Thu cười cảm ơn mọi người rồi cô nhìn đồng hồ, đã 09:45 rồi còn 45 phút nữa, cô sẽ đi se buýt cho rẻ tiền, nên cô đi sớm chút.

Khi chào tạm biệt mọi người đi ra khỏi phòng xuống dưới sân, cô bắt gặp Thư Quân, anh cùng với lại Thư ký của mình đang vừa đi vừa bàn giao công việc thì phải. Anh ngược lên nhìn cô, đôi mắt anh không chớp

và tai anh không còn nghe thấy người thư ký đang nói gì bên cạnh mình nữa.

Bây giờ anh chỉ cố thấy cô trước mặt mình và tai thì đang nghe tiếng tim mình đập đến điên cuồng. Anh gần như không phát hiện ra cô nếu như anh không nhìn nhanh vào đôi mắt trong sáng kia của cô.

Anh biết là hôm nay cô đi xem mắt, trong lòng anh lại càng chua xót hơn khi nhìn thấy cô xinh đẹp như thế này. Cô đi đến bên cạnh anh cười một nụ cười thánh thiện chào anh, nhưng anh thì không nói gì mà cứ đứng im nhìn cô, nên cô thấy ngại ngùng và cúi đầu xuống. Thư ký đứng bên cạnh anh khua tay trước mặt anh làm anh quay về hiện thực, anh quay sang thư ký và nói, „xin lỗi chúng ta đang nói đến đâu rồi nhỉ.” Rồi anh cùng thư ký của mình đi lướt qua cô, như chưa từng có sự xuất hiện của cô.

Cô nhún vai, rồi đi thẳng ra cổng, Thư Quân một lần nữa quay lại nhìn cô 2 đôi lông mày cau lại đến gần dính vào nhau.

Vừa bước ra cổng định đóng cổng lại, thì có một cái xe lao vụt tới, vì thế mà chiếc váy trắng của cô bị hất tung lên, cô vội lấy tay đỡ váy mình lại, quay đầu nhìn chiếc xe đang đỗ trước cổng. Một chàng trai bước xuống từ một cái xe thể thao màu trắng, tay anh ta bỏ kính dâm từ trên mặt xuống ngược lên nhìn Thượng Quan rồi sau đó anh cúi đầu xuống định đi vào thì bỗng thấy một cô gái xinh đẹp nhìn mặt trông rất quen, đang đứng gùm gùm mắt nhìn anh gợn dử.

Anh đi đến gần cúi đầu chào. Thanh Thu, cô lấy lại bình tĩnh nói, „xin lỗi ngài, ngài có biết là đường này được đi bao nhiêu không ạ?”

9. Chương 3.3

Một câu hỏi mà làm anh ngỡ người, nhưng rồi anh lại lộ ra một nụ cười tuyệt đẹp rồi nói, „xin lỗi cô nương, tôi đi xe đã gần 10 năm rồi, tất nhiên là tôi phải biết chứ.”

Cô nhìn anh 2 hàng lông mày nhíu lại môi hơi bĩu ra, trông rất dễ thương rồi nói tiếp, „thế mà ngài vừa đi quá nhanh làm váy của tôi ...” cô nói đến đó mặt đỏ lên, biết là cái đó mình không nên nói, ấp úng trước mặt anh.

Anh nhìn cô gái đứng đối diện với mình, cô có đôi mắt sáng ngời, thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt tuyệt đẹp làm anh càng nhìn càng bị cuốn hút. Bỗng anh tiến lại gần hơn một chút nhìn kỹ cô gái với khuôn mặt đang suy nghĩ không biết mình nên nói gì kia, thì anh ngửi được cả mùi hương thân quen trên người cô gái.... Thanh Thu trong đầu anh thốt lên 2 chữ đó, anh mở to đôi mắt hết cỡ nhìn Thanh Thu.

Thanh Thu nghĩ được ra mình muốn nói cái gì cô „àh” một tiếng rồi cất giọng lên nói tiếp, „ngài có biết sự thật chút nữa là ngài đâm vào tôi rồi không?”

Câu nói của Thanh Thu chấm dứt mà chàng trai kia không động tĩnh gì, vẫn đứng đó nhìn cô. Cô ngỡ ngác nhìn anh, cô lấy tay khua khua trước mắt anh cũng vẫn không thấy gì.

Cô gọi người con trai đó, „xin lỗi ngài, ngài có làm sao không ạ?”

Anh ta chớp chớp mắt „ừh?” một tiếng rồi vòng tay ôm trọn Thanh Thu vào lòng. Thanh Thu hoảng hốt, cô không hiểu anh chàng này bị làm sao, cô đẩy anh ra rồi cau mày hỏi, „ngài bị làm sao thế?” rồi sau đó là một tiếng „Chát”, Thanh Thu trong lúc sợ hãi mà tát người đàn ông đó.

Anh bị cô tát, nhưng thực sự là không đau, lực của cô quả thực là yếu đuối đối với anh. Anh cau mày dử lấy Thanh Thu rồi nói, „Thanh Thu em không nhận ra anh sao? Anh là Văn Thiên đây.”

Thanh Thu vẫn dử dựa khỏi tay anh, anh không hiểu chẳng lẽ anh nhầm người. Anh buông Thanh Thu ra, cô bé sợ hãi chạy một mạch đi. Anh đứng nhìn theo chiếc váy trắng cùng với mái tóc buông dài bay phất phơ trong nắng và gió.

Anh gãi gãi đầu, nghĩ bụng chắc mình nhầm người, ấn chuông rồi đẩy cửa vào bên trong.

Thanh Thu chạy nhanh đến trạm xe buýt, chỗ này đông người nên cô yên tâm quay đầu lại nhìn và thở hổn hển, lẩm bẩm nói, „Lee nói không sai, quả thật là có kẻ biến thái.”

Ngay lúc đó chiếc xe buýt cũng đi tới, cô lên xe và đi thẳng ra trung tâm, đến quán cà phê cũng đã là 10:25h, cô đẩy cửa bước vào quán. Trong quán rất yên tĩnh nhiều đôi trai gái đang ngồi quẩn quýt bên nhau. Cô chọn inh một cái bàn cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống đó, ở gần đó có mấy anh chàng ngồi bàn đối diện mặt mũi có vẻ không phải là người tốt, đi đến gần chỗ cô rồi hỏi, „này cô em xinh đẹp? Sao ngồi đây có một mình vậy? Đi chơi cùng bọn anh nhé?”

Thanh Thu ngược đôi mắt to long lanh lên nhìn, làm ấy anh chàng kia lại càng có hứng thú với cô mà đỏ hết cả mặt lên. Cô cười rồi nói, „ạ, xin lỗi mấy ngài tôi có hẹn rồi ạ.”

Một câu nói ngoan ngoãn làm ấy người kia cứng đờ ra nhìn cô, ở đời này còn có cô gái nào ngoan như cô và ngây thơ như thế không hả? Đúng là, Thanh Thu bị đốt trong Thượng Quan lâu quá đây mà, không có mấy khi nào ra ngoài nên cô không có biết tiếp xúc với thế giới bên ngoài ra sao.

Mấy anh chàng kia, cười cười có vẻ thích thú cầm lấy tay cô kéo cô dậy, cô hoảng hốt, nghĩ trong đầu, trời sao lại nhiều biến thái quá thế này, có ai không cứu tôi với. Suy nghĩ của cô chấm dứt thì, một chàng trai tầm 25 - 26 tuổi ăn mặc một bộ đồ Vest đen rất phong độ và đẹp trai, chặn đường mấy người định kéo cô đi. Anh nở ra một nụ cười rồi nói, „cô gái này đang có hẹn với tôi.”

Mấy người kia thấy anh cao hơn mình hẳn một cái đầu, rồi ăn mặc như một người có vẻ có tiền nên sợ bỏ tay cô ra luôn, cười cười nhìn anh rồi đi nhanh ra ngoài và biến mất.

Chàng trai đó nhìn Thanh Thu rồi cười tươi. Thanh Thu cúi đầu cảm ơn anh, „cảm ơn Ngài thật nhiều.”

Anh cũng sững sờ với câu nói của cô, rồi bật lên cười, làm Thanh Thu không hiểu vì sao anh lại cười, mặt nghệt ra nhìn anh. Anh thấy cô nhìn mình háng giọng không cười nữa, rồi nói. „Cô là Thanh Thu đúng không?”

Thanh Thu nhìn anh ngạc nhiên, sao anh lại biết tên cô? Chẳng lẽ anh là người cô đi xem mặt. Cô dơ tay lên chỉ vào anh miệng ấp úng nói, „anh là..là..”

Anh gật đầu cười hiền nhìn cô rồi đưa tay ra tự giới thiệu về mình, „Chào em, anh tên là Trí Kiệt.”

Cô cũng cười, rồi đưa tay bắt lấy tay anh, bàn tay mềm mại, thon dài và mịn màng đến nỗi anh không muốn buông ra.

Hai người ngồi xuống, cô nhân viên ra hỏi hai người muốn uống gì, Thanh Thu dễ thương nhanh nhẩu nói, „cho tôi một cốc nước dâu.”

Còn Trí Kiệt thì lấy một cốc cà phê, cô nhân viên lùi đi, Thanh Thiên chống hai tay lên cằm rồi mắt nhìn ra cửa sổ rất tự nhiên, như không có ai bên cạnh mình vậy. Tại cô đã lâu rồi không ra ngoài đường, nên cô muốn nhìn con đường tấp lập nhộn nhịp người kia.

Trí Kiệt anh đang ngắm nhìn cô, anh thích đôi mắt sáng ngời to của cô, anh nhìn mà không thấy chán, tuy là mới lần đầu gặp mà cô cho anh một cảm giác khó tả này, anh thực sự là chưa từng trải qua. Lúc nhìn thấy ảnh của cô anh đã muốn gặp cô, bây giờ gặp rồi anh lại không muốn rời.

Anh cười khi thấy cô không chú ý đến mình mà cứ nhìn ra ngoài đường. Anh hỏi, „Thanh Thu em năm nay bao nhiêu tuổi vậy?”

Cô giật mình quay sang nhìn anh, anh cười ngượng rồi nói tiếp, „xin lỗi khi đã hỏi em thẳng như vậy.”

Thanh Thu cười hiền rồi nói, „ạ, không có sao đâu, em còn 6 ngày nữa là tròn 18 tuổi.”

Anh tròn mắt lên nhìn cô, anh đoán không nhầm, cứ tưởng nhìn cô trẻ như thế, nhưng nghĩ nếu cô muốn lấy chồng thì chắc cô phải 22 hoặc 24 gì đó chứ. Anh lúng túng và hỏi tiếp, „sao em lại muốn lấy chồng sớm vậy?”

Cô mở đôi mắt to nhìn anh, đôi mắt đẹp hút hồn người kia đang suy nghĩ gì đó rồi cong lên, làm những sợi lông mi cả dưới lẫn trên, dày dài và cong chạm vào với nhau.

Cô cong đôi môi mình lên nói, „em rất thích trẻ con, nên em muốn lấy chồng sớm.”

Cô nói hết câu đầu lưỡi tinh nghịch thè ra một chút, tay đưa lên đầu gãi nhẹ. Anh thấy câu nói và hành động thật dễ thương liền cười to và nói, „anh cũng rất thích trẻ con, thế là chúng ta có một điểm giống nhau rồi đó.”

Hai người ngồi trong quán cà phê nói chuyện rất hợp và ăn ý, cười đùa rất vui vẻ và thoải mái...

Văn Thiên đã quay lại mọi người trong nhà xôn xao, bàn tán, còn ai chưa biết anh thì muốn nhìn thấy anh ngay. Anh ngồi trong phòng ông anh, đưa 2 tờ giấy mà cách đây 8 năm đang mang theo mình đặt lên bàn, ông anh ngồi đối diện với anh, đôi mắt của ông tuy già nhưng vẫn còn nghiêm khắc nhìn thẳng cháu đích tôn của mình.

Ông hỏi, „sao bây giờ mới về hả cái thằng quỷ sứ này?” ông vừa nói tay vừa dơ cây gậy lên định đánh anh, người Quan Gia cũng cao tuổi dữ lấy cây gậy của ông rồi nói, „Ông đừng có súc động quá, hãy suy nghĩ đến sức khỏe của mình.”

Ông hạ cây gậy xuống còn Văn Thiên cứ ngồi đó, một lúc sau Gia Nhiên và Thư Quân cũng có mặt ở đó. Gia Nhiên khi nhìn thấy Văn Thiên thì khuôn mặt hoàn toàn không hề vui chút nào còn Thư Quân thì không biểu lộ gì, ngồi trên ghế không nói lời nào.

Ông Lưu nói, „ta không hiểu con nghĩ gì, sao lại đi không một lời. Rồi đột nhiên về đây đòi lại tất cả thế là sao?”

Văn Thiên vẫn ngồi im, không nói gì, Gia Nhiên được đà nói vào theo, „cháu nghĩ, cháu là ai? Nhà này có lớn có bé, thích đi là đi, thích về là về sao?”

Văn Thiên ngược lên nhìn ông Nhiên anh cười rồi nói, „nếu mà đây không phải nhà của cháu thì cháu đã không làm thế.”

Ông Nhiên tức đỏ mặt gầm lên, „cái thằng này láo nhử? Đi cho đã, toàn học cái láo toét ở đâu rồi mang về cái nhà này vậy?”

Văn Thiên không nói gì nữa nhìn ông Nội mình, ông cũng cau mày liếc sang bên Gia Nhiên, rồi ông lại nhìn Văn Thiên và nói, „cháu biết là, cháu đã đắc tội gì không? Nếu biết rồi, thì cháu biết cháu phải làm gì không. Cháu sẽ không được ra ngoài trong vòng một tháng và ở nhà xem lại hết hồ sơ khóa trình, mà Bác Gia Nhiên làm hộ cháu suốt gần ấy năm, ông sẽ không tính những năm cháu đi học, mà tính từ năm cháu ra trường đi làm tất cả là 4 năm, nếu trong vòng một tháng cháu nắm bắt được toàn diện tất cả những hồ sơ công việc trong 4 năm đó, thì ta sẽ giao quyền chức này hoàn toàn cho cháu, nếu không cháu sẽ phải rời khỏi đây và không nhận được một cái gì, cháu hiểu không?”

Ông nói xong quay đầu đi, Gia Nhiên nhìn Văn Thiên nở một nụ cười hết sức là đắc, rồi cũng đứng dậy đi, Thư Quân cả buổi cũng không nói gì rồi cũng đứng dậy đi theo ba mình.

Văn Thiên ngồi đó anh cầm 2 tờ giấy bóp chúng chặt vào nhả nhúm, nếu ông Nội anh biết được trong 8 năm qua anh đã làm gì, và sống như thế nào thì đảm bảo là, ông phải kính nể anh và đưa anh cái ghế Thượng Quan này mà không thể nào nói gì được anh cả.

Anh vuốt thẳng 2 tờ giấy ra, gấp nó lại làm 4 kếp vào cuốn sổ rồi đút vào trong túi. Anh đi ra ngoài ngắm nhìn mọi vật xung quanh ở Thượng Quan, tất cả đều vẫn thế không chút thay đổi, anh đi đến Thượng Ngự nay đã không còn như trước, nơi ba mẹ anh và anh ngày trước sinh sống nay đã không còn có một bóng người qua lại, những cái cửa để vào nhà đã bị khóa chặt và bị dán giấy lên. Anh đứng đó rất lâu nhớ lại những kỷ niệm hồi còn bé, anh cùng ba anh chơi gậy ở sân trước, ba anh chơi rất giỏi nhưng ông hay nhường anh, cho anh thắng, còn mẹ anh, nghĩ đến mẹ anh mà mắt anh cay sè, bà luôn dịu dàng dạy bảo anh, nếu bố anh bực mình chuyện gì về anh là có mẹ anh chạy đến can ngay, thế nên ba anh không có thể làm gì được anh. Anh nuốt cái ức xuống, rồi chờ lại với vẻ mặt tối sầm xuống, và tự nói, „bố mẹ con đã về đây, để kẻ xấu phải trả giá cho việc làm của mình.”...

Sau khi ra khỏi quán cà phê, Tri Kiệt đã mời Thanh Thu đi ăn cơm trưa ở một nhà hàng tây, trông họ thật đẹp đôi. Đi đến đâu ai cũng nhìn họ với con mắt ngưỡng mộ, Tri Kiệt cảm nhận được như thế, thế nên trong đầu anh đã nảy sinh ra một cái quyết định ĩnh là, anh sẽ phải có bằng được Thanh Thu.

Thực sự mà nói đồ tây Thanh Thu không biết và cũng không có được ăn, thỉnh thoảng mới được chú đầu bếp cho ăn thử, nên cô không biết chọn món nào cả, cứ luống ca luống cuống xem đi xem lại quyển thực đơn. Tri Kiệt thấy thế anh hỏi cô, „em không thích ăn đồ tây sao?”

Thanh Thu đang trong lúc luống cuống, nghe thấy tiếng nói vang bên tai liền giật mình ngẩng đầu lên anh, rồi cười trừ, „em chưa ăn đồ tây bao giờ, mà có rồi hay chưa em không biết.”

Thanh Thu cũng đã kể cho anh nghe về việc cô bị mất trí nhớ, nên anh mỉm cười hiền nhìn cô rồi nói, „thế có cần anh chọn hộ không?”

Thực sự tốt quá, cô cười nhẹ nhõm nhìn anh, rồi gật đầu. Thế là anh đã chọn cho cô một món mà cô ăn khen ngon tấm tắc. Bữa ăn cũng đã kết thúc nhanh chóng, Tri Kiệt muốn đỡ cô thêm chút nữa, nhưng cô đã từ chối, „cũng đã muộn rồi, hẹn anh dịp khác tôi sẽ mời anh được chứ?”

Anh cười nhìn cô, „ok, nhưng anh sẽ đưa em về được không?”

Cô gật đầu đồng ý với anh, thế là cô ngồi trên cái xe ô tô Audi sang trọng của anh được anh chở về đến tận nhà.

Chiếc xe đỗ trước cổng Thượng Quan, Thanh Thu xuống xe, Tri Kiệt cũng xuống theo. Cô đi được mấy bước ra đường trước tiên lại gần cái cổng, rồi quay lại cúi đầu chào anh. „Cảm ơn anh rất nhiều vì bữa ăn hôm nay, hẹn gặp anh lần sau.”

Tri Kiệt gật đầu cười, „ừm, hẹn gặp lại em lần sau.”

Cô mở cổng vào nhà, nhưng anh còn đứng đó vui mừng hò reo trong lòng, miệng cười toe téo, cô bảo hẹn gặp anh lần sau, cô muốn gặp anh nữa, nên làm cho Tri Kiệt vui mừng đến khôn xiết, anh lên xe và phóng thẳng về.

Thanh Thu đi vào phòng, Lee nhìn thấy cô chạy nhanh ra kéo cô vào, để hỏi thăm tình hình hôm nay. „Trời ơi sao rồi? Người đó trông thế nào? Có đẹp trai không? Gia đình có giàu có không?.v.v..”

Lee hỏi nhiều đến nỗi mà Thanh Thu không biết trả lời thế nào, cô đưa tay lên véo mũi cô bạn mình rồi cười. Lee biết mình đang hỏi Thanh Thu rồn rập, nên cô ngừng không hỏi nữa cười ngượng.

Thanh Thu đứng dậy lấy quần áo để thay ra, vừa nói, „anh ấy rất tốt, mình cảm thấy nói chuyện rất hợp.”

Lee hỏi tiếp, „rồi sao nữa?”

Thanh Thu quay sang chỗ Lee cười rồi nói tiếp, „cũng rất đẹp trai, con nhà cũng khá giả.”

Lee mừng rỡ mở to hai mắt ra, rồi lại bộ mặt mê trai hiện về, hai tay đưa lên má, mắt lại ngược lên trời mồm thì lẩm nhẩm, “thế thì tốt quá, không biết có đẹp trai bằng anh Văn Thiên, hôm nay mình gặp không nhỉ?”

Thanh Thu quay sang Lee lắc đầu rồi cô đi vào phòng tắm thay đồ, 2 người họ đi chuẩn bị bữa ăn tối cho Thượng Nhiên. Lee quay sang nói với Thanh Thu, „Câu có biết không, cháu đích tôn của Ông Lưu mới về đó. Trời ơi công nhận nhé gia đình này đứa cháu trai nào cũng đẹp mỹ mãn luôn, Văn Thiên có khi còn đẹp hơn cả Thư Quân ấy chứ.”

Lee lại bắt đầu với chủ đề trai đẹp của mình, Thanh Thu không nói gì hơn, chỉ cùng cười với lại Lee. Lee nhìn thấy cô bạn không có phản kháng gì kia lại nói tiếp, „nghe nói như là anh ấy sẽ ở Thượng Ngự, nơi mà bố mẹ anh ấy ngày trước ở đó thì phải. Thế nên người làm sẽ được anh ấy chọn bớt sang đó. Cầu mong anh ấy chọn mình.”

Lee thật là chết vì trai mà, Thanh Thu chỉ nhìn cô bạn mà không nói được lên lời nào. Có cô bạn như Lee quả thật là cũng không bao giờ hết chuyện để nói, và không bao giờ nhàm chán. Lee sống vô tư, nên Thanh Thu rất hợp với Lee, hai người đã quen nhau từ ngày Lee chuyển vào đây, đến nay đã được 4 năm rồi. Cô bạn Lee đã thấy Thanh Thu suốt ngày thui thủi một mình, nên đã đến trò chuyện và làm quen với Thanh Thu, kể từ đó tình bạn của bọn họ càng lúc càng gắn bó, có khi còn như chị em ấy.

Cả gia đình Gia Nhiên ngồi vào bàn ăn, Thanh Thu cùng mấy người làm lùi đi. Lúc đi ra Thanh Thu chạm phải Thư Quân, anh có vẻ bức mình chuyện gì đó, nên vẻ mặt rất khó coi.

Thanh Thu cùng với lại Lee đi ăn tối, hôm nay bác đầu bếp lại có món ngon muốn 2 người họ ăn thử, nên Lee rất hí hửng kéo Thanh Thu đi thật nhanh đến đó.

Văn Thiên cùng ông ngồi ăn tối trong cái phòng ăn lớn ở tổng chính, Văn Thiên ngược lên nhìn ông rồi hỏi, „ông biết Thanh Thu đã đi đâu rồi không?”

Một câu hỏi làm ông gần sặc, ông cứ tưởng là anh quên cô bé rồi chứ? Ông từ tốn uống ngụm nước rồi nói, „Văn Thiên, cô bé đó... „ ông đáp ứng rồi nói tiếp, „Cô bé đó không còn nhớ cháu là ai nữa đâu.”

Anh trợn to mắt nhìn ông mình và nghĩ lại lúc sáng nay.. chẳng lẽ đó là cô, anh không nhầm. Nhưng tại sao? Anh bỏ đĩa xuống rồi hỏi ông, „làm sao, đã có chuyện gì ông có thể kể cho cháu được không?”

Thế là ông Lưu đã kể cho anh câu chuyện cách đây 8 năm trước. Văn Thiên như bị cái búa đập một phát vào quả tim đang bị bóp nghẹt kia. Anh không thể nào nuốt nổi cơm nữa. Tất cả là tại anh, anh đã bỏ đi để Thanh Thu ở lại một mình. Bỗng nhiên anh đứng bật dậy, chạy ra ngoài lao đến chỗ người làm ở, để lại ông anh không hiểu anh muốn đi đâu, nhìn theo anh ngơ ngác.

Anh mở tung phòng người làm ra, có mấy cô người làm đang ngồi ăn cơm với nhau, anh đi vào làm mấy cô gái vội đứng lên cúi đầu chào anh không hiểu anh đến đây có chuyện gì? Anh nhìn trong mấy người đó rồi cất giọng lên hỏi, „mấy cô có biết cô Thanh Thu ở đâu không?”

Các cô gái mở trừng mắt ra nhìn anh, một cô lên tiếng, „ạ, nghe nói Thanh Thu cùng Lee ở nhà bếp lớn, hai cô ấy đi ăn đồ...”

Không để cô gái nói hết câu, anh đã chạy đi để lại mấy cô gái ngạc nhiên nhìn nhau rồi lại nhìn theo anh.

Anh chạy nhanh đến phòng bếp, mở tung cửa ra, Thanh Thu cùng Lee và mọi người vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ bị tiếng động mạnh, thì giật mình ngẩng mặt lên nhìn. Anh đứng đó thở hổn hển nhìn cô. Mọi người không ai hiểu có chuyện gì. Ông đầu bếp chính đi lại gần anh rồi hỏi, „mến chào Văn Thiên, cậu chủ đến đây có chuyện gì không?”

Anh nhìn ông đầu bếp rồi lại nhìn Thanh Thu, anh đi đến chỗ cô, bỗng anh ôm chầm cô vào lòng mình. Làm cho ai ai cũng mồm và mắt mở to hết cỡ, nhất là cô bạn Lee đang nhìn anh say đắm, cũng chớp chớp không thể nào ngừng được để mở to mắt ra mà nhìn cảnh tượng đang xảy ra.

10. Chương 4.1

„Ahhh, biết thái độ của tôi ra.” Thanh Thu sợ hãi hét toáng lên đẩy Văn Thiên ra.

Lee và mọi người giật mình sau tiếng hét của Thanh Thu và đều trở về trạng thái bình thường, Lee thấy bạn mình kêu thì lùi húi quay ngang quay ngửa, mắt đảo như điên tìm kiếm cái gì, mồm thì nói, „đâu, đâu? Biến thái đâu?”

Thanh Thu sợ sệt chỉ tay vào Văn Thiên, nhỏ giọng run rẩy nói, “trước.. mặt mình nè.”

Câu nói của Thanh Thu làm mọi người sặc sụa, có người đang uống nước mà phút hết cả ra, Văn Thiên đứng đó nhăn hết cả mặt mũi lại. Lee cô bạn muốn giúp Thanh Thu mà đứng im như pho tượng, cứng họng luôn.

Văn Thiên anh thở dài rồi nói, „cái gì mà biến thái chứ?”

Lee thấy thế kéo Thanh Thu sang bên mình để giải thích, cười cười xin lỗi Văn Thiên, Lee thì thâm vào tai Thanh Thu, „đó là cậu chủ, cháu đích tôn của ông Lưu đó.”

Thanh Thu nghe cô bạn mình nói mà „HẢ” một cái thật to rồi lấy tay che nhanh miệng mình lại, mắt quay sang nhìn anh, nở một nụ cười ngọt ngào với anh. Anh nhìn cô rồi lấy tay vút mái tóc mềm mại của mình ủ xuống kia về đằng sau, đi đến gần kéo Thanh Thu ra khỏi phòng bếp.

Mọi người nhìn theo không hiểu 2 người kia muốn đi đâu, mấy cô gái trong bếp kia, trong đó có cả Lee đều nhìn theo anh với con mắt long lanh, „quả thật là đẹp trai mà, sao lại có người đẹp đến thế cơ chứ?” Một cô gái lên tiếng mấy cô kia cũng „ừm” theo, Lee từ đầu cũng ừm nhưng sau đó cô lại lắc lắc đầu, chống

nạnh gùm mặt nói, „đẹp, đẹp cái gì chứ, mấy bà mê trai vừa thôi, thấy cậu chủ đẹp trai là lẩn tới chứ gì, tôi không để yên đâu. Đừng động đến cậu chủ đẹp trai, tài ba, phong độ của tôi...”

Lee cứ thế lăm nhăm, mọi người ngồi ăn cơm tiếp không ai thèm nghe cô nói gì cả, Lee sững lại, thấy thế lao đến bàn ngồi vào để ăn đồ, sợ người ta ăn hết.

Thanh Thu bị Văn Thiên kéo ra ngoài, làm cô hốt hoảng chân thấp chân cao không đi vững, anh thì cứ lao như điên với cái đôi chân dài của mình, thật là tội cho Thanh Thu nhỏ bé mà.

Đến hồ cá, nơi này tối không có ai, anh quay đầu lại nhìn Thanh Thu, khuôn mặt trắng trẻo mịn màng với đôi mắt sáng ngời, được những ánh điện sau vườn hắt vào mờ mờ, trông thật đẹp và quyến rũ. Cô sợ sệt, mặt nhăn nhó vì anh kéo tay mình đau. Văn Thiên thấy thế anh vội buông tay cô ra.

Văn Thiên cứ đứng đó 2 tay đút túi quần nhìn Thanh Thu không rời, cô thấy anh nhìn mình thì ngại ngần cúi đầu rồi nhỏ giọng, „Cậu chủ, ngài gọi tôi ra đây có chuyện gì không ạ?”

Một câu nói mà làm cho Văn Thiên thấy khó chịu, từ khi nào anh với cô lại là „Cậu Chủ và Người làm” thế này? Anh cúi người xuống ôm vòng qua eo cô, bế bổng cô lên, mặt cô cùng với tầm nhìn của anh.

Thanh Thu 2 mắt mở to nhìn anh, ứ ứ, anh nhìn cô cười hiền rồi nói, „không nhớ gì nữa sao?”

Thanh Thu nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt đen tuyền sâu thẳm của anh, thật mê người, nó long lanh như mặt hồ nước kia vậy. Cô giật mình cúi đầu xuống nói, „xin lỗi ngài, có thể thả tôi xuống được không?”

Anh thấy điệu bộ của cô quả là dễ thương, bật lên cười nhẹ, chán anh đặt lên chán cô, lấy chán của mình hơi ấn về phía cô để cho cô ngẩng mặt lên, chếc mũi thẳng của anh chạm nhẹ vào sống mũi cô rồi anh thì thầm với cái giọng nói lẩn cả hơi thở ấm áp nhẹ nhàng thấm vào từng làn da mặt của cô, „Sẽ không buông, không bao giờ buông.”

Đôi mắt cô tròn trĩnh lên vì câu nói của anh, mặt cô lại càng đỏ thêm, cô hỏi, „vì sao ngài lại làm thế?”

Anh càng ôm chặt cô hơn, cô thật nhẹ, anh bế cô cứ như không ấy. Anh lại cười bờ môi mỏng bóng đẹp với hàm răng trắng đều lộ ra, rồi từ đó một lần nữa phát ra một âm thanh trầm ấm đến cuốn hút, „anh muốn đền đáp lại tất cả những gì em đã bị mất. Anh xin lỗi Thanh Thu”

Cô rất ngạc nhiên về câu nói của anh. Quả thực Thanh Thu không hiểu gì hết, khuôn mặt dễ thương kia cứ đơ ra, làm anh không chịu nổi đặt môi mình lên môi cô, một nụ hôn nhẹ nhàng cũng rất nhanh lướt qua môi cô. Thanh Thu sợ quá lấy cả hai tay lên che miệng mình lại, nếu đây không phải ông chủ thì như hồi sáng cô sẽ tát anh thêm một cái nữa rồi, nhưng cô không dám. Trong lòng cô lại thấy cái hôn này thật quen thuộc mà không biết đã xảy ra ở đâu rồi, đầu cô hỗn loạn, người mềm nhũ trên tay anh.

Anh cũng cảm giác được sự việc, đặt cô ngả lên vai mình. Anh muốn cho cô thấy, anh chính là chỗ dựa an toàn của cô. Thanh Thu cũng để cho anh làm những gì anh muốn, mùi hương quen thuộc này lại bao trùm lấy cô, cô cảm giác mình thật yếu đuối, anh có thể bóp nát cô trong tay mình nếu như anh muốn, còn cô thì không kháng cự lại được.

Bỗng có một tiếng nói từ đằng trước vang lên trong bóng tối, „thả cô ấy xuống.”

Văn Thiên đang dịu dàng với Thanh Thu trên tay mình bất chợt bị tiếng nói làm giật mình mà đưa mắt lên nhìn. Anh ngạc nhiên nhìn người vừa nói đang đi gần đến mình.

Thư Quân anh vừa đi qua thì bất chợt thấy cảnh tượng, Thanh Thu và Văn Thiên ôm ấp, anh cảm thấy rất bất an và nóng mặt, nên anh đã đi đến gần Văn Thiên kéo Thanh Thu từ tay Văn Thiên xuống, làm cô bị kéo mạnh ngã vào lòng Thư Quân. Thư Quân đỡ lấy cô vào lòng mình thật chặt, làm cho cô gần như ngất thở và choáng váng.

Văn Thiên cau mày nhìn hành động táo bạo Thư Quân với một khuôn mặt không mấy là thiện cảm, rồi anh hỏi, „cậu làm gì thế?”

Thư Quân buông Thanh Thu ra không thèm để ý đến câu hỏi của Văn Thiên, anh cúi xuống nói với Thanh Thu, „cô về phòng đi, đã muộn rồi đó.”

Thanh Thu hỗn loạn rồi gật đầu, cô lững thững bước về phòng. Để lại Văn Thiên và Thư Quân đứng đó đối mặt với nhau. 2 người họ như một con Hổ với con Sư Tử vậy mà nhìn nhau. *sợ*

Thư Quân cười khểnh rồi lên tiếng, „mới về mà muốn làm loạn sao, anh họ?”

Văn Thiên bình thần tay dứt vào túi, đi lướt qua người Thư Quân rồi nói, „ít ra tôi còn thật với lòng mình. Đúng không em họ?”

Rồi anh đi thẳng theo lối đường đá vào nhà để lại Thư Quân về mặt tối sầm lại.

Thanh Thu về đến phòng, Lee thấy cô bạn mình đang ngẩn ngơ, tay thì đang sờ nhẹ lên môi mình, lững thững đi vào phòng như người mất hồn. Lee chạy đến gần cô hỏi, „Thanh Thu có sao không?”

Thanh Thu vẫn không trả lời mà đứng đơ ra đó, đầu óc vẫn suy nghĩ gì hoang mang, còn Lee thì đang lo cho bạn mình không biết là Văn Thiên đã làm gì với cô.

Lee gọi thật to, làm cho Thanh Thu tỉnh ngộ, ngược lên nhìn cô, Thanh Thu đôi lông mày mỏng manh cau lại, rồi ú ớ nói với Lee, „cậu làm tớ giật cả mình.”

Lee nhìn Thanh Thu bàng một ánh mắt lạ, chống nạnh hỏi lại, „làm gì mà cứ như người mất hồn thế hả, cậu chủ có làm gì cậu không?” Lee như nghĩ ra cái gì đó, 2 tay bám vào 2 vai của Thanh Thu lắc lắc, „trời hay cậu có làm gì đắc tội với Văn Thiên, nên anh ấy đã đuổi cậu ra khỏi nhà này rồi?”

Thanh Thu lắc đầu không phải, làm Lee lại càng tò mò hỏi tiếp, „hay cậu bảo anh Văn Thiên là biến thái nên anh ấy giận đã đánh cậu? Có bị thương ở đâu không?”

Thanh Thu lắc đầu rồi kéo Lee đến bên giường, „Tớ không sao cả, đi tắm rồi đi ngủ thôi.”

Thanh Thu lấy quần áo chạy vội vào phòng tắm, không muốn cho Lee đoán linh tinh nữa. Cô rất bối rối về chuyện Văn Thiên đã hôn cô, nó lại còn rất là quen thuộc đối với cô, mùi hương dễ chịu của anh cô cảm nhận được là đã ngửi thấy ở đâu rồi. Đầu cô cảm thấy đau và nhức, „lần sau đi đứng cẩn thận nhé, đừng có chạy như thế nữa.” Câu nói đó của ai, sao lại thế này? Thanh Thu ôm đầu mình nhăn nhó, ngồi xồm xuống...

Sáng ra theo thường lệ là Thanh Thu cùng mấy người làm 6h sáng dậy dọn dẹp chuẩn bị cho bữa sáng của gia đình Thượng Quan. Nhưng hôm nay thì khác tại Văn Thiên sẽ chuyển sang Quan Ngự, nơi mà đã bị bỏ trống nhiều năm, nên người hầu sẽ do anh chọn để chia bớt sang. Ông anh định thuê thêm, nhưng anh gạt đi vì anh chỉ có một mình không cần nhiều chỉ khoảng 3 đến 4 người là đủ rồi.

Mấy cô người làm hí hửng dậy sớm trang điểm thật đẹp để có khi được anh chọn sang đó, làm cho anh. Lee không ngoại lệ cô kéo Thanh Thu dậy sớm theo mình, lời cô khắp cầu thang để đi cho nhanh đến đó. Khi đến nơi, thì thấy đã có rất nhiều người làm đứng thành một hàng, Lee kéo Thanh Thu đến gần đứng vào cùng.

Một lúc sau Văn Thiên xuất hiện với một tướng mạo bảnh bao chưa từng thấy, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng cộc tay, lồng bên ngoài chiếc áo gile đen kẻ sọc, một chiếc quần âu cũng cùng màu với chiếc áo gile, kèm theo đôi giày da đen bóng, trông thật oai phong đi đến gần.

Với chiều cao hơn 180cm và thân hình rắn chắc của anh thì quả thật mặc cái gì cũng đẹp, mái tóc hơi dài màu hạt dẻ của anh được vuốt hết về đằng sau để lộ ra khuôn mặt dài, từng đường nét hoàn hảo, nam tính kia càng thêm rõ ràng hơn. Làm mấy cô gái chết mê, chết mệt và cầu mong là anh sẽ chọn mình.

Bà Quán Gia đi tới cúi đầu với anh, rồi nói, „đây là những cô gái, làm dọn dẹp. Ngài cần bao nhiêu người trong số đó ạ.”

Anh gật đầu với bà Quán Gia, „tôi không cần nhiều đâu 1-2 người là đủ rồi, ông tôi cứ làm quá lên. Đâu cần phải cầu kỳ như thế này chứ? Hỏi người ta một câu ai muốn sang thì cứ việc sang. Làm như đi chọn vợ ấy?”

Anh bắt đầu hơi cáu, có nhiều việc còn phải làm, đến mấy việc này mà anh cũng phải đứng ra làm nữa, không hiểu ông anh muốn thử thách anh gì đây. Anh quay sang bà Quán Gia rồi nói, „bà cứ tìm đại cho tôi 2 người là được rồi, cảm ơn.”

Rồi anh dứt tay vào túi quần đi thẳng qua rầy người làm đứng xếp hàng, thì bỗng anh dừng bước ở trước mặt của Thanh Thu. Anh quay người sang nhìn cô, còn cô thì vẫn cúi đầu lại còn đang ngáp vì ngái ngủ nữa chứ. Anh nở trên môi một nụ cười, cúi đầu xuống mắt chạm mắt với cô, „hôm qua không ngủ được sao?”

Cô giật mình, khi cái giọng trầm ấm của anh vang lên, cô không nói gì, không muốn nhìn vào mắt anh nên càng cúi thấp hơn nữa.

Anh quay sang bà Quán Gia rồi nói, „cô bé này là đủ rồi.”

Ai ai cũng há hết cả miệng ra, không hiểu là anh đang nói gì. Anh thấy mọi người như thế, đứng thẳng người lên chỉ tay vào Thanh Thu và nói, „tôi suy nghĩ lại rồi, cô bé này là đủ.”

Rồi anh quay đầu đi thẳng, miệng còn húyt sáo rất vui vẻ. Trong đám đông mấy cô gái, ganh tỵ với Thanh Thu liếc mắt lườm nhìn cô rồi đi thẳng, còn Lee chợt hiểu ra cái gì đó, cô quay sang Thanh Thu mếu máo nói, „cậu đã đắc tội thật rồi Thanh Thu, nên cậu bây giờ bị hành hạ đó. Một mình làm sao dọn dẹp hết được Quan Ngự cơ chứ?”

Thanh Thu nhìn Lee thấy cô bạn mình nói thế, nên cũng hơi lo lắng. Haizz 2 cái cô bé ngốc này hiểu hoàn toàn sai với ý tốt của anh Văn Thiên rồi. (Nhưng một mình Thanh Thu sao dọn dẹp hết đây? Văn Thiên anh đang nghĩ gì vậy?)

Một mình Thanh Thu thu dọn quần áo, từ Quan Nhiên sang Quan Ngự, Lee ôm Thanh Thu rồi bảo nói, „nếu công việc làm không được, thì cứ chạy sang đây gọi mình, mình sẽ giúp. Cậu thật là xui xẻo mà.”

Lee, chính cô cũng thích sang bên Quan Ngự, nhưng hiện tại cô lại thấy lo cho Thanh Thu nhiều hơn, vì Văn Thiên lại chỉ có nhận mỗi Thanh Thu nên trong đầu Lee bây giờ nghĩ là anh muốn hành hạ Thanh Thu về việc lần trước. Cô không nên nói cho Thanh Thu là có người „biến thái”, nhưng cô nhìn thấy Thanh Thu yếu ớt mà lại còn quá ngây thơ, đến nỗi từ đó còn không biết và cô nghĩ nếu Thanh Thu biết được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, nên đã chỉ cho Thanh Thu người biến thái nó thế nào. Ai ngờ lại thành ra thế này.

Thanh Thu cầm túi mình sang bên Quan Ngự, lại lần nữa cô gặp Thư Quân. Anh chẳng may nghe thấy mấy cô người làm noi chuyện với nhau là Văn Thiên chỉ chọn mỗi Thanh Thu nên anh đã chạy vội đến chỗ cô. Nhìn thấy Thanh Thu đang cầm túi quần áo định đi, thì anh đi đến gần.

Thanh Thu nhìn thấy anh cúi đầu xuống chào, Thư Quân anh đứng đó nhưng lại không biết phải làm gì, hay nên phải nói thế nào với cô bây giờ?

Cô định đi tiếp thì Thư Quân dứ tay cô lại, Thanh Thu giật mình khi thấy có người dứ lại, quay đầu nhìn anh. Mái tóc buộc cáo đuôi ngựa của cô hất bay về đằng sau, làm Thư Quân run rẩy, tại vì mùi hương trên tóc cô, thật dễ chịu và thoải mái. Làm anh cứ đứng đơ đứ chặt lấy tay cô hơn.

Cô nhìn xuống tay mình bị anh dứ, rồi ngược lên nhìn mặt anh, vẻ không hiểu. „Xin lỗi, Ngài có chuyện gì sao?”

Thư Quân muốn nói, với cô đừng đi, nhưng anh lại như có cái gì trong cô họng mà không nói được ra thành câu, buông tay cô ra rồi quay mặt đi, „không có gì, tôi xin lỗi.”

Cô cúi đầu lần nữa rồi đi thẳng, anh đứng đó nhìn hình bóng nhỏ bé cô rời xa anh. Sao anh lại có thể như thế chứ? Lúc nào cũng chỉ nhìn thấy lưng cô khuất dần vậy. Thực sự cô không nhìn thấy sự tồn tại của anh sao? Thật là chán nản, anh đi nhanh về cái xe đậu trong gara ô tô Thể thao của mình phóng thẳng đến quán bar uống cho say.

Thanh Thu bước vào Quan Ngự cô đi trên cái hành lang dài, bỗng những ký ức quen thuộc lại hiện về bên cô, „Thanh Thu àh, đừng chạy nhanh như thế được không? Chẳng may té ngã thì sao?”

Thanh Thu hoa mắt vì câu nói của ai đó, cô quay ngang, quay dọc xem có ai bên cạnh không, nhưng thực sự không có ai cả, chỉ có mình cô. Làm cho Thanh Thu thấy ớn lạnh, cô ôm đầu mình. Nó lại đau, rất đau cả ở trong ngực cô nữa. Sao lại thế này? Nước mắt Thanh Thu chảy dài trên khuôn mặt, cô đâu có muốn khóc đâu.

Nước mắt cô từ đâu mà tới vậy. Nước mắt của cô làm mờ đi đôi mắt. Cô thấy một ai đó ôm cô vào lòng, nước mắt cô làm mọi cảnh trước mặt đều không rõ ràng, một người phụ nữ hiền từ đứng đó, bà nở một nụ cười, rồi nói, „đừng khóc Thanh Thu, cô yêu con.”

Thanh Thu sau đó vì cơn đau mà không chịu được, cô ngất lịm đi. Khi tỉnh lại thì Thanh Thu nằm ở trong một cái phòng rộng, toàn màu hồng là màu hồng, những hình hài ic được vẽ lên cái tường màu hồng thật sống động, thật gần gũi, đầu cô lại đau thì bỗng cái cửa mở ra, Văn Thiên cao lớn đi vào bên trong, trên tay cầm một cốc nước cam.

Anh nhìn thấy cô đã tỉnh, thì vẫn vẻ mặt lo lắng đi đến đưa cô cốc nước cam trên tay mình rồi nói, „em uống đi.”

Thanh Thu nhìn cốc nước ngồi dậy đưa 2 tay lên cầm lấy nó, rồi trong cơn khát uống một hơi hết sạch. Cốc nước cam đó làm cô tỉnh táo thêm nhiều. Cô đặt cốc nước xuống bàn ngủ, gỡ mền ra định đi xuống giường.

Anh đỡ cô lại, „mệt thì hãy nghỉ đi, đừng đi lại nhiều.”

Cô nhìn anh, rồi cười cảm ơn, „Tôi khỏe rồi, cảm ơn Ngài.”

Thanh Thu định đứng lên đi, thì Văn Thiên lấy 2 tay mình ấn cô xuống giường, rồi anh cũng nằm cùng xuống đó, ôm chặt cô vào lòng mình. Thanh Thu giật mình, sợ hãi.

Anh sao lại làm như thế? Cô lấy ta đẩy anh ra, nhưng cũng vô ích. “Ngài, ngài không thể làm thế?”

Văn Thiên vẫn đỡ chặt cô, nở một nụ cười tinh nghịch như trẻ con rồi nói, “làm thế là làm thế nào? Anh không hiểu?”

Thanh Thu dựa dựa, “ngài, với tôi không thể tình tứ.”

Anh bật cười to vì câu nói ngây thơ của Thanh Thu, cô quả thật là ngốc mà, nhưng anh thích cái ngốc đó của cô, rất đáng yêu. Anh ôm Thanh Thu rất chặt, cô thì dựa dựa cực liệt.

Một hồi sau một hồi, Thanh Thu thở hổn hển quay sang bên Văn Thiên, mắt anh đã nhắm lại, hơi thở rất thoải mái và đều đặn. Hương thơm trên người anh lan tỏa bao trùm không gian cùng tiếng thở dốc của cô.

Bỗng anh mở mắt ra nhìn vào mắt của Thanh Thu làm cô giật mình giả vờ nhìn đi chỗ khác. Văn Thiên lấy thân thể to ca của mình đè lên người Thanh Thu, hai tay của cô được anh đỡ ở trên đầu.

Cô mở to mắt nhìn anh, trong đôi mắt cô đầy sự hỗn loạn và sợ sệt. Anh cúi người xuống cùng với mùi hương và hơi thở nhẹ của mình tỏa vào người và mặt cô.

Thanh Thu nhắm nghiền mắt lại, cô muốn hét toáng lên, nhưng không thể nào mà hét được.

Trong lúc cô không nhìn thấy gì, thì bên tai nghe thấy tiếng phì cười của anh, anh lăn sang bên cạnh ôm bụng mình cười, cô mở hé dần mắt mình ra, thấy anh đang lăn lộn cười.

Thanh Thu khổng hiểu ngồi phất dậy định muốn thoát khỏi đây ngay, Văn Thiên nhanh tay đỡ cô lại, anh vẫn vừa cười vừa nói, „trời Thanh Thu, em quả là ngây thơ đó. Vẫn như ngày nào.”

2 lông mày cô nhàu lại, nước mắt sắp đổ ra, đôi mắt to kia bỗng đỏ hoe. Anh thấy thế không cười nữa, tay vẫn đỡ lấy tay Thanh Thu. Anh nhẹ nhẹ ôm cô vào lòng mình, một nụ hôn đặt lên mái tóc mềm mại, mùi hương quen thuộc đối với anh bấy lâu nay thấm muốn được gửi lại nó.

„Anh xin lỗi Thanh Thu vì đã trêu em, em đối với anh như một người thân trong gia đình, ngoài em và ông Nội ra anh không còn ai nữa. Anh đã hứa với mẹ anh sẽ bảo vệ em như người em gái ruột của mình vậy và anh muốn em nhớ lại tất cả.”

11. Chương 4.2

Thanh Thu ngược lên nhìn anh, không hiểu, „ý ngài là sao?”

Văn Thiên cúi xuống nhìn cô, 2 tay anh đặt lên bờ vai mềm mọng của cô, „em đừng gọi anh là „Ngài” được không? Hãy gọi là anh 2 đi.”

„Anh 2?” cô suy nghĩ rồi hỏi tiếp, „vì sao lại là anh 2, tôi có gia đình gì với Ngài sao?”

Anh cười gật đầu nhẹ, „ừm đúng thế, khi anh đi xa đã gửi em cho ông. Tại anh nên em đã bị mất trí nhớ. Nên anh muốn đền đáp lại tất cả cho em và mong em tha thứ.”

Thanh Thu vẫn ngơ ngác nhìn anh, có cho anh nói thế nói nữa cô vẫn không thể hiểu và nhớ lại được. Có thể là thời gian chăng? Đúng cô cần thời gian.

2 mắt to đẹp của cô chớp không ngừng mà ngược lên nhìn anh. Anh bối rối nhìn đi chỗ khác rồi nói, „nếu em gọi anh là Ngài nữa thì anh sẽ phạt em đó. Hiểu chưa?”

Thanh Thu, vẫn ngập ngừng, anh ra lệnh, „nói đi anh 2.”

Thanh Thu gật gật rồi nhẹ giọng nói, „anh..2.”

.....

Quá đầu lòng sao Văn Thiên, mà anh không nói được gì nữa vậy? Quả thật anh đã muốn gì thế này? Nhìn cô đã trưởng thành rồi, một thiếu nữ đẹp tuyệt vời, có biết bao nhiêu ánh mắt đang đổ dồn vào cô, thế mà anh lại còn muốn cô gọi mình bằng „anh 2” sao? Cái câu đó anh muốn nghe lắm hả? Chắc chắn là không chứ gì, nên trong lòng bây giờ cảm thấy chua xót (axít có khi còn nhẹ đó nhỉ?)

Anh cười như không cười, giọng điệu khô khan nói với Thanh Thu, „tốt..., nhớ nhé.”

Rồi anh đi ra khỏi phòng, để lại cô ở đó với biết bao nhiêu là câu hỏi quanh đầu...

„Anh 2, anh 2 ăn cơm” Thanh Thu chạy vào phòng làm việc, anh đang ngồi ở bàn làm việc, đeo trên mắt muột cái kính cận, trông anh giống một tổng tài làm sao. Công việc của anh là 1 tháng nắm bắt hết tình hình của 4 năm trước nên anh đã bận tối mày tối mặt, không bước ra khỏi phòng làm nếu như không có chuyện gì quan trọng.

Thanh Thu với mái tóc dài buộc sang 2 bên, trên mình mặc một chiếc váy trắng cùng với cái tạp dề màu hồng dễ thương quần bên ngoài. Anh thấy cô gọi ngược lên nhìn, mới 1 tuần mà cô quen nhanh vậy sao? Nhưng anh cũng mừng thầm là cô đã quen ở bên anh.

Anh bỏ kính xuống, đi đến bên cạnh cúi xuống hun nhẹ lên trán cô, rồi ôm eo cô cùng đi đến phòng ăn. Trông họ giống vợ chồng trẻ hơn là anh em đó.

Lúc ăn cơm, Thanh Thu cô quay sang nói với anh, „anh 2, tối nay em có hẹn, em phải ra ngoài, em sẽ bảo Lee sang nấu cơm cho anh.”

Văn Thiên hỏi lại, „em đi đâu?”

Thanh Thu vừa ăn vừa nói tự nhiên, „em có hẹn với người xem mặt.”

Anh ngừng ăn cơm luôn nhìn cô, cô thấy anh nhìn mình thì cũng nhìn lại anh.

„Người xem mặt là sao?” Anh có vẻ khó hiểu

Thanh Thu cười cười, „àh lần trước em có xem mặt một người, anh ấy rất tốt và muốn gặp em lần nữa.”

Anh không hiểu hỏi lại, „là sao?” ôi một câu nói lạnh tanh, ghê người?

Thanh Thu bỏ đũa xuống quay sang anh nói tiếp, „thì là người sau này em sẽ lấy làm chồng.”

(Thanh Thu ơi chạy đi, chắc tôi chạy trước. Ủi giời ơi, sợ quá =.=!)

Văn Thiên mặt tối sầm lại, giọng nói hoàn toàn bùng nổ vì tức, „Chồng? ..Chồng nào?”

Thanh Thu vẫn bình thản, rồi nói tiếp, „là người em sẽ cưới và để con cho người đó. Thì là chồn...g..”

Cô chưa nói hết câu, thì giật mình nhìn thấy mặt của anh, nuốt nước bọt cái ực. Anh tai thối ra khói, bỗng quát to, „CHỒNG GÌ MÀ CHỒNG; MỚI CÓ 18 TUỔI ĐẦU MÀ CHỒNG CON GÌ CHỨ?”

Thanh Thu sợ hãi ôm đầu mắt nhắm lại không dám nhìn anh, sợ sệt nhỏ giọng, „thì ông Nội bảo em lấy chồng mà, đó là tâm nguyện cuối cùng của ông.”

Văn Thiên càng bức tức thêm, anh đứng dậy vắt đôi đũa từ trên tay xuống quay mặt vừa đi vừa lảm nhảm cơn tức, tay vò đầu vò tóc, „Ông anh bị điên rồi, không thể nào mà chịu nổi nữa. Anh sẽ đi nói chuyện với ông. Em ở nhà, anh cấm em đi đâu.”

Cô định với theo nhưng vì sợ anh sẽ bùng nổ nữa nên thôi, cúi xuống nhặt đôi đũa anh vừa ném lên...

Văn Thiên lao hẳn vào phòng ông, „Ông sao ông lại làm thế với Thanh Thu?”

Ông Thư đang nằm trên giường, thì bị anh đánh thức. Người Quản Gia ngăn anh nhưng không được.

Ông ngồi dậy nhìn thàng cháu ông mặt mày đang cau lại vì tức tối, ông bình thản hỏi, „có chuyện gì mà cháu âm mĩ lên thế?”

Anh căng thẳng hơn nói, „Ông sao lại cho Thanh Thu đi xem mặt? Cô ấy còn quá trẻ ông không thấy sao?”

„con gái trưởng thành, đến tuổi lấy chồng là chuyện bình thường, nó 18 tuổi rồi chứ còn bé gì nữa?” ông anh thản nhiên đáp lại.

Anh nhìn ông anh, không hiểu Nội mình nữa, „đối với con, cô bé còn quá nhỏ. Không thể lấy chồng sớm thế được.”

Ông vớ lấy cái gậy đập một phát nhẹ vào đầu anh, nhưng cũng để đau điếng. „Cái thằng này, cháu không có quyết định gì hết, cháu có hiểu chưa? Ông muốn cho Thanh Thu đi lấy chồng, thì có liên quan gì đến cháu chứ?”

Anh ôm đầu mình, nhìn ông, „nhưng mà..”

Anh định nói gì đó, nhưng lại thôi, ôm đầu mình xút xoa. Ông anh đứng dậy khỏi giường, đi đến bàn nước, ngồi xuống cái ghế, „Thanh Thu sẽ có người chồng tốt bảo vệ nó, cháu không phải lo chuyện của nó, cứ lo việc của cháu đi.”

Văn Thiên nhìn nhìn ông mình, tay đút vào túi quần rồi đi đến gần ông, „nếu cháu phản đối chuyện Thanh Thu lấy chồng thì sao? Cháu muốn tự mình tìm cho Thanh Thu người khác hợp lý hơn.”

Ông Lưu lắc đầu, „cháu không thể quyết định được cho con bé đâu, nếu con bé đã thích người nó muốn thì đến cả ông sẽ cũng không thể ép nó được. Ông thấy cứ để con bé nó gặp người ta đi. Gia Đình nhà đó rất tốt, thằng đó rất ngoan, hiền lành, chắc là 2 đứa đã mến nhau nên mới lại muốn gặp nhau lần nữa. Ông nghĩ đó là điều tốt cho con bé.”

Anh nghe ông mình nói xong mà không nói được gì. Anh về chỗ rồi sao, có thể anh đã quá tự tin với khả năng của mình? Định về đây thanh toán hoàn toàn lại, tất cả mọi chuyện đã nằm trong tay anh như anh đã tính, nhưng đến bây giờ thì có một việc mà có thể là anh đã không lường trước được, đó là „Thanh Thu” cô bé đã lớn và đã có suy nghĩ của riêng mình, anh muốn thay đổi chuyện đó...

Anh bức tức quay lại, thấy Thanh Thu đang rửa bát trong bếp, nghĩ đến lúc cô sẽ lấy chồng và là của người khác làm cho anh không chịu nổi nữa, chạy đến gần Thanh Thu đang đứng, ôm cô từ đằng sau, làm cô giật mình. Không quan tâm đến hành động của cô, anh xoay nhanh người cô lại, bá đạo lấy tay cầm cằm cô nhấc lên, Thanh Thu không hiểu gì, thì đôi môi anh đặt lên môi cô, nụ hôn của anh tấn công lấy cô. Bàn tay anh ôm chặt hết cổ ép người cô vào thân thể của mình.

Thanh Thu thấy ngạt thở tay cố gắng đẩy anh ra, 2 hàng lông mày nhíu lại, mắt vẫn mở ra nhìn, anh nhân cơ hội cô lấy hơi chiếc lưỡi nóng bỏng mềm mại của anh ấn vào trong miệng cô, làm cô Ừm lên 1 tiếng, mắt càng tròn tròn, tay cố gắng đẩy dựa để đẩy anh ra.

Cô càng chống cự thì anh lại càng mãnh liệt với cô, anh bế bổng cô lên một tay đỡ lấy eo cô còn tay kia thì ấn chặt lấy gáy cô để có thể vào sâu được hơn trong khoang miệng cô, đầu lưỡi anh mềm mại dây dưa trên gọng đầu lưỡi cô, Thanh Thu cảm thấy người mềm nhũn, mắt cô muốn mở to hơn nữa, nhưng không thể nào mở được, cái mùi hương của anh thật nồng sông thẳng vào mũi cô, làm cô hôn vía càng bay bổng thêm.

Sức lực của cô có hạn, không thể kháng cự được cái sức bá đạo của anh. Còn anh thì vẫn tiếp tục hôn cô không ngừng. Hơi nóng lan tràn khắp người họ, tiếng thở hổn hển, tiếng kêu nhẹ của những nụ hôn kế tiếp nhau không ngừng.

Văn Thiên cảm thấy như có luồng điện gì chạy khắp người mình, anh bế cô vào phòng mình, đặt cô nằm lên cái giường rộng lớn, người anh nằm đè lên người cô, tiếp tục hôn cô cuồng nhiệt.

Thanh Thu như người bị cướp mất hồn cô chưa bao giờ thấy và biết được cái cảm giác lạ này, đây là lần đầu tiên cô bị hỗn loạn đến khó tả. Anh là ai? Sao lại làm cho bị như thế này? Không phải nói với cô là người nhà cô sao? Người nhà có thể làm thế này sao? Cô không biết gì nữa, quả thật là đầu cô đã rối tung hết cả lên rồi.

Nhiệt độ trong người cô mỗi lúc một tăng, khuôn mặt trắng nõn đã trở thành một màu đỏ hồng, đôi mắt cô long lanh mờ mờ, chớp nhẹ từng lúc.

Từ đôi môi mềm mại, sưng tấy mọng lên của cô anh hôn lên đôi mắt rồi cách mũi pháp phồng của cô, trong lúc cô hoang mang anh nhìn cô rồi cười nhẹ. Dục vọng của anh có thể nói đã lên rồi sao?

Anh đứng tay ra đằng sau cô, cúi bỏ chiếc tạp dề trên người cô, môi một lần nữa cúi xuống hôn cô, thật ướt át.

Trong chớp nhoáng tay anh muốn cởi luôn cái váy cô đang mặc trên người ra, cô còn chút sức lực đỡ tay anh lại, nhưng anh không nghe, vẫn tiếp tục làm theo ý mình, quả thật mà nói đến lúc này thì anh chỉ muốn có cô ngay bây giờ.

Thanh Thu cố bật lên thành lời, tiếng nói yếu đuối vang nhẹ cầu xin, „anh 2, xin anh đừng làm thế, chúng ta không phải người nhà sao?”

Bỗng mắt cô nhắm lại, chảy theo tiếng nói phát ra của mình mà lăn dài trên khuôn mặt không còn chút tỉnh táo kia. Anh nhìn cô khóc, cảm thấy đau lòng theo, nhưng đến lúc này quả thật anh không thể chịu nổi nữa.

Tiếng khóc của Thanh Thu đã ra thành tiếng, anh muốn cũng không được, anh ngừng hết động tác gây kích thích của mình lại, thở dài một cái thật là sâu và dài, nhấc người mềm nhũn của Thanh Thu ngồi dậy, cho cô tựa vào mình rồi nhẹ nhàng nói, „anh dừng lại rồi, đừng khóc nữa được không?”

Cô vẫn nức nở, 2 tay đưa lên mặt khóc nghẹn. Anh càng đau lòng hơn, dỗ nhẹ cô, „anh xin lỗi, đừng khóc nữa?”

Thanh Thu vẫn lắc đầu không chịu, anh không biết nên làm gì nữa. Anh không muốn nhìn thấy cô khóc, mỗi giọt nước mắt của cô rơi xuống làm anh tan nát cõi lòng. Anh xoa mạnh tóc mình làm cho nó rối tung lên. „Thanh Thu, em đánh anh đi?”

Anh quả thật hết cách, cô thì vẫn khóc, nên anh phải chịu đựng nhìn cô khóc, 2 người họ cứ như thế đến không biết bao nhiêu lâu.

Thanh Thu nín khóc 2 mắt đỏ hoe sưng lên, còn anh thì đang ngồi dựa ở cái ghế sofa, 1 tay đặt nhẹ lên môi lướt qua lướt lại, còn tay khác để lên tay ghế. Mặt anh đang tái nhợt đi.

Cô đưa mắt sang nhìn anh, rồi yếu đuối đứng dậy muốn đi ra khỏi phòng, anh cũng đứng phắt dậy kéo cô lại, để muốn giải thích, nhưng khi anh chạm lên vai cô thì thân thể của cô run lên từng cơn, đôi mắt vẫn còn ướt lệ không hề nhìn anh.

Đây là lần thứ 2 anh nhìn thấy ánh mắt sợ hãi đó của cô, cách đây 8 năm khi cô bị ngã xuống hồ cá và hôm nay. Anh hạ tay mình xuống, đút nó vào túi quần đôi mắt buồn rầu nhìn cô.

Cô đang nghĩ gì về anh vậy? Anh thầm trách mình. Thật là điên rồ, anh đã suy nghĩ quá là nông cạn. Anh đã nghĩ nếu anh muốn cái gì thì sẽ có cái đó sao? Đã đi từng ấy năm làm cho cô bé tổn thương nặng, rồi bây giờ anh về đây lại làm cho cô càng rối loạn thêm.

Anh là một người đàn ông đã 30 tuổi rồi, anh tự cười mình, thật là trẻ con mà.

Đôi mắt anh nhìn theo hình bóng bé nhỏ của cô đang rời đi, mà nó cay sè đến nỗi 2 lông mày nhíu chặt vào nhau, đôi mắt nặng trĩu chỉ muốn nhắm lại. Anh tựa người vào cái tường ở đằng sau lưng mình, bàn tay to với những đốt tay dài đưa lên mắt để xua đi cái cay đó...

12. Chương 5.1

Kể từ ngày hôm đó Thanh Thu và Văn Thiên như hai cái bóng trong ngôi nhà rộng lớn này, không ai nói với ai một câu.

Văn Thiên anh sợ động đến cô làm cô sợ hãi nên cả ngày anh không thềm ra khỏi phòng làm việc, chỉ ra ăn cơm rồi lại nhanh chóng chui vào đó...

Còn Thanh Thu có chuyện gì cũng kể cho cô bạn thân Lee biết, Lee nghe được chuyện như thế cô cũng rất lấy làm lạ, sao Văn Thiên lại như thế? Nhưng cũng không thể trách anh được, vì Thanh Thu quả thật rất xinh đẹp, sắc đẹp quên rũ đàn ông là chuyện hết sức bình thường.

Lee quay sang nói với Thanh Thu, “hay là anh ta thích cậu?”

Thanh Thu lắc đầu, “không thể, anh ấy bảo với mình là, anh ấy là gia đình mình. Là anh 2 đó!”

Chuyện đến thế này, thì cả Lee cũng chịu thua. Cô suy nghĩ rồi quay sang Thanh Thu nhìn cô bạn đang bối rối đến tội nghiệp, cô nhàn nhó nói, “hay cậu lấy hết can đảm lên hỏi anh ấy cho rõ đi, dù gì thì cứ cho là gia đình đi, mọi chuyện sẽ dễ nói hơn.”

Thanh Thu thấy Lee nói có lý, dù gì cứ cho là thế đi. Cô vừa gật đầu nhẹ miệng nở ra một nụ cười dịu dàng.

Thanh Thu quay lại Thượng Ngư, cô thấy một chiếc xe màu đỏ sang trọng đậu trước sân nhà. Nhà có khách sao? chẳng thấy Văn Thiên nói gì cả?

Cô bước vào nhà cũng không thấy ai ở phòng khách, cô nhìn xung quanh cũng không thấy một ai ở đó.

Cô đi lên trên phòng nơi làm việc của Văn Thiên, thấy cái cửa hơi hé mở, đi đến gần, cô nghe có tiếng kêu và thở nhẹ của một người con gái. Cô tò mò, hơi nhìn qua khe cửa, thì cô nhìn thấy một cảnh tượng đập ngay vào mắt mình.

Một người con gái đang ngồi lên anh, còn anh thì ngồi ở cái ghế làm của mình, 2 người họ đang làm chuyện đó như lúc trước anh muốn làm với cô chẳng?

Mái tóc cô gái kia cứ bay lên rồi lại hạ xuống theo nhịp của người mình. Thanh Thu hoa hết cả mắt, đầu óc choáng váng, cô không muốn nhìn nữa.

Cô lùi về đằng sau, chân cô đứng không vững nữa khụy xuống, nền nhà thật lạnh, lan qua chiếc váy mỏng của cô thấm vào da thịt chạy khắp toàn thân, khiến cho cô run lên vì cái lạnh.

Cô không hiểu vì sao trong trái tim nhỏ bé kia như muốn rỉ máu, nó đang bị cái gì đó đâm vào đau lên từng hồi. Hơi thở khó khăn, cô đưa tay lên ngực cố dũ nó lại.

Sao lại đau? Đùng đau thế được không?

Một tiếng hét nhẹ của người con gái và tiếng gầm của người con trai làm cô giật mình đứng dậy. Sau 2 cái tiếng kêu đó, tai cô như bị ù điếc không còn nghe gì nữa. Cô cố bám vào cầu thang để đi xuống nhà, để coi như mình không nghe và không thấy gì hết.

Từ bậc cầu thang thấp cao rồi lại thấp cao, cô sợ mình sắp ngã mà cố bám vào thành của cầu thang để đi xuống.

“Thanh Thu?” một tiếng gọi cô to

Thanh Thu đứng chôn chân ở dĩa cầu thang, không dám động dậy cũng không dám quay đầu lại, vì cô đang khóc nên không muốn cho ai nhìn thấy.

Văn Thiên anh gọi cô một lần nữa nhưng không thấy cô có động tĩnh gì, anh chạy xuống xem thì Thanh Thu ngay lập tức lao xuống thật nhanh và chạy luôn ra ngoài.

Cô lao ra ngoài như tên bay, bỗng đâm sầm vào một bóng hình to lớn nào đó, mà cô sợ hãi thì ngã ngửa về đằng sau, nhưng cánh tay to lớn của người đó đã đỡ lấy cái eo thon nhỏ của cô, để cô khỏi ngã.

Thanh Thu ngược lên nhìn người đó, là Thư Quân, anh bàng hoàng khi thấy cô nước mắt rơi tầm tã trên khuôn mặt.

Thư Quân lo lắng hỏi, „Thanh Thu, cô sao vậy?”

Thanh Thu đứng thẳng dậy cúi thấp đầu không muốn cho anh thấy vẻ mặt của mình, rồi lắc đầu, „xin lỗi, tôi không sao.”

Nhưng Thư Quân đã tưởng rằng Văn Thiên đã bắt nạt cô, anh rất tức giận, kéo tay Thanh Thu quay lại thì lúc đó nhìn thấy Văn Thiên cùng người phụ nữ khác đi từ trong nhà ra, cô gái yêu kiều kia ôm qua cổ của Văn Thiên nũng nịu anh gì đó, mà Thư Quân đứng xa cùng với Thanh Thu không thể nghe thấy.

Thư Quân cúi xuống nhìn cô, chẳng lẽ cô thích Văn Thiên? Cô đang khóc vì Văn Thiên có người khác sao? Cô biết yêu rồi sao?

Thư Quân quả thật vẫn nghĩ Thanh Thu còn nhỏ sao? Con gái tuy là tuổi thì bé nhưng đầu óc của con gái bao giờ cũng suy nghĩ chừng chạng hơn con trai mà. Anh thật là vì suy tình mà không nhìn ra được gì nữa.

Trong lòng Thư Quân đang hò reo một niềm vui gì đó, trên môi anh cũng nở một nụ cười, tay anh sờ lên má cô lau hộ cô những giọt nước mắt còn vương vấn đọng lại trên khuôn mặt xinh đẹp.

Anh mạnh bạo kéo tay cô đi, khi đó Văn Thiên đang ôm cô gái kia cũng đưa mắt lên nhìn thấy Thư Quân đang kéo tay Thanh Thu, anh vẻ mặt khó chịu đến tối đen mặt mày lại, tay anh bóp cô gái trong tay mình kia đến gần ngạt thở, cô gái vội vàng đẩy anh ra, thở hổn hển nhìn anh.

Văn Thiên không nói gì, tạm biệt cô gái kia rồi đi thẳng vào nhà. Anh ngồi trong phòng làm việc lấy trai rượu trong tủ ra uống, từng chén, từng chén...

Thư Quân kéo Thanh Thu đi ra khỏi Thượng Quan, chiếc xe của Thư Quân lao như bay trên đường cùng đưa 2 người đi ra biển, khi đến nơi mặt trời đã xế chiều, 2 người họ cứ đứng ở trên cát ngắm nhìn biển. Nhất là Thanh Thu, cô với mái tóc xõa dài và cùng chiếc váy trắng bay nhẹ nhàng theo làn sóng biển, những ánh nắng của thủy chiều hắt vào cái mặt xinh đẹp đang buồn rầu hỗn loạn của cô.

Thư Quân lấy từ trong xe của mình chai nước lọc đi đến gần chỗ cô đưa cho cô, cô mỉm cười với anh cầm chai nước.

Anh nhìn cô rồi nhìn ra biển, mặt nước biển đỏ rực bởi ánh mặt trời tỏa xuống, làm mắt anh nheo lại, anh thở dài một hơi rồi nói, „Thanh Thu, em có thích làm bạn với anh không?”

Câu nói quen thuộc ghê, anh Thư Quân chắc không bao giờ thay đổi được quá.

Thanh Thu nhìn anh bật lên cười, lấy tay hơi che miệng, „sao ngài lại thích làm bạn với tôi?”

Thư Quân táo bạo hơn, anh đến gần Thanh Thu cúi sát xuống mặt cô, nhìn vào ánh mắt cô, „anh không muốn làm ông chủ của em, hãy gọi là anh đi.”

Sau câu nói là đôi mắt cong lên cười của anh, bây giờ nhìn gần thì khuôn mặt anh quả là dễ mến, cái mũi dọc dừa rất hợp với khuôn mặt thanh tú. Anh nhìn cũng rất đẹp, nhưng có gì đó khác với Văn Thiên...

Lại Văn Thiên, cô đang không muốn nghĩ tới anh mà sao lại nghĩ tới, tim cô lại đập và mặt cô lại đỏ, không hiểu mình làm sao nữa? Thanh Thu nhanh chóng quay đi chỗ khác không trả lời Thư Quân.

Anh không hài lòng với thái độ của cô, „hãy gọi là anh nhé, nếu em gọi là „cậu chủ, hay ngài nữa là không có được đâu đó nghe chưa?”

Nhưng Thanh Thu lại thấy Thư Quân và Văn Thiên đều cứng đầu giống nhau àh. Sao lại có kiểu sai khiến thế này chứ, thôi thì dù sao cô cũng chỉ là người làm, chủ sai bảo là chuyện đương nhiên rồi.

Cô gật đầu với anh, nở một nụ cười mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành của mình ra, làm cho anh siêu vẹo suýt nữa thì chùn đầu gối mà khụy xuống.

Anh cũng cười theo cô, chạy đến gần trêu Thanh Thu, anh bế bổng cô lên giả vờ như muốn ném cô xuống nước, cô hoảng hốt bám chặt vào người anh, dẩy dựa làm cho anh mất thăng bằng ngã cái Rầm. Thôi thì cả 2 người cùng ướt vậy, 2 người họ nhìn nhau 1 cái cùng phá lên cười.

Cô cau mặt lại, tại vì cô là người bị ướt nhất từ trên đầu xuống dưới, cô bịu môi mình ra nhưng muốn khóc, trông dễ thương đến động lòng.

Thư Quân véo mũi cô rồi nói, „đó là trừng phạt em, khi đã quên anh.”

Cô ngược lên không hiểu, anh lấy tay té thêm nước lên mặt cô, làm cô nhăn hết cả mặt mũi lại. Thư Quân lại cười to hơn khi cô có bộ dạng như thế này.

Lần đầu tiên cô thấy anh cười như thế, thật là thoải mái ghê, cô nhìn anh rồi cũng té nước lên anh làm cho Thư Quân giật mình, mặt anh tối sầm xuống. Thanh Thu sợ sệt định xin lỗi thì anh ôm cô bế lên lần nữa vừa cười vừa dọa, „Thanh Thu anh sẽ thả em xuống nước lần nữa, em dám té nước lên mặt anh sao?”

Cô hoảng hốt xin anh ta thứ, „không em xin lỗi, không muốn... Cứuuuuuuuuuu...”

Văn Thiên anh đã say, nhìn lên đồng hồ là 6h tối, cô vẫn chưa về sao? Thích đi chơi thế sao? Anh tức giận ném trai rượu vào tường kêu „Choang” một tiếng thật mạnh, rượu trong chai thủy tinh vỡ ra văng tung téo lên tường và nền nhà.

Anh lấy tay xoa mặt mình, cười cười rồi tự nói, „em được lắm, tôi động vào em thì em sợ, còn thằng khác kéo em đi thì em không phản đối là sao?”

Văn Thiên nghiêng răng nghiêng lợi tự nói tiếp, „trong mắt em, tôi là gì đây? Tôi không muốn làm anh trai em, không muốn làm, không muốn...khô..muô..”

Thân hình cao lớn của anh tựa vào tường vì đôi chân anh không còn đứng vững mà kéo anh theo bức tường trơn tru ngồi xuống nền đất, tay anh để lên đầu, chiếc áo sơ mi trắng đã xộc xệch nhau nhúm hết rồi, đôi chân dài cùng với chiếc quần âu đang mặc co lên, để có thể chống tay mình vào đó, ngồi cúi đầu gục xuống.

Không hiểu anh đang ngủ hay còn tỉnh nữa, anh cứ ngồi như thế không biết bao nhiêu lâu. Đến lúc ở dưới sân có tiếng xe ô tô. Thanh Thu trên người đầu tóc còn hơi ẩm ướt bước xuống xe. Cô cúi người xuống đưa tay lên tạm biệt Thư Quân, „cảm ơn anh vì hôm nay nhé, rất vui vì đã có được người bạn như anh.”

Thư Quân cười hiền rồi nói, „luôn sẵn sàng, cũng cảm ơn em đã muốn làm bạn với anh.”

Cô cười theo tạm biệt lần cuối, rồi đứng thẳng người quay vào nhà, Thư Quân ngồi trong xe nhìn cô bước vào cửa rồi mới lái xe đi.

Thanh Thu thấy nhà tối đen như mực, cô mò công tắc điện, bật đèn sáng lên. Cô thấy trong nhà im lặng nghĩ trong đầu là nhà không có ai. Đi lên trên lầu định vào phòng mình thay đồ, nhưng lại nghe thấy có tiếng gì ở trong phòng làm.

Cô tiến đến gần, cái cửa phòng vẫn hé mở như sáng nay, cô lại sợ nhìn thấy như thế một lần nữa định quay đầu đi thì, „Thanh Thu...”

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ trong cái phòng đó, cô đẩy cửa tay sờ công tắc điện bật điện lên, căn phòng bỗng sáng choang, nhìn thấy anh đang ngồi dựa vào tường đầu gục xuống, còn những mảnh thủy tinh văng tung téo trên nền nhà, làm cô hoảng hốt chạy lại chỗ anh.

Cô quỳ gối xuống gần anh, lấy tay mình lay lay người anh, „anh 2? Anh làm sao thế?”

Văn Thiên nghe thấy giọng nói trong trẻo của Thanh Thu anh ngẩng đầu lên nhìn, tay anh dơ lên chạm nhẹ lên sống mũi cô, cô hơi dụi lại vì hạnh động lạ lùng của anh.

Anh cười nhạt một cái, rồi chống tay xuống đất để đỡ cơ thể mình đứng dậy khỏi cái mặt đất lạnh tanh này. Nhưng anh đã khụy lại xuống ngay sau đó. Thanh Thu thấy vậy vội đỡ lấy anh.

Văn Thiên nhìn cô, rồi cúi xuống sát mặt cô và nói, „không sợ tôi sao?”

Cô không nói gì, vẫn tiếp tục đỡ lấy anh. Anh hẩy tay cô ra, tự mình lão đảo đi, còn cô thì lách thếch theo sau anh, chỉ sợ anh ngã.

Anh đi trước cô đi sau, bỗng anh dừng bước làm cô không để ý lên cả cái trán cô đập mạnh vào lưng anh. Thanh Thu ôm trán đau mà không dám kêu to. Văn Thiên quay người lại nhìn thấy cô đang nhăn mặt mũi vì đau. Tay anh đưa lên xoa hộ cô rồi nói, „đau lắm sao?”

Thanh Thu ngược đôi mắt to đen nhánh của mình lên nhìn anh, cô lắc đầu nhẹ, tất thì anh lấy trán mình đặt lên trán cô rồi lẩm nhẩm, „Thanh Thu đừng tránh xa anh có được không?”

Anh vòng tay qua người cô ôm trọn cô vào lòng mình, lần này cô lại để im cho anh ôm cô không kháng cự lại. Người cô vẫn còn hơi ướt, anh cảm giác được buông cô ra, kéo cô vào phòng.

Cô lại hoảng loạn nhìn anh, „anh? Chúng ta... chúng ta không thể?”

Trong mắt anh lại là ngọn lửa của lần trước anh tiến đến chỗ cô, dữ chặt lấy cô không để cho cô có thể không chế, anh kéo cái váy cô lên, trong nháy mắt cô chỉ còn đồ nội y và đứng đó.

Xấu hổ muốn chạy thoát, nhưng không thể vì anh đã ôm lấy cô, còn cô thì dùng sức mình để đẩy anh ra. “Không buông em ra, đừng làm thế. Anh say rồi.”

Anh không muốn nghe gì hết bá đạo hơn, hôn lên môi cô, chiếc lưỡi nhanh chóng đi vào trong miệng mà hút lấy sự trong trắng của cô.

Văn Thiên anh đang bất chấp tất cả, bây giờ đối với anh điều quan trọng nhất chính là cô, anh chỉ cần cô còn nếu cô không yêu anh, anh sẽ ép cô phải yêu anh. Anh sẽ cưới cô làm vợ, kể cả có phải đánh đổi cái gì đi chăng nữa.

Tay anh sờ soạn lên người cô, Thanh Thu thoát được môi anh, cô quay mặt đi để tránh nụ hôn của anh, anh thấy thể ngậm lấy cái tai cô, thổi những hơi nóng gây mê vào đó.

„Anh Văn Thiên, tôi ghét anh,” cô nói to, nước mắt lại chảy dài.

Anh nhìn cô cái tay vẫn mân mê trên người cô, „Anh yêu em Thanh Thu, hãy chấp nhận anh đi.”

Cô quay lại nhìn anh, đôi mắt lại tiếp tục chớp chớp, „sao lại yêu tôi? Anh không phải là người nhà tôi sao?”

Văn Thiên vẽ mặt đau khổ nói, „tại anh hứa với mẹ thế, nhưng anh muốn rút lại lời hứa vì anh đã yêu em theo kiểu khác, chứ không phải là anh em trong gia đình.”

Anh hôn lên môi cô rồi thì thầm nhẹ, „anh sẽ rất hối hận nếu như anh không phát hiện sớm ra.”

Thanh Thu lắc đầu, „không, anh không yêu em, hôm nay em đã thấy hết rồi.”

Cô lấy 2 tay che toàn thể khuôn mặt mình lại, anh thở dài rồi nói tiếp, „cô gái đó là vì, em biết đó anh là đàn ông gần 30 tuổi rồi nên cái điều đó là... Anh xin lỗi, thật xin lỗi. Sẽ không bao giờ có lần thứ 2 nhưng...”

Thanh Thu vẫn tư thế không muốn nghe không muốn thấy, anh đặt cô nhẹ xuống giường rồi nói tiếp, „nếu mà em đáp ứng cho anh thì đảm bảo sẽ không bao giờ có người thứ 2.”

Cô lắc đầu tiếp, „không em không muốn, em không yêu anh.”

Lần đầu tiên con gái nói dối là thế này sao? Quả thật là cũng bởi vì đàn ông mà ra. Bái hát đó nói thật đúng ghê.

Mặt anh khốn khổ hết cỡ, nhưng anh tự nhủ lòng mình, là không sao hết, cô sẽ quen thôi, sẽ có ngày cũng sẽ chấp nhận anh.

Anh đè người mình lên người cô, dữ chặt lấy 2 tay cô, đầu cúi xuống hôn cô, thật sâu và cũng thật lâu.

Nụ hôn của anh làm cô hoang mang đầu óc, giây dụa chỉ muốn tát vào mặt anh một cái, nhưng cô chân yếu tay mềm không thể không chế lại được.

Một tay anh sờ xuống bên dưới nơi 2 trái đào nhấp nhô vẫn được bao trùm bởi cái áo nội y, thật nhanh anh vén cái áo đó lên để lộ ra 2 bầu sữa trắng nõn nà đầy đặn cùng với chiếc núm hồng nhỏ xinh của cô.

Anh nhìn bộ ngực của cô mê mẩn, lấy tay mình đặt nhẹ lên đó, nó thật mềm mại, nhũn ra theo đường tay anh xoa bóp.

Thanh Thu Áhhh lên một tiếng đầy sự khiêu khích đối với anh, cô thở gấp phát ra một tiếng, “không được, đồ biến thái.”

Câu đó cô không nên nói thì tốt hơn, anh nghe xong mặt mày tối xầm lập tức đưa miệng xuống ngậm lên cái núm hồng xinh kia, cắn nhẹ.

13. Chương 5.2

Cô giật mình, khi bị kích thích đến lạ người, gỡ được tay ra đẩy nhẹ lên vai anh, nó thật cứng chắc, sức của cô đối với anh như là không. Anh vẫn tiếp tục sự ham muốn của mình, kệ cho cô không chế, từ chối đến tận cùng.

Văn Thiên vừa hôn cô vừa lấy tay mình để cởi những cúc áo còn lại với nhau ra, khi chiếc áo rời khỏi thân hình với cơ bắp rắn chắc cuộn cuộn kia lộ ra.

Sự nam tính của anh đã cuốn lấy thân hình mềm mại thực nữ của cô, Thanh Thu ngược ngạo nhắm chặt mắt mình lại, thân thể cô hoảng toàn cứng đờ, cô sợ hãi, anh thật là lộ liễu hết cỡ, cô tuyệt đối không bao giờ thích người như anh. Anh sàm sỡ cô, anh thô bạo với cô, anh toàn tự ý mình.

Cô thì sao? Sao lại chịu thua thất bại trước kẻ xấu vậy chứ, Thanh Thu lại khóc trong oan ức không nói ra được lời nào, Văn Thiên anh chứng nào tật ấy, anh đã bảo sẽ không bao giờ làm vậy nữa. Lời hứa gió bay thôi, cô sẽ không bao giờ tin một lời nào của người đàn ông xấu xa này nữa.

Văn Thiên anh nhìn cô, lại khóc sao? Anh đáng sợ đến vậy hả? Anh ôm nhẹ lấy cô, bàn tay mình vuốt mái tóc mềm của cô, „ngủ nhé, không làm gì nữa. Chúng ta ngủ thôi.”

Anh hôn nhẹ lên đầu cô, ôm siết cô vào lòng, đắp cái mền lên, vô tư nhắm mắt lại. Thanh Thu sực sột một hồi, thấy anh nằm im re, cô cựa mình nhưng anh lại siết cô thêm chặt hơn nữa. Cô ngược cổ lên nhìn anh, giật mình khi nhìn thấy đôi mắt anh mở trừng trừng nhìn cô, anh thực sự tỉnh rượu lâu rồi, tỉnh từ lúc nhìn thấy cô nhưng anh cố tình giả vờ xem thái độ của cô thế nào?

Không ngờ khi nhìn thấy anh ngồi đó cô cũng có vẻ lo lắng đó chứ? Anh cười với cô, nhẹ giọng „đi ngủ thôi, sao nhìn anh như thế?”

Thanh Thu cau mày, „anh bỏ tôi ra, tôi muốn về phòng.”

Về là về thế nào, một khi Văn Thiên anh đã muốn dữ ai là không buông tha đâu nhé, không cho anh làm chuyện đó thì phải để cho anh ôm cô ngủ chứ.

„Em không ngủ ở đây, thì chúng ta làm chuyện đó phòng em vậy, OK?” Văn Thiên quả thật không nhiều kiên nhẫn. Anh định đứng dậy kéo cô đi, Thanh Thu trên người còn đúng cái quần con, sợ hãi chui sâu vào trong chăn nằm thành một đồng co ro.

Anh cười rồi lao lên giường nằm, „Thanh Thu em không thích anh sao?”

Một câu hỏi của anh, làm cho Thanh Thu không dám nhúc nhích, nằm im cố không ỉnh thở mạnh.

Văn Thiên thấy cô không trả lời thì nói, „không trả lời có lẽ là thích nhé?”

Thanh Thu vùng khỏi chăn, trợn mắt nhìn anh, „không, tôi không thích anh. Không thích chút nào hết.”

Anh cứ để cho cô nói hết câu, cúi xuống nhìn bộ ngực cô lộ ra, lưỡi hơi liếm nhẹ đôi môi mỏng sexy của mình, cô nhìn theo mắt anh, phát hiện ra, ôm ngực hét toáng lên, „BIẾN THÁI”

Anh gõ đầu cô một cái, “cái gì mà biến thái chứ?”

Bị anh gõ vào đầu đau, Thanh Thu quên mất cả cơ thể bên dưới đưa tay lên mặt nhăn nhó xuyt xoa chỗ bị đau.

“Anh không phải là biến thái nghe chưa? Nếu nói lần nữa là bị cốc đau hơn thế nữa đó.” Anh xoa hộ cô chỗ đau.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt hết sức là bị thương, cho anh thấy rằng anh cốc đầu cô đau lắm. Anh luồn tay qua người cô bế cô ép vào lòng mình. Thân hình mềm mại nóng bỏng của Thanh Thu dựa vào cái ngực trần rần rở của anh.

Từng làn da, từng hơi thơ hòa quyện với nhau. Anh lại muốn thêm nữa, “Thanh Thu, anh muốn có em. Cho anh cơ hội đi.”

Thanh Thu đẩy mạnh anh ra, lấy gối ném vào mặt anh, “thật là quá lắm mà. Tôi ghét anh.”

Cô lao xuống giường, chạy nhanh về phòng mình, anh lao theo. Cô khấn trương, muốn đóng cánh cửa phòng mình và khóa lại, nhưng anh đã nhanh tay hơn, đến đẩy được cửa ra.

Thanh Thu sợ sệt lùi về sau, Văn Thiên lộ ra một nụ cười khinh, “em đã tự nguyện chạy về phòng mình nhé.”

Cô lắc lắc đầu, lùi dần về đằng sau hơn.

“không, không, tôi sai rồi, quay lại phòng anh đi.” cô định cùng anh quay lại.

Tay anh dữ lấy tay cô, “một lần đi không trở lại đâu, Thanh thu yêu dấu.”

Mặt Thanh Thu tái đi, nhìn anh. Anh nhanh ý nhắc bóng cô lên, đi đến giường, cô thì vùng vẫy. “Chúng ta có thể thỏa thuận mà?”

“Tôi không thích thỏa thuận với em về chuyện chăn gối đâu.” Anh ngang ngược thả mạnh cô xuống giường.

Thanh Thu vớ được cái chăn, đắp vội lên người, che đi thân thể gần như không mặc gì của mình nữa. Đứng tay ra đẩy anh, “em không muốn, em sẽ khóc nữa đó.”

Văn Thiên anh đến gần cô, “em khóc đi, anh quen với nước mắt cá sấu của em rồi.”

Anh lao vào người cô, như một con Sư tử đang đói vậy. Cô là một con thỏ trắng đang sợ sệt hét lên, khi anh lao đến mình. “Anh Văn Thiên, em buồn ngủ rồi, em không muốn làm vậy đâu.”

Thanh Thu cố tình kiếm cớ để tránh chuyện tình tứ này. Cả đêm hai người họ cứ như là tuồng chéo ấy, may là không có ai ở đó, nếu không chắc đã bị ăn mắng rồi. ..

Sáng ra, Văn Thiên tức bực đi ra khỏi phòng, con Thanh Thu thì vẫn ngủ ngon. Hôm qua anh không làm ăn được gì cả, tại cô không chế anh đến tận cùng, quyết định muốn thỏa thuận với anh. Thế là họ cứ thế cả buổi, cuối cùng thì cô buồn ngủ quá thiếp đi, làm anh tức sôi máu nhưng không làm gì được, đành phải ôm cô vào trong lòng mình rồi cũng ngủ lúc nào không hay.

Anh đi vào phòng tắm, đứng ở vòi nước, xả nước lạnh vào thân thể đang nóng ran lên vì tức của mình, đứng là đàn ông ở tuổi này ham muốn ghê quá ta. Không chịu được vì cái đó, hay không chịu được vì đang tức cô đây? Ai mà biết chỉ có anh mới biết.

Cảm thấy thoải mái, anh vào phòng thay quần áo của mình, đi đến gần cái tủ kính to được làm chôn kín trong tường, kéo cánh tủ sang ngang bên trong toàn là những bộ vest màu đen, từng bộ một được bọc trong những cái li nông treo một dãy dài trong tủ.

Anh đưa tay lên lấy một bộ xuống, đặt lên mặt bàn kính ngay sau đó mở bọng li nông đó ra mặc bộ đồ Vest sang trọng phẳng lì đó lên người.

Tay ấn vào cái nút ở cái điều khiển nhỏ bé màu đen, thì lập tức những chiếc ngăn kéo tự động kéo ra, bên trong đó là những chiếc ca la vát được xếp theo nhiều màu đẹp dễ ngay ngắn, anh đi lướt qua chọn một cái rồi ra thắt nó lên cổ.

Trong những tủ nhỏ mặt kính nằm dựa căn phòng, là những cái tủ dành riêng cho đồng hồ, nước hoa, rồi nhàn nam lập lạnh nằm trong đó.

Khi anh bước ra khỏi phòng thay quần áo, đi đến phòng Thanh Thu mở cửa ra thấy cô gái với mái tóc dài mềm mại đen óng, đang phủ trên người một cái chăn mỏng màu trắng, những tia nắng sớm đã soi lói qua rèm cửa sổ chiếu vào thân hình nhỏ bé của cô, anh mỉm cười rồi đóng nhẹ cửa lại.

Anh đi ra ngoài, chân bước đến gần cái xe đang đỗ ở gara, tay anh cầm chiếc điện thoại mình lên ấn nút gọi, đưa tai nghe lên đầu bên kia nhận máy. “Honey, gặp nhau thôi, hôm nay là ngày anh làm chủ tịch đó.”

Đã là cuối tháng rồi sao? Quả thật thời gian trôi nhanh ghê, anh ngồi lên chiếc xe thể thao màu xanh nước biển của mình lao ra đường rồi phóng đi mất.

Đến công ty chính của gia đình Thượng Quan, đây không phải lần đầu tiên Văn Thiên tới đây, nhưng mà đã quá lâu rồi kể từ ngày ba mẹ anh mất đi, đã 8 năm trôi qua anh chưa nhìn lại cái công ty hoành tráng này, nó vẫn to lớn như thế, vẫn cao chọc trời với những mảnh kính dày bóng đến soi gương được.

Anh hiên ngang dứt tay vào túi, bước thong thả vào. Khi vào được phòng của chủ tịch anh thấy ông anh và chú anh ông Thượng Nhiên, có cả cô anh nữa Thượng Mai, cô tuy đã nhiều tuổi rồi nhưng ăn mặc hết sức sang trọng và quý phái. Nói đến Thượng Mai thì rất ít người biết cô, nhưng để mà nói là phó giám đốc của công ty Thượng Quan thì những người trong mua giới ai ai cũng biết.

Thượng Mai là con của bà thứ 3, bà có vẻ mặt rất giống ông Lưu luôn luôn lạnh lùng nhưng thực sự bên trong lại là một người hết sức tốt bụng.

Bà sống rất đúng mực, luôn đứng về bố mình hay cãi nhau với lại anh họ là Thượng Nhiên. Bà ghét tính cách của ông anh này, luôn làm ngược lại với điều ông muốn.

Thấy Văn Thiên đến bà Mai cười, rồi ôm cháu mình vào lòng. “Văn Thiên nhìn giống ông chủ quá. Con khỏe không?”

Anh nhìn thấy cô, thì cũng cười vui vẻ, ôm cô. Do cô anh là một người phụ nữ không lấy chồng nên khi mẹ anh sinh anh ra cô rất quý mến anh, như con mình vậy.

“Con khỏe, cô khỏe không? Wow nhìn cô dạo này đẹp ra đó nhé.” Anh cười cười, khen cô mình.

Bà Mai cười lớn, “già rồi đẹp cái gì nữa, khéo nịnh ghê, cái thằng này.”

Mọi người ngồi xuống, thì cánh cửa lại mở ra, đó là Thư Quân. Anh cúi đầu rồi bước vào ngồi bên cạnh ba mình.

Ông Lưu ngồi xuống, mặt nhìn anh, “thế nào, còn đã nắm bắt được hết chưa?”

Anh ngồi dựa vào ghế, chân vắt lên nhau, thoải mái nói, “tất nhiên rồi ông, ông không tin trình độ của con sao?”

Thượng Nhiên ông có vẻ khó chịu với cách ăn nói của anh mà lên tiếng, “đừng có ăn nói như thế. Phải xem trình độ đã chứ?”

Trong khoảng thời gian mà Văn Thiên lao đầu vào tìm tòi những tài liệu của mấy năm về trước của công ty, người chú thân mến này không một lần hỏi han hay giúp đỡ. Nên anh càng cười mỉa mai với câu nói của ông.

Tay anh dở một tập tài liệu nhỏ ra, và bắt đầu nói. "Trong khoảng thời gian, của đầu năm 2008 thì đã có tới 25 mảnh đất được mua lại, nhưng trong số đó thì có tới 9 mảnh là bị thất bại vì không thể nào đem ra bán được, tại địa bàn quá kém còn giá cả thì quá đắt.

Coi như loại bỏ và bị thiệt hại, nhưng bù lại thì phó giám đốc Mai đã làm một chiến thuật mới làm 1 ăn 10 nên chúng ta đã gỡ lại được gấp đôi số bị mất."

Văn Thiên nói một hồi như anh đã học thuộc lòng hết chúng vậy. Nói xong anh đóng quyển tài liệu vào và nhìn ông mình, "nếu như ông tin tưởng, con sẽ làm cho con số hiện nay tăng lên gấp 10 lần."

Anh nhìn sang ông Thượng Nhiên, đang tái hết mặt đi không biết anh moi thông tin từ đâu. Ông đã cho người ở dịch vụ hồ sơ là giữ bí mật nếu như có ai hỏi, thật là quá tệ ông đã mất bao nhiêu tiền để giữ thông tin, cuối cùng thì cũng bành không.

Thượng Nhiên nắm tay thành nắm đấm, vẻ mặt cay cú nhìn anh. Anh nhìn ông Nhiên rồi cười thảo mãn.

Ông Lưu không nói, vẫy tay một cái mới vị Quản Gia. Người Quản Gia gật đầu cầm một cái phong bì to màu vàng đặt lên bàn, ông Lưu lấy một tờ thừa kế và tờ di chúc ra. Đưa ra mặt anh rồi nói, "hãy ký vào đây đi, từ bây giờ con sẽ lên thừa kế, nhưng thử thách của con là 1 tháng nữa, nếu con không làm đúng những gì mình vừa nói ta cũng sẽ có thể rút lại hết."

Anh cười với ông, rồi cầm cái bút ký tên mình vào đó, rồi ông dao cái quyển sổ di chúc cho anh.

Văn Thiên cầm nó ở trên tay, trong người thực sự muốn hò reo, anh muốn lúc này có thể nói to cho ba mẹ mình nghe thấy là anh đã lấy lại được những gì thuộc về mình và có thể sẽ không phụ công lao của cha mẹ, tất cả nằm trong tầm tay anh. Bây giờ có thể đánh bài ngựa rồi.

Ông anh, vỗ vai anh rồi nói, „cố gắng nhé." Rồi ông quay đầu đi, bà Mai cũng ôm Văn Thiên chúc mừng anh.

Thư Quân đi theo ông Lưu cùng cô Mai ra ngoài, còn lại Thượng Nhiên và Văn Thiên trong phòng.

Ông Thượng Nhiên thực sự là rất tức tối, nhưng vẫn giả vờ đưa tay ra chúc mừng cậu, „chúc mừng cháu nhé. Có gì cứ nói với chú một tiếng, nếu cháu cần giúp đỡ."

Anh cười nhạt, „vâng, cảm ơn chú. Sao tự nhiên lại tốt đột suất với cháu thế?"

Thượng Nhiên cau mày, „nếu không có cái ông già đó tao, đã vút mày vào thùng rác rồi."

14. Chương 5.3

Văn Thiên cười to, „chú tốt quá, nếu chú cảm thấy không thoải mái, bây giờ vẫn có thể vút được mà."

„Thằng mất dạy, mày thử xem tao sẽ không chịu thua đâu." Ông nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường.

Văn Thiên, anh đang cười mà bỗng dưng chuyển sang lạnh tanh, „chú sẽ làm gì cháu nào? Thêu người giết cháu sao?"

Một câu nói làm ông Nhiên giật mình, nhưng rồi ông lấy lại bình tĩnh, „mày nghĩ mày là ai chứ, dù sao bố mẹ mày vì mày mà cũng không muốn sống đó."

Tiếng cười từ trong miệng anh bật lên vang cả căn phòng, anh đứng dậy, đi đến chiếc ghế Chủ tịch ngồi vào đó, nhìn anh quả thật mà nói là rất hiên ngang, ai anh cũng có thể uy hiếp được ngay lúc này. Anh chống tay lên bàn, bàn tay đan vào nhau. Đôi mắt sắc bén nhìn ông Nhiên, làm ông hết sức kinh ạc, khi nhìn thấy một dáng vẻ hoàn toàn khác của anh so với lúc trước.

„Mọi chuyện sẽ được sáng tỏ sớm thôi, chú Nhiên thân mến. Thì lúc đó sẽ biết vì sao bố mẹ cháu làm sao mà chết." Một câu nói lạnh tanh, làm bầu không khí trong căn phòng âm u đến đáng sợ.

Ông Nhiên cảm thấy ớn lạnh, trợn mắt lên nhìn anh, quay đầu đi thẳng ra cửa. Anh ngồi một mình trong phòng làm việc, nhắc điện thoại lên, „Honey? Tìm được đến đâu rồi. Anh đang muốn em tìm càng nhanh càng tốt.”

Bên đầu bên kia đang nói cái gì đó, anh cười nhếch mép nói tiếp, „bây giờ tiền anh không thiếu, bao nhiêu cũng trả tìm nhanh ra hộ anh đi.”

Giọng điệu anh có vẻ tức giận nhưng có sự kìm nén, nên rằng anh nghiêng vào nhau, đến ai nhìn bây giờ cũng phải sợ. Anh căm thù hết những kẻ nào dính tay vào chuyện tai nạn đó, tất cả sẽ không được yên đâu...

Ngày hôm sau trên toàn mặt báo của Đài Loan, Trung Quốc, Hồng Kông đều có ảnh của anh, cháu đích tôn của ra đình Thượng Quan đã được ngồi lên cái ghế chủ tịch và được cầm quyền toàn bộ Thượng Quan. Tin tức này ai ai cũng được đọc và được nghe, nóng hổi. Mấy cô gái thì hý hửng xem ảnh của anh mà khen lấy khen để là anh đẹp trai, tài ba, thật là một mỹ nam Tổng tài.

Trong Thượng Quan quả thật cũng đang xôn xao bàn tán của những người làm. Lee cầm tờ báo trên tay chạy sang Thượng Ngư để gặp Thanh Thu.

„Thanh Thu, Thanh Thu,...” cô ấn chuông loạn và gọi tới tấp Thanh Thu.

Thanh Thu ra mở cửa, nhìn thấy Lee mặt ngệt ra hỏi, “có chuyện gì vậy Lee?”

Lee nhìn thấy cô bạn mình chui vào nhà kéo lòng Thanh Thu, „trời chỉ có cậu mới như người rừng thôi.”

2 người họ ngồi vào ghế sofa, Lee đương tờ báo trang đầu ra cho Thanh Thu xem, „nhìn kỹ và đọc đi.”

Lee chỉ tay vào tờ báo, theo tay Lee, Thanh Thu cầm tờ báo lên, nhìn thấy Văn Thiên cô đọc đọc. „Áhhhh, trời thật thế hả? Thế nào hôm qua không về nhà.”

„cái gì không về nhà sao? Thiết tình cái người này, nói yêu cậu rồi lại không thềm nói cho cậu biết một câu rồi lại còn không về nhà? Có yêu thật không đấy hay chỉ muốn ăn tươi nuốt sống con nhà người ta thôi.” Lee giọng chanh chua, đứng lên tay chống nạnh.

Thanh Thu kéo Lee ngồi xuống, „cậu nhỏ nhỏ miệng thôi chứ, không phải như cậu nói đâu.”

Lee nhìn cô lắc lắc đầu, „trời, thế muốn làm tình với cậu để làm gì? Chỉ chơi qua đường thôi sao?”

Thanh Thu áp úng, Lee nắm chặt tay Thanh Thu nhìn thẳng vào mắt cô rồi nói, „cậu không thể tin Văn Thiên đâu nhé, cậu chủ này có vẻ lảng nhăng lăm.”

Thanh Thu cười, rồi gật đầu đồng ý với câu nói của Lee. Lee quay sang hỏi Thanh Thu tiếp, „àh mà này cái anh vị hôn phu của cậu không thấy đâu nữa nhỉ?”

Nhắc đến Trí Kiệt thì Thanh Thu mới nhớ, „cách đây nửa tháng trước có muốn đi gặp lại nhưng mà vì Văn Thiên, thế nên lại để dịp khác, rồi anh ấy gọi điện bảo đi công tác đến tháng này mới về. Nhưng mà vẫn chưa thấy gọi lại.”

Lee nhanh nhẩu nói, „thế cậu thử gọi cho người ta đi, mình chủ động một chút có sao.”

Thanh Thu cắn môi, ngại ngùng, Lee lấy điện thoại bàn lên đứng ra trước mặt cô, „gọi đi, không thì đưa số tớ gọi hộ cho.”

Cô ngáp ngừng cầm lấy điện thoại bấm số, đưa lên tai chờ, Lee úp tai mình vào gần Thanh Thu để nghe cùng.

„Alô” đầu bên kia là Trí Kiệt với một giọng điệu trầm ấm nhưng mệt mỏi.

Thanh Thu then thừng nói, „alô, em là Thanh Thu đây.”

Trí Kiệt vui vẻ hơn hẳn, „chào em, em khỏe không? Anh vừa xuống sân bay, xin lỗi em anh bận quá không gọi lại được cho em.”

„Không sao đâu ạ, em chỉ gọi điện hỏi thăm thôi. Chắc anh cũng mệt rồi em không làm phiền nữa.”

Anh lại cười, “nghe giọng em anh hết mệt luôn, có thể tối nay gặp em được không?”

Thanh Thu đờ ra, Lee nhanh nhẩu nói vào hộc, “Được”

Thanh Thu nhìn cô bạn chụp ngay cái chỗ ống nói lại, “cậu sao...”

Đầu bên kia, “alô, Thanh Thu? Alô?”

„dạ em vẫn nghe.” Thanh Thu mắt vẫn nhìn cô bạn Lee cau mày

Còn Lee thì cười hì hì.

„Tôi nay gặp nhé, anh sẽ đến đón em.” Anh chờ cô đáp lại

Thanh Thu vừa gạt đầu vừa nói, „vâng”

Vừa cúp máy Lee kéo Thanh Thu lên phòng tìm quần áo, thử hết cái váy này đến váy khác. Đến tối một cái thư từ điện thoại của cô, „em ra đi anh đang đợi ở cửa.”

Cô cười nhẹ trong đầu đang nghĩ hôm nay chắc Văn Thiên cũng không về nên cô đi đâu chắc anh cũng không biết nên kệ chẳng cần báo cũng được. Khi ra đến cổng Trí Kiệt đến gần cô anh nhí cô nở ra một nụ cười thiên thần, „chào em, Thanh Thu.”

„chào anh.” Cô nhìn anh rồi chào, anh trông có vẻ gầy đi nhiều, chắc anh đã làm nhiều lắm.

2 người họ lên xe, đi đến một nhà hàng sang trọng, anh kéo ghế cho cô ngồi rồi ngồi đối diện cô. Nhân viên đưa thực đơn ra anh lại chọn hộ cô món ăn.

Lúc nhân viên lùi đi anh uống một ngụm nước rồi nhìn cô, „em hôm nay trong rất dễ thương và xinh đẹp.”

Cô ngại ngừng cười hiền nhìn anh, „cảm ơn anh, anh Trí Kiệt có vẻ gầy hơn so với lần trước.”

„vì anh nhớ em không ăn uống được nên mới thế,” anh đùa với cô, nhưng trong cái đùa của có cái thật.

Cô đưa tay lên miệng che đi nụ cười, „có thật là nhớ không đó, thấy anh không có gọi điện em tưởng anh quên em rồi chứ?”

Thanh Thu cũng đùa theo anh, anh nhìn cô thì cũng cười rồi nhẹ cầm lấy tay cô đang đặt trên bàn, „tuy là lần này là lần thứ 2 gặp em, nhưng quả thật em làm cho anh không quên được, anh chưa bao giờ có cảm giác như thế cả. Anh rất muốn tiến thêm một bước nữa với em. Có được không Thanh Thu?”

Cô nhìn anh, không nói được lên lời, tim cô cũng đang đập mạnh khi nghe những lời mật ngọt như thế. Đúng là con gái tuổi trăng tròn quả là hay bị kích động, chỉ cần nghe mùi tai là có thể sắp đổ ra đó luôn rồi.

Thanh Thu lúng túng ngượng ngịu, không biết mình nên nói gì, thì một tiếng nói vang lên, „ái chà, đẹp đôi quá ha.”

2 người họ cùng quay sang nhí, thì đó là Văn Thiên, anh đã để ý hai người khi họ bước vào nhà hàng.

Bên cạnh anh là một cô gái hết sức xinh đẹp và quyến rũ, ôm lấy cánh tay anh.

Cô gái yếu điệu hỏi anh, „ai vậy honey?”

„Người quen đó mà.” Vừa nói giứt câu anh dơ tay ra bắt tay với Trí Kiệt, „tôi là Văn Thiên, là người ở cùng nhà với Thanh Thu.”

Trí Kiệt không hiểu nhìn Thanh Thu. Cô cười ngượng với anh ấp úng, „anh 2 của em.”

Lúc này Trí Kiệt đưa tay ra bắt lấy tay Văn Thiên, nhưng Văn Thiên không hề hài lòng khi nghe được câu nói vừa rồi của Thanh Thu.

„Cho hỏi, Thế anh là ai?” Văn Thiên hỏi Trí Kiệt

Trí Kiệt định trả lời, thì Thanh Thu cướp lời anh, „đó là vị hôn thê của em.”

Một câu nói làm cho Văn Thiên tức hộc máu, mặt anh tối sầm lại hơn cả ban đêm. Còn Trí Kiệt thì mừng vui hết cỡ, anh đang hò reo trong lòng mình, nhìn Thanh Thu không nói được câu nào.

Văn Thiên cố nén lòng lại, „có thể cùng ngồi chứ, còn xin giới thiệu đây là luật sư Kim. Cô ấy là luật sư riêng của tôi.”

Anh quả thực là rất khó chịu vì câu nói lúc trước của Thanh Thu, kéo cô gái ngồi sát cạnh mình choàng tay qua ôm cô gái đó.

Trí Kiệt nhìn 2 người họ còn Thanh Thu cô không nói được câu nào, ngồi im nhìn 2 người kia âu yếm với nhau. Trong thâm tâm Thanh Thu nghĩ quả thật Lee nói đúng lắng nghe hết cỡ, cô phải tránh xa mới được. Nhưng tim cô lại nhói đau lên một cái, cô vội lấy cốc nước uống cho xoa dịu nó đi. Sao lại như thế chứ? Cô tự nhủ.

Luật sư Kim nhìn Trí Kiệt rồi hỏi, „thế 2 người bao giờ lấy nhau vậy?

Một câu nói làm Văn Thiên đang uống nước mà gần sặc, Thanh Thu nhìn Luật sư Kim cười hiền, „chúng tôi cũng chưa biết đợi ngày lành tháng tốt thì sẽ tính.”

Cô quay sang nhìn Trí Kiệt, mặt anh vui như ăn tết nhìn lại cô, Luật sư Kim quay sang Văn Thiên, „2 người họ thật tốt.”

Văn Thiên nhìn cô gái đó có vẻ không hài lòng về câu nói của cô. Anh cười lên một tiếng lạnh tanh, „Thanh Thu quả thật là tốt số ha, tìm được một người chồng hiền lành.”

Trí Kiệt đưa tay lên đầu gãi ngứa, „Thanh Thu là một người con gái cần được quan tâm và chăm sóc, nên tôi sẽ hết sức cố gắng để chu đáo tốt cho cô ấy.”

Bàn tay ai kia đang tức tối nắm chặt kên rắc rắc, anh cố lấy lại bình tĩnh nói, „tôi có thể mời 2 người thứ 7 này đi ăn tiệc ngày tôi nhận được chiếc ghế Chủ tịch không?”

Trí Kiệt nhìn anh, „woohh, trông anh trẻ thế mà đã lên chức chủ tịch rồi sao? Xin chúc mừng.”

Luật sư Kim ngồi dựa vào Văn Thiên hơn rồi nói theo, „Tổng tài tài ba, trẻ tuổi đó anh.” Cô táo bạo hơn hôn lên má anh một cái.

Thanh Thu không thèm để ý, lúc đó phục vụ cầm đồ ăn ra, cô nhìn những món trên bàn hoa hết mắt lên.

Cô thái miếng thịt bò bít tết ăn ngon còn để lại bên mép dính tí nước sốt, Trí Kiệt định lấy khăn lau hộ cô, thì Văn Thiên anh đưa cái khăn lau ra cho cô, „ăn uống dính đầy mồm kia, lau đi.”

Anh làm cô mất cả ngon, cầm khăn lên lau miệng. Luật sư Kim hơi phát hiện ra cái gì đó. Toàn buổi bữa ăn Văn Thiên để ý Thanh Thu, bắt cô kéo tay áo lên rồi tóc cô vút về đằng sau không dính hết vào đồ ăn.

Trí Kiệt thì khó hiểu nhưng Luật sư Kim, cô là người nhạy bén lắm biết được chuyện gì ngay, cô nhìn Thanh Thu không mấy là thiện cảm.

Lúc Thanh Thu đi vệ sinh thì Luật sư Kim cũng đi theo, khi đứng rửa tay cô Kim nhìn Thanh Thu rồi cười châm biếm, giả vờ lấy son môi lên tô lại và nói, „Cô sao lại ở nhà cùng với Văn Thiên vậy?”

Thanh Thu quay sang cô Kim rồi cười nói, „tôi thực sự chỉ là người làm trong gia đình thôi, nhưng anh Văn Thiên coi tôi như em gái.”

Người làm? Trong đầu cô Kim nghĩ thoáng ra một cái khinh bỉ Thanh Thu, nghĩ là Thanh Thu muốn trèo cao, tiến lại gần Thanh Thu nói, „cô gặp may ghê, nhưng sẽ không còn lâu nữa đâu.”

Một câu nói dọa dẫm và cảnh cáo Thanh Thu, Luật sư Kim không phải là cô gái vừa nể mà sét ra cô Kim chỉ chạy theo Văn Thiên vì tiền, cô là một luật sư giỏi anh thèm cô là muốn cô tìm hộ anh về vụ tai nạn xe của bố mẹ anh, và ai giết họ. Nhưng mà cô còn đòi nhiều hơn thế nữa, vì tham lam cả sắc đẹp của anh nên cô đã dụ dỗ anh lên giường với mình. Văn Thiên anh là con trai chịu chơi, cũng không biết bao nhiêu cô gái qua tay anh rồi nên quả thật thêm nữa đâu có sao.

Cô Kim lườm Thanh Thu rồi nói tiếp, „cô là người làm mà cũng to gan thiệt, dám dụ dỗ ông chủ sao? Không sợ bị bắt vào tù hả?”

Bắt vào tù cái này thì Thanh Thu ngây thơ không biết gì hết, cô sợ co người lại. „Sao cô lại nói thế?”

Luật sư Kim nhìn Thanh Thu với con mắt sắc như dao itherm một cái mĩa mai, „lá sao thì cô tự hiểu, có vị hôn phu rồi thì đừng có làm bộ với ông chủ cô nữa không thì đừng nói là tôi ác đó.”

Quả thật từ trước đến giờ người mà cô thấy ghê gớm nhất là Trí Kiệt, nhưng hôm nay có người ăn nói không bằng Trí Kiệt nhưng mà từng câu của cô Kim này đây nói ra như muốn xé xác cô ra từng mảnh vậy.

Thanh Thu cô nhìn Luật sư Kim sợ run, cúi mặt xuống. Một câu nói nữa của cô Kim làm Thanh Thu rùng mình, „tôi cảnh cáo cô đó, nếu mà không biến khỏi trước mặt Văn Thiên thì cái mặt xinh đẹp kia sẽ không còn ai nhận ra nữa đâu hiểu chưa.”

Nói xong cô Kim quay ra ngoài cửa đi thẳng, còn lại Thanh Thu mặt tái nhợt đi, run lấy bầy.

Lúc ra đến ngoài, Thanh Thu nói nhẹ với Trí Kiệt, „em cảm thấy hơi mệt, đưa em về được không?”

Trí Kiệt đứng lên ngay định đưa cô về, Văn Thiên thấy thế liền nói, „để tôi đưa cô ấy về, dù gì cũng ở cùng mà.”

Thanh Thu nhìn về mặt cô Kim lùi về đằng sau Trí Kiệt rồi nói, „không, tôi muốn vị hôn thê của tôi đưa tôi về.”

Văn Thiên nghe câu nói 11 chữ mà mỗi chữ như là con mũi tên nhọn chọc vào tim anh, anh tức tối tìm mình lại, nhún vai, „tùy thôi.”

Trí Kiệt cùng Thanh Thu rời đi, Văn Thiên ngồi đó không chịu được nữa chạy theo, luật sư Kim thấy thế cũng đi theo anh.

Văn Thiên nhìn thấy bóng dáng của Thanh Thu cùng với Trí Kiệt anh chạy lại đỡ lấy tay Thanh Thu kéo cô lại, nhưng ngay sau đó Thanh Thu nhìn thấy cô Kim chạy lại gần, cô hẩy mạnh tay anh ra quay sang ôm lấy Trí Kiệt..

hết chap 5,

15. Chương 6.1

Thanh Thu thật là táo bạo với việc làm của mình, cô úp sát mặt vào người Trí Kiệt không muốn nhìn thấy về mặt của Văn Thiên bây giờ, còn Trí Kiệt anh đứng đơ như pho tượng để cho cô ôm mình.

Văn Thiên anh hết sức bàng hoàng mắt anh trợn ngược, tức giận về hành động của cô. Hôm nay thực sự là trời rất nóng, tuy là buổi tối nhưng nó cũng vẫn nóng so với ngày bình thường, nhưng riêng anh thì thấy lạnh. Một cảm giác lạnh đến tận vào trong tim, nó buốt nhói, thân thể của anh bây giờ có khi đóng băng mà đến bản thân anh cũng không hay biết.

Thanh Thu nhẹ nhàng với Trí Kiệt cô nói, „chúng ta đi được không?”

Trí Kiệt hoảng hồn lại, anh gạt đầu, „được được.”

2 người họ rời đi mặc cho Văn Thiên đứng đó vừa bắn khoan vừa suy nghĩ. Thật là một cái vị nhạt nhéo, khi phải nhìn thấy cảnh này. Cô thực sự yêu người đó sao? Anh muốn cô yêu anh mà khó thể sao? Quả thật yêu một người thì rất dễ, nhưng để người đó yêu mình thì quả là rất khó.

Văn Thiên anh mặc kệ cho cô Kim đứng ở đó nhìn anh, kéo anh hay là muốn nói gì đó anh. Những thứ đó anh không cần thiết, bây giờ đối với anh tất cả đều là vô ích, mọi thứ chỉ là hư vô.

Bước chân anh nặng nề lang thang trên đường, xe của anh bây giờ anh cũng chẳng thèm biết nó ở đâu nữa, anh nhìn thấy một quán rượu, anh đi vào đó, tất nhiên là cô Kim không chịu bỏ cuộc đi theo anh. 2 người ngồi trong quán bar, một người thì uống, uống và uống còn người kia mặt mày tức tối nhìn anh với ánh mắt tức giận. Người thì uống để lấy chết còn người kia tức giận vì không có được trái tim của người mình muốn...

Trí Kiệt đưa Thanh Thu về đến cổng Thượng Quan, 2 người họ vẫn ngồi trên xe. Trí Kiệt ban khoan quay sang hỏi Thanh Thu, „em có thích anh thật không?”

Thanh Thu đang suy nghĩ chuyện gì đó không nghe anh nói, cô hơi giật mình quay sang bên anh hỏi lại, „anh vừa nói gì vậy?”

Trí Kiệt cười nhẹ rồi thở dài một cái, anh ngửa cô về đằng sau tựa vào đầu ghế xe đôi mắt nhắm lại, giọng điệu trầm ấm vang lên, „anh thích em.”

Cô quả thật rất bình thản với câu nói của anh, chỉ nhìn anh mà không nói lại gì. Anh quay sang cô nhìn vào con mắt của cô, lấy tay mình cầm nhẹ bàn tay búp măng nhỏ bé của cô lên rồi nói tiếp, „em sẽ lấy anh chứ?”

Cái câu này thì quả thật đến 10 Thanh Thu cũng không thể bình thản được nữa cô mở to mắt nhìn anh. Trí Kiệt hơi ngượng nhưng anh vẫn quyết định, „chúng ta lấy nhau nhé, anh sẽ mang lại cho em hạnh phúc.”

Giọng nói của anh thật nhẹ nhàng nó như là một cơn gió mùa hè thổi nhẹ qua mặt Thanh Thu làm cho cô bé mới lớn này rung động, cô nhìn anh nở ra một nụ cười hiền, đôi mắt bỗng nhiên mong nước, mở cái miệng nhỏ của mình ra nói, „anh sẽ yêu em thật lòng chứ?”

Quả là câu một nói tuy không phải là câu đồng ý, nhưng làm cho Trí Kiệt trong lòng đang hò reo vui mừng, anh kéo cô vào lòng mình rồi luôn miệng nói, „anh yêu em, sẽ yêu em, mãi mãi yêu em..... và anh rất thật lòng.”

Thanh Thu cũng đưa tay lên ôm lấy anh, cô thật là đang hạnh phúc sao? Thật sự cô cũng không biết, nhưng cô là một người con gái yếu đuối, bây giờ biết đi về đâu? Cô cảm thấy anh bây giờ là chỗ dựa tốt nhất và an toàn nhất...

Văn Thiên anh say như chưa bao giờ say, cô Kim không có kiên trì nên đã để anh ở lại quán bar bắt taxi đi mất.

Một người bồi ra lấy anh, Văn Thiên ngược lên nhìn tay anh vớ chai rượu trên bàn, bước ra ngoài quán bar cùng với chai rượu kia.

Anh vừa đi vừa cầm chai rượu tu ừng ực, đôi chân anh bước siêu vẹo trên đường. Tuy là đã muộn nhưng thành phố lớn này không bao giờ ngủ, vẫn còn rất nhiều người trên đường. Anh va hết vào người này người kia, thân hình cao lớn của anh bây giờ quả là thảm thương. Đầu anh cúi xuống, mái tóc màu hạt dẻ lòa xòa trước mặt, chiếc áo sơ mi trắng anh mặc đã xộc xệch đến không còn hình thù và không còn ngay ngắn nằm trong cái quần được sơ vin như hồi sáng nữa.

Thanh Thu không thể nào ngủ được, nhìn lên đồng hồ treo trên tường đã là hơn 12h rồi mà chưa thấy Văn Thiên về, cô lo lắng sao? Thanh Thu lắc lắc đầu, xua đi mọi dòng suy nghĩ >> sao cô phải lo cho anh làm gì chứ, thỉnh thoảng vẫn đi về muộn còn có hôm đi qua đêm có sao đâu, đây đâu phải lần đầu.<>

Thế rồi cô vừa định nhắm mắt lại để đi vào giấc ngủ của mình, thì tiếng điện thoại di động của cô reo lên. Thanh Thu mở mắt ra nhìn vào máy 2 chữ Văn Thiên hiện lên trước mắt cô.

Cô do dự rồi cũng nhấc máy, đầu bên kia là tiếng của Văn Thiên anh đã say khướt, “Thanh Thu...em.. giới lắm.”

Thanh Thu biết là anh đã say nên cô không nói gì nữa để anh nói tiếp, “Thanh Thu.... em..em.. emem đừng yêu người đó được không?”

Tiếng nói của anh rất khó nhọc, nó nghẹn ngào đến khó tả, Thanh Thu cô thở dài một tiếng rồi nói, “anh đang ở đâu thế?”

Đầu bên kia không thấy nói lại gì mà chỉ nghe thấy tiếng người ồn ào, tiếng xe chạy cùng với tiếng còi chói tai mà thôi. Cô vẫn để máy với anh, dậy khỏi giường mặc quần áo vào đi ra ngoài bắt 1 cái taxi. Trên đường đi cô vẫn cứ hỏi anh là anh còn đó không? Anh đang ở đâu nhưng vẫn không thấy anh nói lại gì, làm Thanh Thu căng thẳng và lo lắng chưa bao giờ hết.

Cô bảo người lái xe là đỗ ở trung tâm thành phố, nhưng cái trung tâm này quá to đi, bây giờ biết tìm ở đâu. Thanh Thu vẫn nói vào máy điện thoại để hỏi anh, “Văn Thiên, anh nói cho em biết anh đang ở đâu đi?”

Bỗng đầu bên kia có tiếng cựa quậy, rồi tiếng anh cất lên, “em lo cho anh sao?”

Thanh Thu quả là đang rất lo nhưng cô vẫn hết sức bình thản để đáp lại anh câu này, “đã khuya rồi, em là người nhà anh nên muốn anh về nhà thôi.”

Anh ừm một cái như muốn cười rồi nói tiếp, “thế thì em cứ tìm đi, tôi sẽ không nói cho em biết tôi ở đâu đâu.”

“Anh?” Thanh Thu cô quả thật không biết nói gì hơn.

Văn Thiên nhẹ giọng xuống nói tiếp, “hãy nói em đang lo lắng cho anh đi, anh sẽ nói cho em biết anh ở đâu.”

Thật sự là muốn rồn người ta vào chân tường mà, Thanh Thu đang do dự thì anh lại nói như ra lệnh, “nói đi.”

Đầu bên kia vang lên một tiếng nhỏ nhẹ, dễ thương làm con tim của anh cứ thế mà tê dại, “em...em lo lắng cho anh, hãy nói cho em biết anh ở đâu đi?”

Anh cười vui vẻ rồi nói cho cô. Thanh Thu đi đến đó nhìn thấy anh đang ngồi ở dưới đất ở cái lối ra vào lớn của cái siêu thị, lưng anh dựa vào tường, trên tay vẫn cầm chai rượu, một chân duỗi thẳng còn chân kia co lên để cho cái tay mặt của anh có thể đặt lên đó một cách thoải mái.

Người đi đường ai ai cũng nhìn anh, mấy cô gái gần như muốn xúm lấy anh vì bị bởi vẻ men của anh cuốn hút. Thanh Thu, cô chỉ biết lắc đầu rồi đi đến gần.

Cô ngồi xuống đối diện với mặt anh, nhìn anh. Văn Thiên ngẩng mặt lên nhìn, khi thấy cô đôi mắt anh hiện lên 2 chữ hạnh phúc. Anh vẫn nhìn cô, Thanh Thu thì muốn lé tránh ánh mắt của anh nên cô đứng bật dậy rồi nói, “chúng ta đi về thôi, anh có đứng dậy được không?”

Chưa cho Văn Thiên kịp phản ứng lại thì Cô đã cúi người xuống kéo ta anh lên, bàn tay cô mềm mại ấm áp kéo lấy cánh tay rắn chắc lạnh như băng của anh.

Thanh Thu hơi rùng mình vì cái lạnh đó, cô choàng tay anh qua cổ mình, còn anh đôi mắt vẫn nhìn cô, những cũng đứng lên bồng đôi chân của mình vì không muốn cô bị mình đè nặng.

Chiếc taxi đậu ở trước cửa Thượng Quan anh và cô cùng đi xuống xe, khi vào đến nhà rồi lên được tới phòng anh thì Thanh Thu đã mệt nhoài còn anh thì nửa tỉnh nửa mơ gần như không biết gì nữa.

Để anh nằm lên giường cô tháo giày anh ra, rồi cởi ca la vát hộ anh, mở mấy cái cúc áo ở cổ để cho anh thoải mái. Lúc đó Thanh Thu không để ý đến là mái tóc dài của mình chạm nhẹ vào mặt anh, nên Văn Thiên đã mở mắt nhìn lên khuôn mặt trái xoan của cô.

Văn Thiên đưa tay mình lên, ngón tay của anh chạm nhẹ lên cái má mềm mềm và mịn màng của cô. Thanh Thu giật mình nhìn anh, cô định đứng thẳng người dậy thì bị anh kéo nên cô ngã vào cánh tay anh.

Anh ôm cô thật chặt, cho đầu cô gối lên cánh tay mình cứ thế rồi anh đi vào giấc ngủ của mình.

Còn cô thì vẫn ngược đôi mắt to mình lên nhìn anh, đầu cô lại tiếp tục đau. Do cái cảm giác này quá quen thuộc hay là do cô quá mệt mỏi. Hơi thở của anh sao nó lại nhẹ nhàng đến thế, nó cứ cuốn cô vào một cái gọi là hư vô không biết mình đang ở đâu và đang làm gì nữa.

Thanh Thu không thể nào ngủ được, cô vẫn cứ nằm trong vòng tay anh, hương thơm của anh cùng với mùi rượu làm cho cô cũng hơi quay cuồng, đáng lẽ nếu thế thì cô phải ngủ ngon chứ, nhưng sao không thể nào nhắm đôi mắt mình lại thế này.

Tim của cô đập như trống trường, nó làm cô đau, cái cảm giác khó thở ở lồng ngực này sao lại vậy?

Cô nhắm mắt lại không nhìn anh nữa thì thấy nó không đập mạnh nữa, nhưng rồi cô lại mở mắt ra nhìn lên khuôn mặt thanh tú kia thì nó lại đập như muốn phá vỡ lấy chính nó.

Tay cô nhẹ nhẹ đưa lên ngón tay nhỏ của Thanh Thu đặt lên sống mũi thẳng tắp, dọc xuống đến đôi môi anh, cô cứ mê mẩn sờ lên đôi môi mỏng quyến rũ của anh. Một cô gái mới lớn táo bạo hơi áp sát tới mặt

anh, cô nhắm đôi mắt mình lại, nhẹ nhẹ để đặt môi mình lên môi anh, cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng nóng ấm của 2 người hòa quên vào nhau.

Đôi môi anh thật mềm mại, thật ấm áp làm cho khuôn mặt của cô đỏ hồng lên. Đến khi cô muốn buông tha cho 2 đôi môi thì bỗng anh dữ cô lại lấy thân mình đè lên thân cô, chiếc lưỡi nóng của anh đi vào trong miệng cô cuốn lấy chiếc lưỡi của cô làm cho Thanh Thu giật mình hoảng hốt.

Anh dữ lấy tay của cô, hôn cô nồng nàn, hút hết lấy hơi thở của cô làm cho cô khó thở mà dẫy dụa. Anh ngừng lại một chút để cho cô lấy chút hơi rồi lại cúi xuống ngậm lấy đôi môi cô, bàn tay to lớn sờ lên thân thể mềm mại của cô, tay anh luồn vào chiếc áo thun mỏng chạm nhẹ lấy ngực cùng với chiếc áo con của Thanh Thu, làm cho cô hơi ưỡn mình lên một chút run rẩy khi bị anh bóp nhẹ.

Văn Thiên chống tay mình xuống giường để đỡ lấy thân thể của mình, anh nhìn vào khuôn mặt đang đỏ bừng lên của Thanh Thu mà thoải mái cười thầm.

“Em chủ động đó nhé.” Anh nói đùa rờn cô, tay luồn qua chiếc eo thon nhỏ của cô để ôm cô rồi anh xoay một cái trong nháy mắt cô nằm lên người anh. Để mặt cô úp sát vào lồng ngực anh, tiện tay anh khua cái chăn rồi đắp lên cho 2 người.

Tiếng tim của anh đập rất đều và nhẹ, cô vẫn ngoan ngoãn nằm trên người anh như thế rồi nhắm đôi mắt nặng trĩu của mình lại quên đi hết sự việc hôm nay mà ngủ ngon lành...

Sáng ra khi những tia nắng soi vào khuôn mặt của Thanh Thu làm cho cô nheo mày tỉnh giấc. Cô nhìn sang bên cạnh thì vẫn thấy anh nằm đó và đang ngủ say xưa.

Thanh Thu nghiêng người sang bên phía anh, 2 tay cô để lên gối úp mặt mình vào đó rồi nhìn anh ngủ, những tia nắng mới nhỏ bé đang rọi lên khuôn mặt dài và mịn màng của anh, làm càng tôn thêm vẻ đẹp thường có của nó, nay còn rõ rệt hơn.

Cô hơi mỉm cười nhưng bỗng thấy anh hơi cự mình làm cho cô giật bất mình hồn vía nhảy loạn, nhanh như tia chớp Thanh Thu ngồi dậy chạy nhanh xuống giường lao hẳn ra ngoài.

Khi Văn Thiên tỉnh hẳn anh thấy đầu mình đau như búa bổ, anh vào phòng tắm, xong xuôi vệ sinh buổi sáng anh bước xuống nhà, đi vào phòng ăn thấy Thanh Thu đang dọn bữa ăn sáng bày trên bàn.

16. Chương 6.2

Cô nhìn thấy anh ngại ngần không nói được gì, rồi lang thang chạy vào bếp. Văn Thiên ngồi xuống bàn ăn, nghĩ là anh không còn nhớ gì về việc hôm qua nữa nên rất bình thản ngồi đó và ăn sáng.

Ngược lại, hôm nay Thanh Thu lại là một người hoàn toàn kỳ quặc, cô đứng ngồi không yên, cứ như là con mèo con không muốn ngồi yên 1 chỗ mà chạy đi lấy hết cái này đến cái khác, làm cho anh cũng cảm thấy lạ. Khi cô ngồi vào bàn thì anh ngược lên nhìn cô, rồi hỏi, “em không khỏe sao?”

Thanh Thu ngạc nhiên, nhưng lại không thèm nhìn vào mặt anh và nói, “em đâu có sao đâu.”

“Mặt em đỏ lên thế kia mà bảo không sao hả?” anh vừa nói, lấy tay đặt lên trán cô, Thanh Thu thấy anh động đến mình thì lập tức đứng phắt dậy. Văn Thiên cau mày nhìn theo không hiểu?

Cô định rời đi, anh dữ lấy cô kéo cô ngồi vào lòng mình đôi mắt nhìn sâu vào mắt cô dò hỏi, “có chuyện gì? Hôm qua về nhà thế nào? Hắn đã làm gì em?”

Cái gì? cô không thể tin vào tai mình khi nghe những lời anh nói, may cho cô là hôm qua vẫn chưa có chuyện gì xảy ra cả, mà có đi chăng nữa thì anh... anh, anh ta đâu còn nhớ gì.

Thanh Thu tức giận, đẩy ra khỏi tay anh, “không có chuyện gì hết, anh bỏ tôi ra.”

Cô chạy nhanh lên phòng để anh ngồi đó, Văn Thiên lại ôm đầu mình, vẫn còn đau, anh tức tối cầm cốc cà phê còn đang nóng lên uống như không cần biết nó nóng đến độ nào. Bữa ăn sáng coi như cũng chẳng nuốt nổi, anh đi ra ngoài lấy xe phóng đến công ty.

Mọi người trong công ty tiếp đón ông chủ mới nồng nhiệt, họ tay bắt mặt mừng với anh. Những lời khen ngợi để lấy lòng anh, rồi những vẻ mặt kính nể nhìn anh.

Tất nhiên là có cả ông Nhiên, chú anh cũng có, ông Nhiên hiện tại làm giám đốc sau anh một bậc, ông về mặt thì cười trong lòng thì đang hằn một bờ dao găm nói cười cùng với anh và mấy người khác.

Thư Quân đến trước mặt Văn Thiên cười nhếch mép với anh rồi hỏi, “sao? cái ghê đó thế nào?”

Văn Thiên cười thản nhiên đáp lại, “rất thú vị và thoải mái.”

Vẻ mặt của Văn Thiên làm Thư Quân cũng ừm rồi cười nhạt, “thế thì có gắng mà giữ lấy nó.”

“Tất nhiên tôi sẽ phải giữ rồi, một khi cái gì đã vào tay Văn Thiên đây thì không có cái gọi là buông ra đâu.” Anh thẳng thắn đáp lại với Thư Quân mà không một chút do dự.

Thư Quân anh hiểu ngay ra ý của Văn Thiên muốn ám chỉ điều gì thì mặt tối lại ghé sát vào tai Văn Thiên nói ra một giọng điệu đến người ngoài ai mà nghe được chắc lạnh cả xương sống. “Không hẳn thứ gì muốn là được đâu anh họ. Có 1 thứ mà đang rời xa anh dần dần đó.”

Văn Thiên nhìn Thư Quân, anh cười nhẹ, “nếu mà không như em họ tôi nghĩ thì sao nhỉ? Nếu mà...àh mà thôi, em nghĩ gì thì nghĩ.”

“Ý anh là sao?” Thư Quân không hiểu, chẳng lẽ Văn Thiên đã nuốt tươi cô bé rồi? Anh cau mày trên trán nổi lên gân xanh, Văn Thiên vỗ vai Thư Quân thông thả nói, “không cần phải căng thẳng thế đâu, hãy chấp nhận nó là thế đi ha.”

Lại thêm một câu nữa như muốn chọc cho Thư Quân tức điên lên mà không làm gì được, bắt Thư Quân chấp nhận ư, còn lâu khi Thư Quân cũng đã ra quyết định phải có bằng được Thanh Thu mặc dù như thế nào đi chăng nữa. Anh đã quá lãng phí 13 năm trời khi thích một người mà không dám nói, nhưng bây giờ anh sẽ cho Văn Thiên biết là, anh vẫn đang tồn tại.

Thư Quân âm thầm rời khỏi công ty, phóng chiếc xe thể thao của mình về nhà. Anh đi đến Thượng Ngự để tìm Thanh Thu, anh muốn nhìn thấy cô, muốn xem cô thế nào? Anh đang sợ? Sợ những lời của Văn Thiên nói là sự thật và mong rằng nó không phải như thế.

Thanh Thu mặc trên người một chiếc váy trắng dài đến mắt cá chân, mái tóc dài mềm mại để xõa ra, cầm trên tay một bình nước để tưới hoa, đang chăm chú tưới cho những cây hoa Lan trước sân nhà. Những cơn gió nhẹ thổi qua người cô, làm chiếc váy cùng với mái tóc mượn mà dài chạm đến hông bay lên theo từng cơn gió, một cảnh tượng đẹp khiến không ai là không thể rời mắt được, mà cảnh tượng đẹp này lại đập ngay vào mắt Thư Quân, làm cho anh càng thêm khán muốn có được cô hơn.

Anh đi đến gần Thanh Thu nhẹ giọng nói như không muốn cô giật mình, „woahhh hoa Phong Lan đẹp ghê.”

Thanh Thu quay người sang nhìn, cô cười hồn nhiên như ánh mặt trời tỏa sáng trên đôi môi, hàm răng đều như hạt ngô, trắng bóng được phản chiếu bởi những tia nắng rạng rỡ. „Anh Thư Quân?”

„Em khỏe chứ?” Thư Quân cười theo cô, chủ động lấy tay mình vút những sợi tóc bị những cơn gió kia bay vào mặt cho cô ra.

Đôi mắt Thanh Thu lại cong lên, như chúng đang muốn nói câu cảm ơn anh vậy. Thư Quân anh cảm nhẹ lấy tay Thanh Thu rồi nói, „em muốn đi chơi không, anh sẽ đưa em đi một nơi mà anh hay đến đó.”

Cô ngạc nhiên hỏi lại anh, „đi đâu vậy anh?”

„Em đi cùng thì anh chỉ cho.” Thư Quân tuy miệng nói, nhưng tay lại kéo cô theo mình.

Chiếc xe của anh chở 2 người đến một nơi toàn cây và cỏ với những bãi đất lớn, ánh mặt trời hôm nay chói chang làm cho chiếc váy trắng và cả bộ đồ tây cũng màu trắng của Thư Quân tỏa ra những ánh hào quang chói mắt.

Thư Quân cầm lấy tay cô kéo đi theo mình, họ đi vào một con đường nhỏ rồi rẽ bên phải là những cái bậc để lên đồi, khi lên tới trên cao thì có một cái tấm biển đề 4 chữ được khắc vào trong tấm gỗ đó. „Ngĩa trang Thương Quan”. Cô nghĩ thầm rằng, >> gia đình Thương Quan này giàu đến thế sao? Có hẳn một cái nghĩa trang riêng cơ đó<.>

Cô hơi tò mò, không hiểu vì sao Thư Quân lại đưa cô đến đây, cô đi theo anh bước vào trong trước mắt cô không biết bao nhiêu cái bia mộ nằm ở một bãi đất cỏ lớn, trông rất sạch sẽ chắc hẳn được người ta hàng ngày quét rơm và cắt cỏ thường xuyên đây.

Khi đứng trước một cái bia mộ nhỏ, trên tấm bia bằng đá là hình ảnh của một người phụ nữ với đôi mắt hiền hậu đang nở ra một nụ cười rất tươi. Thanh Thu nhìn cái hình của người đó lạ lẫm rồi ngược lên nhìn anh.

Thư Quân cười nhẹ, „đó là mẹ anh.”

Cô hết sức ngạc nhiên không nói mà để cho anh nói tiếp „mẹ anh mất lúc sinh ra Tri Tuyết, mẹ anh đã bị mất máu rất nhiều vì sức khỏe bà quá yếu nên đã không qua khỏi.”

Anh ngập ngừng một lát đưa mắt nhìn Thanh Thu, „mẹ anh rất giống em, từ nụ cười hiền hậu cho đến giọng nói nhẹ nhàng.... và anh có hứa với mẹ sẽ tìm một người giống hệt như mẹ anh để lấy làm vợ đó.”

Thanh Thu đưa đôi mắt to tròn lên nhìn anh vừa cảm động vừa ngại ngùng không biết nên phải nói gì hơn.

Thư Quân đến gần Thanh Thu hơi cúi người ôm cô vào lòng mình nhẹ nhàng, „Thanh Thu có thể chấp nhận anh không?” câu đó anh nói ra thì 2 cánh tay to lớn càng siết chặt lấy cô như không muốn cô tẩu thoát.

Cô hết sức bối rối, hơi đẩy nhẹ anh ra không biết nên trả lời anh làm sao đây cho phải, „em...em .. xin lỗi, em ..chỉ coi anh như là ...b...”

Vừa nói đến đó Thư Quân cướp lời và hơi to tiếng nói lại cô, „anh không muốn nghe, anh đã nhìn thấy em trước.” Tiếng của anh mỗi lúc một to, anh dữ lấy tay của Thanh Thu, „em không thể thuộc về ai ngoài anh. Em hiểu chưa? ” Tay anh dữ chặt cổ tay cô, làm cho Thanh Thu vừa đau vừa sợ.

„Anh... Thư Quân..đừng làm ..em ..sợ.” cô run rẩy khi thấy Thư Quân nhìn mình bằng ánh mắt đỏ ngầu vì giận. Anh không để Thanh Thu nói hết câu, kéo cô vào lòng mình định bá đạo ôm lấy cô và định hôn cô.

Thanh Thu vùng vẫy cầu xin anh, nhưng Thư Quân càng dữ chặt cô hơn, „em đừng có vùng vẫy với tôi, đừng để cho tôi thấy em cùng với thằng Văn Thiên tôi sẽ không để cho 2 người yên đâu.”

Anh đang dọa cô đến sợ tái mét hết mặt đi, khuôn mặt của anh biến đổi hoàn toàn không còn là một Thư Quân thanh tú như trước nữa, anh bây giờ nhìn rất là hung dữ như muốn ăn tươi nuốt sống cô ngay tại đây.

„Buông tôi ra.” Sau đó là một tiếng Chátttt vang lên giữa cánh đồng không mông quạnh này, cô muốn tự bảo vệ mình mà tát anh, mặt Thư Quân càng biến đổi hơn, làm cho Thanh Thu lo sợ, nước mắt yếu đuối lại muốn chảy ra.

Trong lúc Thư Quân không để ý, cô lao mình chạy đi. Tất nhiên là Thư Quân đuổi theo cô, khi cô chạy qua 2 ngôi mộ cô nghe một tiếng lướt qua tai mình, giọng điệu một người phụ nữ rất quen thuộc, >>Thanh Thu con chạy nhanh đi.<>

Vừa lúc đó Thanh Thu quay mặt lại để nghe tiếng đó phát ra từ đâu thì Thư Quân anh chạy tới không để ý lao sầm vào cô, một cô gái bé nhỏ cùng với chiếc váy trắng muốt ngã đập đầu xuống nền đá sỏi và nằm bất tỉnh... Hết Esp 6

17. Chương 7.1

Bầu trời trở nên âm u, ông mặt trời vĩ đại sáng rực kia lại bỗng bị những đám mây đen hung dữ dày đặc che đi mất, làm cho những nhân loài của trái đất ở thành phố này cũng bị u ám theo nó.

Văn Thiên anh đang ngồi trong phòng làm việc, cảm thấy ánh sáng bị che khuất dần nên quay chiếc ghế bằng da màu đen bóng cùng mình ra phía cái cửa sổ kính rộng lớn đằng sau lưng, anh nhìn lên bầu trời đang chuyển hình, những đám mây đen xám xịt lại với nhau rồi bắt đầu những tiếng sét, tiếng sấm vang trời nổ đất.

Cảnh tượng làm cho con người đổi sắc đổi màu, đường phố càng lúc càng ít người hơn tại vì lúc này những cơn mưa nặng hạt bắt đầu rơi xuống. Những hạt mưa đó đập mạnh vào cái cửa kính của phòng làm của anh mà kêu lên những tiếng >>tanh tách

Văn Thiên cau mày nhứ chặt lại với nhau, anh rất ghét trời mưa mỗi lần mưa là anh cảm giác có gì đó bất an. Thì bỗng tiếng chuông điện thoại réo lên làm anh giật mình quay người lại bàn làm việc.

Cầm tai nghe lên, bên đầu bên kia là Thư ký củ anh, “ngài chủ tịch, sắp đến giờ họp rồi. Ngài nên chuẩn bị đi đi.”

Anh “ừm” một cái nhẹ rồi cụp máy. Đứng dậy mặc chiếc áo Vest ngoài vào người. Trước khi ra khỏi phòng anh hơi liếc nhìn lại bầu trời đang đổ mưa sấm sét kia một cái rồi rời khỏi đó thật nhanh.

Một cô gái đang ngất lịm đi được đưa vào viện, các y tá và bác sĩ vây quanh cô. Họ cho cô hít ôxi rồi chuyển nước đưa vào phòng cấp cứu.

Một chàng trai dáng người cao lớn, mặc trên mình một bộ đồ tây màu trắng, hốt hoảng đưa cô vào đó, mặt anh tái nhợt đi không còn giọt máu nào cả, những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán đang chảy nhẹ thành dòng lăn xuống theo đường thái dương, xuống khuôn mặt dài thanh tú mà chảy vào sau chiếc áo sơ mi kia rồi biến mất.

Anh phải ở bên ngoài chờ khi phòng cấp cứu mở đèn đỏ, nhưng không lâu sau 2 cô y tá kéo chiếc giường cô đang nằm ra ngoài, người bác sĩ đi sau. Từ đầu anh định đi theo cô nhưng rồi ông bác sĩ gọi anh lại.

Thư Quân cùng ông bác sĩ đi vào phòng riêng nói chuyện. Người bác sĩ cao tuổi mời anh ngồi. Thư Quân cúi đầu ngồi xuống về mặt anh vô cùng lo lắng và căng thẳng.

Ông bác sĩ mở một tập hồ sơ mỏng ở trên bàn ra rồi trầm tư nói, “Cô gái này đã một lần bị mất trí nhớ rồi sao? Haizz, quả thật là sui sẻo mà. Sao lại để xảy ra chuyện này lần nữa vậy? May là cô ấy không bị chấn thương sọ não đó, nếu không thì chúng tôi cũng khó mà cứu chữa.”

Anh không nói được gì chỉ biết cúi đầu nghe bác sĩ nói.

“Đối với cô ấy bây giờ trấn an tinh thần là điều tốt nhất, không được làm gì để cô ấy kích động quá, nếu không thì trường hợp mà tôi nói sẽ xảy ra đó.” Ông bác sĩ nhấn mạnh từng câu nói một, tại vì Thanh Thu sẽ rất khó qua khỏi, nếu cô bị thêm một lần nữa va chạm mạnh vào đầu.

Khi ra khỏi phòng của bác sĩ anh đi thẳng đến phòng chỗ cô nằm. Thanh Thu cô đã tỉnh nhưng vẫn còn nằm trên giường, đôi mắt đục ngầu nhìn ra ngoài trời mưa.

Một cô y tá tiến lại gần anh nhẹ giọng thì thầm với anh, “người yêu anh cô ấy không nhớ gì nữa đâu, anh đừng làm cô ấy bị kích động quá nhé.”

Nói xong người y tá đó rời đi để lại anh và cô ở trong một phòng tư rộng lớn. Thư Quân thở hắt ra một tiếng rồi anh đi lại bên giường cô, Thanh Thu thấy có người tiến lại gần cô quay mặt sang nhìn, đôi mắt cô nhìn anh như một người xa lạ. Trái tim của anh lại thêm một lần nữa như vỡ vụn ra, tại anh, tại anh hết.

Anh tiến lại càng gần cô hơn, cầm nhẹ tay của Thanh Thu lên, cô vẫn nhìn anh bằng ánh mắt xa lạ, miệng mở hé ra để có thể nói với những câu yếu đuối của mình. “Anh là ai thế?”

Thư Quân anh đang muốn khóc, nhưng cố gắng không để lộ ra vẻ yếu đuối trước mặt cô. Anh cười, một nụ cười chua xót, “anh là người yêu em từ rất, rất lâu rồi.”

Cô nhếch đôi môi còn tái nhợt của mình lên cười hiền. “Anh là người yêu em sao?”

Anh như chết đứng vì câu nói này, trong lòng anh lại tham lam nảy ra một suy nghĩ mà sẽ có được cô mãi mãi. Anh cúi người sát mặt với Thanh Thu hôn nhẹ lên má cô một cái rồi nói, “đúng thế, anh là người yêu em.”

„Thưa chủ tịch vừa rồi có một cuộc điện thoại của một anh thanh niên, tên là Trí Kiệt. Anh ấy muốn hỏi anh về cô gái tên Thanh Thu. Anh ta bảo gọi cho cô gái đó không được, gọi về nhà không có ai bắt máy còn điện thoại di động thì tắt. Nếu chủ tịch biết tin gì về cô gái đó xin báo hộ cho anh ấy biết.“ Thư ký của Văn Thiên thao thao bất tuyệt một hồi rồi hạ tập hồ sơ xuống bàn cho anh cúi đầu lùi đi.

18. Chương 7.2

Văn Thiên lập tức gọi về nhà mình, không có ai bắt máy, gọi vào di động của Thanh Thu thì tắt máy. Anh gọi thẳng về cho ông Nội mình hỏi người xem cô ở đâu. Nhưng không ai biết Thanh Thu đâu cả.

Anh bắt đầu lo lắng, nhìn lên đồng hồ, đã là 5h chiều rồi. Văn Thiên mặc áo Vést vào người đi ra ngoài. „Tôi đi về trước nhà có chút chuyện, tập hồ sơ kia tôi sẽ ký sau.“

Thư Ký cúi đầu chào anh, Văn Thiên lên xe phóng thẳng về nhà. Ngôi nhà trống rỗng không có ai hết, tầm hơi của Thanh Thu không thấy đâu cả.

Ruột của anh nóng ran lên, đã xảy ra chuyện gì sao? Anh chạy qua bên Thượng Nhiên, đến phòng người làm gặp được Lee, „Cô có biết Thanh Thu đi đâu không?‘

Lee cùng mấy người nữa ngạc nhiên nhìn anh, Lee lắc đầu, „không tôi không biết, cô ấy không nói gì với tôi cả.“

Quả thật Văn Thiên không biết là Thanh Thu có thể đi đâu được nữa, cô ít khi ra ngoài mà không nói, nếu mà có ra ngoài thì thường đi với một người nào đó chứ không có đi 1 mình.

Trong đầu anh bất chợt nhớ đến Thư Quân, anh cầm điện thoại mình lên gọi cho Thư Quân luôn. Tiếng chuông đầu bên kia reo lên rất lâu nhưng cũng không ai bắt máy cả. Văn Thiên tức tối ấn nút tắt đi.

Anh đi đến chỗ Ông Nội thì nhìn thấy một người đàn ông đang cắt cỏ, ông ta đang lúi húi cắt cỏ nhìn thấy anh ông liền gọi anh lại, „Thưa cậu chủ, chờ một lát được không ạ.“

Văn Thiên quay sang nhìn ông, ông lão chạy tới cầm trên tay một chậu hoa phong lan, đưa cho anh rồi nói, „Cậu chủ, đây là hoa phong Lan cho nhỏ Thanh Thu, sáng nay cô ấy nhờ tôi mua dùm, nhưng khi tôi cầm đến cho cô ấy, thì thấy cô đang nói chuyện với Cậu Thư Quân rồi 2 người họ lên xe đi đâu đó. Do đó mà tôi không kịp đưa. Nhờ cậu đưa dùm.“

Anh cầm chậu trên tay, cúi đầu cảm ơn ông. Ông lão rời đi, anh lấy điện thoại mình ra gọi tiếp cho Thư Quân nhưng cũng không thấy ai nhận máy hết.

Quả thật là muốn làm anh tức điên lên đây mà. Thư Quân mà đang làm gì thế? Anh đi thẳng vào nhà ông Nội nói ông gọi cho Thư Quân bảo cậu ấy về ngay.

Ông Nội anh gọi cho con trai Thượng Nhiên của mình, đối với Thư Quân chỉ có bố anh thì anh mới sợ chứ không còn ai khác. Quả thật một lúc sau, Thư Quân gọi lại cho ông Nội, nhưng mà lại là Văn Thiên cầm máy.

„Đang ở đâu thế? Sao tôi gọi không nhắc máy?“ Anh muốn quát to với Thư Quân nhưng cổ kìm cơn giận xuống.

Thư Quân bình thản nói lại, „tôi đang ở bệnh viện.“

Văn Thiên hỏi lại nhanh, „sao lại ở bệnh viện, thế còn Thanh Thu đâu?‘

„Anh họ đến bệnh viện đi rồi biết.“ Thư Quân nói xong cụp máy luôn.

Văn Thiên khó chịu với cách ăn nói của Thư Quân, chạy nhanh ra xe phóng như bay tới bệnh viện. „cho hỏi ở đây có bệnh nhân nào là „Thượng Thư Quân không?‘

Cô ý tá nhìn hồ sơ rồi lắc đầu, „xin lỗi không có bệnh nhân nào tên như thế nằm đây cả.

„Thế còn Văn Thiên Thu?‘ Anh đang lo lắng, mong là cô ý ta lắc đầu thêm lần nữa.

Nhưng anh đã nhầm, cô ý tá xem xong thì gật đầu. Anh không tin nổi vào mắt mình hỏi luôn, „cho hỏi cô ấy nằm ở đâu?‘

„Cho hỏi anh là gì của bệnh nhân?‘ Cô ý ta hỏi lại anh.

Văn Thiên anh đang nóng hết cả ruột gan, trả lời nhanh „tôi là người nhà của bệnh nhân.“

Cô ý ta sợ vì thái độ của anh. Nhưng rồi cũng điềm tĩnh lại rồi nói, „vâng xin mời anh đi theo tôi. Nhưng trước hết tôi muốn nói cho anh biết là, bệnh nhân hiện tại đang trong tình trạng mất trí nhớ nên giờ cô ấy không nhớ gì cả. Mong anh hãy bình tĩnh và không nên làm cho cô ấy bị kích động quá.“

Cái gì, mất trí nhớ? Sao lại như vậy được? Anh không tin vào tai mình nữa, nó đang ù lên. Mặt anh bỗng nhiên hiện ra một bộ dạng đáng sợ chưa từng thấy, anh nghiêng răng nghiêng lợi lảm nhảm. „Thư Quân mày đã làm gì?‘

Anh làm cho cô ý tá càng sợ thêm, cô hơi rụt rè chỉ phòng cho anh, Văn Thiên không nói câu gì vẫn cái vẻ mặt như thế kéo cửa bức vào.

Thanh Thu đang nằm trên giường bệnh còn Thư Quân đang ngồi ở ghế sát cạnh giường, bàn tay anh đang cầm lấy tay Thanh Thu.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Thư Quân ngược nhìn lên, Thanh Thu cũng quay mặt sang nhìn theo. Văn Thiên anh không nói gì, đi nhanh đến chỗ gần 2 người hất mạnh tay của Thư Quân ra, túm lấy áo Thư Quân gầm lên, „mày đã làm cái gì hả?‘

Cô ý tá cùng Thanh Thu hết sức ngạc nhiên. Một cú đấm thật mạnh giáng xuống mặt của Thư Quân, làm cho anh quay lảo đảo xuống đất.

Thanh Thu hết sức hoảng sợ còn cô ý tá hét lên một tiếng lao đến trước mặt Văn Thiên, „anh làm gì vậy? Đây là bệnh viện, không thể đánh nhau trong này tôi sẽ gọi bảo vệ lên đó.“

„anh Thư Quân“ tiếng nói nhỏ nhẹ của Thanh Thu yếu ớt vang lên. 2 hàng nước mắt tuôn ra nhìn Thư Quân đang nằm ôm mặt ở dưới đất.

Văn Thiên thấy thế, lo lắng chạy đến bên cạnh cô, „Thanh Thu em có sao không? Anh là Văn Thiên đây? Em nhớ anh chứ?‘

Anh hỏi nhiều quá làm cô đau đầu, vừa ôm đầu nước mắt thì cứ tuôn rơi, „không tránh xa tôi ra. Đừng làm hại đến người yêu tôi.“

Cô ý tá thấy thế, chạy nhanh đến đẩy anh ra. Thư Quân đứng lên cũng đi đến giường chỗ Thanh Thu. Cô sợ quá ôm chầm lấy anh. Văn Thiên không tin những gì anh đang nhìn là thật, định lao vào thì cô ý tá đứng cầm chặn anh lại.

„Anh mà đến gần nữa tôi sẽ gọi bảo vệ đó.“ Cô ý tá giơ 2 tay ra để chặn đường.

Văn Thiên hất mạnh cô ý tá ra, lao đến chỗ của Thư Quân và Thanh Thu. Anh quả thật là đang điên lên đây, túm lấy cổ áo Thư Quân, lôi ra khỏi người Thanh Thu, „thằng chết tiệt này, nói nghe coi đã xảy ra chuyện gì? Mày đã làm gì để ra nông nổi này?‘

Một lúc sau, tiếng cửa mở ra, mấy người bảo vệ cao lớn túm lấy Văn Thiên, kéo anh ra ngoài. Văn Thiên bị mấy người to xác kéo mình ra, anh không chịu, quay đầu lại nói với theo, „Thư Quân, mày chết với tao.“

Bị ném ra ngoài thật là thảm thương, nhưng anh lại muốn xông vào ngay. Tất nhiên là không được, mấy người kia dữ anh lại, rồi cảnh cáo anh còn lao vào trong nữa sẽ gọi cảnh sát.

Nửa tiếng sau, anh đang đứng dựa vào chiếc xe ô tô của mình hút thuốc nhìn thấy Thư Quân đi ra anh lao đến túm cổ áo lôi ra đằng sau.

Văn Thiên vẻ mặt sát thủ vẫn túm lấy cổ áo của Thư Quân đến nhả nhúm hết lại. Gầm mắt quát, “nói cho tao biết có chuyện gì? Không mày sẽ chết ngay tại đây đó?”

“Bỏ ra.” Thư Quân cũng tức vì bị lôi đi xềnh xệch, nên anh lạnh lùng đáp lại.

Văn Thiên kéo sát mặt mình vào Thư Quân, khuôn mặt đỏ bừng, gân tay anh nổi lên cuộn cuộn, nghiêng răng nói, “mày nói cho tao nhanh lên, cái thằng khốn khiếp.”

Thư Quân cười nhạt với câu nói của anh, nhếch miệng. “Thanh Thu sẽ là của em đó anh họ. Bây giờ ngoài em ra cô ấy không còn biết đến ai nữa. Nếu anh không muốn cô ấy bị làm sao thì hãy chấp nhận sự việc đi.”

“Cái gì? Mày nói cái gì?” Văn Thiên vừa đâm vào mặt của Thư Quân một cái thật mạnh vừa gào lên.

Thư Quân bị đâm đến chảy cả máu miệng. Lấy tay mình lên lau đi vệt máu đang chảy ra, nhìn nó rồi lại cười nhạt. “dù thế nào tôi chỉ muốn nói cho anh biết vậy thôi. Tôi sẽ chuẩn bị cho cô ấy chỗ ở khác.”

“Ý mày là sao? Hãy nói rõ cho tao biết đi?” Văn Thiên bình tĩnh lại, cố gắng để nghe Thư Quân giải thích, chứ anh bây giờ đang hỗn loạn không còn nhìn nhận được gì nữa.

Thư Quân dứt tay vào túi thông thả nói, “Thanh Thu bị ngã đầu đập xuống đất, nên cô ấy không còn nhớ gì nữa, bác sĩ nói bây giờ phải cần tĩnh dưỡng rất nhiều, nếu không sẽ bị rối loạn tinh thần và có thể dẫn đến điên hoạc đột tử, bởi Thanh Thu lúc nhỏ đã bị mất trí nhớ một lần rồi, lần này nữa là lần thứ 2, nếu thêm lần nữa thì các bác sĩ cũng sẽ bó tay.”

19. Chương 7.3

Văn Thiên như chết lặng đi, anh đứng im không nói được gì 2 hàng lông mày cau lại đến tột cùng.

Thư Quân quay sang nói tiếp, “Cô ấy bây giờ là người yêu tôi, nếu muốn tôi không cần tìm cho cô ấy chỗ ở khác, anh có thể trên danh nghĩa anh em ruột với cô ấy mà vẫn sống tiếp như thế này.”

“Cái gì? Sao lại là người yêu mày?” Văn Thiên ngang nhiên hỏi lại.

Thư Quân quay sang cười một điệu cười phải nói là sắc bén, “cô ấy nghĩ bây giờ tôi là người yêu cô ấy thế nên tôi không có gì mà từ chối cả.”

Văn Thiên trợn mắt lên nhìn Thư Quân, trong mắt anh toàn là những gân đỏ nhìn trông thật đáng sợ. Thư Quân vỗ lên vai anh, “nếu anh muốn cô ấy sống hãy làm theo lời tôi nói đi.”

Thư Quân nói xong rồi đi để mặc cho Văn Thiên còn đứng đó như pho tượng không biết nên làm cái gì. Anh rất muốn gặp cô, nhưng làm cách nào bây giờ?

Bỗng có một người làm ở trong Bệnh viện kéo 1 cái thùng quần áo mới của bác sĩ được gấp đàng hoàng trong từng bông một. Trong đầu anh nảy ra một cái ý nghĩ trẻ con nhưng mà có thể giúp được cho anh.

Lúc người kia, quay sang để lấy cái thùng nữa, anh thò tay nhanh vào lấy một cái bông ra, chạy vào xe, thay quần áo. May cho anh trong cái bông to có rất là nhiều áo và quần bác sĩ đủ cỡ, anh chọn một bộ vừa với mình.

Nhìn anh bây giờ chẳng khác gì một bác sĩ trẻ tuổi cao to đẹp trai cả, nhưng cô y tá sẽ nhận ra mặt anh. Đành đâm lao thì phải theo lao thôi, anh phóng xe mình nhanh đến một cửa tiệm hóa trang, đội tóc giả và đeo cái kính cận lên.

Mấy người bán hàng không nhận ra anh nữa, quả thật là nhìn anh rất thư sinh, mái tóc giả ngắn màu đen tuyền kia hợp với anh vô cùng, chiếc kính viền đen làm tôn thêm đôi mắt sâu và hút hồn kia.

Anh phóng xe ra ngoài đến bệnh viện, đi qua mấy người bảo vệ mà không có ai nhận ra, anh cười thầm trong bụng. Anh ngang nhiên đi trong cái hành lang rộng ở bệnh viện. Tất cả con mắt đổ dồn về anh, bác sĩ trẻ đẹp trai hiếm có này làm thu hút mọi ánh mắt, mà đa số là phụ nữ.

Văn Thiên liếc nhanh vào một cái tủ đang treo cái ống nghe, rồi cuốn sổ và cây bút đang đặt trên mặt tủ, anh đi lướt qua tiện thể lấy luôn.

Đi đến nơi, anh hơi cúi mặt xuống giả vờ nhìn vào quyển sổ đang cầm trên tay. Mấy cô y tá ngồi trực nhìn thấy anh, cúi đầu chào, “bác sĩ, đây là hồ sơ của ở phòng 201 người này mới vào viện bác sĩ có thể xem qua không ạ?”

Văn Thiên ngẩng mặt lên nhìn, “xin lỗi tôi là đến để khám cho bệnh nhân Văn Thanh Thu.”

Cô y tá đứng trước mặt cùng mấy cô đồng nghiệp sau vẫn cứ nhìn anh đắm đuối, không nói được lên lời.

Anh khua khua tay trước mặt cô y tá đó, “xin lỗi?”

Cô y tá giật mình lấy lại tư thế chỉ tay vào phòng đằng cuối rồi nói lên cái giọng nhỏ nhẹ, “ạ thương ngài, bệnh nhân đó nằm ở cái phòng đằng kia ạ.”

Anh cảm ơn rồi đi tiếp. Mấy cô y tá sán lại với nhau, “wow đẹp trai ghê? Bác sĩ mới sao? Hôm nay sao mình có duyên gặp trai đẹp hay sao ấy mà suốt từ sáng đến giờ bao nhiêu là mỹ nam không vậy?”

Cảnh này giống Lee cùng mấy cô người làm ở nhà ghê. ^^

Văn Thiên đi đến phòng của Thanh Thu anh kéo cửa bước vào. Cô gái bé nhỏ vẫn đang nằm đó đôi mắt mơ hồ nhìn ra cửa sổ, ngoài trời đã tối rồi không còn nhìn thấy gì ngoài ánh điện đường và những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời rộng lớn.

Bước chân anh nhẹ nhàng đến sát cô, Thanh Thu nhìn thấy anh lộ ra một nụ cười muốn chào anh.

Anh cúi xuống gần mặt cô, “em có đau ở đâu không?”

“Cảm ơn bác sĩ, tôi thấy ổn rồi ạ.” cô vẫn giọng nói còn yếu ớt lên thật nhẹ, thật êm tai nhưng lại thật đau lòng.

Văn Thiên nuốt nghẹn xuống, cầm nhẹ tay cô lên. Cô nhìn theo vẻ mặt khó hiểu.

Anh tháo bộ tóc giả và cái kính ra, mắt cô mở to sợ hãi nhìn. Thanh Thu định hét lên, anh nhanh tay bịt miệng cô lại. “Anh là Văn Thiên là anh trai em, em đừng sợ.”

Cô vẫn còn hoảng, anh cười chịu mến rồi nói tiếp, “anh là anh trai em thật đó, bây giờ anh bỏ tay ra khỏi miệng em, nhưng em đừng hét Ok?”

Thanh Thu gật nhẹ đầu, anh buông tay ra khỏi miệng cô. Xoa tay lên đầu cô, tỏ ra anh là người anh Trai của cô.

” Anh là anh trai của em sao?” Cô hỏi nhẹ lại

Văn Thiên miết cường gật đầu, anh ôm cô nhẹ vào lòng mình. Thanh Thu cảm thấy cái ôm này nó thật gần gũi và quen thuộc, nó lấp đi khoảng trống đang vô cùng phần nộ kia của cô đi.

Cô nhắm nhẹ mắt mình lại, cũng ôm lấy anh, mùi hương của anh tất cả đều rất gần gũi làm cô cảm thấy không còn sợ hãi và cô đơn nữa. Chỉ có thể là người nhà thì mình luôn luôn thấy an toàn và không sợ hãi.

Anh buông cô ra thì thấy cô đã ngủ, mệt đến thế sao? Có thể ôm anh mà ngủ được nhanh ghê? Văn Thiên cười thầm trong lòng, anh đặt nhẹ cô xuống giường, một nụ hôn nhẹ lên môi cô rồi định rời đi, nhưng bàn tay Thanh Thu vẫn giữ chặt lấy tay anh không buông.

20. Chương 7.4

Anh ngạc nhiên quay lại nhìn, nhưng cô vẫn ngủ không có chút động tĩnh gì là thức. Một nụ cười đẹp nở ra trên đôi môi anh, 2 bàn tay của anh và cô vẫn nắm chặt lấy nhau, anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường nhìn cô ngủ.

Tiếng thở nhẹ của cô, đôi lông mi cong rung rung, khuôn mặt xanh xao của cô làm cho Văn Thiên thấy rất đau lòng. Anh cứ ngẩn nhìn cô suy nghĩ lại chuyện đã qua, không biết anh đã thích cô từ lúc nào nữa. Từ khi mới gặp cô còn là đứa bé 10 tuổi hay là lúc nhìn lại thấy cô là một thiếu nữ xinh đẹp 18 tuổi?

Nhưng hiện tại anh đang rất yêu cô, thêm khát cô, mong có được cô, nhưng mà sao cô vẫn cứ xa tầm tay anh với. Cô khác hoàn toàn so với mấy cô gái anh biết và từng qua lại. Cho dù họ cũng ngây thơ như thế, nhưng sao vẫn thấy họ không trong trắng và hồn nhiên như cô?

Thanh Thu luôn toán ra một vẻ tinh khiết như thủy tinh mỏng manh, chỉ sợ chạm nhẹ vào nó sẽ vỡ tan ra mất. Anh lo sợ cô sẽ bị làm sao, sẽ rời xa anh như bố mẹ anh nên anh phải ngậm đắng cố gắng đóng cái vai “anh 2” này vậy. Không cho cô sẩy ra chuyện như thế này lần nữa, anh cam đoan đó.

Thanh Thu mở mắt ra thì không còn thấy anh ở bên cạnh nữa, mặt cô tội nghiệp ỉu xùi xuống. Cô nhìn lên cái bàn ngủ thấy một mảnh giấy trắng gấp làm đôi dựng ở trên mặt tủ.

Cô vươn mình ra lấy mảnh giấy mở ra đọc.

Thanh Thu, anh về trước sắp đồ cho em.

Anh muốn ở lại bệnh viện nhưng y tá không cho, mai anh sẽ đến sớm.

Nếu đói thì gọi cho anh, điện thoại di động anh để trong ngăn kéo. Gọi cho anh chỉ cần ấn số 1 là sẽ kết nối luôn.

Anh “2” yêu em

Văn Thiên

Thanh Thu đọc những dòng chữ ngay ngắn đẹp đẽ của anh xong, miệng cô tủm tỉm cười, cầm tờ giấy lên miệng hôn nhẹ.

Cô rất vui khi cô biết được mình có anh 2 nữa, anh ấy rất đẹp trai hơi bạo lực lúc đầu 1 chút nhưng đảm bảo muốn bảo vệ cô thôi. Thanh Thu nghĩ về anh mà mặt đỏ hết cả lên.

Kéo ngăn kéo ra thấy chiếc điện thoại màu hồng nhỏ xinh, cô ấn vào số một. Cô cảm thấy rất muốn nhìn thấy anh hay là nghe giọng anh. Cái giọng rất trầm ấm và gần gũi.

Cô gái nhỏ rón rén đưa điện thoại lên tai, tiếng chuông vang lên lập tức đầu bên kia bắt máy.

“Em đói bụng sao?” giọng anh ngái ngủ, Thanh Thu ngược lên nhìn đồng hồ “trời ơi” 2h đêm, cô thật là vô duyên quá đi, ngủ cho đã rồi dậy làm phiền người khác.

Cô nhẹ giọng then xấu hổ nói, “em xin lỗi anh 2, anh ngủ tiếp đi nhé.”

Chưa để cho Văn Thiên nói lại cô cúp luôn máy, mặt cô đỏ hơn quả cà chua luôn. Nghĩ bụng sao mình ngốc thế? Nhưng chiếc điện thoại trong tay lại rung lên. Cô nhìn vào đó “anh 2”. Cô rụt rè nhận máy.

Giọng nói ấm áp của anh lại vang lên, “em có bị làm sao không? Anh đến bệnh viện ngay đây.”

“Không em không sao cả chỉ là... àh mà anh đừng đến đây, anh ngủ tiếp đi.” Cô hơi ấp úng với câu nói của mình.

Văn Thiên quả thật không nghe theo anh đáp lại, “khoảng 10 phút là anh có mặt nhé.”

Nói xong anh cúp máy. Thanh Thu đơ ra, cái gì 10 phút? Trời cô thật ngốc quá sao lại thế này chứ????

Lúc này trong bệnh viện chỉ còn một người y tá trực đêm, nên Văn Thiên có thể dễ dàng đi qua mà không bị phát hiện.

Trên hai tay anh cầm một túi đồ ăn và cả túi quần áo cho cô, đi qua tiệm bánh mì 24h mở cửa anh mua luôn 1 túi bánh mì nóng. Khi anh gõ nhẹ cửa mở ra và bước vào trong. Nhìn lên cái giường không thấy Thanh Thu đâu, anh thấy điện trong phòng vệ sinh sáng biết cô đang ở trong đó.

Đặt túi bánh mì và túi quần áo lên bàn, anh ngồi xuống cái ghế gần đó chờ cô ra, 5 phút....10 phút....rồi 15 phút vẫn không thấy Thanh Thu ra, anh đứng dậy gõ cửa phòng tắm gọi vào, „Thanh Thu em có làm sao không?‘

„Không em.. em không sao.“ Cô ấp úng nói đáp lại.

Văn Thiên hơi cau mày khả nghi, „em có cần anh giúp gì không?‘

Cô nhanh như chớp đáp lại, „không không....em.em làm được rồi.“

Anh không nói gì nữa đi lại ghế ngồi, 15 phút sau nữa vẫn chưa thấy cô ra, bỗng một tiếng rơi của vật gì đó kêu choang lên một tiếng. Anh giật mình chạy lại gần phòng tắm lo lắng hỏi, „Thanh Thu? Em làm sao thế? Có bị thương ở đâu không?‘

Không thấy cô trả lời lại, anh thật sự lo lắng, đập mạnh cửa, 3 phát mạnh liên tiếp thì chiếc cửa mới bung ra, một cảnh tượng đập ngay vào mặt anh. Cô trên người không mặc gì, làn da trắng ngần kia lấm tấm những giọt nước nhỏ, mái tóc dài chạm đất đen mềm cũng đã ướt sũng. Một chiếc khăn mỏng dơ lấy bộ ngực căng phồng của mình, mắt gần như đang sắp khóc ngồi ở dưới nền đất nhìn anh.

Văn Thiên nhìn cảnh tượng mà nuốt nước bọt cái ực một cái. Lấy tay kéo cái khăn to treo trên móc, rang rộng nó ra đi đến quần vào người cô. „Em muốn tắm sao?‘

Giọng nói của anh càng làm cho cô ngượng thêm, nhỏ giọng e thẹn, „vâng nhưng cái cây truyền nước nó vướng lên chẳng may làm đổ nó xuống đất.“

Thanh Thu nói như sắp khóc, mặt cô đỏ bừng lên. Anh nhìn thấy thế búng nhẹ lên trán cô rồi nhấc bổng cô lên. „Em kéo cái cây truyền nước nhé.“

Văn Thiên đặt nhẹ Thanh Thu ngồi lên giường, đắp chăn lên cho cô. Đi vào phòng tắm lấy một cái máy sấy tóc ra, sấy giúp cô mái tóc dài ướt nhoẹt kia.

„Lần sau nếu muốn tắm thì để sáng ra tắm chứ bây giờ đã gần 3h sáng rồi, em tắm nữa sẽ bị ốm thêm đó. Mà đầu tóc ướt thế này sẽ ảnh hưởng đến não đó. Nghe chưa?‘ Văn Thiên vừa sấy vừa nhắc nhở cô.

Thanh Thu chỉ biết gật đầu không nói lại được gì. Chuyện thực là thế này, Thanh Thu nghe anh đến nên cô vội vàng chạy vào phòng vệ sinh rửa soạn, nhưng thấy người toàn mùi thuốc nên đã đi tắm ngay. Vì ai đây mà một cô bé đang ốm phải đi tắm thế này?

Nếu nói rõ hơn thì Thanh Thu biết và chấp nhận Văn Thiên là anh trai, nhưng sau khi cô bị thế này thì cô lại có một tình cảm hoàn toàn khác về anh. Thanh Thu quả là một con người khác nhé. Mỗi lần nhìn thấy anh là tim cô đập loạn mặt đỏ lên, còn thẹn thùng nữa chứ. Cô không thích anh làm „anh 2“ của cô. Thanh Thu muốn anh là thay thế Thư Quân sao?

Hết Esp. 7

21. Chương 8.1

Thanh Thu nằm ở trong viện được gần 1 tuần cô bạn Lee khóc như mưa khi đến gặp cô. Thanh Thu cảm giác như ôm một người lạ mặt mà an ủi.

Hôm đến thăm Thanh Thu đi cùng Lee là Trí Kiệt, anh nhăn nhó đến thật tội khi nhìn thấy „vị hôn thê“ của mình không biết mình là ai nữa. Bảo anh làm lại từ đầu với cô? Coi như là bạn bè bình thường sao?

Đến chính anh đã thành ra ghét cái tên Thư Quân kia, tuy chưa nhìn thấy bao giờ mà hắn đã cướp „vợ“ chưa cưới của người ta một cách ngoạn mục.

Cả buổi anh chỉ nhìn Thanh Thu và Lee nói chuyện với nhau. Lee cô muốn rón rén kể từng câu chuyện đem theo ý là cho Thanh Thu nhớ lại dần, không nhiều quá để cô tiếp xúc từ từ.

Thanh Thu quả thật là người như từ trên trời rơi xuống lần nữa (tuy rằng cô đã quên). Mấy người xa lạ này nhưng lại có một cảm giác gần gũi, là bạn bè cô sao? Cô thật sự rất hạnh phúc khi biết mình không cô đơn...

„Luật sư Kim? Em tìm đến đâu rồi?‘ Văn Thiên ngồi trên chiếc ghế làm việc ở công ty nhìn sang bên luật sư Kim, cô đang đi vòng vòng căn phòng lớn ngó nghiêng.

Cô vẫn vừa xem những đồ trong phòng không nhìn anh và nói, „tất nhiên là rất nhiều rồi.“

Bao quát xong căn phòng cô tiến lại gần anh, choàng tay qua cổ và ngồi lên đùi anh, ngay lập tức là một nụ hôn say đắm đặt lên môi của anh. Văn Thiên đẩy người cô ra như vẻ không thích.

Luật sư Kim khó chịu trước cái hành động của anh, cô cau mày nhưng lại nũng nịu với anh. „Sao thế honey? Anh không thích hả?‘

„Ở đây là công ty, chúng ta không có thể làm chuyện ấy được. Thư ký của tôi còn ở bên ngoài nếu mà phát hiện ra sẽ không hay đâu.“ Văn Thiên đẩy người cô ra khỏi đùi mình quay người vào trong cái bàn, nhìn đồng hồ sơ mà Luật sư Kim đã cầm đến mở ra xem.

„Em nói đi, những thứ điền trong đây là sao?‘ Văn Thiên ngược lên nhìn Luật sư Kim.

Cô vẻ mặt hơi giận nhìn anh, nhưng rồi cũng nín đi để vào công việc, „Vào khoảng thời gian đêm hôm sẩy ra vụ tai nạn, có tới 2 chiếc xe tải chạy trên con đường đó. 1 chiếc trọng lượng không chở đồ gì là 7 tấn, chiếc còn lại chở rất nhiều đồ có trọng lượng tới 15 tấn. 2 Chiếc xe tải đều là của công ty (LBC) vận tải lớn của nước ta. Em đã đến đó và tìm thấy 2 chiếc xe tải và tìm được cả 2 người lái chiếc xe vào tối hôm ấy. Họ đã được giao cho cảnh sát để xét xử. „

Luật sư Kim nói đến đó thì tay của Văn Thiên nắm chặt lại thành nắm đấm mà nổi lên gân xanh. „Thế họ đã khai là ai đã làm việc này chưa.“

„Tất nhiên là họ không khai rồi, tại vì gia đình của hai người đó đang nằm trong tay kẻ xấu. Nếu họ chỉ cần hé răng thôi là sẽ không bao giờ gặp lại gia đình thân yêu của mình nữa.“

Quả thực Văn Thiên anh đã tình nghi là ai, nhưng không có bằng chứng gì để kết tội hắn và anh cũng không muốn nói cho Luật sư Kim biết, người anh đang tình nghi là ai vì quả thật nếu nói ra bây giờ có khi là hơi sớm.

Luật sư Kim nhìn vào chiếc đồng hồ hiệu đeo trên tay mình, rồi nhìn anh nói, „Trong đó là tất cả thông tin em nhập được còn bây giờ em phải đi có việc, hẹn anh tối mai nhé.“

Cô đến gần ôm và hôn anh 1 lần nữa, rồi bức ra ngoài. Luật sư Kim đi được một đoạn thì gặp phải Ông Nhiên và Thư Quân.

Ông Nhiên nhìn thấy cô bức ra từ phòng Văn Thiên thì ngạc nhiên hỏi cô, „Cô là ai thế?‘

Luật sư Kim nhìn ông rồi nhìn Thư Quân, cô nhẹ giọng đáp, „tôi là Luật sư Kim, chào ông Nhiên.“ Tên tuổi của những người nhiều tiền trên đất Đài Loan này thì Luật sư Kim không ai là không biết.

Ông Nhiên cau mày rồi cũng đưa tay ra để bắt tay với cô. „Chào cô.“

Chào xong ông Nhiên không ngại ngần mà hỏi cô, „cô đến đây có chuyện gì thế?‘

Luật sư Kim thấy ông hỏi thì cũng vui lòng đáp lại, „tôi đến để đưa tài liệu cho Chủ tịch. Chủ tịch nhờ tôi tìm hộ vài thứ.“

Ngoan ngoãn hay là giả vờ ngoan đây hả Luật sư Kim? Cô thật thà không đúng chỗ rồi. Tưởng cô là người thông minh nhậy bén thế nào chứ, thì cũng chỉ là một con rối vì tiền mà không biết đến phẩm chất của chính mình.

Quả thật là làm ông Nhiên tình nghi ngay, ông cũng không hỏi gì nhiều. Chỉ cần nghĩ lại lần trước Văn Thiên cố tình nói dối ông và hôm nay có cả luật sư đây thì tất cả đều đã rõ ràng.

Luật sư Kim cúi đầu chào tạm biệt 2 người đi lướt qua, con mắt còn đảo qua người Thư Quân một cái rồi mới rời đi.

Khuôn mặt ông Nhiên quả thật là biến sắc, ông nhìn vào cái phòng Chủ tịch đang được đóng kín mà lộ ra một vẻ mặt hết sức là ma quái và cười kinh bỉ....

Hết giờ làm Văn Thiên phóng thẳng đến bệnh viện thăm Thanh Thu, khi bước vào trong anh đã thấy Thư Quân đang ở trong đó con mắt anh tối đen lại khi nhìn thấy 2 người cười nói vui vẻ.

Anh bước vào phòng, Thanh Thu nhìn thấy anh đôi mắt cô sáng rực lên, đôi môi vang lên giọng nói trong veo như mừng rỡ, „anh Văn Thiên.“

Thư Quân nhìn lên theo, anh không thềm nói gì vẫn ngồi đó mà cầm chắc lấy tay của Thanh Thu, nhưng bàn tay của cô thì đang như muốn rời bàn tay của anh mà lao đến bên Văn Thiên. Thư Quân càng nắm lấy chặt hơn.

Văn Thiên cười rồi chào 2 người, anh đi đến gần cất lên một giọng nói hơi mệt mỏi của mình, „em thế nào rồi, còn đau đầu không?‘

Thanh Thu vừa cười vừa lắc đầu, „em khỏe rồi bao giờ em mới được ra viện. Em không thích ở đây nữa đâu em thích về nhà cơ.“

„Bác sĩ bảo em phải ở thêm 3 ngày nữa tại vì họ còn muốn kiểm tra não em thêm lần nữa.“ Thư Quân như không hề muốn cô về nhà, nhưng theo lời bác sĩ anh nói lại cho cô biết.

Mặt Thanh Thu ỉu xiu khi nghe được Thư Quân nói thế. Đôi mắt cô hơi liếc trộm Văn Thiên anh ngồi lên chiếc ghế sofa nhỏ sát tường đối diện với tầm nhìn của cô. Đôi mắt anh thật buồn nhìn ra ngoài cửa sổ làm cho Thanh Thu cũng buồn theo.

Cô đang muốn hỏi anh xem anh làm sao mà buồn như thế? Anh làm nhiều quá nên mệt hay là anh bị ốm. Cô rất muốn hỏi anh, nhưng mà có Thư Quân ở đây cô lại ngại.

Thư Quân thấy được đôi mắt của Thanh Thu đang nhìn Văn Thiên mà không thềm để ý đến mình, anh lên tiếng, „Thanh Thu em muốn ăn hoa quả không?‘

Thanh Thu giật mình vì câu nói của anh ngay bên cạnh mình, cô quay sang ngơ ngác tại vừa không nghe thấy anh nói gì. Thư Quân hỏi lại, „em có muốn ăn cái gì không?‘

Cô cứ thế mà gật đầu, Thư Quân hỏi tiếp, „em muốn ăn gì nào?‘

Đôi mắt cô lại liếc sang bên Văn Thiên anh vẫn ngồi đó không thềm để ý đến 2 người họ đôi mắt thì vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Thanh Thu nhìn Thư Quân rồi nói, „em muốn ăn bánh mì ngọt với uống sữa.“

Trời món đó chỉ có Văn Thiên là biết ở đâu có bán, anh lần trước mua cho cô mà. Thư Quân mặt hơi ngệt ra không biết trả lời thế nào, anh đưa tay lên gỡ đầu áp úng nói, „cái đó mua ở đâu thế?‘

Văn Thiên anh ể oải đứng lên, „tôi đi mua cho.“

Thanh Thu nhìn theo anh, dáng người anh cao to, mặc trên mình bộ đồ Vest đen còn chưa có thời gian về nhà thay mà đã phóng xe vội tới đây thăm cô rồi. Cô quả thật trông thấy hôm nay nhìn anh rất buồn, cô muốn an ủi hỏi han anh rất nhiều và rất nhiều.

Tiếng của Thư Quân làm phá tan mọi suy nghĩ của cô, „ngày mai là lễ dự tiệc lớn của Anh 2 em, nên anh phải đến chỗ đó không đến thăm em được. Em có buồn không.“

Cô nhìn anh cười hiền từ, „không em không buồn đâu.“

Quả thực cô chỉ hơi ạc nhiên là chính Văn Thiên không nói gì cho cô biết là anh mở tiệc chẳng lẽ đối với anh thì em gái không quan trọng và không cần biết gì sao? Tim cô nhói đau, cảm giác thật nặng nề khó tả.

„Anh Thư Quân cho em hỏi anh cái này được không?“

Thư Quân nhìn cô rồi gật đầu, không biết cô muốn hỏi mình cái gì. „em hỏi đi.“

Thanh Thu đôi mắt hơi buồn nhưng không để cho Thư Quân phát hiện ra, „Anh 2 em có bạn gái chưa?“

Một câu hỏi làm Thư Quân hết sức ngạc nhiên, cô muốn biết để làm gì, chẳng lẽ? Không thể cô là em gái của Văn Thiên cơ mà? Chắc cô muốn quan tâm anh trai mình nên mới hỏi anh.

Anh cố suy nghĩ logic để rồi trả lời lại cô, „cái đó anh không biết, em phải hỏi anh trai em nhưng anh nghĩ là có rồi.“

Thư Quân anh quả thật là biết cách dử người yêu ghê. Dù không biết cứ đổ thừa một chút đâu có sao.

Thanh Thu gật nhẹ đầu, „thế hả?“

Anh nhìn cô, tiến lại sát bên. „em cần biết để làm gì? Quan tâm đến người yêu em nè. Anh thấy anh2 em đang rất tốt mà.“

Thư Quân càng tiến lại gần Thanh Thu hơn, anh đưa tay lên giữ lấy gáy cô, còn tay khác thì giữ lấy eo cô, tiến lại gần mặt cô đôi mắt lim dim hơi nhắm lại để còn có thể nhắm trúng đôi môi kia.

Trời anh đang muốn hôn cô sao? Đôi mắt Thanh Thu mở to cô hơi rụt lại về phía sau nhưng bàn tay anh đang sau giữ chặt lấy gáy cô để đẩy cô về đằng trước. Thanh Thu cô không muốn, 2 hàng lông mày cô cau lại, lấy 2 tay mình đẩy anh ra nhưng lực của cô yếu đuối không thể không chế nổi anh.

22. Chương 8.2

Môi anh mỗi lúc tiến lại gần môi cô, Thanh Thu không biết làm gì ngoài nhắm nghiền mắt lại mồ hôi lạnh chảy trên trán. Còn 1mm nữa là có thể chạm tới thì cánh cửa phòng bệnh mở theo một cái lực mạnh khủng khiếp rầm một cái ra.

Thanh Thu lần Thư Quân giật mình nhìn ra phía cửa, Văn Thiên anh đã mua bánh mì ngọt và sữa về, cánh cửa kia quả là bị anh dùng chân đạp ra đến là tội nghiệp.

Anh gừm gừm bước vào, Thư Quân buông Thanh Thu ra đứng thẳng người dậy. Văn Thiên đến bên giường vẫn không nói câu nào, mặt thì có vẻ như đi đánh trận đưa cái túi bánh mì và hộp sữa ra trước mặt Thanh Thu. „Bánh mì và sữa như em muốn.“

Cô trên mặt còn đỏ như quả cà chua, ngượng vì cảnh vừa rồi, tay hơi ngượng ngạo cầm lấy túi đồ. „cảm ơn anh.“

Thư Quân khó chịu bởi sự xuất hiện đột ngột của Văn Thiên, chỉ còn một chút nữa thôi anh có thể chạm được vào đôi môi mềm mại của cô, anh nhìn Thanh Thu đang ăn bánh mì, thở dài nói, „anh đi trước nhé, ngày kia anh lại đến.“

Nụ hôn đặt lên trán cô thay lời tạm biệt rồi anh quay người rút tay vào túi liếc nhìn Văn Thiên 1 cái vẻ như cáng cáo điều gì đó rồi đi ra ngoài.

Chiếc cửa được đóng lại cẩn thận, tiếng bước chân rời xa của Thư Quân vang cộp cộp bé dần, bé dần rồi biến mất.

Thanh Thu ngừng ăn bánh mì, đôi mắt nhìn sang phía Văn Thiên, anh vẫn ngồi ở ghế sofa 2 tay rang rộng ra sau ghế, 2 chân vắt chéo vào nhau. Một tư thế ngồi rất thoải mái nhưng rất ngoại phong. Mặt anh vẫn quay ra phía cửa sổ, đôi mắt nhìn xa xăm.

“Anh Văn Thiên..” giọng nhỏ nhẹ của Thanh Thu cất lên.

Văn Thiên từ từ quay đầu sang nhìn cô, miệng vẫn ngậm hột thị, nhưng thái độ có ý muốn lắng nghe cô nói.

Mặt của Thanh Thu hơi cúi xuống để tránh ánh mắt lạnh của anh, miệng phụng phịu, “anh không được khỏe sao?”

Anh vẫn im lặng, đứng thẳng dậy tiến gần lại chỗ cô. Thanh Thu nghe thấy bức chân anh tiến lại gần ngược đôi mắt lên nhìn.

Văn Thiên cúi người xuống, 2 tay rang ra chống xuống đệm giường, để có thể nhìn thẳng vào mắt cô. 2 người họ rất gần nhau, Thanh Thu như được anh bao vây lấy cô. Trông cô thật bé nhỏ so với người anh to lớn và đôi vai ngang rộng.

Bỗng nhiên, đầu anh ngã xuống bờ vai mỏng manh yếu đuối của cô, làm Thanh Thu hơi run nhẹ vì mùi hương của anh, nó thật thơm mát và quyến rũ. Cô thả cái bánh mì trên tay còn đang ăn dở xuống mà ôm lấy anh.

Anh cũng lập tức ôm lấy cô siết thật chặt vào lòng mình. “Anh không khỏe sao?”

Cô lại hỏi lại anh, Văn Thiên vẫn ôm cô tiếng anh ỉ ỉ oai vang lên, “anh không khỏe, anh đang bị bệnh mà căn bệnh này rất khó chữa.”

Thanh Thu lo lắng hốt hoảng đẩy người anh ra 2 tay giữ lấy khuôn mặt dài không tì nốt của anh. “bệnh gì thế? Có nặng lắm không?”

“rất nặng,..” anh đang định nói gì nữa nhưng lại thôi. 2 hàng lông mày Thanh Thu cau lại đôi mắt cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh, tại cô muốn biết anh bị làm sao? Anh làm cô thấy rất không an lòng, cô không muốn thấy anh ốm.

“Anh nói cho em biết, anh bị làm sao đi. Có thể em sẽ giúp được cho anh?” Cô ân cần với anh 2 bàn tay ấm áp vẫn đặt lên 2 má anh.

Văn Thiên thở dài kéo bàn tay cô xuống đặt vào lồng ngực bên trái của mình, “anh đau ở đây.”

Lòng ngực rỗng chảnh của anh đang có những tiếng đập loạn lên trong đó vang ra lan vào lòng bàn tay của Thanh Thu. Đôi mắt cô mở to ngơ ngác chưa hiểu.

Cô ngây ngô hỏi, “vì sao anh lại đau ở đó?”

Đôi mắt anh nhìn cô với đầy khát vọng, giọng nói khàn khàn vang lên, “tại vì người anh yêu, càng lúc càng xa rời anh.”

Câu nói làm cho con tim nhỏ bé của Thanh Thu đập nhanh nhưng nó lại theo chiều hướng khác là đau tê tái. Anh có bạn gái thật sao? Mặt cô buồn hẳn đi. Cúi xuống nói nghẹn, “cái đó... thì em không giúp gì được cho anh đâu.”

Cô giật cánh tay mình lại nằm xuống giường đắp chăn phủ kín đầu. Văn Thiên nuốt khan. Cô bây giờ là của người khác rồi làm sao có thể giúp anh chữa bệnh này được. Lòng anh tan nát, nhìn cô gái mình yêu tuy gần nhưng lại rất xa.

“Anh biết em không thể làm gì được cho anh, chuyện này chỉ có một mình anh tự giải quyết thôi.” Anh đứng thẳng người rút tay vào túi quần âu đen, mắt vẫn nhìn về phía cô đang trùm chăn kín. “Anh về đây, mai anh sẽ đến sớm.”

Tiếng cửa đóng lại nhẹ, thì Thanh Thu nhỏ bé nằm trong chăn 2 hàng nước mắt chảy dài ướt gối. Cô đau tim, có ai cho cô viên thuốc giảm đau không? Nó đập rất mạnh và đau điếng nhưng muốn giết chết cô...

Văn Thiên anh buồn rầu và lại tìm đến rượu bia, anh đã không biết mình làm thế nào mà lại đi được đến chỗ mộ của bố mẹ anh. Đôi chân anh đã nhũn ra mệt mỏi nhưng anh đã quá say để có thể nhận biết được.

Trên tay anh là trái rượu mạnh XO nó tới tận 45 độ nhưng anh thì cứ cầm lên tu như không có gì. Anh quỳ gối xuống bãi cỏ ở trước mặt 2 bia mộ của bố mẹ anh. Lắm nhảm từng câu nói say mềm của mình. “Con...con yêu cô ấy.... nhưng...nhưng....nhưng cô bé gốc đó đã yêu người khác.”

Anh nằm ngửa trên đám cỏ rậm, mắt nhìn lên bầu trời đen lấm tấm những vì sao nhỏ đang lấp lánh treo lơ lửng trên đó. Miệng vẫn nói, “ba.... ba thường dạy con dù có khó khăn đến cỡ nào.... thì cũng phải cố gắng mà vượt qua..... Không thể suy sụp tụt lùi dưới chân kẻ khác.”

Đôi mắt anh từ lâu đã khô nay bỗng nhiên long lanh ngập nước, “ba con xin lỗi ba. Con đã không làm theo lời ba.... chuyện này thật khó đối với con.”

Nước mắt anh tuôn rơi, chảy xuống gáy, đôi mắt cay sè nhắm lại. Một khoảng thời gian tĩnh lặng, chỉ nghe thấy những cơn gió nhẹ thổi thành tiếng vù vù êm tai, làm tan biến đi cái nóng của rượu bia trên cơ thể anh. Anh vẫn nằm đó rang rộng 2 tay ra, đôi mắt nhắm chặt không biết là đang ngủ hay còn tỉnh...

Thanh Thu đã đi vào giấc ngủ say của mình, trong mơ cô thấy anh đang đi đến gần cô, nhìn cô vẻ chiu mến 2 tay anh rang rộng ôm lấy cô vào lòng. Sau đó là một nụ hôn ngọt ngào của anh nó có cả hương vị của mùi rượu nặng cay cay, làm cô mê man không biết đâu là trời đâu là đất. Nụ hôn đó rất lâu và rất thật, không giống như đang mơ.

Sáng ra Thanh Thu bừng tỉnh, mặt cô đỏ như xôi gấc nóng ran. Đêm qua cô đã mơ thấy anh hôn cô, 2 tay cô đặt lên mặt mình hốt hoảng suy nghĩ. Trời sao cô có thể mơ anh trai mình lại hôn mình như thế chứ, có bệnh hoạn quá không? Nhưng cô cảm giác được nụ hôn đến tận sáng nay. Thanh Thu lấy tay mình đặt nhẹ lên đôi môi nó vẫn cứ tê dại như được hôn thật vậy.

Bỗng tiếng cửa mở ra, đó là người cô không muốn gặp ngay bây giờ lại xuất hiện. Văn Thiên tiến vào phòng, trên người mặc một bộ quần áo mới phẳng lì, đầu tóc gọn gàng mặt mũi sáng sủa không có vẻ gì là đêm qua anh đã say mềm nằm trên bãi cỏ nữa.

Trên tay anh cầm một hộp sữa và túi bánh mì, đặt lên bàn. Thanh Thu mắt cô không dám nhìn anh, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Anh nói với theo, “em làm vệ sinh xong, thì ăn sáng đi. Anh còn phải đi làm.”

Tại cô nghe từng câu anh nói nhưng chân thì vẫn bước nhanh vào phòng trong. Cô đóng được cánh cửa nhà vệ sinh lại, 2 tay đặt lên ngực nó đang nhưng muốn nổ tung lên vì đập mạnh...

Làm vệ sinh buổi sáng xong, Thanh Thu bức ra ngoài thì thấy không còn ai ở đó nữa. Cô nhìn lên bàn thấy túi bánh mì và hộp sữa tiến lại gần nhìn thấy một mảnh giấy trắng đặt cạnh bên, cô cầm mảnh giấy lên nhìn những dòng chữ quen thuộc của anh.

Em ăn sáng đi.

Tối nay anh không đến thăm em được.

Nhưng nếu có gì thì vẫn cứ gọi điện cho anh, anh sẽ đến.

anh “2” Văn Thiên.

Hôm nay Thư Quân cũng nói là không đến có nghĩa là hôm nay là buổi lễ hội tổ chức anh Văn Thiên được lên làm Chủ Tỉnh mà Thư Quân đã nói với cô sao? Cô cũng muốn đến chỗ đó để xem Văn Thiên vui vẻ trong sự thành công của anh dù sao cô cũng là người nhà của anh mà. Nhưng cô lại phải nằm ở bệnh viện thật là chán quá.

Cả nửa ngày trời cô ngồi trong phòng bệnh chẳng biết làm gì. Tiếng gõ cửa phòng đột ngột vang lên cô hững hờ chạy lại mở cửa. Trí Kiệt anh đến thăm cô nụ cười hiền trên môi anh, “chào Thanh Thu em khỏe không?”

Cô cười nhẹ, “em khỏe lắm, anh vào đi.”

Trí Kiệt tặng cô một bó hoa hồng to và đẹp, cô vui mừng cắm vào lọ, vào phòng trong cho nước vào đó và ra ngoài đặt lên mặt bàn.

Anh nhìn cô không rời mắt làm Thanh Thu ngượng mặt đỏ hồng cúi xuống thẹn thùng nói, “Sao anh cứ nhìn em vậy?”

“Anh thấy em đã đỡ hơn trước rất nhiều nên anh mừng lắm.” Trí Kiệt cố lé tránh ánh mắt bị thương của mình đi.

Đôi mắt anh nhìn lên bàn, thấy túi bánh mì và hỏi cô, “em ăn gì chưa?”

Cô nhìn anh, rồi vui vẻ đáp, “Em vừa ăn cơm viện rồi.”

Trí Kiệt gật đầu, anh lại hỏi, “em bao giờ ra viện?”

Mặt Thanh Thu trở nên ủ rũ đi, “con 3 ngày nữa em mới được ra viện.”

“Tiếc ghê, hôm nay anh muốn em cùng đi dự tiệc của Văn Thiên cùng anh, nhưng chắc là không được rồi.” Trí Kiệt tiếng nuối

Thanh Thu nghe thấy anh nói về tiệc của Văn Thiên, thì đôi mắt cô sáng lên nhìn anh. “Anh Trí Kiệt, anh cho em đi cùng đi.”

Trí Kiệt mở to mắt nhìn cô, “nhưng em còn chưa xuất viện sao đi?”

Mặt cô buồn thiu, môi bĩu ra. “Em thực sự khỏe rồi chỉ là mai bác sĩ muốn khám nghiệm lần cuối thôi.”

Quả thật Trí Kiệt cũng muốn cô đi cùng anh lắm, nhưng như thế là trốn viện gây rắc rối cho cô. “Nhưng mà trốn viện thế thì y tá sẽ biết không có được đâu.”

Thanh Thu mở to 2 mắt long lanh, đến mê người nhìn anh. “Anh đồng ý cho em đi đi. Em sẽ có cách trốn ra khỏi viện mà không ai biết. Đêm chúng ta quay lại mà.”

Tay cô vúi lấy tay anh, làm nũng, như thế này thì đến 10 Trí Kiệt cũng cho cô đi chứ không phải 1.

Trí Kiệt gật đầu đồng ý, cô nhìn lên cái đồng hồ treo trên tường rồi quay sang hỏi anh, “bữa tiệc đó tổ chức vào mấy giờ vậy?”

Đôi mắt anh cũng nhìn lên cái đồng hồ, “khoảng 20h tối nay.”

23. Chương 8.3

“Thế thì ok rồi, 19h tối là y tá không có vào phòng nữa. Anh chờ em bên dưới em sẽ xuống lúc tầm 19:15h hoặc trễ hơn là 19:30h.” Thanh Thu nhanh nhẩu nói cho anh biết.

Quả thật cô là một con người hoàn toàn khác so với lúc trước mà. Thanh Thu hiền dịu, hay rụt rè sợ sệt của chúng ta bây giờ còn dám trốn viện nữa nè. Quả thật là tình yêu mãnh liệt ghê.

Lúc 18h 58' cô y tá đưa cho Thanh Thu thuốc uống chúc cô ngủ ngon rồi đi ra ngoài. Chiếc cửa vừa đóng một cái, Thanh Thu nhanh như chớp lao xuống giường chạy vào phòng tắm thay quần áo.

Cô lấy cái váy trắng mà lần trước Văn Thiên sắp cho cô, quần thêm một cái khăn mỏng cùng màu trắng lên cô. Mái tóc buông dài để xỏa.

Thanh Thu cô tắt hết điện phòng đi, mở cửa ngó ra ngoài nhìn xem có ai không. Bây giờ cái hành lang rộng lớn không còn bóng người đã chuyển sang một ánh điện mờ mờ. Chỉ còn cái điện từ phòng y tá được làm bằng kính là sáng choang hắt ra ngoài.

Cô đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, 19h 12' cô rón rén từng bước nhẹ nhưng tốc độ nhanh hơn. Cúi thấp đầu đi qua cái cửa kính. Khi đi được qua phòng y tá cô thở “bùhhh” nhẹ nhõm.

Tưởng là đã thoát bỗng có tiếng nói từ đằng sau, “Cô gái ơi, cô làm rơi cái khăn.”

Thanh Thu đứng đơ như tượng, nuốt nước bọt cái ực, nghĩ trong bụng là tiêu đời rồi, bây giờ làm sao đây? Nửa giây cô suy nghĩ rồi một ý tưởng nảy ra trong đầu. Cô ái tóc xoa dài hơi che đi khuôn mặt từ từ quay người lại.

Nhìn Thanh Thu lúc này không khác gì một ma nữ cả, do ánh điện mờ mờ tỏa vào chiếc váy trắng của cô nhìn trông thật rùng rợn, mái tóc cô còn lòa xòa trước mặt mang thêm sự mập mờ của khuôn mặt.

Thanh Thu từ từ tiến lại gần cô y tá, làm cô y tá run lên. Mồ hôi lạnh toát ra sau gáy. Gai ốc nổi hết lên, cầm chiếc khăn mỏng trắng của cô mà run rẩy đưa ra cho cô.

Cô cầm nhanh chiếc khăn của mình, không nói chỉ hơi cúi đầu cảm ơn rồi từ từ búng đi. Khi đi được khỏi tầm mắt cô y tá Thanh Thu mừng rỡ thở phào nhẹ nhõm chạy nhanh xuống dưới còn cô y tá tội nghiệp đứng chôn chân mặt tái mét miệng ú ớ, “ma..a.aaa”

Thanh Thu cô bước nhanh ra ngoài, thì chiếc xe Audi đen bóng của Trí Kiệt cũng lao tới, cô nhanh chóng mở cửa ngồi vào trong xe.

Woaa nhìn Trí Kiệt hôm nay bảnh bao đẹp trai ghê, anh mặc một bộ âu tây màu blue đen đậm kẻ xọc cùng chiếc áo sơ mi trắng trên cổ gắn thêm chiếc nơ cùng màu với bộ đồ âu, nhìn quả thật là chững chạc và cuốn hút.

“Em trốn kiểu gì thế.” Anh quay sang hỏi cô.

Thanh Thu nhí nhảnh cười rồi đưa ngón trỏ lên miệng” bí mật”

Anh cũng cười theo cô, “chúng ta đến tiệm hóa trang nào.”

Cô ngơ ngác hỏi lại anh. “Vì sao phải đến đó làm gì?”

Trí Kiệt nhìn cô hiền từ rồi nói cho cô hiểu. “Tại vì nếu không hóa trang cho em thì Văn Thiên sẽ nhận ra em và sẽ rất là giận khi biết em gái mình trốn viện.”

Anh nói quá đúng, nếu Văn Thiên và cả Thư Quân biết cô làm chuyện này thì sẽ giận chết thôi. Nên cô quay sang Trí Kiệt gật đầu lia lịa đồng ý với anh.

Xe của anh đỗ ở một tiệm hóa trang cao cấp sang trọng, vừa là cho thuê váy dạ hội rồi make up và làm tóc theo ý muốn.

Họ bước vào trong tiệm anh nói với người nhân viên, “có thể hóa trang cho cô gái này đi dạ hội trong vòng 30 phút không? Đặc biệt là phải nhìn cô ấy hoàn toàn khác so với bây giờ.”

Mấy nhân viên hiểu ý gật đầu, chạy đến lôi cô vào trong. Anh nhìn theo mà mắc cười với cô khi nhìn thấy Thanh Thu mất dáng như bị vì không biết là mình sẽ bị lôi đi đâu.

Nửa tiếng sau Thanh Thu bước ra sau một cái rèm đỏ, Trí Kiệt ngược lên nhìn cô người anh cứng đơ lại. Cô.... cô, đây không phải là Thanh Thu mà anh đã nhìn thấy ngày đầu tiên nữa, cô quả thật khác hoàn toàn. Mồm Trí Kiệt há to cùng với đôi mắt.

Thanh Thu cô đội mái tóc giả ngắn đến vai mái bằng màu đen tuyền, mặc trên người một cái váy sát cổ kiểu tulle màu đỏ hoa văn bằng vàng chạy dài, chiếc váy được cải tân phong cách hiện đại chiếc váy bó sát lấy người cô từng đường cong tuyệt đẹp con gái tuổi trăng tròn của cô lộ rõ từng đường nét. Chiếc váy chạy dài xuống mắt cá chân được sê tả cao đến đùi, nếu cô di chuyển lộ ra đôi chân thon dài tròn và trắng muốt.

Cô được trang điểm rất tỉ mỉ để trở thành một người hoàn toàn khác, trông cô có gì đó là thiếu nữ kiêu xa của xưa và nay trộn lẫn với nhau. Cái vẻ đẹp khó mà rời mắt, mấy người làm xong cho cô đều rất là tự hào về thành công của mình.

Trí Kiệt hồn vía lên mây thì cô gọi anh về lại với trái đất, „anh Trí Kiệt chúng ta đi được chưa?‘

Hồn đã về với thể xác anh trả tiền rồi 2 người cùng đi, trên xe anh cứ thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô trông anh rất là dễ thương. „Em nhìn khác lắm, nếu anh mà gặp em thể này ngoài đường quả thật anh sẽ không nhận ra đâu.“

„Trông em kỳ lắm sao?‘ Cô cau mày hỏi lại.

Anh vội đính chính, „không đẹp, rất đẹp. Vẻ đẹp thật hiếm thấy luôn đó.“

Sự bối rối của anh làm cô bật cười cảm ơn anh. Khi anh và cô đến nơi, thì mọi người đã đến đầy đủ. Cô khoác vào tay anh 2 người cùng đi vào bữa tiệc....

24. Chương 9.1

Toàn nhà sang trọng lộng lẫy với những điều khắc trên tường đến đẹp mắt, tiếng nhạc chạy nhẹ kèm theo ánh điện sáng rực. Nơi đây là những con người lộng lẫy dưới ánh đèn tỏa sáng cùng với những hàng hiệu đắt tiền của họ. Một lễ hội thật là to lớn có phóng viên và nhà báo cũng góp mặt đông đủ .

Với một cái sân khấu người nam ca sĩ nổi tiếng của Đài Loan cất giọng hát trầm ấm lên để cùng ọi người thưởng thức giọng ca của mình.

Những người giàu có họ đang ngồi bên giuời ở những cái bàn tròn to sang trọng được trang trí trông thật đẹp mắt với khăn trải bàn dài và bó hoa to được cắm để trên mặt bàn. Đến những người bồi bàn ăn mặc cũng rất lịch sự trang nghiêm bê những khay rượu đủ loại mẫu đi qua đi lại nhẹ nhàng.

Không khí của những người giàu có quả thật khác hẳn so với người bình thường, họ không thích âm mĩ chỉ cần du dương đủ nghe là được rồi, còn sở thích của họ nói chuyện không phải là về đời sống hàng ngày mà là về tiền và của. Họ đeo trên người hay mặc nó với giá trị tới tiền tỷ, họ ăn nói theo một cách kiêu xa. Có thể nói tóm gọn nhìn cuộc đời này bằng nửa con mắt, tại họ nghĩ mình có thể mua được hết những gì mình muốn. Quả thật đồng tiền thật đáng sợ, nó có một sức mạnh mà không ai thể nhìn thấy nhưng mà lại cảm nhận được, đó mới là sự lợi hại của đồng tiền.

Thanh Thu quả là một người không phải trong số bọn họ, cô là thuộc người nếu gọi là sống bên dưới chân của họ thì hơi quá, nhưng nếu cô đã làm 1 người hầu cho gia đình Thượng Quan mấy năm trời thì quả là nằm dưới chân của những người này rồi.

Một thế giới xa lạ với Thanh Thu, cô mắt đảo như bi, nhìn quanh mọi thứ trông thật tội nghiệp pha chút đáng yêu. Trí Kiệt anh nắm chắc lấy tay cô để cho cô đỡ ngại ngùng, đôi mắt cô nhìn anh như biết cười, thay lời cảm ơn anh đã đưa cô tới đây.

Cô và Trí Kiệt được một người bồi bàn dẫn vào một cái bàn tròn riêng mà chỉ có 2 người ngồi đó, nhưng chỗ này kín đáo chắc không có ai thấy được họ.

Khi ngồi đối diện với Trí Kiệt, cảm giác của Thanh Thu thấy quen thuộc như đã ngồi với anh nhiều lần như thế này rồi. Trí Kiệt có khuôn mặt rất men tuy còn trẻ tuổi hơn Văn Thiên và Thư Quân nhưng nhìn anh so với 2 người kia thì trạc tuổi nhau. Anh rất là ân cần và chu đáo cho cô. Nhìn 2 người họ như là đôi vợ chồng mới cưới, mấy người đàn ông ngồi cạnh nhìn cô đến say mê không muốn rời, có ông còn bị vợ véo ột cái đau điếng, nhưng mà mắt thì vẫn thỉnh thoảng liếc sang trộm.

Trí Kiệt anh phải để mắt đến cô nhiều, ở đây nhiều râu xanh quá àh, họ sẽ hại cô nếu anh chỉ cần 1 phút lơ đãng là xong đó.

Người nam ca sĩ hát xong bài hát cúi đầu chào khán giả với những chàng pháo tay rầm rộ. Ở đây quả thật là đông, chắc phải đến mấy trăm người ấy chứ, nhưng may thay là cái quảng trường này đủ to và rộng để có thể thấy không khí thoải mái không bị ngột ngạt.

Một người MC trẻ tuổi lên giới thiệu về tiết mục tiếp theo, nhưng Thanh Thu vẫn không thấy Văn Thiên đâu cả, chỗ này đông quá không thể nhìn thấy được. Thì ở trên sân khấu cái màn hình to đang có mặt của anh qua chiếc ống quay bên dưới chiếu lên. Anh đang ngồi cùng với ông Nội và có cả Thư Quân, Trí Kiệt, ông Nhiên và cô anh Thượng Mai. Họ được ngồi trên cái bàn đầu sang trọng và to lớn.

Nhưng rồi sau đó là bữa ăn được bưng ra, Thanh Thu không còn để ý lên cái màn hình đó nữa mà mắt hoa lên nhìn đồng đồ ăn đắt tiền được thịnh soạn tới đẹp mắt.

Trí Kiệt anh gấp cho cô rất nhiều thứ vào bát. Anh nghĩ bụng nếu cô mà lấy anh, chắc anh cho cô đi ăn hết nhà hàng này đến nhà hàng khác để cho cô đỡ phải lặn lội như thế này, nhưng anh yêu cô vì cái tính cáng này mà.

“Có ngon không Thanh Thu?” anh vui vẻ hỏi cô.

Thanh Thu mãi ăn chỉ biết gật đầu, trông cô dễ thương quá. Trí Kiệt anh không thể ăn mà chỉ nhìn cô ăn, nếu không phải tên Thư Quân chết tiệt kia thì anh đã câu hồn cô rồi.

Thanh Thu nhìn lên Trí Kiệt, tại anh cứ nhìn cô hoài, cô ngượng ngùng hỏi, “anh Trí Kiệt không ăn sao? Ngon lắm đó.”

Anh cười tươi gật đầu, “em có muốn ăn nhiều món khác không? Nếu thích khi nào anh sẽ dẫn em đi.”

Mắt cô mở to vui mừng nhận lời với anh, “tất nhiên rồi, em muốn ăn thật nhiều thứ tại vì em không nhớ mình đã được ăn những món gì nữa.”

Trí Kiệt đưa mắt trêu mếu, lấy khăn lau miệng hộ cô. Cô nhìn theo hành động của anh lúc đầu ngơ ngác nhưng sau lại cười ngượng với anh, lấy tay gãi gãi đầu.

Người MC lên nói chuyện, anh ta muốn bày một trò chơi để thay đổi không khí, trò chơi này dành riêng cho các nữ tiểu thư đêm nay, ai sẽ là người xứng với chủ tịch mới trẻ tuổi Văn Thiên này.

Những cô gái được chọn lên là do tất cả đàn ông ở đây, những người bồi bàn phát ôi ông một tờ giấy với cái bút để ghi tên hay là vị chí cô gái đó ngồi vào. Sẽ chọn ra 10 cô được nhiều đàn ông bình chọn nhất.

Trí Kiệt anh cũng được phát một mẫu giấy, nhưng tất nhiên là anh không ngu mà chọn Thanh Thu, anh lấy đại một cô gái bên cạnh ghi chỗ cô ấy ngồi vào là xong.

Người MC nhận được một cái thùng giấy to, sau đó anh mời ca sĩ tiếp theo để có thể vào trong sét duyệt cái thùng này.....

Tiếng nhạc chấm dứt người MC bước ra, trên tay là một mảnh giấy đã được soạn 10 cô gái, anh đọc người đầu tiên đó là Luật sư Kim. Mọi người ồ lên một tiếng, cô Kim hôm nay trông thật là lộng lẫy, cô mặc một cái váy dài thướt tha chắc là mắc tiền lắm. Khi cô bước lên mấy người đàn ông trẻ tuổi bên dưới huýt sáo theo cô.

Người thứ 2 là Chi Mỹ, đúng Chi Mỹ của chúng ta cũng đến đây đó. Gia Đình giàu có, có tiếng thì ai mà chẳng ở đây, Không ngoại trừ gia đình Chi Mỹ. Nói đến Chi Mỹ, kể từ ngày cô bị Văn Thiên đá đít, thì cô vẫn theo đuổi anh nhưng bằng cách của cô là âm thầm và lặng lẽ, có thể Chi Mỹ đã thay đổi. Cô bây giờ trông dễ thương hơn không còn bộ dạng ghê gớm như trước nữa, chắc là vì cô đã lớn và hiểu biết hơn nhiều rồi.

Rồi tới tận 7 người tiếp theo, mấy người này đến chính tác giả cũng không biết là ai. Cứ coi như cũng xinh đẹp và là những công chúa của mấy nhà Thượng Lưu khác đi ha.

Người cuối cùng, khi MC chỉ đọc được số ghế mà cô đang ngồi, thì lập tức cái Camera trên đầu lướt đến chỗ Thanh Thu nhanh như chớp làm cô giật bất mình. Trí Kiệt anh cũng nhanh chân đứng chặn lại trước cái máy quay kia cho cô.

“Chàng trai trẻ, đây chỉ là trò chơi thôi cho chúng tôi mượn vợ anh 1 chút thôi nhé.” Người MC nói xong thì mọi người ồ lên cười.

Trí Kiệt anh đang toát mồ hôi lạnh mặt anh bây giờ đang được phóng lên cái màn hình to đại bác trên sân khấu. Tất nhiên là làm cho Văn Thiên thấy ngạc nhiên, anh hơi cau mày nhìn.

Mọi người ai ai cũng nói vào, thế là Trí Kiệt phải chịu thua, nhưng trong lòng anh đang nóng như lửa sợ Thanh Thu sẽ bị phát hiện. Biết thế này để cô ở viện cho an toàn.

Thanh Thu cô cũng sợ hết hồn, tay còn che đi mặt mình, Trí Kiệt cúi xuống nói nhỏ với cô, “em nói, em tên là Vân Nhi nhé, em đã 22 tuổi và có chồng rồi.”

Cô nghe theo anh, gật nhẹ đầu. Thanh Thu nhẹ nhẹ bước lên, lộ ra cái dáng người đẹp cùng chiếc váy bó sát theo thân hình nhỏ nhắn mềm mại nhưng lại phần nào ra phần ấy của mình. Trời sanh cho cái đẹp hoàn mỹ đúng là sướng.

Thân hình cô được bởi cái ống quay chết tiệt rồi theo làm toàn thể đàn ông ở nơi này thêm muốn mắt mở to quan sát từng ly từng tí, người MC cũng chỉ đưa mắt nhìn lên cái màn hình để chiêm ngưỡng sắc đẹp.

Quả thật là may cho cô, là Thư Quân và Văn Thiên đều không nhận ra cô, nhưng Văn Thiên khi nhìn thấy cô thì anh đã có cảm giác gì đó quen thuộc nhưng không dám lên tiếng, vì sợ nhầm người.

Cô bước lên sân khấu chiếc váy sê tà quá cao hở ra bó sát lấy đùi cô, lộ ra bắp đùi trắng ngần tròn trĩnh, mấy ông đàn ông huyết sáo như điên, nhưng bị người yêu hoặc vợ tức giận dữ lại.

Văn Thiên và Thư Quân quả thật không kếp gì mấy người đó, nhưng theo cách âm thầm chiêm ngưỡng nhìn cô không rời. Đàn ông mà, không nhìn gái đẹp không phải là đàn ông.

Người MC nhìn thấy cô đến gần, thì thấy vẻ đẹp của cô lại càng đậm nét hơn, anh ta cứ nhìn như thế đến khi cô đứng im vào một chỗ thì mới, hoàn hồn lại mà giới thiệu tiếp.

Người MC mời Văn Thiên lên trên sân khấu. Lần này thì đến lượt phụ nữ chúng ta có thể chiêm ngưỡng phái đẹp Mỹ Nam rồi. Trời ơi oai phong làm sao, dáng người cao to mặc trên mình bộ đồ tây màu trắng gắn kim tuyến và bông hoa nhỏ trướng ngực. Mái tóc trải vúi hết về đằng sau để lộ khuôn mặt men dài và thanh tú đẹp đến từng góc cạnh nhỏ nhặt.

Mấy cô gái ngất ngây nhìn anh còn mấy bà thì cũng không kém, làm mấy ông chồng tức mà không nói được gì.

Đúng là Văn Thiên, anh đi và đứng gần ngay bên cạnh Thanh Thu, làm cô sợ đứng tim thở không dám thở mạnh chỉ sợ anh phát hiện ra. Nước hoa mà mấy cô nhân viên xịt cho cô làm át được mùi hương vốn có của cô, nên may cho cô.

MC íc đi đến từng người để giới thiệu về mình, đến lượt Thanh Thu cô rón rén ngón tay nhỏ của mình cầm lấy cái mic của MC, bất chợt cô nghĩ được ra là giọng của cô bây giờ mà cất lên thì Văn Thiên sẽ phát hiện ra ngay, cô vẫn không nói gì, mắt hơi liếc nhìn anh rồi nhìn xuống khán giả.

Bên dưới mọi người vẫn chờ cô nói, tất cả đều im lặng. Thanh Thu sợ hãi, sao bây giờ? Mắt cô lại liếc lên nhìn anh thêm một lần nữa, bất gặp ánh mắt sát lạnh của Văn Thiên, làm cô sợ thêm chảy mồ hôi hột.

Bây giờ bên dưới mọi người không còn kiên nhẫn nữa và bắt đầu ồn ào. Người MC tiến lại gần cô nói nhỏ, “cô nói gì đi chứ?”

Trong lúc đang bối rối sợ sẽ bị lộ tẩy, thì Trí Kiệt anh nhanh ý chạy lên trên sân khấu cầm lấy mic và nói, “xin lỗi mọi người cô ấy bị câm.”

25. Chương 9.2

TRỜI Oai, anh quả thật không nghĩ được ra cái gì hay hơn sao? Mà lại nói cô câm, nhưng mà suy ra thì thế lại càng tốt sẽ không phải nói. Mọi người bên dưới quả thật là đang hỗn loạn với câu nói của anh, người MC cầm lại mic, tiếc nuối nói, “chà thật là đáng tiếc, một mỹ nữ lại không thể nói được.”

Người MC thao thao bất tuyệt cuộc chơi, các cô gái phải lựa chọn inh một tiết mục biểu diễn, thí dụ như (Múa, hát, nhảy, hay chơi nhạc cụ. v.v.). Trong 10 cô sẽ chọn ra 3 cô để vào phần trong.

Thanh Thu quả thật chẳng biết làm gì cả mà cô cũng không muốn chơi, chỉ muốn biến khỏi đây thật nhanh. Trong người cô cảm thấy rất khó chịu nó làm con mắt cô giật giật mạnh.

Thí sinh đầu tiên là Luật sư Kim, cô Kim biết chơi đàn violon, nên cô đã mượn của ban nhạc đằng sau một cái và chơi bản của Mozart, cô Kim rất uyển chuyển kéo tiếng đàn vang xa, nghe thật êm tai. Ai ai trong hội trường to lớn đều im lặng nghe cô kéo đàn.

Cô Kim xong phần trình bày của mình, chàng pháo tay lớn được tặng cho cô. Luật sư Kim biết khả năng của mình nên rất kiêu ngạo, cô lấy tay hất mái tóc dài xoan của mình về đằng sau. Đưa lại chiếc Violon cho MC rồi ra chỗ mình ngồi.

“woahh, quả thật là tuyệt vời phải không quý vị.” Người MC khen ngợi cô Kim

Rồi anh cũng nhanh chóng giới thiệu người tiếp theo, là Chi Mỹ. Khi Chi Mỹ bước lên, cô nói cho MC và toàn thể mọi người xin hát một bài hát và bài hát này cô xin tặng riêng cho Văn Thiên.

Chi Mỹ nhanh nhẹn chạy đến chỗ ban nhạc nói gì đó rồi quay lại phía trước đứng, tiếng nhạc cất lên đó là bài hát trong bộ phim „Khi người ta yêu“ (TG: Các bạn nghe thử bài đó đi, hay lắm^^).

Giọng của Chí Mỹ cất lên rất trầm ấm, cô hát rất hay và rất hợp giọng với bài hát. Dài điệu bài hát thật là du dương, khi đoạn cuối của bài hát gần kết thúc, Chi Mỹ đã rơi nước mắt nó chạy nhẹ long lanh trên gò má cô chảy xuống. Nhìn trông thật chuyên nghiệp và cảm động.

Khán giả vỗ tay nhiệt liệt với phần trình bày, thật là đi vào lòng người của cô. Chí Mỹ cảm ơn rồi lấy tay lau nhẹ nước mắt và quay đầu lại, mắt liếc nhìn Văn Thiên. Văn Thiên anh cũng nhìn Chi Mỹ. Thanh Thu nhận thấy được khi 2 người đó nhìn nhau, cô cảm thấy, tim cô rất đau nhức nhối. Trong đầu cô nghĩ người anh nói anh yêu mà càng lúc càng xa anh là Chí Mỹ sao? Cả buổi cô nhìn Chí Mỹ, cô so sánh Chí Mỹ với mình đến thật tội.

Thà cô không đến đây còn hơn, nhìn thấy thế này cô cảm thấy còn khó chịu hơn nữa. Cô cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì nữa, dù gì cô cũng là em gái Văn Thiên mà nhưng nếu có một phép màu cô ước cô không phải là người nhà anh. 2 mắt cô cay sè như muốn khóc, lấy tay mình đặt lên ngực cố nén cảm xúc lại.

Văn Thiên ngồi bên cạnh cô, anh nhìn thấy cử chỉ của cô gái ngồi cạnh mình, hơi cau mày vì nó rất giống với cử chỉ khi muốn khóc mà cổ kìm nén của Thanh Thu. Anh hơi nhếch đôi môi lên cười nhạt, sao anh đi đâu cũng nghĩ đến Thanh Thu vậy? Cô đang ở viện mà làm sao có thể đến đây được cơ chứ. Nhưng anh lại rất muốn cô ở đây để xem anh thành đạt, anh muốn ôm người anh yêu vào lòng và nói với cô rằng anh yêu cô, anh không phải là anh 2 của cô.

Nhưng tất cả đó chỉ là mơ ước của anh, cô không bao giờ nhận ra điều đó và anh không muốn cô bị tổn thương thêm một lần nữa. Văn Thiên đã quyết định chỉ cần cô được hạnh phúc thì bất anh làm cái gì anh cũng làm, kể cả đâm đầu vào lửa để cứu cô ra anh cũng cam chịu và tình nguyện.

Thanh Thu cảm thấy đôi mắt mình dần dần nặng trĩu, cô ngáp dài. Còn 2 người nữa là đến lượt cô, mà cô còn chưa không biết mình nên biểu diễn cái gì. Bây giờ lại thêm cơn buồn ngủ nữa chứ, sao cô có thể buồn ngủ thế này được cô nhìn đồng hồ đeo tay của mình đã 10h kém 20 rồi. Khi nhìn vào đồng hồ thì cô nghĩ đến viên thuốc mà cô ý tá buổi tối đưa cho cô chẳng lẽ thuốc đó làm buồn ngủ sao? Bây giờ nó đang ngấm dần dần.

vào trong cơ thể cô, quả thật là không đúng lúc mà. Thanh Thu ngáp ngắn ngáp dài, mắt cô như muốn nhắm lại, đầu gật gù trông đáng thương.

Cả buổi Văn Thiên anh quan sát cô, anh hơi nhếch mép lên cười. Nghĩ thầm cái cô gái nhỏ này sao lại có thể ngủ gục thế này cơ chứ. Bỗng Thanh Thu ngả đầu vào vai anh mà ngủ.

Thế này thì còn biểu diễn gì nữa, giờ chắc gọi cô cũng không dậy. Văn Thiên thấy lúng túng khi cô tựa vào vai mình, anh lấy ngón tay hất đầu cô ra, thì làm cô lại giật mình tỉnh giấc, mắt mở hé hé lên xem nhưng đôi mắt nặng trĩu lại muốn sụp xuống ngay.

Không cần biết mình đang ở đâu, và sắp chuẩn bị làm gì, Thanh Thu đã gục hẳn vào vai Văn Thiên mà ngủ.

Văn Thiên anh thấy tình trạng này, chắc là phải hoãn lại. Anh đưa tay ra bế bổng Thanh Thu lên, cho cô úp sát vào lòng mình. Hành động của anh làm cả hội trường ầm ĩ cả lên, cô gái đang thi cũng ngừng luôn. Mọi con mắt đều đổ dồn vào anh và Thanh Thu.

Anh MC chạy lại gần hỏi, “cô ấy làm sao thế?”

“Cô ấy như ngủ hay sao ấy, bỗng tôi thấy cô ấy ngã người vào tôi mà không động tĩnh gì nữa.” Văn Thiên vẫn bế Thanh Thu trên tay nói cho người MC hiểu.

Trí Kiệt anh cũng chạy lên luôn, bế lấy Thanh Thu từ tay Văn Thiên. Trí Kiệt cúi đầu xin lỗi mọi người, định rời đi thì Văn Thiên giữ anh lại hỏi, “ai đây Trí Kiệt?”

Trí Kiệt còn đang ấp úng, thì bỗng do tư thế được bế của Thanh Thu đầu cô ngửa ra đằng sau nên làm rớt bộ tóc giả của mình xuống.

Mái tóc dài mềm mại của Thanh Thu xõa ra, lại một lần nữa làm hội trường ồ lên bất ngờ.

Những cái máy ảnh và mấy chiếc máy quay đổ dồn vào 3 người họ. Văn Thiên anh mở to mắt nhìn cô gái trên tay Trí Kiệt, anh không thể ngờ được. Quả thật là anh đã nghĩ đó là Thanh Thu nhưng do sợ anh sẽ nhầm, nhưng ai ngờ đâu lại chính là cô thật.

Mặt anh chuyển hình tới sầm con mắt như muốn nuốt sống người ta nhìn Trí Kiệt, giọng nói găm lên chút, “sao lại dẫn Thanh Thu đến đây mà không nói với tôi?”

Thư Quân anh cũng chạy lên sân khấu, mặt anh cũng ngạc nhiên không kém nhưng lại đưa tay bế lấy thân hình của Thanh Thu trong tay Trí Kiệt.

Quả là làm ọi người, hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Một cô gái và 3 chàng trai.

Văn Thiên anh cầm lấy tay Thanh Thu, khi đang được Thư Quân bế. “Thanh Thu sẽ đi theo tôi, mấy người cứ ở lại đây đi.”

Thư Quân anh nói vào ngay. “Không cô ấy là người yêu tôi, tôi sẽ đưa cô ấy đi viện. Anh là nhân vật chính hôm nay anh nên ở đây.”

Trí Kiệt lúng túng nói, “tôi sẽ đưa cô ấy quay lại. Chính tôi đã đưa cô ấy tới đây thì xin phép tôi sẽ đưa cô ấy về an toàn.”

Một cảnh tượng hết sức là khó xử, may thay cho Thanh Thu, cô thì vẫn ngủ ngon không biết gì hết, nhưng mai trên mặt báo mà thấy mình đang nằm trong tay một trong 3 chàng trai này thì chắc cô sẽ không muốn đi ra khỏi viện nữa đâu.

Luật sư Kim tiến lại gần bên Văn Thiên, “sao vậy honey?”

Cô Kim hỏi thế, nhưng đôi mắt nhìn Thanh Thu đến toé lửa. Cô Kim không ngờ con nhỏ này liều ghê, đã cảnh cáo nó thế mà nó vẫn còn bèn bặng gần bên Văn Thiên. Quả thật là con người làm thói tha chết tiệt, rồi để xem tao sẽ ày biết tay tao.

Thư Quân anh bế Thanh Thu, ba anh đứng trước mặt anh ông nhìn anh liếc xuống nhìn Thanh Thu đang nằm trong tay anh gườm mắt đến sát thủ, ông lên tiếng tức bực, “con bé đó là gì? Bỏ nó xuống ngay.”

Trí Tuyết cũng không kém méo leo cho ba mình, “con nhỏ người làm ngày trước đó bố. Nó bây giờ sang bên Thượng Ngư rồi.”

Ông Lưu đứng lên, quả thật ông không biết phải nói gì. Nhìn Thanh Thu chỉ biết lắc đầu rồi quay lưng cùng với người Quản Gia đi ra khỏi nơi đây.

26. Chương 9.3

Ông Nhiên tức giận gầm lớn hơn, “bỏ nó xuống cho tao.”

Tiếng gầm của ông làm mọi người ai cũng hoảng hốt và sợ hãi. Tất cả mọi người đều im lặng quan sát xem chuyện gì đang xảy ra.

Thư Quân anh đứng im như tượng không nói câu nào. Văn Thiên anh chạy xuống bế lấy Thanh Thu. Cô Kim cũng chạy theo nhìn thấy thế nói vào, “honey anh sao lại bế cô gái đó.”

Văn Thiên anh không thèm để ý đến bất kì ai, bế Thanh Thu đi thẳng ra ngoài. Lúc anh ra đến xe đặt Thanh Thu vào ghế ngồi, thất hộ cô dây bảo hiểm. Vừa định lên xe để đi thì Luật sư Kim cô chạy tới đỡ lấy anh.

“Honey, sao anh lại có thể bỏ đi như thế chứ?” Cô ôm lấy anh.

Văn Thiên kéo tay cô ra, “xin lỗi để anh đưa Thanh Thu quay lại viện.”

Cô Kim vẫn không chịu. “Nếu anh mà đi, em sẽ không muốn làm Luật sư cho anh nữa đâu.”

Anh cười nhếch mép. “Thế thì cảm ơn em trong thời gian qua đã cố gắng giúp anh, anh sẽ phải tìm Luật sư mới rồi.”

Cô muốn uy hiếp anh bằng cách đó không được đâu. Luật sư Kim hiểu nhanh ra mình đã sai. Liền quay sang thay đổi bộ mặt buồn rầu, nước mắt tuôn ra, “em yêu anh Văn Thiên. Đừng đi với cô ta.”

Luật sư Kim chủ động kiễng chân lên hôn anh, thì ngay lúc đó Thanh Thu ngồi trong xe vì ngồi ngủ rất khó chịu nên cô thay đổi tư thế hé mở đôi mắt ra thì nhìn thấy một cảnh tượng mà cô không hề muốn thấy.

Văn Thiên anh đang hôn một người con gái, 2 mắt của Thanh Thu mở to ra long lanh như nó sắp ứa sũng. Tim cô, nó sắp bắn ra ngoài vì nhức nhối. Lòng cô mách bảo rằng hãy nhắm mắt mình lại đi đừng nhìn nữa, nhưng đôi mắt cô không chịu nghe cứ mở to ra. Bây giờ thì quả thật cô không thể ngủ được nữa.

Thanh Thu rón rén tháo dây bảo hiểm mở cửa nhẹ nhàng đi xuống xe. 2 người kia đang mãi hôn nhau không để ý đến cô, nên cô cũng không dám đóng cánh cửa ô tô lại sợ sẽ làm cho 2 người họ phát hiện ra mình.

Cô cúi thấp người rón rén đi. Ra đến trục đường chính Thanh Thu chạy như bay, cô không biết mình chạy đi đâu nữa 2 con mắt ứa như mưa chảy dài trên khuôn mặt. Thanh Thu không cần biết mình đang mặc gì hay đang đi đôi guốc cao gót, cứ thế mà cắm cổ chạy, chiếc váy sẽ tà tung lên theo từng bước.

Do cô đi dày cao nên vấp ngã, 2 tay sát xuống đường chảy rất là nhiều máu và cả đầu gối cô nữa.

Thấy chân đau quá không chạy được nữa cô tháo đôi guốc cầm lên tay, đi chậm chậm lại. Buổi tối mùa hè ở Đài Loan thường hay có những cơn gió nhẹ, những cơn gió mát thổi qua dáng người bé nhỏ của cô trong bóng tối được những ánh đèn đường mờ nhạt toả xuống, mái tóc dài chấm hông bay lên từng luồng.

Tay và đầu gối cô rất đau nó đang chảy máu, nhưng nó không đau và không chảy nhiều máu bằng cái quả tim bé nhỏ yếu đuối của cô bây giờ. Thế giới này thật là bất công với phận má hồng và nhất là những người nhỏ bé như cô.

Muốn yêu một người, mặc dù biết là không thể nhưng sao lại vẫn cứ yêu? Có phải ông trời sinh ra 1 cô và anh là để cho cô biết thế nào là yêu không? Lúc trước khi chưa bị mất trí nhớ cô cũng đã yêu anh chưa?

Thường thì đâu có loạn luân thế được như sao cô lại có ý nghĩ đó? Cô có phải là người bệnh hoạn không? Có thể yêu anh trai mình mà không cần suy nghĩ trước sau thế? Nhưng bây giờ thì cô phải làm gì để không có suy nghĩ và tình cảm đó đây?

Lòng Thanh Thu rối như là bối bồng bong, không biết bây giờ mình nên làm gì và đi đâu nữa.

27. Chương 10.1

Cô lang thang trên con đường vắng tanh, lạ hoắc không có một bóng người, thời tiết càng về đêm thì lại càng lạnh. Cái lạnh làm ấy vết thương ở tay và đầu gối cô đau buốt. Tuy là máu đã đông nhưng mấy vết thương hở nên nó nhứt nhối.

Chân cô không đi guốc nó đã bẩn đến đen xì. Chiếc váy cô mặc trên người vì ngã mà làm nó cũng nhem nhuốc, và có phần đã bị rách.

Quả thật bây giờ cô không khóc được nữa vì cái lo lắng đã bắt đầu ủa đến lấy cô, Thanh Thu nhìn xung quanh không có một bóng người, đôi chân tuy đã rã rời nhưng vì sợ hãi cô lại càng đi thật nhanh cho hết con đường vắng tanh này.

Tiếng bước chân chạy nhanh mạnh mẽ của cái giày da của một người đàn ông va xuống nền đường nhựa trong không gian vắng lẽ phát ra những tiếng cộp cộp.

Tiếng bước chân chạy tới mỗi lúc một gần, làm Thanh Thu sợ, bước đi càng nhanh không dám ngoái đầu lại nhìn.

Tốc độ của người phía sau rất nhanh, Thanh Thu cũng nhanh không kém cô chạy như thiêu thân chiếc váy nó vừa từng bước chân cô chạy. Lúc này không còn biết sống hay chết cô túm lấy cái váy và kéo nó lên cao để cho bước chân được thoải mái mà sải bước cho thật nhanh.

Nhưng người kia quả thật là quá nhanh đối với cô, tim cô đã đập mạnh miệng đã thở dốc và nuốt khan. Cô mệt lắm rồi không thể chạy được nữa, cái chân đau rã rời, từng ngón tới lòng bàn chân, lan lên cổ chân và 2 bắp đùi.

Thanh Thu đứng lại, 1 không gian như chết lặng. Cô chỉ nghĩ được rằng bây giờ cô phải chết sao? Không có ai để cô la hét kêu cứu cả. Trong bóng tối cái người đang đuổi theo cô kia tiếng bước chân càng lúc càng tiến lại gần hơn.

Thoáng chốc người đó đã xuất hiện ngay đằng sau cô, Thanh Thu nghe được cả tiếng thở mạnh từng hồi mệt vì chạy nhanh của người đó. Người lạ mặt đó đi chậm chậm lại đứng đằng sau cô, lấy cánh tay to lớn của mình ra, bắm lấy vai cô kéo cô quay lại và ôm vào lòng mình.

Còn Thanh Thu thì đang nhắm chặt mắt chờ chết, thì thấy hơi ấm từ người đó ôm lấy cái thân thể lạnh tanh của cô, mùi hương quen thuộc. Mặt cô được úp sát vào ngực của người ấy, nghe được tiếng tim của người đàn ông cao lớn ôm mình đang đập rất mạnh và nhanh.

Cô hơi ngẩng khuôn mặt mình lên, trong ánh điện đường mờ mờ hắt xuống khuôn mặt lo lắng, mệt mỏi, cau lại của Văn Thiên cũng cúi xuống nhìn cô.

Lúc cô trốn ra khỏi chiếc xe của anh, Văn Thiên quả thật không nhìn thấy. Anh đã đẩy Luật sư Kim ra khi cô còn muốn hôn anh thêm nữa.

Quả thật bây giờ ngoài Thanh Thu ra anh không thể chấp nhận 1 người con gái nào cả. Làm gì hay đi đâu đều nghĩ đến Thanh Thu, để anh có hứng thì chỉ có 1 người đó chính là cô. Thanh Thu mới đem lại cho anh cảm giác thèm muốn đó.

Anh quay lại xe không thấy cô đâu cái cửa xe bên chỗ cô ngồi thì mở hé. Anh xuống xe chạy khắp nơi đi tìm cô, tìm cô tất cả là hơn 2 tiếng đồng hồ. Lo lắng đến tột cùng, bây giờ nếu cô có làm sao thì anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cái bản thân mình.

Văn Thiên chạy dọc theo một con đường vắng tanh, qua chiếc cầu anh nhìn từ xa thấy một bóng dáng nhỏ, không cần biết là ai lao đến. Khi đến gần hơn thì nhận ra ngay đó là bóng hình của Thanh Thu và đuổi theo cô.

Nhưng anh càng đuổi thì Thanh Thu lại càng chạy nhanh, anh tăng tốc như điên lao về đằng trước để đuổi kịp lấy cô, muốn gào lên để gọi cô nhưng anh thở còn không kịp nói gì đến gọi nữa.

Rồi anh lại thấy cô đứng lại, đứng im ở đó cũng không thèm quay đầu nhìn anh. Văn Thiên chạy đến gần đi chậm chậm mà kéo cô vào lòng mình. Người cô bé ngốc này sao lại lạnh thế này, cô lạnh mà làm tim anh nhói đau, anh siết cô chặt vào lòng mình hơn.

Đôi mắt mơ hồ ngược lên nhìn anh nó càng mở to hơn khi nhận ra đó là anh. Văn Thiên nhanh mắt nhìn xuống đôi bàn chân đã bẩn và không đeo guốc của cô, 2 tay thì mỗi tay còn cầm chặt lấy mỗi chiếc guốc run rẩy.

Chiếc váy nó rách ở phía dưới chỗ đầu gối và lại còn bẩn nhem nhuốc. Lập tức Văn Thiên ngồi xuống kéo váy cô lên, anh nhìn thấy 2 cái đầu gối bẩn và xước ra đến chảy máu tuy là máu đã đông như anh nghĩ chắc là cô đau lắm, nên cau mày rồi thở dài nuốt cái ghen vào trong.

Văn Thiên bế bổng Thanh Thu lên, lấy máy điện thoại gọi cho người thư ký của anh, “anh có thể đi xe tôi về trước đi, mai lái đến công ty cho tôi.” Rồi anh cụp máy.

Đi hết con đường nhìn thấy cái ngã tư, rồi một biển báo Hotel cách đó 100m. Văn Thiên không thèm nói câu nào, còn Thanh Thu thì vẫn ngoan ngoãn nằm yên trong tay anh đôi mắt vẫn nhìn anh đầy vẻ ngạc nhiên.

Khi đến nơi, anh thuê 1 phòng ngủ và hỏi người nhân viên khách sạn, có thể đem quần áo ngủ và cả bông băng lên hộ anh.

Vào đến phòng anh bế cô luôn vào phòng tắm, xả nước vào bồn. Đặt cô ngồi vào cái bệ bồn tắm lấy tay mình cời váy của cô ra, Thanh Thu hốt hoảng dừng lại miệng ấp úng nói, “anh.. anh làm gì thế?”

“Đi tắm chẳng lẽ em mặc đồ sao?” Anh cất giọng trầm lên nhưng có vẻ hơi tức giận.

Anh đang tức giận vì mấy cái vết thương ở trên tay cô nữa, lúc ở ngoài đường tối không nhìn thấy, bây giờ vào đây nhìn thấy 2 cánh tay cô mà lòng anh như muốn xé nát. Làn da mịn màng mà bị mấy vết xước đến dài ngoằng làm nó sần hết cả da của cô lên.

Thanh Thu cúi xuống nhỏ giọng, “để em tự làm được rồi anh đi ra ngoài đi.”

Văn Thiên nhìn cô cau mày rồi cũng đi ra ngoài, đóng cánh cửa lại anh tức tối túm lấy cái cavat trên cổ lối lỏng nó ra, thì tiếng gõ cửa vang lên, anh ra mở cửa đó là người nhân viên đưa quần áo và hộp băng thuốc lên cho anh.

Anh cầm lấy cảm ơn rồi đóng cửa lại, đi đến bên bàn đặt cái hộp bông băng xuống. Còn lấy trong 2 cái bộ quần áo ngủ của nam và nữ, lấy ra cái của nữ đem đến cạnh cửa phòng tắm gỗ nhẹ. „Thanh Thu đây là cái áo ngủ cho em.“

Nói rồi anh mở khe chỉ giám đưa tay cùng với cái áo ngủ vào, còn người thì vẫn đứng sau cánh cửa.

Thanh Thu nhận lấy đồ của anh, thì thầm nhưng anh vẫn nghe thấy, „cảm ơn anh.“

Cô tắm xong bước ra ngoài, cùng với chiếc áo ngủ màu trắng dài qua hông, mái tóc dài đã được sấy khô bay nhẹ nhàng cùng với chiếc áo ngủ từng bước cô đi, làm đôi hông trắng nõn, đầy đặn sau chiếc áo nhấm nhò lúc hiện lúc ẩn thật là mê người.

Văn Thiên kéo cô ngồi sát mình bên mé giường, lặng thinh không nói gì tay cầm lấy hộp băng bông mở nắp hộp ra, lấy bên trong lọ axeton và bông băng.

„Em nhấc 2 chân lên và đặt nó lên giường cho anh.“ Anh ra lệnh với cô.

Thanh Thu ngoan ngoãn làm theo lời anh, 2 chân co để song song bên nhau. Mấy vết thương của cô nhìn thật ghê khi vừa tắm xong, nó mềm ra nhưng vẫn còn đỏ và sần sùi xước xót. Văn Thiên anh đau lòng khôn siết khi nhìn những thứ này trên người cô.

Anh đổ Axeton vào bông trắng, cúi thấp người vừa thấm vừa thổi nhẹ vào những vết thương trên 2 đầu gối của cô. Thanh Thu xót, nhưng lại cố nén cơn đau lại, mặt nhăn đến tội cùng mà vẫn không kêu một câu.

Thấm Axeton xong anh bôi thuốc rồi lấy 2 cái băng dán bản to dán vào đó. Anh ngẩng mặt lên, „xong chân bây giờ đến tay.“

Anh nhấc cao tay cô lên và làm lại những gì anh đã làm với 2 đầu gối của cô. Lần này Thanh Thu không chịu được tuy vẫn không la hét nhưng 2 đôi mắt long lanh như muốn khóc của cô đã ngấn lệ.

Khi anh làm xong cho cô, ngẩng lên nhìn vào khuôn mặt tội nghiệp sắp khóc của Thanh Thu, anh thương xót ôm cô vào lòng anh cất giọng ấm áp của mình lên âu yếm nói, „nếu đau thì em hãy khóc đi.“

Chưa nói xong cô khóc nức nở, nhưng quả thật khóc vì vết thương chỉ là 1 phần nhỏ cái chính là vì cô đã quá sợ hãi khi lang thang trên đường buổi tối một mình, nếu không phải là anh? Nếu đó là người khác thì không biết cô bây giờ ra sao rồi?

Thanh Thu khóc nức nở đến tội nghiệp, cô úp mặt mình sâu vào vai anh ôm lấy thân hình to lớn của anh mà khóc như không bao giờ muốn ngừng.

Nửa tiếng sau tiếng khóc của cô chỉ còn lại là tiếng nấc nghẹn và sụt sịt. Thanh Thu đã chịu buông tha cho anh để anh có thể đi tắm. Vết thương của cô có vẻ đau nên cô không ngủ được. Nhìn lên đồng hồ thì đã là 3h hơn rồi.

Văn Thiên tắm xong, người anh tỉnh táo hơn hẳn và tâm tình cũng dịu đi chút ít, anh nhìn thấy cô ngồi trên giường tuy là không còn khóc nhưng 2 mắt thì đỏ au mơ màng nhìn lại mấy cái vết thương mà anh đã băng lại cho cô mà xuyết xao.

Anh đi đến bên giường mệt mỏi nằm xuống, Thanh Thu đưa mắt ngạc nhiên nhìn anh hỏi, „anh Văn Thiên? ...“ “em ngủ ở đâu? “

Văn Thiên mở mắt lên nhìn cô cười nói, „ngủ ở đây chứ ngủ ở đâu? “

Vừa nói anh lấy tay mình nắm lấy bàn tay cô kéo xuống giường nằm sát cạnh mình. Trái tim cả 2 đập thật mạnh, đôi mắt 2 người cũng nhìn nhau, rồi Văn Thiên bất chợt đặt đôi môi mình lên môi cô hôn cô đến cuồng điên, đầu lưỡi anh tách 2 miệng cô ra đi vào trong quần lấy đầu lưỡi mềm mại của cô.

28. Chương 10.2

Cô mở to mắt nhìn anh, lòng rối loạn không hiểu anh đang làm gì thế này, nhưng trái tim khi yêu là trao, nên hiện tại trái tim của cô cũng thế. Thanh Thu nhắm mắt mình lại hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào của người mình yêu mà quên đi phép tắc vốn có trên đời này.

Nụ hôn làm cho 2 người say đắm và nồng nàn thêm, Văn Thiên anh nổi lên cơn dục vọng thèm khát của mình, lấy thân hình của mình đè lên cô, hôn cô và âu yếm. Tay anh mơn chớn xuống bên chiếc áo ngủ mềm mại. Cô không mặc áo con sao? Thế thì càng dễ cho anh, qua chiếc áo ngủ đó anh có thể cảm nhận được 2 bầu ngực mềm mại của cô, nó tròn trĩnh đủ vừa khít với bàn tay của anh. Văn Thiên lăn nhẹ 2 đùi núp cẳng của cô, làm cho Thanh Thu bị kích thích rên nhẹ.

Anh cởi từng cúc áo trên người cô, Thanh Thu cũng không phản ứng gì để cho anh làm. Chiếc áo rơi nhẹ xuống nền, cô then thùng lấy tay che bộ ngực mình đi. Văn Thiên anh cười hiền rồi cầm lấy gờ nó ra khỏi ngực cô, 2 tay anh đỡ lấy 2 tay cô rồi đầu anh bắt đầu cúi xuống, môi anh chạm nhẹ nên nhũ hoa mềm mại hồng hồng đến tuyệt đẹp, bộ ngực cô nó đang phập phồng theo từng hơi thở gấp, nó như đang khiêu khích đùa giỡn anh.

Dục vọng anh dâng cao, há miệng ngậm lấy cái nhũ hoa kia, còn tay kia thì nắm bóp bên còn lại. Văn Thiên anh rất là nhiều kinh nghiệm về cái chuyện này, tại vì đã không biết là bao nhiêu tiểu thư đã qua tay anh rồi, nhưng lần này anh lại bị ngỡ ngàng đến khổ sở. Vì đó là cô sao? Là người anh khao khát quá nhiều nên anh lại cảm thấy mình không biết nên làm gì với cô nữa.

Văn Thiên anh hôn cô, đến 2 bờ môi cô đỏ tấy không còn chút hơi nào nữa thì anh mới buông tha và mân theo cổ cô xuống bên dưới, lần này anh xuống sâu hơn nữa tới bụng và rốn cô, từng nơi trên cơ thể cô, anh lướt qua đều để lại những dấu tích đỏ và bé nhỏ.

Tay anh bóp lấy mộng cô, chiếc quần con cũng theo bàn tay anh mà bị kéo xuống rồi trong chốc lát nó bị rơi xuống giường và nằm nhau nhúm dưới đất.

„Anh Văn Thiên chúng ta không thể? Như thế là loạn mất.“ Cô giữ lấy tay anh, kêu lên sợ hãi.

Văn Thiên anh nhắc mộng cô lên rồi nhìn vào giữa 2 đùi cô rồi nói, „không có gì là không thể hết, chúng ta không phải loạn luân. Cứ hiểu thế cho anh được rồi.“

Nói xong miệng anh đi vào nơi nữ tính của cô, hôn nó. Thanh Thu dụt người lại vì cái điều kỳ lạ anh đang làm với cô. Tiếng hét nhẹ „Ahhh“ một cái của cô làm dậy thần kinh anh và cô tê liệt thêm.

Sự trong trắng con gái của cô, anh đã hút lấy và nuốt vào bụng mình. Thanh Thu mặt đỏ bừng vì ngượng, đôi mắt đẹp mơ màng nhìn anh.

Anh mãi nguyên khi thấy cô như thế này, Văn Thiên nhanh nhẹn cởi luôn đồ ngủ trên người mình ra. Anh ôm lấy cô hôn cô đến mê muội đầu óc. Thì thầm bên tai cô, „em chấp nhận anh chứ?“

Thanh Thu không nói gì nhắm nghiền mắt xấu hổ, nhưng rồi cô lại cất giọng run rẩy lên, „đừng làm đau em.“

„Không anh sẽ không bao giờ làm cho em đau.“ Anh cười nhẹ rồi hôn cô thật đậm sâu thêm lần nữa.

Rồi anh đi vào bên trong cô, một sự rách toác đau đớn chiếm lấy cô. Thanh Thu ưỡn người lên vì không chịu nổi, nước mắt đầm đìa chảy ra. „KHÔNG ĐỪNGGGGG“

Tiếng hét của cô lẫn trong tiếng nói đó. Văn Thiên ngậm lấy miệng cô để hút lấy tiếng hét đau đớn từng miệng cô vào trong mình. „anh xin lỗi.“

Tuy miệng anh nói xin lỗi mà anh vẫn cứ làm tiếp, tường hơi thở của anh lan vào da thịt của cô. 2 người họ bây giờ là một, cảm giác đau đớn vẫn còn trong cô nhưng mà nó cũng dịu đi phần nào khi anh nhẹ nhàng xoa và vuốt ve, nụ hôn của anh như là thuốc gây mê để cho cô bớt đau hơn.

Trong một đợt sóng cuồng nhiệt 2 thân hình mệt mỏi vẫn dính vào nhau, sự ham muốn cuồng nhiệt của anh thêm một lần nữa và một lần nữa rồi lại một lần nữa chiếm lấy cô không ngừng. Không biết họ đã cùng nhau thỏa mãn đến mấy lần, Thanh Thu đã ngất lịm đi vì mệt mỏi cô chỉ còn nằm trong vòng tay anh mà yên giấc.

Sáng hôm sau, tia nắng mới tỏa vào trong căn phòng và chiếc giường rộng lớn, làm tan biến đi những u ám của mùi vị dục vọng đêm hôm qua. Một cô gái mệt mỏi vẫn ngủ say trên người một chàng trai to lớn, về mặt 2 người tuy mệt nhưng nó lại phát ra một sự vui sướng ở trong đó.

Thanh Thu đã ngủ đến gần trưa, sự mệt mỏi trên mặt cô hiện rõ ràng. Văn Thiên anh đã dậy tắm rửa và ăn sáng, anh không muốn đánh thức cô vì biết tối qua mình làm hơi quá, nhưng không thể trách anh được, vì một người con gái anh ngày đêm khao khát thèm muốn và yêu. Anh yêu cô đến quẫn quại con tim thì đối với anh biết khi nào mới là thỏa mãn, nếu cô không ngất đi thì anh đã làm thêm tăng nữa rồi.

Văn Thiên anh đến bên giường chỗ Thanh Thu đang say giấc, ngắm nhìn cô. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, Thanh Thu vì nụ hôn đó, cô cử động và mở mắt ra. Đôi mắt hé mở một sự mơ hồ trước mặt cô, Thanh Thu nhìn thấy anh đang nở nụ cười của buổi sáng do những tia nắng hắt vào càng thêm rõ nét của vẻ đẹp trên khuôn mặt anh.

Khi đã tỉnh hẳn đôi mắt Thanh Thu mở to ngỡ ngàng, nghĩ lại được chuyện hôm qua, cô nhanh chóng lấy chăn trùm kín đầu. Văn Thiên nhìn cô nằm xuống giường ôm cô vào lòng anh nhẹ nhàng nói, „còn mệt sao? Đừng xấu hổ hãy nhìn anh đi.“

Cô nằm im trong chăn nói nhỏ ra, „em không xấu hổ, tại vì...“ Cô định nói gì thêm, nhưng rồi lại im lặng.

Anh kéo cái chăn qua khỏi mặt cô xoay người cô lại phía mình, nhìn thẳng vào đôi mắt cô. Thanh Thu sợ quá nhắm nghiền mắt lại. Văn Thiên anh hôn nhẹ lên đôi mắt đó, xuống 2 cánh mũi phập phồng rồi sau đó là môi cô, nụ hôn buổi sáng kéo cô lại về tối hôm qua.

Khuôn mặt cô đỏ rực, hơi đẩy anh ra, cau mày hỏi anh, „chúng ta...”

Rồi cô lại ngừng không nói nữa, anh nhìn cô không hiểu hỏi lại, „ chúng ta làm sao?”

„Thì.. chúng ta...chúng ta...không....phải ...là anh ..em sao?” Cô rặn mãi mới ra được một câu. Nói xong lại cúi gầm xuống.

Văn Thiên cong đôi môi mỏng lên cười không ra tiếng, rồi ôm chặt lấy cô hơn, „Em nghĩ sao thế?”

„Nếu chúng ta là anh em, anh sẽ không bao giờ làm thế với em đâu.” Anh cười một sự thoải mái, khi đã nói được bớt một cái rắc rối ra.

Thanh Thu cau mày nhìn anh, ấp úng „Thật sao?”

Anh gật đầu mạnh, Thanh Thu hỏi tiếp, „thế sao lại nhận làm anh trai em khi anh không phải?”

Đôi mắt anh đắm đắm nhìn cô, „tại vì anh yêu em, nhưng mà Thư Quân đã nhanh tay hơn anh nên anh không muốn em chịu nhiều áp lực và anh đã giả làm anh trai em để có thể tiếp cận em.”

Câu nói anh chấm dứt thì nó như là một niềm vui với Thanh Thu, chẳng lẽ những gì cô ước nguyện đã thành hiện thực? Ông trời cũng thương cô sao, cũng cho cô một niềm vui nho nhỏ của cuộc sống, cô âm thầm cảm ơn và đón nhận nó một cách trân trọng.

„Em có chấp nhận anh không?” tiếng nói của anh làm cô hơi giận mình thoát khỏi suy nghĩ riêng của mình.

Văn Thiên đúng là kì quái, ăn sống nuốt tươi con nhà người ta xong rồi lại hỏi có chấp nhận anh không. Haizzz 10 đứa con gái chắc cũng chấp nhận cả 10 luôn đó chứ. Kể cả không muốn cũng phải nói là muốn ấy. Haha tà ác ghê.

Quả thật mà nói, Văn Thiên chưa bao giờ như thế này, anh chưa bao giờ cầu xin người con gái nào, có chấp nhận anh không, và cũng không bao giờ có cái cảm giác sợ mất 1 người như thế . Vì anh quá yêu cô? Vì cô là tất cả của cuộc đời anh kể từ ngày ba má anh mất đi và vì cô là Thanh Thu chứ không phải là ai khác.

Trời sinh ra Adam và Eva thì cũng như Văn Thiên với Thanh Thu. Họ là của nhau mãi mãi sẽ là của nhau, nếu kiếp này không thì đảm bảo sẽ là kiếp sau.

2 Ngày trôi qua, Thanh Thu đã có quay lại bệnh viện để kiểm tra lần cuối, tình trạng của cô đã tốt lên rất nhiều nên bác sĩ đã cho cô về nhà. Chuyện của cô và Văn Thiên quả thật chưa có một ai biết.

Thư Quân anh phải đi công tác 1 tuần nên cũng vắng mặt, còn Trí Kiệt anh vẫn thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm tình hình của Thanh Thu.

Lee sang chơi với cô thường xuyên, làm cho Thanh Thu rất vui cô nhìn mỗi lúc 1 rạng rỡ hơn, đã đẹp nay còn đẹp hơn đến lạ thường.

Cô đang yêu mà, nên những người đang yêu thường là rạng rỡ, thế giới của họ là màu hồng, họ không cần biết gì và suy nghĩ gì. Họ chỉ còn thấy nhau và thấy nhau.

Văn Thiên cũng thế anh cũng không kém gì Thanh Thu, cộng thêm công việc suôn sẻ anh lại càng thêm hưng phấn. Văn Thiên làm việc rất chóng và chỉ mong về nhà để có thể gặp được Thanh Thu.

Một cô gái mặc một chiếc váy bó sát người, màu đen và mái tóc xoăn xoăn dài ngồi trên chiếc ghế sa lông to đen bóng bằng da. Nhìn một người đàn ông đã cao tuổi đang ngồi bên trên ghế sau cái bàn làm việc bằng gỗ đậm chiều tức giận nhìn xuống.

„Nói đi, cô đã tìm được những gì cho nó rồi?” Ông cất giọng ma ác của mình lên.

Cô gái cầm ly rượu lên nhắm môi, rồi đặt nó xuống, nhấc đôi môi được đánh son bóng loáng màu đỏ lên, „cũng chưa đủ để hấn kết tội ông đâu.”

Người đàn ông đập bàn cái Bộp một cái mạnh rồi gầm lên, „may cho cô đó, không thì cô cũng giống như 2 người đó thôi, nếu ngoan ngoãn thì làm theo lời tôi đây.“

Ông cười một nụ cười man rợn rồi nói tiếp, „làm thế nào mà mọi tội lỗi đổ lên đầu nó thì tôi sẽ chấp nhận cô. Nếu cô làm được thì tiền cô muốn bao nhiêu cũng có.“

„Ông yên tâm, chuyện đó thì không khó gì với tôi cả. Nếu tôi không muốn hấn biến khỏi đây thì tôi đã không đến chỗ ông.“ Cô gái miệng lưỡi cũng sắc như dao trả lời lại ông.

„Tốt, mọi chuyện của cô làm bây giờ là do tôi điều khiển, cô không được quyền hành động một cái gì mà không có phép của tôi.“ Ông nói cho cô rõ và cho cô gái đó hiểu đã đến đây là không có đường lùi, nếu có đường lùi thì chỉ là cái chết.

Sống trên đời này không có kẻ ghen ăn tức ở thì cuộc sống quả thật là vô vị, nhưng mà có rồi thì quả thực là phiền toái. Những con người lòng dạ không đáy, không biết thế nào là đủ thì lại toàn gặp nhau để đấu tranh với những người tốt bụng và hiền lành.

29. Chương 10.3

Thanh Thu đã vào bếp nấu ăn, cô nấu ăn rất ngon và cũng biết làm nhiều món, những đồ ăn bày biện trên bàn ăn to tròn ở trong nhà Thượng Ngự lâu ngày lạnh ngắt nay nó được bởi mùi thơm phức làm ấm cúng hẳn lên.

Văn Thiên anh bước vào trong nhà ngửi được mùi vị thơm ngon của đồ ăn thì lòng anh rất vui. Thanh Thu trên người còn đeo tạp dề chạy ra đón anh. Trên môi cô nở một nụ cười đón lấy cái ca táp của anh.

Văn Thiên ôm lấy cô hôn cô một cái lên trán rồi xuống đôi môi hôn say đắm. Thanh Thu đẩy người anh ra rồi cười khê, „anh đi tắm đi rồi vào ăn cơm, không thì thức ăn nguội mất.“

Anh gật đầu đi vào lên phòng cô nói với theo, „em đã sắp sẵn hết cho anh ở phòng tắm rồi, anh chỉ việc tắm thôi.“

Văn Thiên vui vẻ đi xuống bước vào phòng tắm, „cảm ơn em“

anh nhìn quần áo và khăn tắm xếp gọn gàng thì nói vọng ra ngoài cảm ơn cô. Tắm xong mái tóc anh chưa được sấy khô vẫn còn hơi ướt, trên người mặc một cái quần thun đen dài và chiếc áo ba lỗ trắng ở nhà trông rất là thoải mái.

Đi vào phòng ăn ngồi xuống chiếc bàn ăn, nhìn thức ăn trên bàn mà vui vẻ cầm đũa lên gắp đồ ăn. Cô cầm bắt canh cá nóng chạy lại, đặt nó xuống nhìn anh cười, „có ngon không anh?“

Anh kéo cô ngồi lên đùi mình và cười hiền, „vợ anh nấu ăn ngon ghê, thế này thì đảm bảo không bao giờ thèm ăn đồ bên ngoài mà chỉ cần em nấu cho anh ăn là đủ.“

Thanh Thu nhìn anh bĩu môi, „em không phải là vợ anh.“

„Thế em có muốn làm vợ anh không?“ Anh cười đùa cô, nhưng ý anh là thật.

Thanh Thu đỏ mặt ngồi vào ghế bên cạnh, thực sự là cũng muốn gật đầu nhưng nghĩ nó hơi nhanh quá, nên không dám nói gì, ngồi im lặng ăn cơm.

„Em hôm nay đã làm gì cả buổi ở nhà thế?“ Anh quan tâm hỏi cô.

Thanh Thu nhìn anh cười vui vẻ, „em đã nói chuyện với Lee và đi gặp mấy người ở cùng Lee. Họ rất là tốt bụng và vui vẻ, họ nói chuyện vui lắm và rất gần gũi với em.“

Thấy cô vui vẻ anh cũng mừng rỡ, rồi cô hỏi lại anh, „còn anh? Công việc hôm nay anh đã làm những gì?“

Văn Thiên vừa ăn cơm vừa nói nói cho Thanh Thu hay, anh không muốn giấu cô 1 cái gì cả, tuy là Thanh Thu còn ít tuổi nhưng suy nghĩ của cô cũng làm cho anh thấy cô đã trưởng thành.

Bữa ăn cơm vui vẻ của 2 người cũng nhanh chóng qua đi, Thanh Thu đang rửa bát trong bếp, còn Văn Thiên thì ở trên phòng làm việc.

Tiếng chuông ngoài cửa bỗng vang lên, Thanh Thu chạy ra ngoài mở cửa thì đó là Lee cô bạn hiền. Văn Thiên anh ở trên nghe thấy 2 tiếng người con gái thì biết ngay là Lee sang chơi cùng với Thanh Thu, nhưng rồi anh lại nghe tiếng đàn ông nữa. Anh đang đánh máy trên cái Laptop thì ngừng lại, đứng dậy đi xuống bên dưới nhà xem ai.

Trí Kiệt anh theo Lee vào nhà, lúc anh đến đây gặp Lee ở bên ngoài đường nhận ra cô bé nói lảm lẩn trước nên đã gọi cô lại để cùng đi vào trong. Lee cô nhìn thấy Trí Kiệt thì mắt mũi cũng hoa hết lên, cái tính mê trai của cô lại chỗi dậy.

Lee say đắm nhìn anh làm Trí Kiệt ngượng ngạo đứng ngồi không xong. Lee chạy lại kéo Trí Kiệt ngồi xuống ghế sofa rất tự nhiên, Thanh Thu cười hiền rồi hỏi 2 người, “các bạn uống gì không?”

“Cho một cốc nước cam đi.” Lee mắt thì vẫn nhìn Trí Kiệt nhưng mà mồm cô nhanh như chớp đáp lại Thanh Thu.

Trí Kiệt nhìn Thanh Thu như muốn cầu cứu ấp úng nói, “anh uống gì cũng được. Hehe.” Tay anh đưa lên gãi đầu.

Thanh Thu gật đầu, “thế thì cả 2 nước cam đi.”

Nói xong cô đi xuống bếp, Văn Thiên vừa lúc bước xuống. Trí Kiệt nhìn thấy anh đứng lên chào và cả Lee cũng thế. Văn Thiên ngồi đối diện với họ. Lee quay sang bên Trí Kiệt hỏi, “anh Trí Kiệt làm nghề gì vậy?”

Trí Kiệt quay sang nhìn cô, nhưng rồi lại quay lại ngay, không dám nhìn thẳng vào mắt cô bé kia, tại vì Lee cứ nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy nên Trí Kiệt rất ngại. “anh làm management cho giám đốc công ty Hon Dai.”

“Wow, thật thế hả?” Lee mở to mắt nhìn anh ngưỡng mộ. Trí Kiệt ngược gãi gãi đầu, “cũng chẳng có gì đâu.”

Thanh Thu cầm 2 cốc nước cam ra nhìn thấy Văn Thiên thì ngạc nhiên hỏi, “anh không làm sao?”

Cô đặt 2 cốc nước xuống cho Trí Kiệt và Lee. Lee cầm lấy cốc nước cam uống gần hết nửa. Văn Thiên anh kéo Thanh Thu ngồi sát mình, làm cho 2 người kia nhìn họ bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Thanh Thu thật thà ngược ngừng nói, “mình với anh Văn Thiên không phải là anh em.”

Cái đó thì ai cũng biết ngoài Thanh Thu ra thôi, nhưng Trí Kiệt anh cau mày khi nhìn thấy 2 người ngồi cạnh nhau còn nắm tay nhau nữa.

Văn Thiên anh nói luôn ọi người rõ. “Chúng tôi yêu nhau, nên tôi muốn các bạn hiểu cho chúng tôi và có thể chấp nhận.”

Anh quay sang nhìn Thanh Thu, nở nụ cười thỏa mãn. Trí Kiệt như bị một con dao đâm thẳng vào tim, anh như chết lặng ngồi đó còn Lee miệng vẫn há hốc ra nhìn 2 người, nhưng khi thấy khuôn mặt cô bạn mình vui vẻ thì lấy lại bình tĩnh hỏi lại, “2 người thực sự yêu nhau sao?”

Cô hỏi cả hai nhưng mắt lại chỉ nhìn Thanh Thu, muốn biết chắc là Thanh Thu có yêu Văn Thiên thật không? Nhưng thấy Thanh Thu gật nhẹ đầu ngược thì cô mới biết cô bạn tội nghiệp kia đã yêu thật rồi, trên mặt lộ ra hân về hạnh phúc chưa bao giờ thấy.

Trí Kiệt đứng dậy đi thẳng ra ngoài, Văn Thiên thấy thế anh đứng dậy đi theo. Văn Thiên giữ Trí Kiệt lại, “chờ đã tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Buông tôi ra.” Trí Kiệt tức tối nhưng cố ghìm xuống.

Văn Thiên vẫn giữ lấy anh, “tôi thật sự xin lỗi cậu, nhưng mà...”

Chưa nói xong một quả đấm vào mặt anh, làm anh suýt nữa ngã nhào về sau. “Cậu cứ đánh tôi đi, nhưng mà tôi sẽ không thể nào sống mà không có Thanh Thu được.”

Trí Kiệt kéo áo anh lại, “tôi, tôi không ngờ gia đình anh em mấy người lại giống nhau như thế?”

“Tôi không thể nói gì hơn, chỉ mong cậu chấp nhận chuyện này, tôi yêu cô ấy và cô ấy cũng yêu tôi.” Văn Thiên đường đường chính chính là một ông chủ mà lại phải xin lỗi Trí Kiệt, như đây không nói gì đến quyền chức gì cả, anh thấy có lỗi với Trí Kiệt mà thôi.

Văn Thiên thấy Trí Kiệt là một chàng trai tốt và cũng rất yêu Thanh Thu nên anh xin lỗi và mong rằng Trí Kiệt sẽ hiểu cho 2 người.

Trí Kiệt buông lỏng áo Văn Thiên ra, im lặng không nói gì nữa quay đầu đi. Anh không thể ngờ được là yêu một người con gái lại khó đến thế, nhưng cô là của anh trước mà? Anh với cô đến với nhau đường đường chính chính không có gì ràng buộc mà sao bây giờ lại ra nông nỗi này?

Anh đã để nó tiến triển quá chậm khi không muốn cho cô sẽ bị ảnh hưởng đến trí nhớ, nhưng hết Thư Quân rồi đến Văn Thiên quả thật bọn họ muốn làm khó anh mà. Trí Kiệt lững thững bước đi.

Lee cô đi ra thấy cảnh tượng thế, chạy theo Trí Kiệt. “Anh Trí Kiệt nghe em nói nè.”

Anh hẩy tay cô ra khi cô giữ anh lại, rồi đi tiếp không thèm nhìn, nhưng Lee vẫn bám theo, “tôi nói cái này cho anh biết. Chuyện của Thanh Thu và Văn Thiên họ...”

Bỗng anh đứng lại quay đầu nhìn cô, Lee giật mình cũng đứng lại không nói gì nữa. Anh đi đến gần cúi sát đầu xuống mặt cô, “nói gì? 2 người đó làm sao?”

Sự gần gũi này rất lạ với Lee tuy là cô mê trai thật đó nhưng mà để yêu một ai hay thích thật sự thì chưa bao giờ. Trí Kiệt vẫn dăm dăm nhìn cô, muốn nghe cô bé nói nhiều này phiền toái anh gì nữa đây? Anh quả thật là đang rất bức tức và hỗn loạn.

“Thì..thì.. anh cứ đứng thẳng lên đi để tôi nói cho.” Mặt cô đỏ lên lấy tay đẩy thẳng người anh lên, tránh lé ánh mắt anh nhìn cô.

Chaaa Lee của chúng ta biết yêu rồi nè, đúng là tưởng sẽ không có thể chứ, tưởng cô chỉ mãi chạy theo những thần tượng mỹ nam của mình thôi? Ai rờ lại có thể đổ mặt về anh chàng Trí Kiệt của chúng ta thì quả là trái tim đã biết rung động.

“Thực sự là... ở thì anh biết không?... Quả thật là Thanh Thu cô ấy thích anh Văn Thiên từ trước rồi, nhưng ro cô ấy mất trí nhớ nên đã quên thân phận mình là ai thôi.” Cô nói chuyện với anh nhưng mắt lại liếc qua anh chứ không thèm nhìn vào mắt anh.

Trí Kiệt vẫn nhìn Lee, làm cô không thể nhìn vào mắt anh được. Trí Kiệt thấy thái độ của Lee kì lạ anh hỏi, “sao nói chuyện với tôi mà cứ nhìn đi đâu thế?”

Lee bị bắt gặp mình tránh lé, ấp úng nói không lên lời, dơ hai tay ra đẩy vào người anh quay lưng anh lại đầu cúi xuống ra sức đẩy thân hình cao lớn của anh ra ngoài phía cổng chính. “Anh về được rồi đó..., tôi đã nói hết rồi.... Thanh Thu và Văn Thiên không có ai chia rẽ được họ đâu, anh đừng có mà lưu luyến nữa còn nhiều con gái cho anh lựa chọn mà.”

Đúng còn nhiều cô gái mà, trong lòng anh nghe câu này của Lee cảm thấy cũng an ủi đi phần nào, nhưng mà để người anh có cảm tình thì rất là khó đây. Anh cứ để cho cô đẩy anh, cố tình làm mình nặng thêm. Lee ra sức nhưng anh thì quá nặng đối với cô. “Anh ăn gì mà nặng thế?”

Lee không thể cố được nữa buông 2 tay xuống, Trí Kiệt đang dồn sức ngã vào 2 tay cô thì bất chợt cô cho tay xuống thế làm anh không đứng vững đổ về đằng sau. Lee nhanh ý lấy đầu mình đỡ anh, sút nữa thì vẹo cổ, “ui zda.”

Trông 2 người bây giờ thật mắc cười, một người con gái cao khoảng 1,57cm lấy đầu mình đỡ lấy lưng của một người đàn ông to lớn cao hơn 1.80 cm đang ngã về đằng sau, thì làm sao mà không kỳ quặc cơ chứ?

Trí Kiệt đứng thẳng người lên, quay sang xem. Tội nghiệp cho Lee, cô đúng là catwoman đã cứu anh, không thì anh đã ngã về đằng sau vỡ đầu rồi.

Mặt cô mèo xệch tay đưa lên cổ mình, mếu máo đến đáng thương. Trí Kiệt nhìn cô hoảng hốt, “tôi xin lỗi, cô có đau không?”

“Ôi...ôi cái cổ của tôi.. chết mất.” Lee ôm lấy cổ mình xuýt xao.

Trí Kiệt sợ quá luống cuống không biết làm gì, “để...để tôi đưa... cô đi viện.”

30. Chương 10.4

“VIỆNNN.... VIỆN CÁI CON KHỈ? Trời ơi anh nghĩ gì mà dám ngả vào tay tôi chứ nặng như một con he...e e. Aaaa đau quaa á” định nói nữa nhưng cô ngừng lại, tay bóp cổ mình mặt nhăn nhó.

Anh dơ tay lên chạm vào cổ cô bóp hộ, “để tôi xem nó có bị tẹo không?”

Thanh Thu quả thật không hiểu Trí Kiệt bị làm sao, cô đi đến gần Văn Thiên hỏi, “có chuyện gì thế anh? Sao Trí Kiệt lại bỏ đi như thế?”

Văn Thiên xoa mặt mình vừa bị Trí Kiệt đấm rồi nói khéo, “không có chuyện gì, Trí Kiệt chỉ là có công chuyện thôi.”

Cô nhìn thấy anh xoa mặt thì đến gần, kéo tay anh xuống, “anh làm sao thế?”

Khi nhìn thấy miệng anh sưng lên cô hoảng hốt kéo anh lại ghé hỏi, “anh va vào đâu hay ai đánh anh sao?”

Thanh Thu định đi lấy đá chườm cho anh, thì Văn Thiên kéo lại, “em thôi cho anh đi, đau lắm đó, anh vừa bị cái cửa nhà có tay nó đấm vào mặt.”

Trời anh xọa ghê, cửa làm gì có tay? =.=

Cô cau mày nhìn, “cửa nào mà có tay thế?”

“Thì cái tay cầm ấy mà, anh cúi xuống nhận cái bút lúc ngẩn lên thì gió nó đập cái tay cửa luôn vào mặt.” Anh bĩu mũi làm nũng, xoa xoa vết sưng.

Thanh Thu đau lòng, cô ngồi cạnh anh ngẩn đầu lên, thổi những hơi mát vào vết sưng ở gần phía miệng anh. Văn Thiên cười vui vẻ, luồn tay qua sau gáy cô kéo đầu cô lại, miệng cô chạm vào miệng anh.

Nụ hôn nồng thắm đến không rời, anh bế cô lên lầu, “em còn phải đi tắm nữa.”

“Chúng ta tắm chung.” anh vui vẻ đáp.

Cô mở mắt to nhìn anh, bắn khoăn, “anh mới tắm rồi mà?”

“Trời nóng tắm nhiều lần đâu có sao?” Anh vẫn đáp lại như không.

Rồi sau đó trong ngôi nhà lớn chỉ còn là tiếng nước chảy và tiếng thở nhẹ của 2 người và cả tiếng rên vang của Thanh Thu. 2 người này lại làm chuyện xấu đây? Chắc không rời được nhau nhanh đâu?

Tình yêu của họ dâng cao đến tận trời mây làm ọi vật im lặng để lắng nghe tình yêu đó.

Khi Thư Quân chở về, anh đã gọi điện nhanh cho Thanh Thu nhưng cô hoàn toàn không nghe máy. Anh phóng nhanh về nhà.

Đến Thượng Ngự, thấy Thanh Thu đang tưới cây cho hoa phong lan và cùng Lee nói chuyện vui vẻ. Anh chạy lại ôm Thanh Thu vào lòng, làm cô sợ hãi đẩy anh ra. Thư Quân bị đẩy ra nhẵn mặt nói, “anh mà.”

Thanh Thu trợn mắt hoảng sợ nhìn anh, không nói được câu nào. Lee cũng đứng cạnh cô không lên tiếng. Thư Quân thấy 2 người kỳ lạ không hiểu hỏi, “làm sao thế Thanh Thu? Mới có 1 tuần mà không nhận ra người yêu em nữa sao?”

Không phải là cô không nhận ra mà là cô không muốn gặp anh lúc này. Thanh Thu nhìn anh nuốt nước bọt như gặp phải ác quỷ vậy. Cô cười trừ rồi ý muốn nói gì đó với anh. Thì đằng sau Thư Quân có người lên tiếng.

“Cô ấy bây giờ là của tôi. Tôi đã nói cho cô ấy biết là tôi không phải là anh trai của cô ấy.” Văn Thiên anh đã xuất hiện từ lúc nào mà không ai hay.

Văn Thiên đi đến gần kéo Thanh Thu ra đằng sau mình để bảo vệ. Thư Quân nhìn anh với ánh mắt lạnh như tiền, “là sao?” cái giọng anh cất lên khô khan.

Văn Thiên nhìn anh nhếch mép, “tôi nói cậu không nghe rõ sao? Tôi đã nói hết cho cô ấy hiểu giữa tôi và cô ấy và cả cậu nữa tất cả đều là hiểu lầm thôi.”

“Cái gì mà hiểu lầm chứ? Cô ấy làm sao có thể?” Thư Quân tức giận mặt đỏ lên túm lấy cổ áo Văn Thiên.

Thanh Thu chạy lại kéo tay của Thư Quân ra khỏi cổ áo Văn Thiên, lo sợ nói, “em yêu anh Văn Thiên.”

Thư Quân mặt tối sầm lại khi nghe câu đó của Thanh Thu anh quay sang gầm lên, “Không được, em là người yêu của tôi.”

Anh túm lấy tay cô thật chặt làm cho Thanh Thu nhăn nhó vì đau, Văn Thiên anh thấy thế không chịu kéo Thư Quân ra, “buông cô ấy ra, mày làm cô ấy đau đó.”

Thư Quân bị kéo nên đã buông tay Thanh Thu ra, Thanh Thu chạy nhanh đến gần Lee đứng vì sợ hãi. Văn Thiên anh nói tiếp, “mày nghe cho rõ đây, Thanh Thu và tao sẽ lấy nhau nên hãy chấp nhận đi.”

“Không bao giờ, tôi không bao giờ chấp nhận như thế.” Thư Quân định lao đến chỗ Thanh Thu nhưng mà Văn Thiên lại đỡ anh lại.

Thư Quân lại cùng cảnh ngộ với Trí Kiệt rồi khổ ghê.

Thư Quân anh không chịu muốn nói chuyện với Thanh Thu cho rõ ràng. Thanh Thu cũng rất là áy náy cô đi đến gần 2 người nhìn vào Thư Quân mặt cô vô cùng khó sự và thương tâm, nhưng cô hoàn toàn không yêu anh, cảm giác ở bên Thư Quân như ở bên một người anh trai vậy, “Anh Thư Quân..... em.....em không biết trước lúc mất trí nhớ em đã có yêu anh hay là không, nhưng bây giờ em hoàn toàn không có. Chỉ coi anh như là một người bạn một người anh mà thôi.”

Nước mắt cô bắt đầu lăn dài trên mặt, nhìn Thư Quân, cô nuốt nghẹn rồi nói tiếp, “anh có thể hiểu cho em được không? Em rất rất yêu anh Văn Thiên, dù thế nào em sẽ không thể yêu ai khác ngoài anh ấy.”

Văn Thiên nghe xong choàng tay rộng ra ôm cô vào lòng mình, anh vừa tức vì cô đang khóc về một người đàn ông khác nhưng mà nước mắt cô và những lời cô nói thì anh lại không thể giận cô được mà càng yêu cô hơn.

2 người họ ôm nhau nồng thắm một cảnh tượng làm cho người ngoài nhìn vào đây vẻ ganh tị còn người thứ 3 thì đang tức sôi máu lên. Thư Quân anh quay mặt đi, không thèm để ý đến 2 người đó nữa.

Chiếc xe Lamborghini của anh phóng như bay trên con đường vắng tanh, đôi mắt anh mơ hồ vượt qua cả đèn đỏ mà không hay.

Thư Quân đã uống không biết bao nhiêu là rượu bia vào trong người, những cô gái ngồi xung quanh anh nhân cơ hội anh say mềm, ôm lấy anh, hôn anh kéo anh vào phòng cùng anh mây mưa quên hết sự đời. Đối với anh bây giờ không còn biết 1 cái gì nữa, anh đã quá say để nhận biết được mình đang làm cái gì? Trước mặt anh chỉ có khuôn mặt của Thanh Thu, nụ cười của cô. Anh đã yêu và vẫn còn đang yêu cô đến điên cuồng. Nhưng cô mãi mãi không bao giờ là của anh.

Cuộc sống ai biết con người mình sẽ gặp được những ai và sẽ yêu ai rồi lấy ai. Chưa chắc gặp là sẽ yêu, chưa chắc yêu rồi sẽ lấy và chưa chắc lấy rồi sẽ sống chung thủy mãi mãi. Mỗi con người đều có một số phận riêng, không ai giống ai cả.

Để yêu một người thật sự sống chết vì người đó nó là nợ duyên, họ chắc phải nợ nhau rất nhiều hay gọi là duyên kiếp họ phải nợ nhau để có thể yêu nhau và sống bên nhau để trả nợ. Nhưng khi yêu mình có nghĩ là trả nợ nhau không? Tất nhiên là không. Cảm thấy hạnh phúc khi yêu 1 người, cảm thấy ân ái say mê trong tình yêu và thoải mái trong cuộc sống khi ở bên người đó, nên chúng ta không bao giờ biết đó là vì nợ nhau mà mới đến với nhau. Nghĩ ra thì chúng ta không cần biết và cũng chẳng thêm muốn biết vì yêu là chúng ta chấp nhận tất cả.

Nhưng ngang trái trong tình yêu thường đi kèm với lại hạnh phúc, nó thường song song với nhau để chúng ta có thể nhận ra được tình yêu là gì. Nhưng mà nó cũng có thể cho chúng ta đau thương mà không thể nào nhận ra được điều đó.

“Ngày mai là hạn cuối cùng của hần, cô hãy rạch mặt nó ra trước đó cho tôi,” Trong một căn phòng mờ ảo ánh điện, người đàn ông cao tuổi ngồi trên đó với con mắt cau lại về điệu thỏm mãi nhìn xuống cô gái với thân hình khiêu gợi ngồi trên ghế sofa.

Cô gái đứng lên đi lại gần ông, “có gọi cả cảnh sát đến tóm hần luôn không?”

Ông cười to mãi nguyên, “thế lại càng tốt.”

“Thế thì tôi sẽ làm theo lời ông.” Cô gái hất mái tóc dài, xoan về đằng sau, bước ra ngoài cửa, để lại người đàn ông nhìn theo cười kỉnh miệng.

“Anh àh, dậy đi.” Cô đứng bên cạnh giường nhìn vào người đàn ông đang nằm, thân hình cao lớn trên người trần phủ một cái chăn mỏng trắng đắp qua hông. Anh nằm múp mặt xuống gối quần quai không muốn dậy, cô gọi không được búi môi cau mày tức giận.

Cúi người xuống lấy nhẹ người anh, “anh Văn Thiên dậy đi.”

Bỗng một cánh tay to dơ lên kéo người cô xuống, Thanh Thu ngã vào lòng anh bị ôm chặt. Dẩy dựa không được, “anh...anh ..buồn...”

Một nụ hôn ngọt ngào, thân hình rắn chắc còn không mặc gì đè lên người cô, anh mân mê đôi môi, bàn tay vút ve cơ thể cô. Thanh Thu đỏ hết cả mặt, cố gắng ngượng dậy để không chế lại. Anh kéo chiếc váy cô lên qua ngực, cùng một lúc chiếc áo con của cô cũng bị kéo theo.

Bá đạo hôn lên 2 núm đôi đang thở hổn hển của cô, động tác anh rất nhanh và mạnh mẽ, nó chiếm lấy cô một cách trọn vẹn. “Anh Văn Thiên.....dừng lại...cho em.”

Cô hét to đến đâu anh cũng không bao giờ dừng lại, tại vì anh đang bị cơ thể cô cuốn hút và dục vọng đã lên cao. Kéo chiếc quần con cô xuống bá đạo cho tay vào giữa 2 cái đùi nơi da thịt mềm mại con gái của cô mà mân mê sờ soạn.

Văn Thiên anh dịu dàng nhắc hông cô lên, khi 2 tay đặt vào 2 quả hông tròn trĩnh mịn màng của cô, xoa và bọp nhẹ nó. Thanh Thu bị kích thích đến rùng mình, cô uốn người lên ép sát vào người anh. Văn Thiên hôn lên bụng và 2 trái đũa trắng căng phồng của cô.

Nhắc hông cô lên rồi bá đạo tiến vào trong, cô một lần nữa tiếng rên nhẹ cùng anh hưng phấn. Văn Thiên nhẹ nhàng di chuyển cơ thể mình, anh hôn cô, siết chặt lấy cô hơn để có thể đi sâu thêm hơn vào bên trong cô.

Khi tiếng gầm nhẹ nam tính của anh phát ra, và tiếng kêu vang chói tai của cô, thì cả 2 cùng một nhào buông lỏng người nằm xuống giường, thở hổn hển.

„Anh yêu em.“ Văn thiên quay sang ôm cô vào lòng thật chặt hôn nhẹ lên trán cô.

Thanh Thu lẩm thắm mồ hôi, đôi mắt mơ màng nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn vẫn thở nhẹ ra những hơi nóng phả vào người anh. Anh hôn lấy đôi môi đỏ ửng của cô hút lấy hơi thở cuốn rũ đó.

Văn Thiên ra khỏi giường, Thanh Thu lấy tay mình giữ anh lại nhẹ giọng yếu ớt, “anh giúp em dậy đi.”

Nghe được câu nói dễ thương đến động lòng, anh cười hiền cúi người xuống hôn nhẹ lên môi, rồi bế cô lên. Anh bế cô vào phòng tắm. Thanh Thu quả thật là không còn đứng vững nữa, cô đã bị anh hành cả đêm qua. Sáng nay mãi mới xuống được giường để làm ăn sáng nhưng khi gọi anh dậy, ai ngờ anh lại tiếp tục thêm lần nữa.

Thân hình nhỏ bé, mỏng manh của cô dựa vào bờ vai rộng lớn của anh, tiếng thở mệt mỏi của cô cho anh thấy tác hại của anh đã làm gì với cô. Văn Thiên thương xót tắm cho cô cúi xuống, trán anh chạm nhẹ vào trán cô hồi nhỏ, “mệt lắm sao?”

Thanh Thu đôi mắt mơ hồ nhìn thẳng vào mắt anh, đôi môi căng mọng đỏ hơi bùi ra gập đầu. Văn Thiên cau mày tìm nhói đau nhẹ giọng biết mình sai, “anh xin lỗi. Làm thế nào để bù lại giờ?”

“Em..em không biết.” cô cúi xuống không biết nói gì thêm, 2 má hồng hào phụng phịu. Trong phòng tắm tiếng nước chảy và hơi nóng của nước bốc lên. Làm cho cảnh vật mờ mờ, ảo ảo thêm đẹp mắt hơn. 2 con người một Nam một Nữ đang ôm chặt lấy nhau, người con trai dịu dàng dỗ dành người con gái đang mệt mỏi, tủi thân vì cơ thể mềm yếu của mình mà, sắp bật lên khóc.

Khi ăn sáng xong anh chào tạm biệt cô để đi làm, “chờ chiều anh về sẽ đưa em đi.”

Thanh Thu vui vẻ cười, anh đã hứa với cô nếu chiều nay anh về sẽ đưa cô đi ăn ở nhà hàng Buffet mà nghe Lee nói mới mở, nên cô hứng hờ nói ra điều kiện với anh để đền bù lại hậu quả sáng nay, là đưa cô đến đó ăn.

“Anh nhớ về sớm nhé, chúc anh thành công.” Nghe anh nói hôm nay là hạn cuối của anh một tháng như ông anh đã quyết để anh có thể ngồi vững trên chiếc ghế đó mà không phải suy nghĩ gì nữa cả.

Văn Thiên cười vui vẻ, “cảm ơn em, hôn cái nữa.” Anh cúi xuống hôn lên môi cô rồi quay người đi.

Thanh Thu nhìn theo đến khi chiếc xe anh rời đi thì mới yên tâm vào nhà đóng cửa lại.....

Mọi người hôm nay ở trong công ty có mặt đầy đủ, trong một cái phòng lớn với chiếc bàn tròn to rộng lớn. Văn Thiên đang đứng trên một cái mực nhỏ để nói về khóa trình của mình làm trong một tháng nay . Quả thật anh đã làm ọi người ngạc nhiên, đúng là cha nào con đấy. Ông anh rất tự hào về anh.

Mọi người ngồi trong căn phòng lắng nghe anh nói, thì tiếng của bật tung ra, mấy người cảnh sát lao vào phòng chạy đến chỗ anh túm lấy anh ghì xuống bàn. Ai ai cũng hoảng hốt không hiểu chuyện gì? Nhón nhào đứng dậy.

Một người cảnh sát dơ cái thẻ mình ra, “chúng tôi được lệnh bắt ông Thương Quân Văn Thiên vì tội giết người vì quyền chức. Xin ông hãy đi cùng chúng tôi về đồn cảnh sát để xét xử.”

Tiếng máy ảnh phóng viên chụp lia lịa lẫn mấy quay xoay hết vào anh, tiếng người ồn ào, thủ tai nhau không hiểu chuyện gì? Ông Nội anh đứng lên khi thấy anh bị kéo đi, “các anh làm gì với cháu.t...”

Chưa nói hết câu đã bị người cảnh sát ngăn lại để đưa anh ra ngoài. Khi mọi người đã rời hết đi chỉ còn lại một người đàn ông cao tuổi ngồi đó, mắt nhìn ra ngoài cười một cách mãn nguyện và ác động. Nhưng tiếng cười của ông ta lại được một người phụ nữ từ đằng sau cánh cửa trông thấy và cũng cười khinh bỉ lại ông.

31. Chương 11.1

„ Tôi muốn gọi luật sư của tôi đến, trước khi chưa thấy luật sư của tôi thì tôi không có nói gì hết.“ Văn Thiên anh ngồi ngang nhiên đối diện với người cảnh sát.

Quả thật anh cũng đang không hiểu làm sao mình lại bị bắt vào đây, nhưng anh có đỉnh linh gì đó không tốt nên cũng đã rất bình tĩnh đối phó.

Người cảnh sát tức nhưng phải chịu tại vì đúng theo quy luật như anh nói, anh có quyền không khai báo gì hết trước khi anh có Luật sư của anh. Nên họ đã gọi Luật sư Kim đến cho anh. Khoảng nửa tiếng sau Luật sư Kim có mặt, cô về mặt rất thần nhiên bước vào.

Khi ngồi xuống thì anh nhìn cô Kim cau mày nói, „cô nói cho bọn họ biết là tôi không có làm mấy chuyện dè tiện đó đi.“

Luật sư Kim nhìn anh rồi quay sang người cảnh sát, lòng cười thầm, „chuyện của ông Văn Thiên tôi không biết gì cả, nên xin các ông đừng phiền toái đến tôi.“

Anh không tin vào tai mình nữa sao lại thế này, Văn Thiên đập bàn quát lớn „CÁI GÌ!“

Mấy người cảnh sát chạy đến giữ anh lại, hóa ra tất cả là cô Kim sao? Cô ta thật là một con rắn độc mà. Cô Kim nhìn anh cười nhếch mép khinh thường, đứng lên đến gần anh đang bị 2 người cảnh sát giữ tay. Kiễng lên miệng sát vào tai anh nói thì thầm, „ai bảo anh phản tôi. Tôi sẽ không bào giờ tha thứ cho anh khi anh bỏ tôi đi.“

Đêm hôm anh hắt người cô Kim ra mà đi tìm Thanh Thu, thì cô Kim đã tức giận và đổi kế hoạch của mình, không bám theo Văn Thiên nữa, tại vì biết sẽ không sơ mũi của anh được gì nữa nên đến chỗ ông Nhiên cầu xin.

Tuy là cô giả vờ không biết ông Nhiên phạm tội trước mặt Văn Thiên nhưng thực sự là cô ta đã hoàn toàn biết chuyện. Bởi muốn cho nó kéo dài ra mà ở thêm lấy tiền của Văn Thiên nên đã không nói ra cho anh biết là cô đã được bọn giết thuê khai báo cho.

Đúng là lòng dạ tham lam, không cần biết phải trái. Hậu quả của cô bây giờ cô không cần biết, chỉ biết mình đang còn rất tốt và lãnh một số tiền lớn của Ông Nhiên rồi còn muốn tẩu thoát ra nước ngoài như cô đã lập.

Văn Thiên cũng đoán được một phần là do cô Kim, nhưng đến nước này thì anh hoàn toàn không thể ngờ được là một con đàn bà ghê ghớm đến thế? Anh cười lớn rồi nói thẳng vào mặt cô cho toàn thể mọi người biết, „CÔ TUỞNG TÔI SẼ SỢ CÔ SAO? „

Tiếng nói anh to gầm vang lên, cảnh sát kéo anh ngồi vào chỗ, anh quay sang nói với mấy người đó, „tôi sẽ chẳng thèm động gì đến cô ta đâu. Chỉ thêm bản tay thôi.“

Câu nói của anh làm Luật sư Kim tức điên lên, quay đầu đi không nói thêm gì.

Người cảnh sát thở dài, „thế bây giờ thì sao? Anh có chịu khai báo không.“

Văn Thiên cúi mặt xuống, nói trầm, „cho tôi gọi điện thoại đi.“

Điện thoại bên Thượng Ngự vang lên, sau đó là tiếng của Thanh Thu nhẹ nhàng cất lên, „alo!“

Nghe thấy giọng cô làm cho lòng anh đang sôi như lửa dụi hẵn đi.

.....Anh im lặng một lúc rồi mới lên tiếng, „anh đây, em đang làm gì thế?“

„Em đang phơi quần áo, còn anh?“ Thanh Thu nhanh nhẹn cười trả lời và hỏi lại anh.

Văn Thiên đưa tay lên ray 2 con mắt, rồi nặng nhọc nói tiếp, „Thanh Thu, có thể anh không về được....công việc rất nhiều..anh phải đi công tác mấy hôm.“

Anh định nói nhiều hơn để cô thông cảm nhưng Thanh Thu vui vẻ nói ngang lời anh. „Em không sao đâu. Anh đi cẩn thận, nhưng anh.“

„Anh yêu em....“ giọng nói trầm ấm anh cất lên cất ngang lời cô.

Thanh Thu đỏ mặt nói nhẹ, „emmm..cũng yêu..anh.“

Thời gian nói chuyện không được nhiều. Thanh Thu cô chưa hỏi được anh gì thì đã thấy anh cúp máy.

Sau khi cụp máy với Thanh Thu thì, ông anh cùng với lại cô Mai anh đến. „Con chuyện này là sao? Ông anh hỏi.

Anh lắc đầu, „con không biết. Như có người muốn hại con.“

Cô anh đi đến gần anh nói thầm vào tai anh, „cô biết đó là ai, con yên tâm cô sẽ giúp con.“

Văn Thiên mở to mắt nhìn cô mình, „cô nói là cô biết? Chẳng lẽ lại là...“

„Con yên tâm đi, bây giờ có ông nên ta không muốn nói nhiều, mai ta sẽ đến.“ Cô anh ngồi xuống ghế, nhìn sang bên bố mình.

Ông Lưu cau mày nhìn anh, „các con không cần phải giấu ta, ta biết là đứa nào rồi. Quả thật là cái thằng quỷ đó nó hại thật là quá lắm rồi. Ta sẽ không để yên nữa đâu.“

Sự thật là ông Lưu biết hết chứ, nhưng ông không muốn tin đồn ra ngoài, gia đình ông lại có thể giết nhau về quyền lực thế này thì không biết người ngoài nhìn vào sẽ đánh giá thế nào? Nhưng mà ông cũng không có bằng chứng gì để tố thằng con trai mất dạy đó vào trong tù.

Ngậm đắng nuốt cay sống với kẻ giết con trai cả của ông và kẻ đó cũng là con trai thứ nữa, mà nó còn muốn hại luôn cả cháu nó nữa thì không biết nó là người hay là quỷ đây?

Nên từ lúc bé nó đã làm cho ông không thể tin tưởng được nó, nên ông đã quyết sẽ không bao giờ để cái ghế Thượng Quan cho nó. Nó mà lên thì đảm bảo sẽ chỉ có thảm họa cho gia đình thôi.

Bà Mai quay sang hỏi bố mình, „bố biết mà vẫn để cho hắn làm điều đó sao?‘

Ông nhìn con gái mình cau mày cúi đầu xuống nói giọng run rẩy của mình, „thế con bảo ta thù người giết luôn nó hả?‘

Cô Mai thấy ba mình nói thế thì không nói được câu nào, quay sang Văn Thiên.

„Ta có một luật sư bên Hồng Kông rất giỏi ta sẽ gọi anh ta đến đây cho con.“ Bà Mai khoanh tay nhìn thẳng cháu thân yêu của mình.

Rồi bà lại nói tiếp, „con yên tâm ta sẽ không để hắn làm gì con đâu. Đối với ta không còn người anh nào tên Thương Nhiên nữa cả, ta đã ghét hắn từ lâu rồi, hắn đã làm cho ta nhiều lúc đứng ngồi không yên bây giờ thì ta không thể khoanh tay mà đứng nhìn được nữa.“

Văn Thiên nhìn cô mình cười hiền rồi mặt anh đổi sắc lạnh tanh nhìn xuống, „cô, cái này là thù của con, con sẽ trả thù cho ba má con chứ không phải ai khác, con chỉ cần Ông và cô đứng về phía con và giúp con là được rồi.“

Cô Mai được Văn Thiên nhờ chăm sóc cho Thanh Thu hộ anh, thực sự là cô của anh có thể cho anh ra ngoài không phải ngồi trong đó, nhưng anh không muốn. Nếu anh ra bây giờ thì ông Nhiên sẽ nghi ngay và có thể làm gì khác không hay.

Cô Mai về đến Thượng Ngự ấn chuông, đã lâu rồi cô không đến nơi này nó vẫn thế, vẫn nhiều hoa phong lan như ngày nào, nhớ lại cùng anh trai và chị dâu cả đứa cháu trai cùng ngồi ngoài vườn nướng thịt nói chuyện vui vẻ. Đôi mắt cô lại đỏ hoe, thật là đáng thương cho đứa cháu trai tội nghiệp, mất cả bố lẫn mẹ cùng một lúc.

Một cô gái nhỏ, trên người mặc một chiếc váy hoa trắng chạy ra mở cửa. Ngơ ngác nhìn người phụ nữ lạ mặt trước mặt mình. Đôi mắt Thanh Thu mở to ra nhìn người phụ nữ tuy đứng tuổi nhưng ăn mặc rất sang trọng và kiêu xa.

“Cháu có phải là Thanh Thu không?” Cô cười hiền hỏi Thanh Thu.

Thanh Thu gật nhẹ đầu rồi cúi xuống chào cô, “ạ chào cô? Có??...”

Cô Mai nhìn thấy Thanh Thu mà thấy giống chị dâu mình, người cũng nhỏ nhắn thế, cái mùi hương của cô bé nhỏ này cũng là mùi hương của bà Ngự. Trong lòng cô lại rung động thêm, nghẹn ngào nói với Thanh Thu, “Cô là cô ruột của Văn Thiên, chắc là con không biết ta đâu.”

Thanh Thu mời cô vào nhà. Cô Mai kéo một cái Vali con quần áo theo sau. Đi vào trong cô nhìn quanh căn nhà rộng lớn, rồi đi lại gần cái ghế sa lông ngồi xuống đó. Thanh Thu từ trong bếp đi ra cầm một cốc nước mát đặt xuống bàn cho cô.

Ngồi đối diện, mắt Thanh Thu vẫn nhìn cô Mai vẻ lạ lẫm. Thượng Mai cười với Thanh Thu rồi nói, “Cô là cô của Văn Thiên. Cô cũng nghe nói về con, nhưng lúc đó cô ở bên Mỹ nên chắc con không biết ta đâu.”

Kể cả cô có nói thế nói nữa Thanh Thu cũng chẳng biết gì cả, khuôn mặt vẫn ngơ ngác nhìn cô “Văn Thiên anh ấy??? Ở đâu?” Thanh Thu hỏi.

Cô Mai nghiêm nghị trả lời, “nó đi công tác bên Mỹ nên có thể vắng mặt một thời gian, nên nó nhờ cô đến đây ở cùng con.”

Thượng Mai phải nói dối với Thanh Thu, thực sự là nói lại câu của Văn Thiên mà thôi. Anh không muốn cô lo lắng, tại vì không biết anh sẽ phải ngồi trong này bao nhiêu lâu nữa.

“Chuyến đi này là chuyện gấp và đột xuất nên không thể nói trước được, nhưng nó nói sẽ gọi cho con sau.” Thượng Mai nói khéo cho Văn Thiên không muốn làm cô bé lo lắng.

Mà Cô Mai cũng không thể ngờ được là Văn Thiên lại giống ba anh thế. Ông Ngự đã chọn được người vợ hiền lành dễ nhìn, nay đến thằng cháu cũng chọn được một đứa con gái không thua kém gì mẹ nó cả. Quả thật cha nào con đấy mà.

Thượng Mai vui cười với Thanh Thu làm tan biến đi không gian tĩnh lặng của 2 người, cô đứng dậy vươn vai. “Cô sẽ ở với con, con đồng ý chứ?”

Thanh Thu thấy cô dễ gần mà lại vui vẻ, tuy là vẻ mặt rất lạnh giống ông Lưu nhưng dù sao cô cũng là con gái nên cũng dễ mến hơn. Nụ cười trên môi của Thanh Thu làm cô Mai yên tâm, “rồi bây giờ ta ngủ ở đâu?”

Thanh Thu đứng dậy dẫn cô lên phòng, một cái phòng dành riêng cho khách, mọi thứ bên trong ngăn nắp gọn gàng, tuy là hay để trống nhưng, Thanh Thu vẫn hàng ngày quét dọn như mấy phòng khác.

Cô Mai đi vào phòng, quay đầu lại mỉm cười với Thanh Thu rồi đóng cửa lại. Thanh Thu đi xuống nhà nhìn lên đồng hồ trong phòng khách là 6h tối. Cô vào bếp nấu đồ ăn, rồi lên gọi cô Mai xuống ăn.

Thượng Mai tắm rửa xong thì cũng xuống nhà ăn cơm. Cô ngồi xuống bàn ăn trong bếp, nhìn những món ăn Thanh Thu nấu rất đẹp mắt và cũng rất là ngon miệng. Cô Mai vừa ăn vừa hỏi chuyện Thanh Thu, “con đã ra mộ thăm 2 người đó chưa?”

“2 người nào cô?” Thanh Thu có phần ngạc nhiên hỏi luôn.

Thượng Mai nhìn cô gái, chẳng lẽ cô không nhớ họ nữa sao? Văn Thiên cũng không nói cho cô bé biết, cô Mai thở dài rồi nói, “thế thì khi nào rảnh, cô sẽ dẫn con ra đó, và nói cho con biết rõ.”

“Wooaaa, canh con nấu ngon quá lâu rồi cô không được ăn canh cá đó, mùi vị rất giống với canh của chị dâu.” Cô Mai lại cười húp canh ngon lành.

Thanh Thu vui mừng cười theo, múc thêm cho cô vào bát. “Anh Văn Thiên cũng thích ăn canh này lắm cô.”

Họ nói chuyện vui vẻ, ăn xong bữa tối bà Mai đi sang bên chỗ Ba mình bên tổng Thượng Ngự. Còn lại Thanh Thu, cô ngồi trong phòng sách gần bên cửa sổ nhìn lên bầu trời tối, nhìn những vì sao lấp lánh và ánh trăng sáng tỏa xuống dưới mặt cô, làm cô nhớ đến anh.

Không biết bây giờ anh đang làm gì, đã đến nơi chưa nữa? Cô muốn nghe giọng anh? Không biết anh đã ăn uống gì chưa? Tâm tình cô không được tốt cho lắm, kể cả anh có gọi điện, kể cả biết tin anh đang làm gì và ở đâu (tuy là nói dối, nhưng cô không biết), nhưng ít ra thì cô phải thấy an tâm chứ? Nhưng đằng này nó cứ có một cái gì đó không ổn, ruột gan cô nóng rực.

Gấp quyển sách trên tay lại, đi ra khỏi phòng sách, vào phòng mình nhìn vào chiếc điện thoại di động cũng không có một cuộc gọi nào cả. Thanh Thu thở dài, lên giường định đi ngủ, nhưng cô không ngủ được.

Đứng dậy đi sang phòng anh, một cái phòng rộng rãi mát mẻ. Chiếc giường to, chăn màn được gấp gọn gàng. Thanh Thu nhẹ nhẹ đi đến bên giường, cô đưa ta rang rộng ôm chần gối có mùi hương của anh vào trong lòng, nằm úp mặt xuống giường để tận hưởng mùi hương đó. Cảm giác dễ chịu, lâng lâng đưa cô vào giấc ngủ nhỏ bé.

Trong mơ cô mơ thấy một người phụ nữ và một người đàn ông, họ cười nhẹ với cô đến gần bên cô ôm lấy cô. Mùi hương của 2 người đó dịu dàng giống anh Văn Thiên. Người phụ nữ nhìn cô khóc thầm giọng nói nhẹ nhàng như tiếng gió mùa hè cất lên bên tai Thanh Thu, „cô nhớ con và Văn Thiên..“ Thanh Thu đưa tay lên xoa đi nước mắt cho người phụ nữ đang khóc. Còn người đàn ông nhìn như là Văn Thiên khoảng 20 năm sau đứng bên cạnh người phụ nữ an ủi.

Người phụ nữ đưa tay lên, sờ lên bụng cô, xoa xoa rồi cười tươi, „hãy bảo vệ nó tốt nhé.“ Thanh Thu ngơ ngác nhìn bà rồi nhìn vào bụng mình. Khi cô ngẩng lên thì họ đã không còn đó nữa.

„HAHAHAHAHA, quả thật là tuyệt ghê. Cô giỏi lắm cô Kim ta không ngờ có thể dễ dàng đến thế? Ông Nhiên thỏa mãn ngồi uống rượu sâm banh đắt tiền.

32. Chương 11.2

Cô Kim ngồi bên cạnh cũng vui chẳng kém, nâng cốc chúc mừng ông. „Nhưng mà chúng ta còn phải đề phòng hấn đó. Hấn không phải là người dễ bị mắc bẫy đâu.“

Con mắt sụp đen sâu, nhãn nhoe của ông Nhiên cau lại, „tôi sẽ xử lý nó triệt để nó sẽ không ngoi đầu được lên.“

Cô Kim cũng cười theo ông, khen ngợi ông. „Chà ông thật là người nguy hiểm.“

„Cảm ơn cô đã khen.“ Hai người họ cùng cạn chén ăn mừng.

Kể từ ngày hôm đó, Thư Quân anh như người mất hồn suốt ngày chỉ bia rượuбет nhè. Anh ở 24 trên 24h bên cạnh mấy cô gái xinh đẹp ở một khách sạn. Nhưng đến một lúc anh không thể chịu được như thế này nữa, mùi bia rượu bốc lên đến tận óc.

Nồng nặc mùi đàn bà quanh anh, cảm giác ghê tởm. Thư Quân anh chạy nhanh vào phòng vệ sinh nôn mửa hết chất cặn trong người anh ra. Cảm thấy dễ chịu hơn phần nào khi bụng mình không còn chút men nào nữa.

Anh vào bồn tắm đứng xả nước lên người tắm cho sạch mùi của mấy cô gái kia. Khi bước ra ngoài khách sạn, nhìn anh lại hoàn toàn là một con người khác, không con mùi rượu, đầu tóc chải gọn gàng, bảnh bao với bộ đồ tây được người phục vụ khách sạn giặt hộ bẻ lên phẳng lỳ cho anh sáng nay.....

Lên chiếc xe của mình phóng đi, anh bây giờ muốn gặp Thanh Thu, muốn nhìn thấy cô. Chiếc xe đỗ ở ngoài sân nhà Thượng Ngự. Thư Quân đi vào ẩn chuông. Cô Mai ra mở cửa, nhìn thấy anh cô giật mình, nhưng lại cười tươi rồi ôm lấy anh chào mừng đón tiếp.

„Ôi Thư Quân, cháu đến đây có chuyện gì thế? Vào nhà đi.“ Tuy cô Mai ghét ông Nhiên nhưng đối với mấy đứa cháu cô đều yêu và đều quý như nhau.

Thư Quân nhìn cô mình cũng ngạc nhiên không kém hỏi lại, „ủa? Sao cô lại ở đây thế?‘

Cô Mai cười trừ, „àh cô đến đây ở cùng với Thanh Thu vì Văn Thiên...” nói đến đó cô kéo anh vào trong rồi áp úng không nói nữa.

Thư Quân cũng chẳng thèm hỏi lại, nhìn quanh ngôi nhà. Anh muốn tìm Thanh Thu, nhưng có vẻ cô không có ở nhà. Anh quanh ra hỏi cô mình, „cô, Thanh Thu đâu?”

„Con bé nó chạy sang phòng bếp lớn lấy cá muối của chú đầu bếp, con bé nó về ngay bây giờ mà.” Cô nhìn ra cửa rồi cũng ngồi xuống.

Anh ngồi đó không nói gì, nhưng lại muốn hỏi cô về chuyện lúc nãy cô không nói hết. Tại anh mấy ngày hôm nay mây mưa triền miên bia rượu chẳng biết chuyện gì đã xảy ra. Còn bố anh đang mải mê về kế hoạch của mình nên ông cũng chẳng thèm để ý đến anh.

Đôi mắt anh vẫn còn ử rũ, ngước lên nhìn cô, „Văn Thiên làm sao hả cô?”

Cô Mai nhìn Thư Quân thờ dài, „con thật là ngây ngô quá. Nó bị người ta hại nên bây giờ đang ngồi trong tù nên ta mới phải ở đây đó.”

Thư Quân ngạc nhiên hết cỡ, anh hỏi tiếp, „sao lại ở trong tù, Văn Thiên bị người ta hại? Ai?”

Thượng Mai không biết có nên nói cho Thư Quân biết là bố anh như thế không? Cô cũng thấy tội cho Thư Quân, từ ngày mẹ anh chết toàn bị ba anh ép này ép kia. Thư Quân là người rất ngoan ít nói, anh trước còn hay làm theo ý mình nên hay bị ba đánh và mắng chửi.

Quả Thật là càng lớn cô Mai thấy anh càng ít nói hơn, vẻ mặt càng lạnh nhạt nhìn người khác. Sống mà như không tồn tại thật là đáng buồn.

Cô Mai định mở miệng lên nói thì, Thanh Thu đi vào nhà. Thanh Thu nhìn thấy Thư Quân mà đứng đơ người không nói gì.

Thượng Mai đến cầm hộ cô rổ cá mới được bọc trong túi, „Thanh Thu, có Thư Quân đến chơi nè.”

„Chào anh.” Thanh Thu nhẹ nhàng cúi đầu, nhưng vẫn ngại chuyện lần trước.

Thư Quân không nói gì, cúi thấp mặt xuống. Cô Mai thấy 2 người này lạ lạ, rồi nói với Thanh Thu, „cô đói rồi nấu gì đi con.”

Cô nhìn sang Thư Quân rồi nói tiếp, „cháu ở đây ăn cơm luôn nhé. Thanh Thu nấu canh cá ngon lắm.”

Anh nhìn cô mình gật đầu đồng ý nhưng mắt đảo sang bên Thanh Thu, cô chỉ cười hiền không nói gì thêm đi thẳng vào bếp.

Thư Quân anh cũng đi vào cùng, đứng đằng sau nhìn bóng dáng nhỏ bé của Thanh Thu đang nấu ăn. Muốn có cô, muốn cô là của mình và anh thậm ước bây giờ cô đang là người vợ nhỏ bé đang đứng dưới bếp nấu cơm cho anh.

Sự thật thường không như là mơ, anh đứng thẳng người dậy đi đến gần miệng khàn khàn cất lên, „em vẫn khỏe chứ?”

Cô quay đầu lại nhìn anh, nở một nụ cười ngượng. „Em vẫn tốt, còn anh....?”

Tiếng thở dài của anh làm ngắt lời của Thanh Thu, cô nhìn anh cau mày hỏi, „anh không khỏe sao? Nếu là vì chuyện đó...”

„Không. Chuyện đó anh mong em đừng nhắc đến trước mặt anh được không?” Một lần nữa anh cắt ngang lời cô nói.

Thanh Thu không nói gì nữa lúng túng, quay lại nấu ăn. Thư Quân anh không chấp nhận cô là của người khác, nên đã không muốn từ miệng cô nói ra lời đó lần nữa.

Trong im lặng quả là làm cho 2 người càng khó xử, bỗng Thư Quân anh hỏi cô, „sao Văn Thiên lại bị vào tù?”

Thư Quân là người vô tội, anh đâu có biết là đến cả Thanh Thu cũng không biết chuyện đó đâu? Tưởng cô biết nên hỏi, nhưng ai ngờ câu hỏi của anh làm cô trợn tròn mắt lên nhìn anh.

Cái muôi trên tay cô rơi xuống nền đất cái choang một cái, anh nói gì thế. Chắc cô nghe nhầm mà...

„Chuyện gì thế Thanh Thu.‘ Cô Mai chạy nhanh vào trong bếp, nhìn thấy cảnh tượng.

Thư Quân anh không hiểu gì hết nhìn Thanh Thu ngạc nhiên, rồi quay sang bên chỗ cô Mai. „anh...anh?? vừa...nói...gì...thế‘ Thanh Thu đôi mắt nhìn Thư Quân, nước mắt lưng tròng.

Thư Quân quay sang cô mình nói, „chẳng lẽ Thanh Thu không biết chuyện về Văn Thiên‘

Bà Mai, đứng đó nhìn Thư Quân không trả lời lại được gì. Bà đã quên không nói với anh là đừng nói cho Thanh Thu biết, nhưng câu chuyện của 2 người chưa chấm dứt thì Thanh Thu đã về rồi nên cô không kịp nói.

Nhanh ý cô kéo Thanh Thu vào phòng khách cho ngồi xuống ghế, nhẹ giọng nói. „Thanh Thu, con phải bình tĩnh nghe cô nói nè.“

Chưa nói hết câu, cô bé nước mắt lăn tăn thi nhau rơi xuống nhìn cô mếu máo, „cô.. anh Văn Thiên ởở trong tù...sao‘

Thượng Mai thương sót ôm Thanh Thu vào lòng, kể lại cho cô nghe câu chuyện. Cô Mai không hề nói ai hãm hại nên Thư Quân và Thanh Thu cũng không biết là ai. Tuy Thư Quân anh là con trai ông Nhiên nhưng những chuyện ba anh làm anh hoàn toàn là người ngoài cuộc không hề biết gì cả.

„Con phải đi gặp anh ấy ngay, anh ấy đang ở đâu vậy cô‘ Thanh Thu đứng bật dậy định lao ra cửa nhưng bị cô Mai giữ lại.

Cô Kéo Thanh Thu ngồi lại ghế, „mai cô sẽ đưa con đến đó, nhưng con hết sức bình tĩnh nhé. Tại vì Văn Thiên không muốn con biết chuyện này đâu.“

Thanh Thu như một người mất nửa tâm hồn và nửa thể xác, không nghĩ là chuyện lại như thế. Sao có người lại muốn hãm hại anh? Cô lo lắng đến ăn không ngon, cả bữa cơm như đưa đám.

Thư Quân anh nói chuyện riêng với cô anh khi Thanh Thu lên phòng thay đồ, cô Mai sẽ đưa cô ra mộ của bố mẹ Văn Thiên.

33. Chương 11.3

„Cô không hiểu nổi bố cháu nữa, đến cả cháu mình còn muốn hại thì quả thật là quá đáng quá rồi.“ Thượng Mai ngồi vắt 2 chân vào nhau. Mặt nhìn vào Thư Quân hỏi khi nói hết chuyện cho anh nghe.

Thư Quân chỉ biết im lặng không nói được gì, vốn dĩ cũng không ưa ba mình nên cũng mặc kệ ông ấy làm gì. Nhưng nếu anh mà còn biết được chuyện ba anh giết người nữa chắc là anh phải ghê tởm ông ấy lắm.

Cả 2 người cùng đi ra nghĩa trang của gia đình Thượng Quan, khi đứng trước 2 bia mộ của 2 người thì Thanh Thu mở mắt to, nói nhỏ với cô Mai, „con hay mơ thấy 2 người này.“

„Họ đã nhận con nuôi khi con lên 6 tuổi...“ Cô Mai đang nói thì thấy Thư Quân chặn cô lại nói nhỏ vào tai cô.

„Cô à, Thanh Thu không nên kích động ký ức nhiều quá, bác sĩ đã nói thế.“ Anh nhìn cô cau mày. Thượng Mai thở dài hiểu ý.

„Thanh Thu con đến đây sao? Ta nhớ con....“ Tiếng nói của người phụ nữ vang lên trong đầu Thanh Thu, làm cô bé đau buốt đến tận óc, ôm đầu mình thân thể mềm ra không đứng vững nữa.

Thư Quân đỡ lấy cô nhanh, „Thanh Thu em làm sao thế‘

Cơn đau làm Thanh Thu ngất đi. Họ rời khỏi nghĩa trang đi về nhà ngay. Đặt cô vào giường anh đắp chăn lên cho cô, nhìn vẻ mặt Thanh Thu tái nhợt đi, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Anh đi xuống nói chuyện với cô anh, là đừng bao giờ nhắc chuyện quá khứ trước mặt Thanh Thu nữa. Thư Quân anh tự mình đến đồn cảnh sát nơi Văn Thiên bị tạm giam.

Khi Văn Thiên ngồi trước mặt anh, nhìn anh bằng ánh mắt tối om, „đến đây làm gì“

Thư Quân chỉ nhìn anh không nói, làm cho Văn Thiên cảm thấy càng khó chịu với kiểu nhìn đó. Anh lại trợn mắt lên và nói, „đến gặp rồi, nhìn thấy tôi thế này thì thỏa mãn rồi chứ gì? Bây giờ đi về được rồi đó.“

„Thanh Thu, cô ấy...“ Thư Quân nhìn Văn Thiên, anh quả thật muốn nói cho Văn Thiên biết, hãy để cho anh Thanh Thu đi, thì anh sẽ giúp anh ra khỏi đây. Nhưng lời nói không thể thoát ra khỏi miệng mình.

Văn Thiên cau mày, „Thanh Thu làm sao? “

Thư Quân đứng lên, lúc đi ra ngoài anh còn nói một câu, “tôi vẫn không bỏ cuộc đâu.”

2 Bố con nhà này, không muốn cho anh yên đây? Anh đưa tay lên vò đầu nhưng mà đợi anh ra khỏi đây đã thì mọi chuyện sẽ tính sau.

Lee sang chỗ Thanh Thu nhìn thấy cô Mai có vẻ ái ngại ngồi im không dám hé răng vốn dĩ là nói nhiều nay lại rất ngoan ngoãn ngồi im, chỉ thỉnh thoảng nói với Thanh Thu mấy câu rồi lại liếc mắt nhìn cô Mai.

Thượng Mai thấy thế chào 2 đứa lên nhà, cho 2 cô bé dễ nói chuyện với nhau hơn. Lee ngồi cạnh Thanh Thu, cô cũng thấy trên báo họ viết là anh Văn Thiên bị bắt vì tội giết người. “Thanh Thu? Thế là sao hả?”

Thanh Thu cúi xuống lắc đầu cũng không biết, cô rất buồn và muốn gặp anh lắm. Trong lòng vẫn không hết cái nóng ran như lửa đó. Lee thấy bạn mình buồn thì cũng buồn lây.

“Mai chúng ta đi thăm anh ấy nhé, mình sẽ nhờ Trí Kiệt chở bọn mình đi.” Cô nói với Thanh Thu, nhưng hơi ái ngại vì có nhắc đến cả Trí Kiệt nữa.

Quả thật từ hôm đó, Trí Kiệt đã rất buồn và cũng may là có Lee an ủi nên anh đã khá hơn nhiều và cũng chấp nhận sự thật. Trí Kiệt như đang có cảm tình với Lee nên hay gặp cô tâm sự, tuy là 2 người như chó với mèo nhưng vẫn có một cái gì đó kết nối mãnh liệt.

Kể cả 2 người đảm bảo không phủ nhận nhưng sẽ có lúc.....

Thanh Thu nhìn cô bạn mình, nước mắt lại rơi ra trên mặt ôm Lee cảm ơn. Cô muốn gặp anh càng nhanh càng tốt chứ cứ thế này chắc cô chết vì sự khó chịu này mất.

Ngày hôm sau Trí Kiệt đến đón 2 cô gái. Lee nhanh nhẩu ngồi vào xe, còn Trí Kiệt anh ra ngoài nhìn thấy Thanh Thu mở cửa xe ra mời cô vào. Hành động của anh vẫn cho Lee thấy là anh vẫn còn thích Thanh Thu và làm cô tủi thân, mặt Lee hơi xị xuống nhìn Trí Kiệt.

Khi đi đến nơi, Thanh Thu còn trần trừ chưa chịu vào. Cô sợ vào trong đó, nhưng ở đó là người cô yêu và muốn nhìn thấy. Nên đã lấy hết can đảm bước vào đó.

Khi bước vào trong, người cảnh sát hỏi mấy người muốn đến đây làm gì hoạch muốn gặp ai? Trí Kiệt vào nói chuyện với người cảnh sát, lúc ra thì Trí Kiệt cau mày không hiểu nói, “anh ấy không còn ở đây nữa. Sáng nay đã có người đưa anh ấy ra rồi.”

Thế là sao? Nếu anh ấy ra thì phải về nhà chứ nhưng đằng này không thấy nói gì và cũng không ai biết gì? Thanh Thu gọi nhanh về nhà, cô Mai nhận máy và nói cũng không biết là Văn Thiên ra được ngoài và hiện tại cũng chưa thấy về.

Thanh Thu lại càng lo thêm không biết làm gì nữa, đầu cô lại đau nhức. Mấy ngày hôm nay cô đã bị thiếu ngủ rồi vì lo lắng cho anh. Choáng váng đứng không vững trên đôi chân mình nữa, cô bảo với Trí Kiệt và Lee đưa cô về.

Kể từ ngày hôm đó đã hơn 1 tháng , không ai biết Văn Thiên lại trốn đi đâu? Ngày qua ngày Thanh Thu như cái xác không hồn nhìn ra ngoài sân chờ chiếc xe của anh về, nhưng chờ rồi lại chờ vẫn không thấy anh đâu. Người cô gầy trông thấy.

Cô Mai cảm thấy lo lắng cho Thanh Thu, cảm thấy áy náy điều gì mà không dám nói ra cho Thanh Thu biết. Cô Mai cầm bát cháo lên phòng cho Thanh Thu, cô gõ cửa hỏi, “Thanh Thu àh, ăn cháo đi con.”

Vẫn không thấy Thanh Thu đáp lại, cô đẩy cửa phòng vào trong thấy Thanh Thu đang ngất dưới nền đất, cô Mai hoảng hốt chạy lại vỗ nhẹ lên mặt Thanh Thu nhưng cũng không thấy cô bé dậy. Liên gọi cho cấp cứu ngay.

Đưa Thanh Thu vào viện, lo lắng Thượng Mai gọi luôn cho Thư Quân. Khi Thư Quân đến nơi anh nhìn cô mình hỏi, “làm sao thế cô?”

“Cô không biết, lúc vào phòng thấy con bé ngất lịm dưới sàn nhà.” Nước mắt cô Mai lăn dài trên mặt, sợ cô bé tội nghiệp sẽ bị làm sao?

Khi bác sĩ đi ra, nhìn 2 người nói, “cô bé chỉ bị suy nhược cơ thể, vì mang thai nữa nên phải tắm bổ thật nhiều vào là khỏe lại thôi.”

Thư Quân và Cô Mai không tin vào tai mình nữa đồng thanh, “có thai?”

“Đúng cô ấy đã có thai được gần 1 tháng rồi, nên gia đình phải chăm sóc cô gái nhiều hơn.” Nói xong người bác sĩ rời đi để lại Thư Quân và Cô Mai đứng đó mắt và mồm há rộng.....

34. Chương 12.1

Thanh Thu được đưa về nhà nghỉ ngơi, nhưng tinh thần cô chẳng tốt được ra tí nào, bám vào tay Cô Mai, nhẹ giọng nói „Anh Văn Thiên ở đâu vậy cô?‘

Thượng Mai vuốt tóc Thanh Thu khó xử, „cô không biết Thanh Thu, xin lỗi con.“.....

Mùa hè sắp qua, cái lạnh man mát của mùa thu ồ ạt đến, những chiếc lá vàng úa rơi đầy sân nhà, những người làm vườn nặng nhọc quét rơm, quét mãi mà không hết, từng tầng lớp này đến tầng lớp khác thì nhau rơi đầy sân, rơi đến khi nào nó hết lá trên cành thì mới thôi.

Ông Nhiên ngồi hiên ngang trên chiếc ghế Chủ tịch, nhưng chỉ là thay thế mà thôi. Cho dù là thay thế đi chăng nữa cũng vẫn là ngồi ở cái ghế đó, bây giờ ông nói gì ai cũng phải nghe theo. Thư Quân anh nhìn người cha mình mà chán ghét nhưng không hé răng nửa câu.

Cô Luật sư Kim định đi sang Mỹ rồi, nhưng mà lại được lệnh của ông Nhiên ở lại giúp ông xem Văn Thiên đã trốn đi đâu để giết chết luôn hắn. Ở lại Đài Loan, cô vẫn thường xuyên nhận tiền của ông Nhiên mà còn được nhiều đặc quyền khác. Thấy lại có lợi nên đành ở lại.

“Cô Kim đã biết hắn rúc ở xá xính nào chưa?” Ông gọi điện cho cô Kim đang ở cửa hàng làm đẹp nổi tiếng ở Đài Loan.

Nghe thấy giọng ông, cô ấp úng ngồi thẳng lưng, “Ờ... Ờ... tôi vẫn đang tìm, sẽ mau chóng tìm ra hắn ở đâu thôi.”

Ông Nhiên là người không thích nghe những câu nói kiểu đó, ông muốn chắc chắn chứ không phải là “sẽ”. Thế là cô Kim làm ông nổi cáu quát mắng ột trận. Luật sư Kim hoảng hốt xin lỗi nhanh, cô biết tính ông Nhiên rất là nóng tính và sẽ làm bất cứ điều gì nếu cô không nghe theo.

Cô Kim cứ tưởng ăn đồng tiền của người ta là dễ lắm sao? Đã đổi đầu với lại tên giết người thì lại phải càng thận trọng chứ, không thì mất mạng như chơi đó.

„Anh? Ba em đã tìm được bằng chứng rồi đó anh gọi cho ông anh biết đi.“ Cô gái xinh đẹp ngồi sát cạnh Văn Thiên.

Anh mừng rỡ cầm cái giấy trên tay cô, „cảm ơn em.“

Cô gái xinh đẹp đó chính là Chí Mỹ, ông anh đã nhờ bố của Chí Mỹ giúp anh ra khỏi chỗ tạm giam và cho anh trốn ở một chỗ an toàn không ai biết. Vì sao lại nhờ đến ba của Chí Mỹ?

Tại vì, ba cô là người quen với rất nhiều mafia để có thể bảo vệ anh tốt nhất.

Người của ông Nhiên quả thật là đang tìm anh khắp nơi. Nên Ông Lưu đang rất lo lắng cho cháu mình. Bố của Chí Mỹ chơi rất thân với lại ông Lưu nên đã giúp ông ngay, mới lại đã thấy Văn Thiên nhiều lần nên muốn giúp anh và để có thể cho con gái mình được tiếp cận anh hơn.

Ông giúp anh nhiệt tình, thuê hẳn Mafia giỏi nhất Hồng Kông để bảo vệ anh và cả Luật sư giỏi điều tra cho anh.

Nhanh chóng họ đã tìm ra chút bằng chứng để có thể tố cáo ông bác của anh. Nhưng anh muốn chắc chắn hơn, nên muốn họ tìm sâu hơn nữa. Đã rạch mặt thì phải rạch cho sâu, chứ có khi ông Nhiên trở mặt thì có đường mà kíp trở tay.

Quả thật là không có chỗ nào có thể đảm bảo như nhà của Chí Mỹ cả. Ngôi nhà được xây do thiết kế của ba cô, ông làm thế vì chính ông cũng có nhiều kẻ thù và toàn dây dưa đến Mafia.

Vào được ngôi nhà này là rất khó, xung quanh là máy quay và người bảo vệ. Ông anh quả là một con người đầu óc khi cho anh vào nhà ba Chí Mỹ ở. Trong thời gian này anh không được ra ngoài và cũng không nên gọi điện thoại cho ai nhiều cả.

Ngôi nhà của Thượng Ngư trở nên lạnh lẽo và im ắng, Thanh Thu người mệt mỏi nằm cả ngày trên giường còn cô Mai thì cứ lay hoay chẳng biết mình nên làm gì cho Thanh Thu và nói gì an ủi cả? Bây giờ lại thêm Thanh Thu đang có thai nữa chứ? Làm cô càng thêm lo lắng hơn.

Nhưng cũng may là còn có Lee, cô được lệnh của Thư Quân sang bên chỗ Thượng Ngư dọn dẹp nấu ăn, và chăm sóc Thanh Thu.

Trong thời gian này Thanh Thu quả thật ăn bao nhiêu thì nôn ra bấy nhiêu, cô đang ốm nghén nên nhìn người cứ gầy mòn đi, bác sĩ đến thường xuyên để chuyển nước biển cho cô. Thượng Mai không thể nhìn Thanh Thu như thế được nữa cô lên phòng nói chuyện với Thanh Thu.

Gõ cửa vào bên trong, cô thấy Thanh Thu đang nằm trên giường đôi mắt mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô đi đến gần bên giường ngồi lên mép giường, „Thanh Thu con nghe cô nói này.“

Thanh Thu quay sang nhìn cô, mặt mũi nhợt nhạt trông thật đáng thương. Cô Mai nói tiếp, „Văn Thiên đang gặp nguy nên phải tránh đi, cô đã muốn nói với con sớm nhưng mà chuyện này lộ ra thì sẽ rất nguy hiểm cho nó.

Con biết không? Bây giờ trong bụng con đang là đứa con của Văn Thiên, nếu nó biết con có thai chắc là vui lắm và cũng không muốn nhìn thấy con như thế này đâu.

Nên ta mong rằng con sẽ hiểu cho nó và lo đến đứa trẻ ở trong bụng mình. Con yêu nó thì hãy để ý đến mình và cả đứa bé nữa.“

Thanh Thu ể oải ngồi dậy, „cô hãy nói cho con đi, đừng giấu con nữa được không?‘

Thượng Mai thấy tội cho Thanh Thu nên đã kể cho cô nghe lại từ đầu đến cuối, nhưng mà Thanh Thu lại không thấy đau đầu hay bị ảnh hưởng gì đến não khi nghe chuyện cũ, cô chỉ thấy hoảng.

Cô được đưa đến đây nuôi sao? Và 2 người nằm ở mộ kia đã nuôi cô lớn rồi bị tai nạn..... Anh Văn Thiên đã bỏ cô, làm cô ngất đi và mất trí nhớ? Cô mất trí nhớ tới 2 lần????

Sao lại có thể như thế? Thanh Thu nhìn cô Mai vẫn bàng hoàng. Cô đã không biết và không nhớ gì nữa, những ký ức cũ lại vây quay cô. Một tia chớp làm cho Thanh Thu tỉnh ngộ.....

Lúc cô đứng ở đó trời mưa nhìn thấy anh rời đi, vừa khóc vừa gào theo anh và đã căm ghét anh khi anh bỏ mình mà đi. Cô đã đếm từ 1-100 nếu anh không quay lại thì cô sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa và sẽ không bao giờ muốn gặp lại anh.

Tất cả hiện về trong đầu cô như một đoạn phim tua nhanh, lần đầu tiên gặp anh, lúc cô ngã xuống hồ cá anh đã cứu cô. Lúc đám tang 2 người cô yêu nhất sau bố mẹ cô và lúc anh trở lại khi cô đã quên anh. Lúc Thư Quân đuổi cô là lần thứ 2 cô bị mất trí nhớ nữa.

Sự căm ghét của cô đang có trong người nổi lên, cô đã ghét anh chứ không yêu anh. Anh là người độc ác vậy sao, để một đứa trẻ không còn ai chăm sóc ở lại một mình? Nếu mà không ai phát hiện ra cô thì cô đã không còn trên đời này nữa.

Nếu cô chết rồi thì đảm bảo anh cũng sẽ không nhìn thấy cô và muốn có cô như bây giờ? Cảm thấy mình như là con rối của anh. Văn Thiên bỏ rơi cô, khi quay về nhìn thấy cô muốn có cô và bây giờ lại bỏ đi không cần nói một câu. Anh có chuyện gì cũng có bao giờ nói với cô một tiếng.

Nếu cô quan trọng với anh thì anh đã không để cô như thế? Nếu anh yêu cô thì anh đã nói hết cho cô biết. Tất cả những lời đó vậy quay đầu Thanh Thu lúc này.

Cô không nói lại gì nhìn cô Mai lạnh không chớp mắt. Thanh Thu đã tỉnh ngộ sao? Gia đình Thượng Ngưu ư họ là gì? Ngoài 2 người đang nằm kia thì tất cả coi cô chẳng là gì cả? Thanh Thu làm cô Mai hơi ngơ ngác nhìn theo và hỏi, „Thanh Thu con sao thế?‘

Thanh Thu nhìn cô mai nói, „con không sao đâu cô. Chỉ là con đã tỉnh ngộ thôi.“

Bỗng Thanh Thu ra khỏi giường, cô đứng lên đi xuống nhà. Vào trong bếp nhìn thấy Lee, ôm lấy cô bạn rồi nói, „mình đói quá Lee mình muốn ăn bánh katô“

Xem trước

Lee nhìn Cô Mai cũng ngạc nhiên không kém, thế rồi họ phải gọi đến cửa hàng bánh nhờ người chở đến tận nhà. Khi có bánh một mình Thanh Thu ngồi múc bánh ăn ngon lành. Cô ăn 1 mình gần hết cánh bánh katô to đùng mà không biết ngấy.

Biểu hiện quái dị của Thanh Thu làm ọi người thấy lạ lùng chỉ nhìn cô ăn thôi. Thanh Thu ăn thế để nuốt cái giận vào trong lòng mình và để có sức trả thù với Văn Thiên. Cô sẽ sinh con của anh thật tốt rồi sẽ bỏ anh cho anh biết thế nào là bị bỏ rơi.

Thôi chết Thanh Thu định làm gì đây, anh Văn Thiên sẽ phải đối phó thế nào? Chưa hết chuyện này lại đến chuyện khác thật là càng lúc càng phức tạp.

„Thanh Thu con ăn ít thôi, ăn nhiều cũng không tốt đâu.“ Cô Mai thấy Thanh Thu ăn tới bát cơm thứ 5 rồi mà vẫn dơ ra đòi Lee xới thêm cơm.

Thanh Thu vẫn quyết tâm đứng dậy tự mình đi múc cơm. Lee và cô Mai nhìn nhau không hiểu gì?

Thượng Mai thấy Thanh Thu ngồi xuống, cô lấy tay mình giữ tay Thanh Thu cầm đĩa lại, cau mày nói, „Con có chuyện gì thế nói cho cô nghe? Từ lúc cô nói cho con sự thật con biểu hiện rất khác so với ngày trước?‘

Thanh Thu giật tay ra khỏi tay cô Mai, vừa ăn, vừa tức nói, „con sẽ trả thù anh Văn Thiên.“

Thượng Mai và Lee càng hoảng hốt khi nghe Thanh Thu nói thế. Cô Mai không hiểu hỏi tiếp? „Sao con lại muốn trả thù nói?‘

„Tại vì anh ấy là tên độc ác nhất con từng thấy.“ Máu điên của bà chữa nổi lên. Thanh Thu càng nói to giậm dũ.

„Con sẽ cho anh ta biết khi bỏ rơi con, và không nói cho con biết là anh ta làm gì và ở đâu? Anh ta chẳng coi con ra gì cả? Cứ tưởng con là đứa trẻ 10 tuổi ngày đó sao? Thích nói ngon nói ngọt là được à? Không

có đâu? Con nói cho cô và Lee biết, con sẽ không để cho anh Văn Thiên được đà lần tới nữa. Từ giờ trở đi con sẽ sống theo suy nghĩ của con.“

Cô Mai và Lee nhìn nhau không hiểu, nhưng cũng biết là Thanh Thu đang giận Văn Thiên. Bây giờ Văn Thiên mà biết được chắc chắn sẽ đau đầu đây. Chuyện thành ra thế này thì thà cô Mai đừng nói gì thì hơn. Chết ở cái mồm.

Văn Thiên anh đang nhớ Thanh Thu muốn gọi về nhà, không thể chịu được nữa lấy phone gọi về Thượng Ngự. Cô Mai nhắc máy, nghe thấy giọng Văn Thiên cô mừng rỡ nói cho anh nghe Thanh Thu bây giờ như thế. Không ai nói được với cô gì, cô tự làm theo ý mình.

„Cô chẳng hiểu nó làm sao nữa, cô cũng chỉ kể lại cho nó chuyện ngày trước thôi.“ Trời cô là người biết rõ nhất mà lại nói không biết, chính cô kể chuyện cũ ra đó.

Văn Thiên cũng không hiểu, „Cô đưa con Thanh Thu đi.“

Thanh Thu cầm máy, không để cho anh nói câu nào, „tôi ghét anh, đừng có đòi hỏi gì ở tôi nữa. Anh đi không nói. Tôi đâu phải con rối của anh đâu? Tôi sẽ nuôi con của anh thật tốt rồi sẽ bỏ anh đồ ác độc.“

Văn Thiên anh chưa kịp nói gì bị cô nói cho 1 tràng 1 làng, nhưng nghe đến câu „nuôi con anh,‘ anh bàng hoàng hỏi lại. „Em nói cái gì? Nuôi con,‘

„Đúng thế tôi sẽ để con anh ra, rồi sẽ nuôi nó và sẽ bỏ anh, cho anh biết thế nào là bị bỏ rơi.“ Vừa tức nhưng nước mắt lại tuôn ra ngập mặt cô.

Văn Thiên nghe xong, kể cả cô có mắng chửi nhưng trong lòng anh đang reo mừng, chỉ tiếc là cô không ở đây chứ không anh đã ôm chặt cô và bế bổng cô lên hò reo. Cô có thai sao? Anh nhẹ giọng, „em đừng tức giận được không,‘

Thanh Thu sụt sịt, ầm ỨC nói, „anh mặc kệ tôi, tôi sẽ sống lối riêng của tôi. Tôi...tôi không cần anh lo lắng cho tôi nữa đâu.“

Anh quả thật là đang bị cô làm cho khó xử, muốn gọi điện hỏi thăm cô vừa được nghe tin động trời rồi lại đến lượt cô nữa. Anh biết là cô giận anh, nhưng anh cũng không sao dù gì sớm muộn cô cũng phải biết hết chuyện, nhưng mà trong thời kỳ này là không đúng lúc.

Văn Thiên anh muốn xoa dịu cô mà không được, „anh xin lỗi...em hãy đợi anh quay lại thì... em thích làm gì cũng được, đánh anh hay cắn hay bất cứ gì...Nhưng mà em đừng tức giận quá đứa bé trong bụng em sẽ không tốt.“

Cô không thèm nghe lời nói ngọt của anh, „tôi ghét anh, đừng giả vờ nữa? Đồ nhẩn tâm như anh thì tôi không thèm.“

Tiếng khóc của cô nức nở, làm tim anh thất lại, bây giờ nói trên điện thoại thì cũng chẳng giải quyết được gì cả. Chắc anh phải về nhà một chuyến mới được, bây giờ không cần biết người của ông Nhiên tìm anh như thế nào. Đối với anh quan trọng nhất là cô và bây giờ cộng thêm đứa bé trong bụng cô.

Anh thở dài một tiếng rồi nói nhẹ, „tối nay anh sẽ về, em đừng có mà tức quá nhé.“

Thanh Thu tức giận định nói nữa thì đầu bên kia cúp máy, làm cô càng thêm bực mình. Quả thật phụ nữ có mang ghê ghớm thật, lại cộng thêm chuyện cô đang giận anh nữa. Người như Thanh Thu cũng có lúc như thế này thật là mắc cười quá đi. Phải quay phim lại để khi nào cô hết giận rồi mở lại cho cô xem thì đảm bảo chắc cô phải cúi mặt xuống găm bàn xấu hổ lắm. Hahaha

Chuyến về nhà này của Văn Thiên là rất khó, nhưng anh đã xin ba của Chí Mỹ cho anh về, tại vì nhà có chuyện phải về nhanh. Ba của Chí Mỹ đã cũng phải đồng ý cho anh, thuê xe trống đạn rồi thuê vệ sĩ đi theo.

35. Chương 12.2

Chí Mỹ đòi bằng được theo anh về, nhưng mà anh bảo để lần sau tại vì bây giờ anh đang biết cô „vợ“ bé nhỏ ở nhà kia đang tức giận mà lại thấy anh đi cùng với Chí Mỹ chắc chắn đầu anh ra mắt.

Anh đi về một mình, về đến nơi. Cô Mai ra mở cửa cho anh 4 người vệ sĩ đứng bên ngoài cửa canh chừng.

Văn Thiên bước vào nhà hỏi cô, „Thanh Thu đâu cô;“

Cô Mai cau mày nói, „đang ở phòng ăn.“ Mấy ngày hôm nay Thanh Thu ăn nhiều để sợ, trong vòng mấy ngày thôi mà trông cô có da có thịt, trắng hồng hòa luôn.

Khi bước vào bên trong thấy Thanh Thu đang ngồi cùng với Lee, miệng đang nhai nhồm nhoàm, trông đáng yêu gần chết.

Lee nhìn thấy anh chào rồi cũng lùi ra ngoài. Văn Thiên đi đến gần cô, Thanh Thu không thèm để ý vẫn cứ ngồi ăn bánh, cô nghiêng đồ ngọt nên hay thích ăn bánh katô.

Xung quanh miệng dính đầy kem sữa, miệng chưa ăn hết miếng này đã nuốt miếng khác vào mồm rồi. Văn Thiên anh ôm cô vào lòng mình, nhưng nhớ của anh. Thanh Thu đẩy người anh ra miệng còn đầy bánh nói, bắt cả vào mặt anh, „ann tanh daa co tooi.“ dịch: „anh tránh ra cho tôi.“

Văn Thiên lau mặt mình bị cô nói bắn vào mặt, dữ chặt lấy tay cô, kéo cô lại mình hôn lên đôi môi đầy kem sữa của cô, vị ngọt của kem mát lạnh. Thanh Thu dẩy dụa, nhưng tay anh giữ lấy tay cô chặt nên cô không thể làm gì được.

„Em đang ăn để lấy chết sao;“ 2 tay anh vẫn giữ chặt tay cô, nhưng môi anh thì đã buông tha ôi cô, ấn trán mình vào trán cô nói.

Thanh Thu cau mày biết là sẽ không chống cự lại được anh, chỉ tức giận nói, „Kệ tôi, tôi không cần anh quan tâm.“

Văn Thiên cau mày, „anh đang quan tâm đến con của chúng ta.“

Anh vòng tay qua eo của cô, ôm cô nhẹ nhàng vào lòng mình. Đặt cô ngồi lên đùi mình, không cho cô lối thoát. Thanh Thu cũng mặc kệ luôn, cô không nghe và không quan tâm anh nói gì, vẫn tiếp tục kéo đĩa bánh lại gần mức ăn tiếp.

Tay anh đặt lên bụng cô xoa xoa, „tha thứ cho anh đi, tại vì... lúc đó“

„Tôi chẳng nói lúc đó đâu, tôi nói lúc này. Chúng ta bỏ nhau, tôi không yêu anh. Buông tôi ra.“ Cô rất khoát với anh.

Câu nói làm anh đau lòng, nhưng vẫn nuốt xuống. „Không được, chúng ta sẽ lấy nhau.“

Anh bế bồng cô lên, đi lên cầu thang. Thanh Thu bám vào lưng „hạ tôi xuống...“

Khi đi qua phòng khách Lee và cô Mai nhìn 2 người mà cười thầm. Lên đến phòng, anh bế cô vào phòng ngủ của mình. Đặt cô nhẹ xuống giường ôm lấy. Sự nhớ nhung khát khao hơn 1 tháng xa cánh nhau, làm anh như phát điên lên mất.

Văn Thiên anh đã gầy đi, còn cô thì mập ra. Tuy là thế nhưng anh vẫn vui mừng khi thấy cô mập lên, anh muốn cô mập thêm tí nữa thì càng tốt. Trông rất đáng yêu. Anh nằm ôm chặt lấy cô, còn cô thì tức quá làm càn, nhấc tay anh lên cắn.

Tuy cắn anh như thế nhưng trái tim cô vẫn đập đau nhói. Đứa bé trong bụng cô, là một cái gì kết nối mãnh liệt, tình yêu của họ cao lên đến tận trời mây, không có ai có thể chia rẽ. Tuy là cái tức của cô vẫn còn dữ dội nhưng mà tình yêu của anh trao cho cô, làm dịu đi bớt phần nào.

Cô buông cánh tay anh ra không cắn nữa. Văn Thiên đang gồng sức để cho cô cắn mình thì thấy cô không cắn nữa nên ngẩn đầu lên nhìn cô hỏi, „hết giận rồi sao;“

Thanh Thu cau mày bĩu môi nhìn anh, „đừng tưởng nhé, tôi vẫn bỏ anh đó.“

„Em bỏ anh thì anh sẽ sống với ai?“ Anh kéo cô đặt nằm úp lên người mình. Mặt cô úp vào ngực anh, nghe được trái tim anh đập mãnh liệt.

Cô không đáp lại chỉ biết nhắm mắt lại hưởng thụ mùi hương thơm nức nhưng hơn tháng rồi xa, để quên đi cái tức giận trong mình. Tuy là vẫn ghét anh, nhưng mà tình yêu của 2 người vẫn mãnh liệt quá làm tan đi trong cô cái sự ghen ghét. Định trả thù anh nhưng mà cô đã quên mất rồi.

Tiếng thở nhẹ của cô, thì anh biết cô đã ngủ rồi. Đặt cô xuống, đầu nằm lên cánh tay mình. Nhìn cô ngủ, hơn 1 tháng không gặp cô lại đẹp ra đến thế? Đôi mắt với đôi lông mi dài cong của cô rung nhẹ đến mê người. (Trời! nếu anh mà gặp cô trước đó, chắc anh phải đau lòng đến đứt ruột và tự chửi mắng mình.)

Cô mập ra nhìn mặt trắng trẻo mồm mím, đôi môi đỏ au căng mọng chu ra, anh nhẹ nhàng ngậm lấy miên man hôn cô đến không muốn rời.

Mùi hương thơm ngát trên người cô làm anh say mê, nhưng mà không dám đi qua giới hạn vì cô đang có thai. vén áo cô lên hôn nhẹ lên bụng cô, úp tai vào bụng nhắm mắt lại để nghe. Trong lòng anh vui mừng biết bao, nếu mà không vướng phải vụ việc này thì sẽ cưới cô ngay.

Chắc lại phải đợi thêm ọi việc ổn thỏa đã rồi sẽ làm tổ chức đám cưới ngay. Anh nhẹ nhàng hôn lên từng lớp da thịt trên người của cô và thì thầm nói, „anh yêu em...đừng xa rời anh.“

Trong giây phút hạnh phúc, anh cũng mệt mỏi ôm cô ngủ say giấc, vì hơn tháng nay là anh toàn mất ngủ. Mất ngủ vì nhớ cô, mất ngủ vì lo chuyện trả thù và chuyện của công ty. v.v.

Sáng ra khi tỉnh dậy đôi mắt cô mở ra nhìn anh, lòng cười mừng rỡ là anh vẫn còn nằm cạnh mình. Nhìn anh, nước mắt tuôn rơi. Muốn tức giận với anh mà cũng không được. Nhìn anh ngủ say bên cạnh mình lòng thấy nhẹ nhõm hẳn đi. Cô nhớ anh rất nhiều, dơ tay lên sờ nhẹ lên khuôn mặt dài của anh. Trông anh đã gầy đi mà lòng cô càng thêm đau nhói.

Cô ôm lấy anh, nước mắt đầm đìa. Anh cũng choàng tay qua ôm lấy Thanh Thu làm cô giật mình. Anh đã tỉnh giấc khi cô sờ vào mặt mình. Giọng nói khàn khàn nam tính buổi sáng của anh cất lên, „nhớ anh lắm sao?“

Thanh Thu định hắt anh ra không ôm nữa, nhưng anh giữ cô lại , „vẫn còn giận sao? Anh xin lỗi rồi mà. Anh sẽ không bao giờ làm gì mà không nói với em nữa. Được chưa? Anh biết là anh sai rồi, đã bỏ em đi, nhưng mà lúc đó anh cũng không biết mình phải làm gì nữa nên đã quay lại mỹ để học rồi anh đã đi làm thêm để có nhiều kinh nghiệm làm ăn cho gia đình anh và về vụ tai nạn của ba má anh, anh đã tìm người điều tra và biết được có người hãm hại họ nên anh đã quay lại đây để làm sáng tỏ mọi chuyện.“

Anh ôm cô gọn trong vòng tay mình, „nhưng mà cái chính là anh về đây để nhìn thấy em và muốn đền đáp lại cho em tất cả.“

Cô mắt đỏ au vì khóc nhìn anh nũng nịu, „thật chứ?“

Văn Thiên gạt đầu hôn nhẹ lên môi cô, „thật, anh đã yêu em từ lúc em 10 tuổi đó.“

„Hả?..“ Cô mở to mắt không tin, nhưng rồi mặt cô đỏ lên, „anh thật là biến thái.“

Cộp. Anh cốc đầu cô, cái cô gái nhỏ này sao cứ nói anh biến thái? Anh yêu cô và biến thái với một mình cô thôi nhé. Thanh Thu ôm đầu đau. Anh xoa hộ cô, „anh không biến thái, yêu em không gọi là biến thái được.“

„Em biết rồi. Xin lỗi anh.“ Vòng tay sang, cô ôm qua người anh thật chặt.

Anh ngồi dậy rồi nói, „chúng ta phải dậy thôi, anh phải quay lại chỗ kia.“

Cô ngồi dậy ôm lấy anh, tưởng anh sẽ ở đây và không đi nữa nên hỏi, „anh đi đâu nữa? Em tưởng anh sẽ không đi nữa chứ?“

Văn Thiên quay sang nhẹ nhàng, „em biết không, hôm mà anh bị cảnh sát bắt là có người muốn hại anh.“

Thanh Thu mở to mắt nhìn anh, „hại anh?“

„Đúng, và bây giờ biết anh ra khỏi đây họ muốn giết anh. Nên ông Nội đã đưa anh đến 1 nơi an toàn, trong ngày hôm nay anh phải quay lại đây nếu để mấy người đó phát hiện ra anh ở đây, thì họ sẽ làm hại chúng ta và anh không muốn em và con sẽ vì anh mà ảnh hưởng.“ Nói xong anh bế cô ra khỏi giường cùng anh vào phòng tắm.

Thanh Thu hiểu ra cũng không muốn anh bị hại, nên cô đồng ý cho anh đi. Họ còn gần nhau phút nào thì cô bám lấy anh không rời phút đó.

Khi anh phải đi, cô khóc như mưa. Cô Mai và Lee an ủi cô mãi không nín. Văn Thiên tìm anh thất lại khi thấy cô khóc nhiều thế. Nhưng mà anh phải đi, ở đây sẽ không hề tốt cho Thanh Thu.

Ngồi trên xe anh gọi điện nhanh cho ông Nội anh bảo thuê người bảo vệ Thanh Thu ngay lập tức. Trong lòng anh lo lắng lắm nhưng mà vẫn phải đi.

Quả thật tin tức của anh về bên Thượng Ngư nhanh như chớp đến tai ông Nhiên, Ông đã lập tức cho người đến đó dò xét tình hình.....

Trong nhà chỉ có Thanh Thu với lại Lee, 2 người bảo vệ cô thì đứng ở ngoài cửa canh chừng. Thanh Thu và Lee không lạ gì với 2 người bảo vệ lực lưỡng đó cả. Họ vẫn ngồi trong nhà nói chuyện thoải mái. Thượng Mai thì đi làm rồi, chiều mới về.

Thanh Thu được Lee làm cho pudding (Thạch vanille ngọt) ăn nên cô rất thích, cô tuy vẫn còn hơi ngén chút nhưng mà lại rất thèm đồ ngọt.

„Lee dạo này cậu và Trí Kiệt sao rồi;‘ Thanh Thu vừa ăn vừa quay sang cô bạn mình hỏi.

Lee nghe thấy Thanh Thu hỏi thế giật mình, nhìn cô „ sao là sao chứ? Chẳng có gì cả.“

Thanh Thu nhìn Lee vẻ tò mò, „sao chứ thấy Trí Kiệt có vẻ闷 cậu lắm.“

Lee ngừng ăn nhìn Thanh Thu, „anh ta không thích mình đâu. Người anh ta thích là cậu, anh ta vẫn không thể quên được đâu.“

Thanh Thu nhìn cô bạn mình rồi chỉ vào bụng mình, „nhưng mà bây giờ mình lá của người khác rồi, và đứa bé này thì đảm bảo sẽ không có thể thay đổi được gì đâu.“

Lee nhìn theo cử chỉ của Thanh Thu, rồi nhìn vào bụng cô. Đúng thế Thanh Thu và Văn Thiên bây giờ là của nhau kể cả có muốn tách họ ra cũng không được nữa. Thanh Thu cô xoa bụng mình, „mình chẳng biết bụng mình, nó to ra vì mình ăn nhiều hay vì đứa bé nó to lên nữa.“

2 cô bạn nhìn nhau cười khúc khích. Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng xe đỗ ngoài cửa. Rồi sau đó một người bảo vệ đi vào cúi đầu nói, „thưa cô có một người phụ nữ muốn gặp cô.“

Thanh Thu mời người đó vào trong, nghĩ là phụ nữ thì cũng chẳng có gì nguy hiểm cả. Người bảo vệ hiểu ý ra mời người kia vào. Đó là một cô gái mà Thanh Thu gặp ở lệ hội lần trước, chẳng ai xa lạ chính là Chí Mỹ.

Chí Mỹ bước vào trong nhìn thấy Thanh Thu và Lee chào hỏi, „chào cô, tôi tên là Chí Mỹ.“

Thanh Thu cũng bắt tay rồi chào lại, „chào cô, cô đến đây có chuyện gì không;‘

Chí Mỹ nhìn Thanh Thu rồi nhìn Lee, „chúng ta ngồi nói chuyện được chứ;‘

„Được thôi mời cô ngồi.“ Lee chạy vào lấy nước còn Thanh Thu cũng ngồi xuống đối diện với Chí Mỹ

Chí Mỹ trông rất kiêu xa ngồi đó, đôi mắt đẹp đảo nhanh ngồi nhà rồi nhìn vào Thanh Thu. Thanh Thu không hiểu hơi cau mày. Chí Mỹ không vòng vo cô vào thẳng vấn đề, „Cô là Thanh Thu đúng không;‘

„Vâng sao cô biết;‘ Thanh Thu ngạc nhiên hỏi.

Chí Mỹ cười nhếch mép rồi nhìn cô, „tôi biết cô từ lâu rồi, quả thật là lớn nhanh quá làm tôi sượng chút nữa không phát hiện ra.“

Thanh Thu vẫn ngơ ngác, thì Lee bước ra cầm cốc nước đặt xuống bàn. Lee ngồi bên cạnh Thanh Thu cũng muốn biết cô gái kia đến đây tìm bạn mình có chuyện gì?

„Anh Văn Thiên vẫn thích cô như ngày nào. Quả là ngưỡng mộ ghê.“ Chí Mỹ nói mà có vẻ ghen ngào.

Lee và Thanh Thu nhìn nhau cau mày. Chí Mỹ nói tiếp, „nếu tôi đến đây để xin cô là hãy để Văn Thiên cho tôi thì cô nghĩ sao?‘

„Chị nói cái quái gì thế?‘ Lee cau lên về câu nói vô duyên của Chí Mỹ.

Thanh Thu không nói gì chỉ ngồi nghe. Nhưng trong lòng thì cũng rất khó chịu. „Ý tôi là, gia đình tôi cũng rất quý anh ấy và tôi cũng thế còn ông anh ấy cũng có vẻ quý mến tôi nên có thể sẽ tốt cho anh ấy hơn khi anh ấy ở bên tôi.“

Lee phát điên luôn, „cái bà chị này, nói gì thế hả? Có biết người ta đã có con với lại Văn Thiên rồi không mà còn muốn giật chồng người khác thế?‘

Chí Mỹ nghe xong câu nói của Lee thì cũng ngơ người, Thanh Thu có con với lại Văn Thiên? Thế là thế nào? Cô bàng hoàng không nói được câu nào nữa.

Thanh Thu kéo Lee ngồi xuống, còn bản thân cô cũng đang nóng như lửa nhưng lại cố kìm nén xuống. Nhìn Chí Mỹ âm ỉ nói, „xin lỗi chị, nhưng mà quả thật là như thế đó.“

Chí Mỹ cô như rụng rời chân tay, nước mắt bắt đầu lăn ra. Thanh Thu và Lee nhìn thấy thế cũng không khỏi kinh ngạc hỏi, „cô sao thế?‘

„Tôi... thực sự yêu anh ấy mà...hãy cho tôi có cơ hội có anh ấy đi? Hiện tại anh ấy đang sống cạnh tôi.. Chỉ có tôi mới bảo vệ được cho anh ấy. Cô thử nghĩ xem anh ấy gặp nạn thế nhưng hỏi cô có giúp được gì cho anh ấy không?

Gia đình tôi đã giúp anh ấy. Nếu tôi và anh ấy đến với nhau thì sẽ tốt cho cả đôi bên, sẽ không có ai cướp được quyền lợi của anh ấy hiện tại.“

Thanh Thu nghe những câu đó ức chế mà không nói được gì, vẫn lắng nghe Chí Mỹ khóc than vãn. Còn Lee thì cũng tức điên lên, nhưng Chí Mỹ khóc quá nên cô cũng không nói lại được nữa.

Chí Mỹ vừa lấy giấy ra lau nước mắt rồi nói tiếp, „anh ấy đang trong tình trạng rất nguy cơ, đã phải đến nhà tôi ở, để có thể không phải gặp nguy hiểm. Cô thử nghĩ xem sau này những tình trạng thế sẽ xảy ra rất nhiều với anh ấy. Vì chiếc ghế chủ tịch mà có thể sẽ phải luôn luôn cảnh giác mọi hoàn cảnh.

Trong gia đình tôi sẽ có thể giúp anh ấy về mọi mặt hơn. Nếu cô yêu anh ấy và nghĩ được thì hãy buông tha đi. Đứa bé sẽ có thể ra đời, chúng tôi sẽ cung cấp đầy đủ cho cô và con cô...“

„IM ĐIIIIIIIIII“ Thanh Thu hét lên không muốn nghe nữa chạy ra ngoài.

Lee cô chạy theo, lúc rời đó lườm Chí Mỹ một cái. Thanh Thu chạy thế rất không tốt nên Lee chạy kịp giữ cô lại. Mấy người bảo vệ cũng chạy theo sau.

Thanh Thu bị Lee giữ chặt, „Thanh Thu đừng chạy đứa bé trong bụng cậu.“

Lee thấy cô bạn mình nước mắt đã ướt hết khuôn mặt, thương sót ôm Thanh Thu vào lòng. Thanh Thu ghen ngào vừa khóc vừa ôm Lee, „mình.... làm sao đ...‘

Bùm, Bùm..... câu nói chưa giết thì 2 tiếng súng nổ bên cạnh 2 cô gái. 2 người bảo vệ ngã lăn ra vì trúng đạn. Bỗng có 2 người bịt mặt đen xì lao tới 2 cô gái, bịt miệng 2 người lại, nhanh như chớp Thanh Thu và Lee ngất xuống đất. 2 người lạ mặt đó bế bổng 2 cô gái lên chạy nhanh ra ngoài lên xe phóng đi. Những khoảng khắc đó chỉ nhanh chóng trong 2-3 phút.

Tiếng súng làm cho Chí Mỹ nghe thấy nhưng cô đứng bên trong nhà nhìn ra ngoài sân thấy vậy sợ quá lấp đi. Cô làm thế là đúng, nếu như cô lao ra cũng có khi sẽ bị bắn chết. Thấy Thanh Thu và Lee bị bắt cô gọi nhanh cho Văn Thiên.

„Anh Văn Thiên, Anh đến đây nhanh đi..... Thanh Thu..cô ấy bị bọn của ông Nhiên bắt rồi.‘

Văn Thiên anh như chết đứng....Lao nhanh ra ngoài cùng mấy người nữa. Trên người anh mặc áo trắng đơn giản. Nhưng mà anh không lo cho cái thân mình bằng lo cho Thanh Thu bây giờ....

Chiếc xe của anh lao nhanh về nhà. Nhìn thấy Chí Mỹ và mọi người đang đứng đó, có cả ông anh nữa xe cứu thương cũng có đưa 2 người kia đi cấp cứu..

Anh quay sang Chí Mỹ hỏi, „sao cô lại đến đây?‘

Chí Mỹ quả thật mặt tái mét nhìn anh không nói được câu nào. „Em chỉ đến chơi với Thanh Thu không ngờ người của ông Nhiên lại đến đây bắt Thanh Thu đi.“

Nước mắt cô chảy ra, ngã vào lòng anh. Văn Thiên biết là cô sợ nên cũng ôm cô cho cô bớt sợ hãi.....

36. Chương 13.1

Hai cô gái nhỏ bé bị trói trên 2 chiếc ghế gỗ cũ kĩ. Ngồi quay lưng vào nhau, mắt bịt lại bằng 2 cái khăn đen, miệng thì được băng dán kín.

Trong một căn nhà ở giữa rừng đổ nát, vang vang tiếng bước chân của chiếc giày cao gót nện xuống nền đất xi măng kêu lên những tiếng cộp cộp. Hai cô gái xấu số bị tiếng guốc đó mà dần dần tỉnh lại, nhưng vì bị bịt mắt nên không nhìn thấy cái gì, trọng sự sợ hãi và hoảng hốt một cô gái cất tiếng lên. „Cái gì thế này?‘

Cô gái bên cạnh nghe được hỏi lại, „Lee?‘

„Thanh Thu?? cậu...??‘

Chưa nói hết câu thì tiếng cửa gỗ kêu kẹ kẹ mở ra, tiếng bước chân đeo guốc đó bước vào trong cất lên một cái giọng kiêu xa và ghê gớm. „Chào Thanh Thu...“

Một câu nói đậm sắc mĩa mai của một cô gái, vang lên trong căn phòng trống, đầy mùi của gỗ mục mọt và mùi hôi thối của những xác chuột chết trong xô xĩnh của ngôi nhà cũ đổ nát. Nếu mà lắng nghe lâu thì thấy cả những tiếng con rắn và tiếng tách thùng bò trên mái nhà và bay lơ lửng trong không trung.

Hai cô bé sợ hãi đến toát mồ hôi hột, nhưng không thể nhìn thấy mình đang ở đâu và đang trong hoàn cảnh nào? Sự sợ hãi vây quanh họ. Tiếng người con gái có cái giọng ghê gớm kia đi lại gần lấy tay kéo chiếc khăn bịt mắt của Thanh Thu xuống.

Chiếc điện treo lơ lửng trên mái nhà lắc lư, tuy là điện không sáng lắm nhưng mà Thanh Thu thấy chói mắt khi từ sự đột phát của ánh sáng chói vào mắt mình.

Mới đầu cô còn nhắm chặt mắt, sau đó quen dần thì hé mở con mắt ra nhìn. Thì cô thấy cô gái đang đứng trước mặt mình đằng sau là 2 người vệ sĩ to cao, lực lưỡng đang đứng ở gần cửa ra vào nhìn vào cô mà hung hăng.

Người phụ nữ đó không ai khác là Luật sư Kim, cô đứng đó, trên tay cầm một cái khăn trắng đưa lên mũi để bịt lại. Đôi mắt cau lại vì cái mùi trong cái phòng bẩn thỉu này. Nhưng rồi cô cố gắng ghìm lại liếc mắt nhìn Thanh Thu, nở một nụ cười của kẻ sát nhân ra, „Con hầu của Văn Thiên.“

Tiếng cười hừ sau tiếng nói, nghe sao mà khó chịu rồi Luật sư Kim nói tiếp, „Tôi đã bảo rồi, cô tự muốn rước họa vào thân đó nhé?.....Đã bảo cô rời xa đi thì không muốn, nay để tôi ra tay thì sẽ hối hận đó.“

Luật sư Kim đi đến gần Thanh Thu, dơ tay lên đánh thẳng vào mặt cô một cái thật đau, „Chát“ cái mống tay nhọn được sơn đỏ bóng của cô Kim cùng lúc cào lên mặt Thanh Thu, thành những vết xước dài rỉ máu.

Cái tát đó làm cho Thanh Thu hoảng loạn, run rẩy không nói được gì ầm ỨC mà không dám khóc. Lee cô bạn nghe thấy thế, nhưng lại không biết là tiếng gì?

„Cái tát đó là để cảnh cáo cô.“ Cô vẫy người vệ sĩ đằng sau, cầm lấy cái khăn trắng lau tay của mình đi.

Văn Thiên anh đã xem lại cái máy quay ở cổng nhà, đó là một cái xe hộp BMW cỡ lớn màu xanh đậm và rất là may chiếc máy quay gài sẵn đó đã quay được cả biển số xe của cái xe đó. Nên nhanh chóng đã tìm ra nó hiện tại đang nằm ở đâu.

Anh chuẩn bị đi đến đó, Chí Mỹ cô kéo anh lại, „anh Văn Thiên em đi cùng anh được không?‘

Văn Thiên quay sang nhìn cô cau mày, „không được, đến đó rất nguy hiểm, tốt nhất anh đến đó một mình.“

Nói là anh đi một mình nhưng đâu có phải, anh đi cùng với lại 2 người cận vệ nữa. Lúc định lên xe, Chí Mỹ ôm anh từ đằng sau nước mắt rơi dài trên mặt, „anh Văn Thiên, hãy quay về an toàn nhé.“

Anh gỡ tay cô ra, quay người lại nhìn cô cười, „cảm ơn em. Anh sẽ đưa Thanh Thu quay về an toàn.“

Cô biết là anh chỉ có Thanh Thu thôi, nhưng cô vẫn yêu anh vẫn chờ đến lúc anh đổi ý. Nhìn xe anh rời đi cứu người con gái của anh mà Chí Mỹ thấy tủi thân cho bản mình. Cô ước gì mình được thay thế Thanh Thu thì tốt biết bao.

Thư Quân anh như người điên khi biết Thanh Thu bị bắt cóc, anh lao đến phòng của Chủ tịch nơi ba anh ở đó, đẩy cửa bước vào, „Ba hãy thả Thanh Thu, chuyện Văn Thiên không liên quan gì đến cô ấy.“

Ông Nhiên đang ngồi viết gì đó trên những tờ giấy của một đồng hồ sơ trên mặt bàn. Thấy anh xông vào phòng mình, chậm rãi ngẩng lên nhìn thẳng con trai mình với vẻ mặt khó chịu, khi anh quấy rối công việc của ông.

„Mày muốn gì? Giọng ông cất lên một cách mạnh mẽ, đe dọa anh.

Thư Quân nhìn ông nhắc lại câu nói vừa rồi của mình, „ba hãy thả Thanh Thu ra, con sẽ làm bất kể chuyện gì nếu ba...“

„Im miệng lại cho tao.“ Tiếng nói ông Nhiên gầm vang giận dữ.

Thư Quân đứng im ngậm hột thị không nói được nữa. „Mày vì một con đàn bà mà làm hết sao? Nhiều lúc tao khuyên mày, nói mày mà mày đâu có nghe? Tao quả thật không thể tin vào tai tao nữa.“ Sự tức giận của ông đã đi qua giới hạn.

Thượng Nhiên nhìn thẳng con trai mà tức đến đỏ cả mặt, „nhưng sao mày lại biết là tao bắt con bé đó?‘

Anh vẫn không nói gì cúi đầu thấp, Ông Nhiên được đà nói tiếp, „mày biết nhữ gì rồi nói mau?‘

„Ba....con chỉ xin ba đừng động đến cô bé đó thôi, còn Văn Thiên thì con không quan tâm.“ Câu nói của anh làm ông Nhiên đứng lên đi đến chỗ anh mà tát thẳng vào mặt anh.

Cái tát cho anh là vì ông không muốn con trai mình mù muội vì tình yêu, ông ghét những kẻ nào yêu đương mà không cần biết gì đến bản thân mình nữa. Kể cả vợ ông cũng là người như thế, bà ta đã có một tình yêu riêng của mình nên ông đã căm ghét và giết luôn vợ mình.

Nhưng không ai hề biết là mẹ của Thư Quân bị chính chồng mình giết chết, mọi người cũng nghĩ là một cái tai nạn xe rất bình thường mà thôi. Khi ông thấy bà đi cùng với một người đàn ông khác, nên đã giết bà không thương tiếc.

Nhưng thật là đáng tiếc cho ông, là Thư Quân giống hệt mẹ anh. Tình yêu của anh cũng thế, anh đã trao hết ột cô bé khi anh 15 tuổi. Cái tình yêu đó đã theo đuổi anh đến bây giờ là anh đã 30 tuổi một người đàn ông trưởng thành.

„Thế mày sẽ làm gì nếu tao tha cho con bé đó? Khi nhìn nhận được là con trai mình cũng thế thì ông cố nén tức giận lại hỏi anh.

Anh cúi xuống không nhìn thẳng vào mắt ba anh mà nói, „ba thích con làm gì thì con sẽ làm theo.“

„HAHAHAHA“ tiếng cười thỏa mãn của ông vang lên, nhìn thẳng vào mặt anh. „Thế mày hãy nói cho ông Nội biết là mày cũng thích ngồi vào cái ghế này đi.

Và nếu mày ngồi được vào đây thì tao sẽ không chỉ tha ổi con bé đó, mà còn cho cả cai thăng kia nữa.“

Thư Quân mở mắt to lên nhìn ông Nhiên. Anh không hề muốn làm cái nghề kinh doanh, đất đai này. Nhưng vì Thanh Thu, vì người anh yêu anh sẽ làm hết tất cả những gì ba anh quy định. „vâng con sẽ làm theo ý ba.“

Lần đầu tiên ông thấy, thăng con trai ông nghe theo lời ông như thế. Thỏa mãn với điều kiện của anh thì không có gì là khó, nhưng ông lại không thể chấp nhận được khi anh vì một người con gái mà có thể đi qua giới hạn của mình như thế?

„Được thế thì con hãy đến chỗ ông Nội và nói với ông ta là con cũng muốn kế thừa gia tài này đi, thì ta sẽ thả con bé đó ra!“ Giọng ông trầm xuống, liếc mắt sắc bén nhìn vào mặt anh. Thư Quân anh không nói gì nữa, cúi đầu hiểu ý đi ra ngoài. Cách cửa đóng lại thì mắt của ông Nhiên thay đổi hoàn toàn.

Ông vẫn muốn diệt để Văn Thiên, Thanh Thu là con mồi để ông có thể làm được điều đó. Vì ông sợ là Văn Thiên, anh biết về chuyện vụ tai nạn của ba má mình nên sẽ trả thù ông và làm mọi cách để ông sẽ phải khốn đốn.

„Chúng ta không cần đi hẳn với xe vào trong đó đâu, xuống xe đi bộ là được rồi.“ Văn Thiên cau mày nhìn ngang nhìn dọc 4 xung quanh khu vực bỏ hoang, rừng rậm. Trên một con đường mòn theo đó anh cùng với 2 người vệ sĩ nữa đi bộ theo sau.

Qua một đám cây rậm rậm thì là một ngôi nhà đổ nát hoang sơ, rêu xanh mọc đầy trên mái nhà lan xuống tới tận lối đi. Bỗng anh thấy 1 người phụ nữ bước ra khỏi đó. Không cần nhìn rõ mặt anh cũng đoán đó là ai.

Cô Kim cầm chiếc điện thoại đang úp vào tai nói chuyện với ai đó đi ra bên ngoài, bên cạnh là 2 người bảo vệ to cao lực lưỡng. Trong lòng anh lại càng thêm nóng như lửa, đầu anh đang nghĩ đến Thanh Thu.

Không biết cô có làm sao không? Với lại đứa con của anh nữa, anh sẽ giết tất cả nhưng ai động đến Thanh Thu và đứa bé trong bụng cô.

Anh quay sang nhìn 2 người vệ sĩ đi cùng mình, ra hiệu họ trông chừng 3 người kia còn anh sẽ ra lối sau và xem có chỗ nào để vào được ngôi nhà không? „Nếu mà họ có bước vào thì hãy nháy phung cho tôi.“

2 người kia gật đầu rồi vào vị trí của mình. Văn Thiên men theo đám cây rậm ra phía sau ngôi nhà.

Thanh Thu và Lee vẫn ngồi như thế không manh động gì cả? Bỗng Lee cô không thể chịu được nữa lên tiếng, „Thanh Thu cậu có nhìn thấy gì không?“

Thanh Thu bị ăn tát nên sợ hãi vừa gạt đầu nhẹ vừa „Ừm“ một cái. Lee hỏi tiếp, „Thế trong căn phòng này có cửa sổ không?“

„có...nhưng bị đóng bằng gỗ kín rồi.“ Thanh Thu ngó nghiêng căn phòng tối với chiếc đèn mờ mờ một lần nữa.

Lee thở dài rồi nói, „tay tớ chạm được vào tay cậu đó, thế thì cậu ngồi im mình xem có gỡ được dây cho cậu không.“

Thanh Thu cũng chạm được vào tay của Lee, nhưng cô có thể ngoái đầu lại nhìn thấy còn Lee thì vẫn bị bịt mắt nên cô nói nhanh, „để tớ cởi cho cậu trước, tại vì tớ còn nhìn thấy được.“

Thế rồi Thanh Thu lúi húi mở trói cho Lee, nhưng cái dây thừng nó quá trắc để có thể tháo gỡ bởi bàn tay bé nhỏ yếu đuối của Thanh Thu.

„Sao rồi? Không gỡ được sao?“ Lee đã cuống lên rồi „để mình thử cho.“

„Ahhhhh, được rồi.“ Thanh Thu mừng vui reo nhỏ lên khi mở được trói.

Lee đã thoát khỏi dây trói, mở được mắt nhìn xung quanh. Cũng nhanh tay cởi trói cho Thanh Thu, 2 cô gái loanh quanh trong căn phòng. Khi mở được cái cửa sổ bên trong ra, thì ngay sau đó là lớp gỗ được đóng từng khúc cạnh nhau, không thẳng hàng để hở ra những khe lỗ to để có thể nhìn được ra ngoài.

Bỗng 2 cô gái nghe thấy tiếng chân dẫm vào những đám cỏ khô ở gần phía cửa sổ, ròm ròm kêu lên. Thanh Thu và Lee sợ hãi cúi người, nhưng cô gái Lee táo bạo muốn nhìn qua cái lỗ xem ai? Nhưng cũng chẳng nhìn thấy gì ngoài một đôi giày thể thao Adidas của một người đàn ông đang đi đến gần.

37. Chương 13.2

Thanh Thu kéo Lee ngồi xuống. Mắt cô nhìn thấy một thanh gỗ to nằm ở góc nhà, nhẹ nhàng chạy đến cầm lên tay. Lee gạt đầu hiểu ý của Thanh Thu.

Tiếng gỗ bên ngoài cửa sổ kêu rắc rắc, là người đàn ông đó dùng sức bẻ ra. Lee và Thanh Thu mỗi người đứng một bên mé cửa sổ cầm chắc cây gỗ trong tay, chỉ cần người đó mò được vào là có thể tấn công.

Bóng người đàn ông được ánh sáng bên ngoài dần dần hắt vào trong, in xuống nền đất bên trong phòng. Trong đầu của Thanh Thu đếm nhẩm 1.....2.....3. Chiếc gỗ cô dơ lên cao đập xuống khi người đàn ông ngó đầu vào.

Nhưng mà thực hành thường không như mình dự tính. Chiếc gỗ nhanh chóng được người đàn ông đó giữ lại. Lee cũng lao ra tóm lấy người đàn ông đang giữ chặt tay Thanh Thu. Chiếc mũ lưỡi trai của người đó rơi xuống mái tóc hơi dài màu hạt dẻ lộ ra.

„Dừng tayy...“ Tiếng Thanh Thu vang lên, khi cô phát hiện đó là Văn Thiên. Vừa sợ hãi vừa vui mừng. Miếng gỗ rơi xuống nền đất cô ôm chầm lấy anh vào lòng mình, nước mắt dần òa. „Anh Văn Thiên“

Lee cũng khựng lại buông Văn Thiên đang tóm từ đằng sau ra. Văn Thiên ôm Thanh Thu trọn trong tay mình. “Em có bị làm sao không?”

Thanh Thu lắc nhẹ đầu. Văn Thiên vẫn ôm cô vào lòng mình thật chặt, vừa lo lắng không biết ra khỏi đây an toàn cho Thanh Thu và cả Lee như thế nào?

Tiếng gỗ khi rơi xuống đất đã làm mạnh động đến Luật sư Kim và 2 người lực sĩ nghe thấy. Họ nhìn nhau rồi đi vào trong. Thì đúng lúc đó Văn Thiên cũng được 2 người lực sĩ của anh bên ngoài báo cho. Thanh Thu và Lee cùng bước ra ngoài cửa sổ với Văn Thiên.

Chưa ra được đến nơi thì Văn Thiên bị 2 người lực sĩ kéo lại. Thanh Thu nhìn thấy thế cô quay đầu lại, anh đã bị dí sung vào đầu và bị giữ chặt.

“Anh Văn Thiên.” Thanh Thu lao lại phía cửa sổ. “Thanh Thu chạy đi đừng quay lại.” Văn Thiên anh vừa lên tiếng bị người lực sĩ đập một nhát vào sau gáy đau điếng gục xuống. Thanh Thu cô lao đến nhìn thương xót, nước mắt cô đầm òa. Lee giữ cô lại.

“Thế nào? Nếu mà ngoan ngoãn quay lại thì anh ta không bị làm sao đâu.” Luật sư Kim đi lại gần Văn Thiên tóm tóc anh kéo ra sau.

2 người lực sĩ của anh, đứng ngay đằng sau Lee, ngoài Lee ra không ai nhìn thấy họ. 2 người vệ sĩ ra hiệu cho cô im lặng. Lee gạt đầu nhìn vào cửa sổ bên trong phòng, cái thanh gỗ vừa rồi mà Thanh Thu cầm, đang ở gần dưới chân Luật sư Kim. Lee cười kỉnh nghĩ ra một cái gì đó.

2 người con gái theo ý của cô Kim bứt vào trong. Lee đi vào sau, cô đi lại gần cô Kim khi không ai để ý đến mình, đẩy cô Kim một cái làm cô ta mất thăng bằng lao về đằng trước, tại vì đeo guốc quá cao và dẫm phải cây gỗ tròn dưới đất, đã bị sọc chân ngã về đằng trước gần như ngất lịm đi khi đập người xuống nền đất nằm im re.

Văn Thiên thấy mấy người vệ sĩ đang dơ ra nhìn sự cố của cô Kim, nhanh tay cướp được khẩu súng dí vào 2 người đó. Người vệ sĩ của anh cũng chạy vào đẩy 2 người về sĩ kia lăn xuống dưới đất và tóm lấy chặt.

“Trói 2 người đó lại rồi đem về xử lý. Còn cô Kim sẽ rao cho cảnh sát.” Văn Thiên nhìn 2 người vệ sĩ của mình và nói.

Khi 2 người vệ sĩ kéo 2 người kia vào trong xe để trói, Thanh Thu và Lee mắt vẫn nhìn cô Kim nằm im dưới sàn nhà. Văn Thiên kéo Thanh Thu đi “chúng ta về thôi.”

“Thanh Thu, Văn Thiên cẩn thận...” tiếng của Lee vừa vang lên khi cô quay lại nhìn thấy cô Kim đang cầm cây gỗ chạy đến gần Văn Thiên và Thanh Thu.

Chiếc gỗ lao đến chỗ Văn Thiên nhưng mà Thanh Thu nhanh chặn chặn lại. Chiếc gỗ đập ngang bụng cô.

Thanh Thu lăn đùng ra đất, sau đó là tiếng súng của Văn Thiên anh bắn thẳng vào tay cô Kim làm cô ta cũng khụy xuống ôm tay chảy máu.

Thanh Thu nằm trên đăm cỏ khô, dó dưới chân cô là những dòng máu đỏ chảy ra loang ra chiếc váy trắng cô đang mặc trên người, nhìn trông thật đáng sợ nhưng mà cũng thật đáng thương.

Văn Thiên anh sợ hãi quỳ người xuống ôm lấy cô gào tên lên. “THANH THUUUUU.”

Vệ sĩ của anh kéo cô Kim ra trói lại tống vào xe. “Đi nhanh tới viện.”

Mấy người họ cùng lao nhanh tới bệnh viện. Trời lại đổ mưa, Văn Thiên anh cau mày không thôi. Mỗi lần trời mưa thì lại là chuyện không tốt nên anh rất ghét trời mưa. Ôm Thanh Thu trong tay lo lắng, anh siết chặt lấy cô không rời. Máu cô chảy nhiều quá làm anh rất sợ hãi.

Anh chưa bao giờ biết sợ một cái gì mà giờ đây anh đang lo sợ đến tính mạng của cô và đứa bé. Quả thật anh đã bị mất quá nhiều thứ quan trọng rồi, lần này nữa thì không biết sẽ thế nào đây?

Cấp cứu khẩn cấp đưa Thanh Thu vào viện. Văn Thiên và Lee đứng bên ngoài lo lắng đứng ngồi không yên.

Khi bác sĩ bước ra anh lao tới hỏi ngày, “bác sĩ cô ấy?...”

Người bác sĩ vẻ mặt nặng nề làm anh càng căng thẳng hơn. “Cô ấy không sao, nhưng đứa bé..tôi thật sự xin lỗi vì đứa bé không thể cứu vãn được.”

Chiếc giường Thanh Thu nằm được kéo ra, anh như cái xác không hồn đi theo mấy người y tá đẩy cô vào phòng riêng. Lee cô bạn nước mắt rơi ra thương xót nhìn cô bạn mình đang còn hôn mê.

“Thanh Thu à, cô sẽ nuôi nó tốt mà.” người phụ nữ đứng tuổi bế trên tay một đứa bé trai kháu khỉnh cứ chồm người ra muốn cô bế nó. Nhưng mà sao cô lại không thể, muốn chạm vào nó cũng không được.

Nhưng đứa bé đó không khóc mà cười với cô. Thanh Thu nhìn người phụ nữ và người đàn ông bế đứa bé rồi đi...

Cô chạy theo và gọi lại...”đừng, đừng đi...Con tôi, đừng bế nó đi. Trả lại cho tôi.”

**

“COOONN...” Thanh Thu dơ tay ra trước với theo, cô hoảng hốt mở mắt ra và bật dậy.

Văn Thiên anh nắm lấy tay cô lo lắng, “Thanh Thu???”

Mồ hôi trên người cô đầm đìa, đôi mắt sợ hãi nhìn 4 xung quanh và đọng lại ở khuôn mặt anh. Thanh Thu ôm chặt lấy anh, cô hỏi. “Con của chúng ta?”

Văn Thiên anh ngồi lên mép giường ôm chặt lấy cô, “anh xin lỗi Thanh Thu...thật sự xin lỗi em.”

Cô buông anh ra nhìn anh không chớp mắt, nhìn vào bụng mình. Tay cô nhẹ nhẹ đặt lên. Nước mắt tưởng rớt nặng trĩu rơi xuống.

Đầu cô lắc lia lịa, “không...không...không thể thế được???”

Đôi mắt Văn Thiên cay xè, ôm cô giữ cô chặt vào mình để lấy lại bình tĩnh cho cô. Nước mắt của cô làm ướt áo anh. Gào khóc trong lòng anh.

Lee nhìn thấy thế mà cũng khóc không thôi, thương sót khi nhìn cảnh tượng bi thương của 2 người họ. Bên ngoài trời mưa vẫn lớn, tiếng mưa át đi những tiếng kêu than của Thanh Thu.

Ông Nhiên biết được tình hình, đập xuống bàn “chết tiệt.” Ông đi loay hoay trong phòng làm việc không biết nên phải làm gì nữa.

Ngồi trên chiếc ghế suy nghĩ gì đó, rồi mỉm cười. Cầm điện thoại lên ấn số,...”Thế nào rồi, con đã nói với ông Nội chưa?”

Bên đầu bên kia nói gì đó mà làm ông mãn nguyện cười vui vẻ. “Tốt ta nhờ vào con đó.”

Khi cụp máy thì có người gõ cửa bên ngoài. Mở cửa bức vào Ông Nhiên ước lên nhìn người đó rồi nói, “hãy giết luôn Luật sư Kim đi.”

Người kia hiểu ý gật đầu đi ra ngoài.

**

Thanh Thu đã mệt vì khóc, cô đã thiếp đi vì mệt. Văn Thiên anh cũng mệt mỗi nhìn sang bên Lee. “Lee? Cô hãy về nhà đi, tôi sẽ bảo người đưa cô về. Thanh Thu thì để tôi lo cho.”

Văn Thiên hôn nhẹ Thanh Thu rồi cùng Lee đi ra ngoài, 2 người bảo vệ chạy lại gần. “anh đưa cô gái này về cho tôi còn anh kia đi cùng tôi.”

Lee được một người vệ sĩ đưa taxi về nhà, còn Văn Thiên và người vệ sĩ khác đi ra xe chưa đến gần cái xe bông cái xe nổ “BÙMMMM” một cái động trời làm Văn Thiên cả người kia cúi đầu sợ hãi. Những người cạnh đó cũng sợ hãi không kém. Chạy toán loạn la hét.

Văn Thiên cau mày nhìn chiếc xe cháy ngun ngút lửa đó. Ông Nhiên quả thật dã man, ông muốn bóp đầu mỗi đây mà. Nhưng Văn Thiên bây giờ anh sẽ không để cho ông ta yên đâu. Ông ta đã lấy đi của anh quá nhiều rồi, bây giờ đến lượt anh ra tay.

38. Chương 14.1

“Thanh Thu em có muốn ăn gì không?” Kể từ ngày hôm đó Văn Thiên anh luôn luôn ở bên Thanh Thu cùng với lại 2 người bảo vệ đang đứng ngoài cửa phòng bệnh viện.

Thanh Thu chẳng nói chẳng rằng gì, cứ thẫn thờ nhìn anh. Văn Thiên cũng buồn không kém gì cô đâu, tuy là đứa bé đến bất ngờ, nhưng nó lại là một sự khởi đầu tốt đẹp của 2 người mà không ngờ nó cũng lại ra đi quá nhanh.

Hai cánh tay anh ôm lấy cô. “Đừng khóc nữa được không?” anh an ủi cô. Tuy Thanh Thu không khóc thành tiếng nhưng nước mắt cô luôn luôn ướt mi.

“Thanh Thu, em đợi anh được không? Nếu mà sau được vụ này chúng ta sẽ lấy nhau và em muốn đẻ bao nhiêu đứa con cũng được, thế nên em đừng khóc nữa nhé?” Đôi mắt màu nâu sẫm thẳm của anh nhìn vào mắt cô.

Nghe anh nói mà 2 đôi má trắng nõn nà của Thanh Thu ửng hồng lên, nhưng rồi cô lại cau mày lại ngược lên nhìn vào mặt anh. “Em không muốn có con nữa đâu.” Sau câu nói cô cúi đầu thấp xuống buồn bã.

Văn Thiên nuốt khan không hiểu, “vì sao?”

Đôi mắt long lanh như viên thủy tinh đen lấp lánh của Thanh Thu, mọng đầy nước. Đôi môi đỏ hồng căng mọng lấp bắp nói ra những câu run rẩy “em..sợ....lại làm mất ..”

Chưa nói hết câu đôi môi anh giữ trọn lấy môi cô, nụ hôn sâu thắm như muốn nuốt hết sự sai hãi và buồn bã của cô vào trong anh. Khi rời ra anh đặt trán mình lên trán cô nhìn vào mắt cô, “em không được nói những lời như thế nữa nghe chứ? Sự việc này sẽ không có lần sau đâu.

Chúng ta sẽ lấy nhau và sinh con, như bao nhiêu đôi vợ chồng khác.”

Nói đến đó anh cùng cô nằm xuống giường, ôm cô ở trong lòng mình thật chặt và nhẹ giọng mệt mỏi, “chúng ta ngủ thôi, chắc em mệt rồi.”

Cô ôm anh thật chặt, nhắm đôi mắt đỏ nóng rất của mình lại. Sự ngọt ngào của anh, làm cô quên đi chuyện đau lòng. Trái tim co giãn nhẹ nhàng lại hơn bao giờ hết, hơi thở cô dài nhúc đầu vào cánh tay đàn ông to cứng, ấm áp của anh và chìm vào giấc ngủ.

„Ba không thể để hấn làm tới nữa, nó làm tổn thương 2 đứa trẻ kia nhiều quá rồi. Con không thể đứng nhìn nữa đâu.“ Thượng Mai đứng trong phòng khách lớn của Thượng Quan nhìn người ba già nua của mình cau mày khó chịu.

Ông Lưu ngồi đó chỉ biết thở dài không nói được câu nào, đôi mắt nhắm nheo nhìn ra ngoài cửa sổ lớn đối diện ra ngoài vườn. Trong đầu ông đang nghĩ với một tâm trạng khó chịu. Ngày trước ông cầu mong cho Văn Thiên quay trở lại nhưng khi anh quay lại ông lại để cho đứa cháu tội nghiệp đó ra nông nổi này.

Nghĩ đến thế ông đứng lên, đi đến bên bàn cầm điện thoại lên, ...“anh Toàn hãy làm theo tôi nói với anh đi.”

Cụp máy thì Thượng Mai nhìn ba mình hỏi lạ, „thế là sao ba? Ba muốn làm gì?‘

„Ta phải làm điều gì đó đáng chú, không thể nhắm mắt làm ngơ được nữa. Nó đã hại quá nhiều người rồi.“ Nói xong ông quay mặt bước đi chống trên chiếc gậy chậm chạp ra ngoài.

Thượng Mai gọi điện ngay cho Văn Thiên, „Văn Thiên ông Nội con đi gặp Thượng Nhiên đó.“

**

Trí Kiệt hỏi tới tấp Lee, „Thanh Thu có sao không? Cô ấy mất đứa bé sao?‘ anh lo lắng bám lấy Lee hỏi.

Lee thực sự cũng rất buồn và thấy hành động lo lắng quá của Trí Kiệt dành cho Thanh Thu hơi quá, cau mày nhìn anh, „tôi không biết anh đi đến đâu mà hỏi.“

Anh nhìn cô không hiểu? Hỏi lại. „Sao lại không biết em ở đó cơ mà?‘

„Đúng thế tôi ở đó nhưng mà đến bây giờ tôi cũng như anh ngồi đây không biết gì hết, tôi cũng còn chuyện của tôi nữa chứ.“ Nói xong đứng dậy đi thẳng để lại Trí Kiệt với bao nhiêu câu hỏi trên đầu mình.

Lee tức vì Trí Kiệt không thèm hỏi cô có làm sao không? Cô cũng bị bắt mà đâu chỉ có Thanh Thu, tuy không giận Thanh Thu mà nghĩ thế nhưng mà dù gì Thanh Thu cũng có Văn Thiên lo rồi mà. Còn cô? Cô đứng lại quay đầu, đôi mắt buồn muốn khóc nhìn Trí Kiệt, oán tức anh.

Bỗng trong cơn tức cô gào to, „đồ Trí Kiệt ngốc..“ rồi chạy thật nhanh về nhà.

„Cái cô bé này sao thế?‘ rồi anh cũng lên xe đi thẳng.

**

„Anh Thư Quân?‘ Thanh Thu nhìn Thư Quân cầm bó hoa bước đến gần bên giường.

Anh nở một nụ cười, đôi mắt đảo qua căn phòng không có ai? „Em khỏe hần chưa?‘

Thanh Thu gật đầu, cầm lấy bó hoa trên tay Thư Quân, mắt nhìn vào bó hoa, „cảm ơn anh.“

Thư Quân ngồi xuống ghế cạnh bên giường, đôi mắt anh vẫn nhìn cô đắm đuối không rời.

„Anh Thư Quân?‘ Thanh Thu gọi anh khi cô ngại ngùng, thấy anh.

Thư Quân hoảng hồn nhìn Thanh Thu. Thanh Thu lên cân và xuống cân thất thường thế này sẽ không hề tốt cho sức khỏe, anh nhìn kỹ cô đôi mắt cau lại, „em đã ăn gì chưa?‘

Thanh Thu không tránh né nữa quay sang nhìn anh, „Anh Thư Quân, anh có biết ai làm chuyện này không?‘

Thư Quân bị bất ngờ bởi câu nói của cô, nhưng anh không thể trả lời cô được, chẳng lẽ lại bao đó là ba anh đứng hết đằng sau việc này sao? Nhưng mà anh thấy lạ, khi một cô gái như Thanh Thu lại có thể bắt đầu quan tâm đến mấy chuyện này rồi?

Cô quả thật không còn nhỏ, với lại một người phụ nữ mất đi đứa con chưa trào đời của mình thì điều đó dĩ nhiên là cô muốn biết.

Anh quay sang cô, lắc đầu nhẹ. Thanh Thu nhìn anh thở dài, „em rất muốn biết ngoài cô Kim ra còn ai muốn hại anh Văn Thiên nữa không?‘

Cô không lo mình mà lo cho Văn Thiên, làm trái tim của Thư Quân thất lại anh nhìn cô khó chịu. „Thanh Thu có thể cho anh biết là anh kém Văn Thiên ở điểm gì không?‘

Câu hỏi bất ngờ quá, Thanh Thu không nghe rõ hay cố tình không nghe rõ thấy. „hử.??? Anh nói gì?‘

Thư Quân tiến lại gần bên cạnh Thanh Thu hỏi lại. „Anh kém Văn Thiên ở điểm nào?‘

Lần này thì không thể trốn tránh được nữa. Thanh Thu không dám nhìn thẳng vào mắt anh mà cúi xuống ấp úng. „Em...em không thể yêu ai khác ngoài anh ấy nên...“

„Thôi đi..anh không muốn nghe.“ Thư Quân kéo cô vào lòng mình ôm chặt, „chỉ cần lần này thôi..anh không cần gì hết. Nếu em yêu tôi, tôi sẽ đảm bảo với em là Văn Thiên sẽ không bị làm sao nữa.“

Thanh Thu đẩy anh ra, đôi mắt mở to nhìn anh? „Thế là sao?‘

„Không. Anh biết người muốn hại anh ta. Nếu em ở bên anh thì anh sẽ làm mọi cách không ai hại đến Văn Thiên cả.“ Anh lại ôm lấy cô

Thanh Thu đang rối bời, hỏi lại. „Anh nói thật chứ?‘

Thư Quân cau mày, „nếu em đồng ý thì thứ gì anh cũng giúp Văn Thiên. Nên hãy nghe rõ những lời anh nói đây...“

Chiếc xe của ông Lưu dừng ở cổng công ti, nhưng mà nhanh chóng được Văn Thiên chặn ông lại. „Ông?‘

„Văn Thiên con hãy chôn đi, người của nó tìm được con...“ Văn Thiên ngồi vào trong xe của ông mình, chiếc xe phóng đến một chỗ an toàn.

Anh nhìn ông mình bức tức chút ít, „ông chuyện này là của con. Ông đừng để mình gặp nguy hiểm. Con đã nói với cô Mai rồi chỉ cần 2 người đứng đằng sau con là đủ rồi. Tất cả con sẽ tự lo.“

„Con cứ tưởng một mình mình thì sẽ lo được sao? Con không thấy hấn ta đã làm gì với con và con bé sao? Ta đã nói với con rồi, sao lại để ra nông nổi đó, thật là tội nghiệp nó mà. Nếu con nghe ta có phải tốt hơn rồi không?‘ Những lời đó của Ông anh quả thật là làm anh càng khó chịu hơn.

39. Chương 14.2

Thở dài, móc trong túi ra điều thuốc châm nó rồi rít một hơi nặng nhọc. „Nếu đời này con mà nghe lời ông nói, thì con sẽ hối hận cả đời.“

Ông anh cau mày, „thế con nghĩ là sẽ đem lại hạnh phúc cho nó sao? Tỉnh táo lại chút đi.“

Thật sự là anh không hề muốn, nhưng mà anh không thể rời bỏ cô. Thanh Thu là tất cả của anh, không ai có thể thay thế được cô cả. Nhưng mà làm cho cô ra thế quả thật anh đã tự hại bản thân mình ghê lắm. Những lời của ông anh nói lại làm cho anh thêm đắng cay hơn.

„Ta sẽ ủng hộ con chuyện trả thù Thượng Nhiên thôi, còn chuyện của con bé ta không muốn chút nào. Hãy suy nghĩ kĩ đi, đừng để nó phải chịu nhiều khổ sở nữa.“ Lời nói quả là lạnh nhạt như là mũi tên đâm độc vậy?

Khi xe ông rời đi, còn lại thân hình rũ rượi của anh đứng đó, trên tay là điều thuốc thứ hai, phì phò ra những làn khói cay mắt. Không muốn nghĩ về những lời của ông anh vừa nói nữa. Vắt điều thuốc xuống đất dẫm bẹp rồi đi đến gần cái xe đỗ gần đó, trèo lên và chiếc xe đen bóng phóng đi mất.

**

Trong lòng của Thanh Thu như lửa thiêu, nếu mà làm theo lời của Thư Quân sẽ không còn có người hại Văn Thiên nữa sao? Nhưng mà nếu thế thì sẽ không thể ở bên anh. Sẽ không nhìn thấy anh, không được ôm anh và hôn anh? Bây giờ cô phải làm sao?

„Thanh Thu! Tiếng nói của Văn Thiên kéo cô khỏi suy nghĩ của mình.

Cô giật mình nhìn anh, đôi mắt vừa khó xử vừa buồn thiu, „Anh Văn Thiên chúng ta có thể về nhà được chưa?!

Anh gật đầu rồi 2 người cùng nhau đi ra khỏi phòng. Trên đường đi không ai nói với nhau câu nào. Thanh Thu muốn hỏi anh nhiều lắm, muốn biết rất nhiều từ anh. Cô lấy can đảm quay sang chỗ anh. „Anh Văn Thiên?!

Văn Thiên đưa mắt nhẹ qua cô, nở một nụ cười mệt mỏi. „Ừ.“ Tay anh choàng qua người ôm nhẹ cô vào người mình.

„Có thể...nào...?!!“ Đôi mắt nhìn vào mắt anh mà không nói nên lời.

Văn Thiên trong đầu hỏi chấm nhìn cô, „sao thế?!

Ấp úng, nhưng rồi cô quyết tâm, „hãy nói cho em biết ai muốn hại anh đi?!

Đôi mắt sắc lạnh nhìn cô, làm Thanh Thu rùng mình, „em muốn biết sao?!

Cô gật đầu chắc lịch, „Vâng.“

Thế là anh đã nói tất cả mọi chuyện cho cô nghe. Kể cả chuyện của bố mẹ anh. Quả thực là quá sốc đối với Thanh Thu khi nghe chuyện anh kể, đôi mắt và miệng mở to. Không thể ngờ được, „thế bây giờ anh làm gì?!

„Em không phải lo chuyện này đâu, anh sẽ tự có cách giải quyết với chú anh.“ Vuốt mái tóc mềm của cô.

Hóa ra là Thư Quân anh cũng biết chuyện. Thế thì Thư Quân sẽ giúp được Văn Thiên thật. Cô gật đầu nhẹ với anh, ngả đầu vào vai anh, đôi mắt nhắm lại.

**

„Nếu con đã nói rõ với ông thì tốt rồi? Mà ông ta còn có ý kiến gì không?!

Thư Quân ngồi cạnh cha mình, nhìn ông „nếu con làm theo ba thì ba có nghe theo con không?!

Ông Nhiên cau mày không hiểu, Thư Quân cúi đầu nói tiếp. „Ý con là. Người phụ nữ con chọn và cả việc Văn Thiên nữa?!

„Muốn gì hãy nói rõ ra đi! Sự nhần nại của ông Nhiên không hề có.

Anh đứng lên, quay người ra cửa trước khi rời khỏi anh nói, „xin ba hãy tha cho Văn Thiên.“

Rồi cái cửa đóng kín như những câu nói cầu xin ba anh lần cuối cùng vậy. Ông Nhiên nhìn theo không nói được câu nào khi thấy con trai mình thay đổi một cách khác lạ.

Nhưng đối với ông Nhiên làm gì mà lại có câu rút lui. Ông sẽ chỉ nguôi đi chút để xem thằng con trai quý tử của mình làm gì thôi. Mọi chuyện tốt đẹp là không thể có, mọi thứ đối với ông không quan trọng bằng cái ghế này.

Để có thể inh là một người không ai có thể chạm vào, tôn vinh mình lên làm thượng hoàng hay là đế vương là quan trọng hơn cả con trai hoặc người thân. Kể cả Thư Quân có muốn làm hay không, ông không quan tâm. Ông vẫn còn sức còn sống để có thể ngồi đây được lâu hơn là người cha già ốm yếu kia.

Nên sự thật mà nói thì tốt hơn là ông nên giữ chặt cái ghế này inh thì tốt hơn là để nó cho Thư Quân.

**

Cô Mai chạy ra đón Thanh Thu mừng rỡ ôm cô vào lòng. „Con có đói không? Vào nhà đi!“

Văn Thiên đi theo sau cùng với 4 người vệ sĩ của mình nữa. Vào đến nhà, Lee từ trong bếp chạy ra mừng rỡ ôm Thanh Thu „cậu ăn gì chưa vậy vào phòng ăn, ăn cơm thôi.“

Khi ngồi vào bàn ăn Thanh Thu nhìn mọi người mỉm cười vui vẻ. Cô ngồi thật sát Văn Thiên chú ý đến những gì anh ăn, gấp hộ anh. Cô Mai và Lee cũng mỉm cười theo khi thấy 2 người hạnh phúc.

„Thanh Thu biết không? Sau này con có thể sinh nhiều đứa như con muốn.“ Thanh Thu nhìn cô Mai miệng cười như không muốn cười.

Vẻ mặt của Thanh Thu chỉ có Văn Thiên có thể nhìn thấy rõ nhất. Anh choàng tay qua vai cô kéo cô vào lòng mình. Được anh đỡ dành cảm thấy thoải mái hơn.

Cô kéo tay anh ra ngồi thẳng người lên ăn cơm ngon lành. Cùng với Lee ở dưới bếp, Thanh Thu thở dài liên tục làm cho Lee cũng thấy khó chịu theo cô quay sang hỏi, „có chuyện gì mà cậu thở dài nhiều thế?“

Thanh Thu lắc đầu. Đứng dậy đi lên nhà, không thấy cô Mai và Văn Thiên đâu. Thấy cái cửa bên ngoài ban công mở theo đó Thanh Thu bước ra. Thấy tiếng của cô Mai và Văn Thiên đang xì xào bên ngoài.

Cô đứng sau đó nghe trộm. „Con đã nói chuyện gì với ông thế?“

„Chẳng có gì cô, chỉ là chuyện chú Nhiên thôi và...“ Anh ngập ngừng không nói nữa.

Cô anh đến gần anh an ủi, „con cứ nói cho cô nghe đi.“

„Nếu mà cho Thanh Thu rời đi sẽ tốt cho cô ấy hơn phải không?“ Đôi mắt anh buồn, giọng nói khô khan. Cất lên những lời đắng cay đó.

Ba Mai nhìn anh hiểu ý. „Cái này tự con quyết định thôi!“

Võ vai anh rồi Thượng Mai đi vào nhà, bắt gặp Thanh Thu làm cô lúng túng khi bị phát hiện ra mình đang nghe trộm. Cô Mai chỉ thở dài không nói câu nào đi vào nhà. Thanh Thu đi lại gần anh, ôm anh từ đằng sau. „Chúng ta đi ngủ thôi, em mệt rồi.“

Anh vắt điều thuốc đang hút dở trên tay xuống, quay người ôm cô vào lòng mình thật chặt không muốn buông rời. Bế bồng cô lên trong vòng tay mình, lên cái giường rộng lớn nệm hôn ngọt ngào của cả hai, say mê trong men tình. Thanh Thu tận hưởng từng giây phút hạnh phúc bên anh và không bao giờ muốn nó kết thúc.

**

Trí Kiệt được Lee gọi điện, đưa cô đi mua đồ. Nói thật từ lúc 2 người này quen nhau Trí Kiệt như là người hầu được Lee sai khiến đi mua thứ này thứ kia, mà anh lại vẫn chịu mới lạ đời.

„Chúng ta đi đâu?“ Anh mở cửa cho cô bước vào xe.

Lee được đà làm tới, hành hạ anh nhiều hơn ai hết. Vênh mặt với anh ngồi vào trong xe, „Đi ra chợ cá.“

Anh phì cười với hạnh động của cô, lắc đầu đi sáng bên kia, lên xe phóng đến chợ cá. Lee vẫn còn tức anh về phụ việc lần trước. Cô mua rồi bắt anh trả tiền, nhưng được cái là Lee không mua inh mà đây là cô đang đi mua đồ ăn cho cả nhà.

Cổ tình mua nhiều cho anh sách nặng, Trí Kiệt hỏi cô, „này? Em mua gì nhiều thế? Có ăn được hết không?“

Cô trợn mắt nhìn, „có“ ngắn gọn đáp lại.

Thấy hạnh động của cô lạ lắm, Trí Kiệt cau mày hỏi lại. „Sao lại trả lời như thế, em khó chịu ở đâu sao?“

Đi đến cửa hàng mực, „Lee‘

Anh chàng cao to đẹp trai, nước da hơi ngăm đen nhìn thấy Lee mừng rỡ chào cô. Lee nhìn thấy anh ta cũng mừng không kém.

„Mạnh Hùng? Cậu làm gì ở đây thế‘

Lee đến bắt tay anh chàng đó, bỏ quên Trí Kiệt sang một bên. „Bán mực chứ còn làm gì nữa. Woa nhìn cậu càng lớn càng đẹp ra đó nhé.“

Câu nói đùa của anh chàng kia làm Trí Kiệt hơi khó chịu trong lòng, nhưng anh lại không tỏ vẻ ra mặt. Hai người kia quên có mặt của anh thật sự. Chàng trai nhìn Trí Kiệt lạ lùng hỏi Lee, „ai thế‘

Lee quay ra sau, „Đó là người hầu của tớ đó.“

Mắt cô liếc qua anh, rồi lại quay đi chỗ khác. Cái gì mà người hầu cơ chứ? „Thật hả? Nhà cậu bây giờ giàu đến thế sao? Thật tiếc quá, phải chăng tớ không chia tay với cậu hồi Trung học.“

Câu nói làm tổn thương đến Lee, cô không nói được gì cúi mặt ...

Khi còn đi học nhà Lee rất nghèo khó, gia đình cô lúc nào cũng trong hoàn cảnh túng thiếu. Tuy hoàn cảnh khó khăn nhưng cô vẫn luôn tươi cười và hòa đồng với mọi người. Cái tính cách tình nghịch, cá tính mạnh mẽ luôn được mọi người yêu quý nên trong mắt mọi người không ai nghĩ nhà Lee túng thiếu nghèo khó như thế nào.

Và rồi khi được Mạnh Hùng ngỏ lời tán tỉnh, rồi 2 người yêu nhau, trong thời gian đó Mạnh Hùng muốn hỏi han về tình hình nhà cô, nhưng Lee hay lảng sang chuyện khác.

Cứ thế rồi cứ thế... đến khi Mạnh Hùng phát hiện ra hoàn cảnh gia đình cô và cũng là lúc anh nói chia tay với cô. Lee biết hoàn cảnh mình, biết là Mạnh Hùng là người mơ ước giàu có, tài vì nhà anh cũng đâu giàu có gì đâu.

Lặng lẽ 2 người từ đó rời xa nhau... cho đến bây giờ...

Khi gặp lại người yêu cũ, có ai thấy thoải mái không? Cảm thấy những kỷ ức cũ ùa về trong mình không?

Lee chỉ muốn chào hỏi qua loa và đi cho thật nhanh ra khỏi đây.

Trí Kiệt anh để ý thấy Lee không thoải mái, đôi mắt quay sang nhìn Mạnh Hùng bước đến gần cười tươi, dơ tay ra, “chào anh.”

Mạnh Hùng nhìn anh từ trên xuống, chiếc bộ đồ tây đắt tiền của anh làm cho Mạnh Hùng nhìn ngấm miệng chém chém. “Lee, em thật sự giàu có đến thế sao?”

(Ngoài tiền ra thằng cha này chẳng để ý gì nữa sao?)

Trí Kiệt cười hếch miệng, choàng tay qua người Lee kéo cô sát vào người mình ôm cô thật chặt, miệng anh cười tươi, đôi mắt long lanh nhìn thẳng vào mắt Lee, ”tất nhiên rồi, lấy được chồng làm manager của một công ty lớn tại Đại Loan và gia đình được coi là mức độ thượng lưu thì đó hoàn toàn gọi là giàu có rồi... đúng không bà xã‘

Câu nói này của Trí Kiệt làm Lee và cả Mạnh Hùng hết sức sửng sốt, Mạnh Hùng thấy thẹn trước câu nói đó, dơ tay lên gãi đầu, nhưng sau đó cười cười đáp ứng „a..a..à.. hehehe vậy sao? Xin lỗi, thế mà..tôi cứ tưởng...“

40. Chương 14.3

„Trường tôi là hầu của Lee sao? Àh mà cũng đúng tôi là người hầu của cô ấy suốt đời mà. Gọi là (Lô lệ tình yêu) nghe có vẻ hợp lý và hay hơn, đúng không nào‘ Trí Kiệt nói không hề ngưng ngừng, lộ ra một nụ

cười đắc ý quay sang Lee, nháy mắt với cô một cái.

Lee đứng im, đôi mắt chỉ có nhìn thẳng vào Trí Kiệt không nói lên lời nào. Anh quả thật là to gan nha, nhận cô làm vợ mà không thấy xấu hổ sao?

.....

5 phút sau

„Lee đợi anh với, em làm sao thế!“ tiếng của Trí Kiệt gọi đuổi theo Lee

Cô gái cứ cầm đầu cầm cổ đi không cần biết đến tiếng gọi sau mình, anh đuổi kịp kéo tay cô lại. „Em làm sao thế!“

Lee hất tay anh ra, lườm lườm nhìn anh „có anh bị làm sao thì có, tôi đâu cần anh phải nói dối như thế!“

Nước mắt của Lee lưng tròng, nhẹ nhẹ lăn xuống, cô quay mặt đi để tránh cái nhìn của anh. Trí Kiệt không nói được gì, bỗng anh kéo cô vào lòng mình ôm thật chặt. Lee giãy giụa trong lòng anh, „anh làm gì thế bỏ tôi raaaaaaaaa.“

„Anh không bỏ, anh không biết từ lúc nào hay là vì sao.... nhưng anh đã yêu em rồi Lee“ Câu nói đó làm Lee không la hét giãy giụa nữa đứng im với tư thế vẫn còn đang dơ tay đập vào ngực anh. Đôi mắt mở to nhìn anh.

Trí Kiệt hiền dịu nói tiếp, „có thể chấp nhận anh được không Lee? Anh sẽ bảo vệ em thật tốt. Em sai gì anh cũng làm kể cả là người hầu của em cũng được. Em la hay mắng anh thì cứ việc, anh cũng sẽ không trách không oan không hận. Lấy anh nhé!“

Câu nói của anh đã kết thúc nhưng mà đối với cô vẫn còn như là chưa xong. Đôi mắt Lee chớp chớp mồm hơi há nhìn anh.

Trí Kiệt cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi đang hé mở của cô, Lee hoảng hồn lại lấy 2 tay đẩy thật mạnh anh ra. Lấy chân đá một cái vào ống đồng của Trí Kiệt „Anh bị điên à, tôi cũng không điên mà lấy anh. Điên hết rồi sao!“

Vừa nói dứt câu Lee quay người rời đi. Trí Kiệt đau điếng đang ngồi xoa ống đồng của mình. Anh vù xuýt xoa và cố chạy theo cô...

Khi quay về nhà, Lee chạy vào nhà không thèm để ý đến Trí Kiệt cả buổi trên ô tô cô cũng không nói với anh một câu, chỉ có quay ra cửa sô xe.

Thanh Thu và Văn Thiên đang cùng cô Mai ngồi ở bàn ăn họ đang ăn cơm, thấy Lee hùng hổ bước vào theo sau là Trí Kiệt. Thanh Thu chạy lại với những đồng đồ trên tay Trí Kiệt „woa 2 người đi mua nhiều đồ ghê, ngồi vào bàn ăn cơm luôn đi.“

Lee không nói gì hết ngồi vào bàn ăn cơm. Thái độ của Lee làm mọi người thấy lạ, Thanh Thu nhìn Trí Kiệt ý muốn hỏi có xem đã xảy ra chuyện gì? Trí Kiệt cười trừ gãi đầu không nói được gì, ngồi vào bàn ăn cơm.

Thanh Thu quay sang Lee, „sao thế hả!“

Lee lắc đầu cầm cúi ăn cơm. Thanh Thu không hỏi gì nữa liếc nhìn Văn Thiên và cô Mai. Văn Thiên anh đổi chủ đề. “Thanh Thu em ăn cơm đi, chiều này anh lại phải đi rồi không thể ở đây lâu được nữa.”

Câu nói đó làm Thanh Thu hạ đầu xuống nhìn anh, “sao? Anh lại đi sao?”

Văn Thiên gạt đầu, “đúng, anh ở đây sẽ rất nguy hiểm ọi người.”

Thanh Thu đứng phốc dậy “không, em cũng đi.”

“Thanh Thu, em phải hiểu cho anh chứ.” Anh hơi nói mạnh

Thanh Thu lắc đầu quay sang cô Mai, “cô, cô nói với anh là cho con đi theo đi cô.”

Cô Mai thở dài, “Thanh Thu à...chuyện này..”

Thanh Thu không chịu nước mắt lại lăn ra, “Anh Văn Thiên cho em đi cùng anh đi.”

Văn Thiên cau mày, “Thanh Thu đây không phải là trò chơi nên anh không thể dẫn em đi theo được. Em phải hiểu cho anh chứ?”

Cô vẫn không chịu “không, em hiểu cho anh thế thì ai hiểu cho em. Em không thể nào mà cứ ngồi nhà chờ đợi tin của anh được...”

RẦMMMMM

Tiếng đập bàn của Văn Thiên làm cho tiếng nói của Thanh Thu im bật và mọi người đều giật mình. Anh đứng phắt dậy quát lên “Thanh Thu em không hiểu cho tôi chút nào sao?”

Khuôn mặt anh giận dữ nhìn Thanh Thu. “Đừng có trẻ con như thế nữa? Nếu không muốn ở đây ai cũng bị làm sào thì em nên chịu khó nghe lời một chút đi.”

Câu nói của anh sắc bén đâm sâu vào tim cô, Thanh Thu không nói được gì nhìn anh với đôi mắt đầy nước. Lần đầu tiên anh nặng lời với cô, làm cô không hiểu nổi. Thanh Thu lau nước mắt rồi chạy lên phòng.

Cô Mai gọi theo “Thanh Thu..”

“Kệ cô ấy, cô ấy cũng đủ lớn để biết nhìn nhận rồi, cô ăn cứ ngồi xuống ăn cơm đi.” Văn Thiên mặt anh lạnh tanh ngồi xuống và ăn cơm tiếp.

**

Đến chiều anh đi, cũng không thềm dả động gì đến Thanh Thu. Cô cũng thế không thềm nói câu nào với anh tự khóa mình trong phòng.

Cô Mai nói vào không được anh và cô 2 người đều là người cứng đầu. Lúc Văn Thiên được Chí Mỹ và ba của cô đón đi, anh nhìn lại phía đằng sau những cũng không thấy cô ra. Ngồi trên ô tô anh kéo mũ lưỡi trai của mình xuống che đi đôi mắt đang buồn và chán nản của mình.

Trên cửa sổ cô kéo cái rèm cửa sổ ra, ngó nhìn chiếc xe anh rời đi, xa dần ..xa dần và biến mất sau một lối rẽ.

Đôi mắt cô đầm lệ, đôi môi hé mở nói ra một câu như gió thoảng qua “xin lỗi anh...em không chịu đựng được nữa rồi...”

Ngày hôm sau.

Cô Mai gõ cửa phòng Thanh Thu, “Thanh Thu à, dậy ăn sáng thôi..” cửa không khóa cô Mai bước vào không còn ai trong phòng, chần chờ được gấp gọn gàng...

Cô Mai bước vào phòng, nhìn thấy một mẫu giấy ở trên bàn ngủ mở ra

Cô Mai

Cháu xin lỗi vì đã không nói cho có hay là cháu đi đâu

Nhưng cháu không thể sống thế này được nữa

Xin cô đừng tìm cháu

Thanh Thu...

Thượng Mai đọc xong mấy dòng chữ hoảng hốt chạy xuống nhà “Leeeeee,”

Nghe thấy tiếng cô Mai Lee hoảng hốt từ trong bếp chạy ra, “sao thế cô?”

Thượng Mai mặt tái xanh, “Thanh Thu...”

Lee chạy đến cầm lấy mảnh giấy mà cô Mai đưa ra đọc. “Sao lại như thế được?”

41. Chương 15.1

„Cảm ơn em đã đi theo tôi.“ lời nói của Thư Quân nhẹ nhàng vang lên bên tai Thanh Thu, tay anh đưa ra về phía cô khi Thanh Thu đôi mắt còn buồn rầu nhìn về phía xa xăm. Quay đầu lại nhìn anh, lưỡng lự, hơi thở của cô một nhọc đến khó tả. Tiếng nói như nước chảy yếu ớt cất lên.

„Anh phải giữ lời hứa đó nhé.“ Đôi mắt cô nhìn anh như dò xét. Thư Quân tiến lại gần, tự động cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại, da thịt trắng mịn của cô lên, kéo cô vào lòng mình dịu dàng hơn bao giờ hết, „chỉ cần em ở bên anh, tất cả yêu cầu của em sẽ được thực hiện.“

Nước mắt của Thanh Thu như từng câu nói của anh mà chảy ra, không phải vì cô cảm động hay là vì cô bị lời nói của anh kích động, mà vì cô đang nhớ đến Văn Thiên, cô nhớ anh, nhớ hơi thở, nhớ vòng tay săn chắc khi ôm cô. Mùi hương của anh như đã in sâu vào thân thể cô không bao giờ phai nhạt đi vậy.

Thư Quân lau nước mắt cho cô, Thanh Thu chấn tỉnh lại ngược đôi mắt còn long lanh phủ của hơi nước mắt lên nhìn Thư Quân, „anh sẽ đưa em đi đâu?“

Anh ôn nhu nhìn cô, đôi môi hơi cong lên trả lời cô, „anh đã đặt vé máy bay rồi, chúng ta sẽ đi Mỹ.“

„Đi Mỹ?“ Cô trợn to 2 mắt mình lên, không thể tin được là sẽ đi xa như thế. Tim cô đập thành thịch, nghĩ đến là sẽ không gặp lại Văn Thiên mà nó trở thành nỗi đau trong đó. Cảm tưởng như là số phận đã an bài cho cô và anh không thể ở lại bên nhau, trái tim cô thắt đau như muốn rỉ máu.

Thanh Thu cô nén kìm sự đau đớn đó lại. Vì anh và tương lai của anh, cô nghĩ chỉ cần mình hy sinh đi thì sẽ đổi lại được cho anh nhiều thứ.

**

Bầu trời của Văn Thiên như đang sụp đổ trên đầu anh khi nghe Thanh Thu bỏ đi, anh cho người đi tìm kiếm, lục soát khắp Đài Loan. Anh nghĩ cô sẽ không thể đi xa được, không nghĩ tới là có người sẽ đi cùng cô, với lại 1 mình Thanh Thu thì có thể đi được đâu ngoài lang thang ở ngoài đường trên đất Đài Loan này.

TP

:(Oh je, Văn Thiên anh đã nhầm rồi đó, cô ấy bay xa hơn cái đất Đài Loan mà anh nghĩ nhiều..)

Chí Mỹ tiến lại gần anh, an ủi „Văn Thiên từ sáng đến giờ anh đã không ăn gì rồi, có nên ăn chút gì đó không?“

Thấy Văn Thiên không đáp lại, Chí Mỹ hơi cau mày lại, nhưng rồi cô cũng không nói gì thêm lặng lẽ ngồi bên cạnh anh.

Cô biết trong lòng anh bây giờ chỉ có Thanh Thu, không một ai khác ngoài cô gái đó ra, nghĩ đến đó làm cho Chí Mỹ càng buồn sầu thêm. Cô hít 1 hơi thật sâu rồi đứng lên đi ra ngoài.

Cái bóng anh ngồi đó, 1 mình đơn côi, 2 hàng lông mày nhíu chặt lại với nhau hơn bao giờ hết. Cô bé góc của anh sao lại phải làm như thế, bỏ đi sao? Có tức tối gì thì cũng không nên bỏ đi thế chứ, có biết rằng anh lo lắng đến phát điên lên đây không? Có biết rằng tim anh như muốn nổ tung ra khi nghe thấy cô bỏ đi không. Thự sự cô có hiểu cho lòng anh đang phức tạp và khó chịu đến mức muốn chết đi được hay không?

Những câu hỏi đặt ra mà không có ai trả lời. Anh đã ngồi đó hút hết thuốc này đến thuốc khác chờ tin những người đi tìm kiếm cô báo cho anh. Không thể chịu được nữa bất chấp nguy hiểm đến tính mạng mình, với lấy chiếc áo khoác da cùng cái mũ lưỡi trai. Anh chạy ra ngoài ngồi lên chiếc xe thể thao Lamborghini trắng mà phóng ra khỏi ngôi biệt thự của Chí Mỹ, nghe thấy tiếng xe Chí Mỹ chạy ra nhưng chỉ còn thấy đít xe của anh đã ra đến ngoài cổng phóng như bay và biến mất sau bức tường to, Chí Mỹ ra hiểu ấy người vệ sĩ đi theo anh.

**

„Ba....Ba...Ba“ Tiếng của Trí Tuyết vang lên chạy vào văn phòng của Quan Nhiên. Ông đang nói chuyện với thư ký thì ngược lên nhìn đứa con gái rượu tiểu thư của mình.

„Giọng ông trầm trầm vang lên „có chuyện gì thế‘

Trí Tuyết thở hổn hển, nuốt khan lấy lại bình tĩnh. „Ba..anh Thư Quân bỏ nhà đi Mỹ rồi.“

Ông Nhiên đứng phắt dậy, „Cái gì‘

Giọng tức bực của ông làm Trí Tuyết giật mình. Ông Nhiên đập bàn giận dữ „Thằng con hỗn láo, nó đã quay lưng lại với ta sao. Từ nay về sau ta sẽ không có thằng con trai như nó.“

Tiếng của ông nói mạnh và giận dữ đến tột cùng, làm Thư Ký và cả Trí Tuyết cũng im bất không nói được gì,

Trí Tuyết bước lên, ôm cánh tay Ba mình xoa dịu, „ba à, ba còn có con nữa mà ba.“

Tiếng nói dễ nghe của con gái ông, làm ông với đi bớt phần nào giận dữ nhìn đứa con gái chịu mến. „Con gái ngoan. Con muốn thứ gì nào‘

Trí Tuyết cười tươi, nũng nịu „Ba à, bạn con đứa nào cũng có chiếc xe mui trần Mercedes SL đời mới nhất, mỗi con là phải đi xe Audi thôi...“

Nói đến đó đôi mắt long lanh nhìn ông và đôi môi đỏ to son bùi ra nhìn ông. Ông Nhiên thấy vậy cười lớn. „HAHAHAHA được rồi con cũng muốn có 1 cái chứ gì, được thôi.“

Đáp ứng cho con gái ông với ông chẳng có gì là khó, ông có thể mua hơn chục cái cho Trí Tuyết cũng được nói gì đến 1 cái. Trí Tuyết cười vẻ thích thú hôn lên má Ba mình một cái, „Cảm ơn Ba.“

Khi Trí Tuyết rời khỏi, chỉ còn lại 1 mình ông Nhiên mắt ông bỗng dưng tối sầm lại, miệng lẩm nhẩm. „Thư Quân mày giỏi lắm.“

Chiếc xe Lamborghini của Văn Thiên lướt nhanh trên đường cao tốc, tiếng điện thoại reo lên trong túi, anh 1 tay cầm vô lăng tay kia cầm lấy điện thoại „.....“

„Tôi biết rồi, sẽ đến đó nhanh.“

Văn Thiên tắt điện thoại vượt sang ghê bên cạnh, chân anh nhấn thêm ga phong như bay trên đường cao tốc đến. Anh vừa nghe được 1 người trong đội tìm kiếm, thay Thanh Thu đang ở sân bay cùng với Thư Quân.

Hai hàng lông mày anh nhíu chặt vào với nhau, ánh mắt lạnh lùng ả đạm nhìn về đằng trước, Dáng vẻ lái xe lạnh như băng của anh bây giờ thì không ai dám động vào.

Thanh Thu ngồi ở ghế chờ, Thư Quân đi tới cầm 2 cốc Cakao nóng, đang nghi ngút khói đưa ra cho cô một cốc. „Em uống đi, còn khoảng 30 phút nữa là chúng ta sẽ lên máy bay.“

Cô cầm lấy cốc Cakao mà nhìn lên cái đồng hồ to treo trên tường ở trong sân bay. Chỉ mong từ phút trôi qua thật là chậm để cô có thể ở lại nơi đây được lâu hơn chút, nơi mà cô được sinh ra, nơi mà gặp được ba mẹ của Văn Thiên và cũng là như gặp được anh và yêu anh.

Tất cả những thứ của nơi đây cô sẽ mãi không bao giờ quên.

15 phút trôi qua.

„Sao lại có thể như thế này‘ Văn Thiên ngồi trong xe nhìn ra con đường đang bị tắc với những hàng xe chạy dài trên con đường đứng kẹt nhau không đi được.

Anh tức tối tút còi phía trên, người phía trên cũng tức không kem, quay xuống mắng, „Tôi cũng phải đang chờ như cậu đó thôi.“

Văn Thiên không làm gì được nữa đành xuống xe. Nhìn lên đồng hồ đeo tay của anh, nghĩ lại người vừa rồi nói với anh là Thanh Thu cùng Thư Quân đi sang Mỹ, còn khoảng tầm 15 phút nữa là máy bay cất cánh, còn anh thì lại bị kẹt ở đây.

Lấy điện thoại ra bấm số „Anh hãy giữ họ lại cho tôi.“

Lôi chiếc áo khoác cùng chìa khóa trong xe ra. Anh chạy bộ theo con đường đó, từ chỗ xe anh bị tắc thì chạy bộ chắc khoảng 30 phút. Nghĩ đến trong vòng 30 phút thì chỉ có muộn thôi, nên anh đã lao như là một người chạy vượt dã.

Mái tóc bông bành màu hạt rẻ của anh bay trong gió, trên trán lấm thấm mồ hôi, tuy là trời đã chở đông mà trán anh vì chạy quá sức lên đã toát hết cả mồ hôi ra.

Sân Bay..

„Hai anh chị có phải là đi Mỹ không?‘ một người đàn ông lạ mặt đến hỏi Thanh Thu và Thư Quân.

Thư Quân cau mày nhìn người đàn ông đó, „xin lỗi, anh có chuyện gì không?‘

Người đàn ông, dơ tay lên gãi đầu ú ớ, „à không tôi chỉ hỏi là 2 người có bay sang Mỹ không thôi?‘

Thấy người này hỏi hơi lạ, ở sân bay mà đi hỏi những câu vớ vẩn thế, „chúng tôi bay sang Mỹ không phiền nếu ông đi chỗ khác được chứ?‘

Giọng điệu của Thư Quân có vẻ khó chịu với người đàn ông đó, anh quay sang bên Thanh Thu và không để ý đến người kia nữa.

**

Tập tập tập tiếng bước chân chạy của Văn Thiên mỗi lúc một chậm lại, anh thở dốc không chịu được nữa. Cùng gần đến sân bay rồi, anh có thể nhìn thấy những chiếc máy bay cất cánh lên không trung. Nuốt khanh và cô gắng chạy tiếp.

Bỗng có một chiếc sê màu đen dừng lại trước mặt anh, 4 cánh cửa mở ra. Có 4 người đàn ông mặc quần áo đen bước ra khỏi xe. Người của Quan Nhiên. Mấy tên đó nhìn anh cười đều. Văn Thiên cau mày lại nhìn mấy tên đó.

„Tao không có rảnh để chơi với bọn mày.“ Tiếng của Văn Thiên thản nhiên nói với bọn chúng.

Chúng nhìn nhau cười, một tên đầu đàn đứng lên, nhìn anh „bọn tao cũng đâu muốn chơi với mày đâu.“

Nói xong hắn xông lên đánh đấm anh, Văn Thiên lé được đấm cho hắn một phát vào mặt. Người đó bị đấm mạnh đến nỗi chảy cả máu, lùi lại mấy bước về đằng sau.

Mấy tên khác thấy thế xông hết lên, một mình anh đánh nhau với lại 4 thằng.

**

Thanh Thu đang ngồi ở ghế, Thư Quân tiến lại gần nói nhẹ bên tai nàng, „chúng ta vào thôi“

Thanh Thu gật nhẹ đầu đứng lên. Thấy có gì đó khó chịu trong người mà không thể nào mà diễn tả được.

Tiếng thở của cô có vẻ khó nhọc, nhìn Thư Quân cố lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Thư Quân cũng cười lại với cô, „chúng ta đi thôi...“

**

„Bọn mày chưa mệt sao?‘ tiếng thở dồn dập của anh. Trên mặt nhiều vết sưng tấy tím bầm lên, mấy tên kia cũng bị hạ gục đang nằm lăn ra đất, vật lộn với những vết thương

Anh nhìn bọn chúng, cười khểnh rồi dơ tay lên quệt qua bờ môi đang chảy máu của mình một cái.

Mạch kệ những vết thương kia, tiếp tục lao về phía sân bay. Tên chủ nhóm hắn cũng đang nằm dưới đất thấy anh chạy đi thì thò tay vào túi áo, lấy ra khẩu súng chìa vào anh mà bắt.

Tiếng súng vang lên trong khoảng khắc „Bùm“ tất cả mọi thứ đều im lặng. Một bóng người đàn ông to lớn nằm lăn ra đất.

42. Chương 15.2

Thanh Thu cô giật mình khi nghe thấy tiếng gì đó, chạy lại, hai hàng lông mày mềm mại nhúu chặt lấy nhau. Thư Quân chạy theo kéo tay cô lại, „em làm sao thế chúng ta đi thôi.“

Cô nhìn anh rồi lại nhìn ra cửa chính một lần cuối, nhưng rồi cuối cùng cũng bước đi cùng anh.

Văn Thiên anh nằm đó đôi mắt còn mơ hồ, nhìn lên bầu trời thấy một chiếc máy bay đang cất cánh bay lên khỏi mặt đất. Bên tay anh thì hoàn toàn không nghe thấy gì nữa, một vũng máu loang dần dần to ra từ nơi anh nằm. Chiếc áo sơ mi trắng bắt đầu nhuộm màu máu anh.

Chiếc máy bay trên trời kia cứ thế mà bay lên, bé dần, bé dần... Còn một chút sức lực cuối cùng anh dơ tay lên mà với chiếc máy bay đang dần dần bay mất kia.

Khi nó bay vào những đám mây rậm rạp và biến mất, đôi mắt anh cũng nhắm lại và cách tay cũng từ đó mà rơi xuống lên đất.

5 năm sau...

„Hôm nay là ngày ăn mừng người kinh doanh đứng hàng đầu nước ta đó, anh có dậy sớm được không?“

Trí Kiệt ngáp ngáp ngáp dài vẫn còn nằm trên giường. Lee tức tối quay sang đứa con gái 3 tuổi của mình „tiểu yêu tinh à, nếu mà con gọi được Ba dậy thì ta sẽ cho con 1 hộp kẹo sữa con thích được không.“

Đứng bé gái nhìn mẹ với đôi mắt to long lanh thích thú gật đầu, chạy vào trong phòng ngủ, „Ba....Ba...dậy dậy dậy dậy.“

Cô bé cứ thế là nhảy lên người Trí Kiệt làm anh đau quá vùng dậy nhắc bổng cô con gái của mình lên. „AAAAAA“ tiếng hét của tiểu yêu tinh chói tai anh .

„Ba dậy rồi...“ Vẫn còn ngáp ngáp ngáp dài bé tiểu yêu tinh trên tay.

Xuống giường ra ngoài phòng khách nhìn thấy ba xã mình đang ngắm mấy cái hộp trang sức trên bàn. „Em có cần phải bảo tiểu yêu tinh đánh thức anh dậy như thế không? Sáng nào cũng như sáng nào vậy!“ Anh đi đến gần Lee tay vẫn bế con gái. Cô bé đang nghịch tóc anh.

Lee liếc anh một cái, „không như thế, thì có mà đến sang hôm sau anh cũng không dậy được ấy chứ.“

Cô đứng lên bế tiểu yêu tinh từ trên tay Trí Kiệt, ôm con gái vào lòng hôn lên má bụ bẫm của cô bé rồi nói, „con gái mẹ ngoan quá đã đánh thức được ba dậy rồi hả!“

Cô bé gật gật, „Ba đã dậy rồi, ba đã dậy rồi...“ 2 tay vỗ vào nhau như muốn hát.

Trí Kiệt xoa đầu con, cúi thấp người hôn lên trán Lee một cái. „Tối nay mấy giờ tổ chức đó nhỉ, anh bận quá nên quên mất rồi.“

Cô thả con gái xuống, lại bên chồng mình ôm ngang eo của anh nũng nịu. „Ông xã à.“

Trí Kiệt nhìn cô, hiểu ra ý đồ của vợ mình, thở dài một cái „bà xã của anh lại muốn gì đây!“

Nụ cười trên môi biết mất cô tức tối búi môi ra, „đâu phải muốn gì mới thế này đâu,“ tự động hất người anh ra. Quay lưng về phía anh. Trí Kiệt ôm cô từ đằng sau. „Anh xin lỗi. Em làm sao thế!“

Cô xấu hổ cười lên một cái quay mặt lại vào với anh. „thì thực ra là, anh biết rồi đó ngày như thế này mà em không biết nên phải mặc gì và đeo gì cho phù hợp. Với lại mấy thứ này đeo mấy lần rồi muốn thay đổi cái khác mà.“

Ôm anh, úp mặt vào chiếc ngực săn chắc cứng cáp của anh. Trí Kiệt cười nhẹ rồi nói, „ý em là muốn đi mua đồ mới chứ gì!“

Lee chỉ gật đầu mà không nói, Trí Kiệt anh nhấc mặt cô lên, hôn lên đôi môi mềm mại anh đào của cô, „được bà xa muốn gì anh cũng chiều.“

Lee mừng rỡ ôm chặt cổ ông xã mình „em yêu anh quá ông xã của em.“

Đứa bé gái bên dưới cũng ôm chặt lấy chân của ba mẹ mình, mặt thì ngược lên nhìn họ . Lee và Trí Kiệt thấy thế cuối xuống cười cùng cô con gái rụt rè.

**

Một anh chàng cao to ngồi trên một cái ghế chủ tịch ở một căn phòng lớn với những cái cửa sổ bằng kính to chạm đất có thể nhìn ra bên ngoài rộng lớn.

Chàng trai đó ngồi quay mặt ra ngoài cửa sổ đôi mắt sâu đen nhìn về phía chân trời xa xa...

Bỗng có tiếng bước chân của một chiếc giày cao gót vang lên trong căn phòng và đi đến gần anh với một dáng vẻ yêu kiều và uyển chuyển.

“Anh Văn Thiên..” tiếng gọi của cô gái trong trẻo kéo anh ra khỏi cái nhìn xa xăm đó.

Văn Thiên quay chiếc ghế cùng với thân hình to lớn lại bên trong đôi mắt nhìn cô gái với vẻ lạnh lùng. Nhưng sau đó anh nở ra một nụ cười, không phải nói đó là một nụ cười hiền dịu hay là một nụ cười đẹp. Chỉ là trên miệng anh đã từ lâu không cười nên đâm ra ngượng nghịu, cứng và thô mà thôi.

“chí Mỹ em đến đây làm gì vậy?”

Câu nói của anh làm cho Chí Mỹ cảm thấy tủi thân và buồn, trái tim cô hơi đau nhói. Nghĩ lại cách đây 5 năm trước, kể từ ngày Thanh Thu cùng với Thư Quân bỏ đi, cái ngày mà Văn Thiên bị bọn người của Quan Nhiên bắt, may là người của gia đình cô đến kịp thời và cứu được anh. Sau phụ việc đó Chí Mỹ đâm ra rất hận Thanh Thu. Cô không hiểu cô gái kia có gì hơn cô mà anh lại yêu thương đến như vậy? Cho dù cô ta đã bỏ đi quá lâu như thế, nhưng anh vẫn ngày đêm cho người tìm kiếm khắp nơi trên nước Mỹ.

Lúc anh hấp hối và đau đớn đưa vào bệnh viện thì tiếng nói yêu ớt của anh cũng chỉ có gọi Thanh Thu mà thôi.

Chí Mỹ cô chẳng là gì trong trái tim anh sao? Cô đã cố gắng ở bên anh mà chịu đựng với những câu nói và dáng vẻ lạnh lùng của anh đối với cô. Anh nằm viện một tay cô chăm sóc, nhưng để rồi được gì chứ. Trái tim anh chỉ có một người phụ nữ đã từ bỏ anh mà đi thôi.

TP

: (Đàn ông thường nhớ và không thể quên người phụ nữ đã làm cho họ khóc, chứ lại không hề để ý đến phụ nữ làm cho họ cười.)

Cô ngồi xuống ghế giơng có vẻ tức bực, “chẳng lẽ lại không được đến thăm anh sao?”

Văn Thiên ngồi im vị trí của mình nhìn đồng giấy tờ trên bàn. tất cả những giấy tờ này là giấy tờ tìm kiếm Thanh Thu, nơi cô sống và đang làm gì..vv..

Quả thực là anh biết Thanh Thu ở đâu chứ, vẫn theo dõi cô hàng ngày, còn biết là người con gái bé bỏng đó của anh còn có 1 bí mật rất là đáng tội chết với anh, nhưng trong thời gian 5 năm vừa qua hay nói cách khác là khoảng thời gian anh tìm ra cô, thì anh đã để im cho cô sống một cuộc sống yên bình. Tại vì trong thời gian khắc nghiệt của anh đối đầu với Quan Nhiên thì anh không muốn liên lụy đến cô.

Ngày hôm nay là ngày rất quan trọng đối với anh, anh sẽ làm cho Quan Nhiên phải ngồi tù với những gì hắn đã làm với anh và gia đình anh.

Sắc mặt của anh lạnh căm, làm Chí Mỹ nhìn vào đó mà cũng thấy rùng mình không hiểu anh đang suy nghĩ chuyện gì? „Anh chuẩn bị đến đâu cho buổi tối hôm này rồi?“

Nghe được tiếng nói của Chí Mỹ sắc mặt anh dần dần thay đổi, nhìn cô cũng không cười nghiêm trang nói, „rất tốt, rất tốt.“

Chỉ với 2 từ đó được lập đi lập lại 2 lần làm cho Chí Mỹ không lạnh mà run, đúng là người đầu óc làm ăn như anh, có thể rất nhiều thủ đoạn để đánh địch, nhất là người mà anh căm ghét và thù hận suốt đời suốt kiếp như Lão Nhiên.

Nói đi rồi phải nói lại, tuy trong cùng một nhà, anh em ruột thịt cùng nhau còn không thể tin tưởng được ngờ là người ngoài. Nói về mặt làm ăn thì ta luôn luôn, ở mọi nơi đều phải cẩn trọng, từng lời ăn tiếng nói và cách cư xử của mình.

**

„Mẹ mẹ mẹ, nhanh lên chúng ta ra ngoài thôi.“ 2 đứa bé sinh đôi dễ thương với những đôi mắt tròn to đen nhánh và mái tóc hạt rẻ bông bông hơi xoăn vào nhau nhìn như là 2 con búp bê nam dễ thương để người ta treo trên tủ kính mà ngắm nghía không thấy chán.

Hai cậu bé nhìn giống hệt nhau như đúc, nhưng để mà quan sát kỹ tính cách thì có điểm khác nhau thật. Một bé có vẻ nhìn lạnh nhạt và ra vẻ người lớn hơn là bé kia.

Cô gái là mẹ của 2 nhóc đó, cầm tay 2 cậu bé với làn da trắng như tuyết, bước ra khỏi sân bay. Dáng người của người mẹ nhỏ nhắn với chiếc váy trắng và mái tóc đen tuyền dài qua lưng đi lướt qua đám đông mà đôi mắt ai ai nhìn cũng phải khen ngợi rằng là một cảnh tượng đẹp như tranh vẽ.

Theo sau là một người đàn ông vóc dáng cao to, mặc trên mình là chiếc áo da đen bó sát người và chiếc quần Jeans xanh, cung cặp mắt kính râm đen nhánh. Chàng trai đang đẩy một cái xe với mấy chiếc va ly công kênh đi theo sau người mẹ trẻ tuổi cùng 2 đứa con trai sinh đôi ra ngoài.

Họ ra đến ngoài, có một chiếc xe đen Mercedes dài đã đỗ ngay trước mặt họ, người lái xe nhanh như chớp xuống xe mở cửa cho họ và cho va ly vào cốp xe.

Hai tiểu tử ngồi vào trong xe cùng mẹ, người đàn ông ngồi trên trước cùng với người lái xe. Một bé trai với đôi mắt dễ thương ngả người vào mẹ mình phụng phịu, „sao chúng ta lại phải về đây? Ở kia Văn Phong có bạn ở đây thì không.“ Khuôn mặt bé trai dễ thương đó ủ rũ ôm chặt lấy đùi mẹ mình.

Người mẹ dịu dàng hiền từ như là nước suối trong, nhìn đứa con nằm lên đùi mình vuốt nhẹ đầu và cất lên một giọng nói như là lời ru êm dịu vang lên bên tai. „Mẹ sẽ cho Văn Phong đi nhà trẻ, con sẽ lại quen nhiều bạn mà.“

Nói xong cô ngược mắt lên nhìn đứa con thứ hai của mình, đôi mắt đứa bé đó đang nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vẻ mặt lạnh lùng của nó làm cô nhớ đến 1 người, cô nhìn đứa con trai mình kia không thấy nó nói năng gì cả buổi từ Mỹ về đến đây. Cô đưa tay ra vuốt nhẹ lên mái tóc màu hạt rẻ của cậu nhóc, làm chó nó giật mình quay đầu lại nhìn cô, nhưng ánh mắt vẫn lạnh nhạt như thể nhìn cô như vẻ muốn hỏi, (có chuyện gì không mẹ?)

Cô nở một nụ cười thật đẹp với đứa con trai của mình, „còn con thì sao Văn Thiện? Con có muốn cùng em đi nhà trẻ không?“

Tiểu Thiện lắc đầu, đôi mắt lạnh nhạt như có chút mệt mỏi làm cô cảm thấy đau lòng. Về Đại Loan là do cô muốn về, cô muốn quay lại nơi cô sinh ra và lớn lên. Những đứa con của cô cũng sẽ dần dần quen với cuộc sống này, hy vọng là thế.

Cô đưa hai tay ra ôm lấy Tiểu Thiện, tuy là một cậu nhóc lạnh lùng nhưng mà với mẹ mình thì chẳng có ai mà lạnh lùng được mãi với lại cậu bé mới chỉ có 4 tuổi rưỡi mà thôi.

Tiểu Thiện vui đầu vào lòng mẹ, ôm cô thật chặt nhắm đôi mắt đẹp tròn to, toàn lòng đen của mình lại. 2 đứa bé cứ ôm người mẹ của mình mà ngủ thiếp đi. Cô nhìn 2 đứa con bé bỏng của mình mà cười hiền từ. Đôi mắt cũng nặng trĩu nhắm lại và ngủ lúc nào không hay.

43. Chương 15.3

Thanh Thu chúng ta đến nói rồi.“ Tiếng nói của người đàn ông trầm ấm vang lên đánh thức cô dậy, hé mở đôi mắt nhìn anh cô cười. Đưa mắt xuống thấy 2 đứa bé vẫn nằm mỗi đứa một bên đùi cô mà ngủ ngoan.

Thanh Thu ngược lên, „Thư Quân, anh bế tiểu Phong em bế Văn Thiện.“

Thư Quân gạt đầu bế Tiểu Phong đang nằm sắp trên đùi của cô lên. Họ đi vào một ngôi nhà biệt thự màu trắng nhỏ nhắn tuyệt đẹp nằm ngoài rìa thành phố.

Khi đặt được 2 tiểu tử nằm trên chiếc giường tầng của chúng, Thanh Thu bước xuống nhà xe Thư Quân và 2 người làm bê đồ vào nhà. Cô đi quanh ngôi nhà xem xét, ngôi nhà không lớn nhưng cũng đủ ột gia đình nhỏ nhắn. Có một cái vườn đằng sau cũng rất là nhỏ và dễ thương. Đám cỏ màu xanh rậm rạp kia cũng được người ta chăm sóc chu đáo, nên mọc rất đều và tươi tốt.

Thanh Thu hít hơi không khí trong lành rồi bước lại vào nhà. Cô đi vào phòng bếp, mở chiếc tủ lạnh ra, bên trong chỉ có mấy trái nước và một đĩa hoa quả còn ngoài ra thì trống trơn.

Quay ra ngoài phòng khách cô nói với Thư Quân, „trong tủ lạnh không có đồ ăn gì cả, chúng ta phải đi mua đồ thôi không thì nếu 2 tiểu tử kia dậy thì sẽ la lên vì đói đó.“

Thư Quân quay sang nhìn cô cười hiền, „để anh đi cho, em ở nhà với 2 tiểu tử đi.“

Cô đồng ý với anh, rồi bước lại vào trong bếp lấy ra 4 ly nước rót vô đầy rồi bê ra cho Thư Quân cùng 2 người kia. „Anh và 2 chú uống nước đi.“

„Cảm ơn cô.“ 2 người kia cùng đồng thanh cảm lấy ly nước từ trên tay Thanh Thu, cả Thư Quân cũng mỉm cười và cảm lấy ly nước.

Khi bê hết được mấy cái va ly lên, 2 người kia chào họ rồi đi. Thư Quân cũng đồng thời đi mua đồ ăn luôn để lại Thanh Thu ở nhà cùng 2 đứa con trai của cô. Cô mở va ly ra và sắp đồ quần áo vào trong tủ gọn gàng.

Mở chiếc va ly con ra, trong đó có một khung ảnh nhỏ của Gia đình anh Văn Thiện, có cô Ngự, ông Ngự và anh đang cười trong bức ảnh đó vui vẻ. Cô chạm nhẹ tay lên bức ảnh sờ vào khuôn mặt của Văn Thiện trong bức ảnh. Không biết từ lúc nào nước mắt cô đã rơi xuống đọng lại trên khung ảnh kéo dài xuống dưới khung ảnh.

„Mẹ.....“ tiếng nói dễ thương cất lên đằng cửa, cô quay ra nhìn đó là Văn Phong, nhóc dịu mắt tiến lại gần mẹ mình ngồi xuống dưới nhìn vào bức ảnh mà Thanh Thu đang cầm trên tay. Đôi mắt đen to ngược lên nhìn cô, thấy cô đang khóc, tiểu tử ngơ ngác hỏi. „Sao mẹ khóc?“

Lúc đó cậu bé thứ 2 cũng bức đến đôi mắt lạnh tanh nhìn vào bức ảnh đó, không có một biểu lộ gì hết. Thanh Thu vội lau nước mắt đi, xoa đầu tiểu Phong „mẹ không sao.“

Không sao, mà mẹ lại khóc? tiếng nói lạnh lùng của cậu nhóc tiểu Thiện vang lên. Cậu nói thì lạnh lùng nhưng hành động của bé rất cảm động, nhóc đưa bàn tay nhỏ xiu của mình ra, lau ẹ mình 1 giọt nước mắt.

Tiểu Phong nhìn kỹ tấm ảnh, chỉ tay vào người con trai trẻ tuổi trong bức ảnh, „chú nhìn giống Văn Thiện.“ Nói xong Tiểu Phong nhìn lên anh trai mình.

Văn Thiện cũng nhìn vào tấm ảnh nơi ngón tay của Văn Phong chỉ vào. Không nói năng gì. „Ba..?“ Tiếng của tiểu Phong lại cất lên, nước mắt của cậu bé cũng chảy ra, không ngờ mới có 4 tuổi rưỡi mà đã có loại cảm xúc này là hơi lạ so với tuổi của cậu bé đó nha.

Thanh Thu giật mình nhìn con trai mình, miệng bỗng bật lên, „sao con biết?“

Văn Phong ngược lên nhìn mẹ mình với ánh mắt động nước, nhóc này giống Thanh Thu ghê, mít ướt quá đi thôi. „Tại vì nhìn giống anh.“

Lúc này tiểu Thiện cũng ngồi xuống bên phía kia cạnh mẹ, nhìn chăm chăm vào bức ảnh và khuôn mặt đó không rời.

Thanh Thu vuốt đầu tiểu Phong, cô dịu dàng hơn bao giờ hết, „cũng rất giống con nữa tiểu Phong à.“

Đôi mắt cậu bé sáng ngời, nhìn mẹ và nở ra một nụ cười ngây thơ đẹp tuyệt vời đến động lòng, cô cúi xuống hôn lên trán tiểu Phong một cái làm cậu nhóc càng hạnh phúc hơn.

„Thế ba giờ ở đâu?‘ Câu nói của tiểu Thiện làm Thanh Thu sững sờ ngạc nhiên, quay sang bên bé. Cô nhìn tiểu Thiện không nói được câu nào, „ba ở đâu mẹ, ba ở đâu thế?‘ tiểu Phong thấy anh hỏi cũng hỏi theo.

Thanh Thu nghẹn lời với câu hỏi của 2 đứa con mình, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày 2 nhóc của cô sẽ đặt ra vấn đề này, nhưng cô là làm, tất cả trong Thanh Thu vỡ òa ra cô ôm lấy hai đứa bé, chỉ còn biết khóc và khóc mà thôi.

Nước mắt của mẹ mình làm Văn Phong không hiểu lắm, nhưng cậu bé lại cũng khóc theo mẹ, còn Văn Thiện thì hoàn toàn khác, tay thì ôm mẹ nhưng đôi mắt lạnh nhạt đó của cậu vẫn nhìn chăm chăm vào người trong bức ảnh không rời.

**

„Cô ấy cùng với lại hai đứa con của mình và Thư Quân quay lại Đài Loan rồi thưa chủ tịch, họ xuống sân bây đã được hơn 2 tiếng và hiện tại đang ở ngôi nhà cách Trung tâm khoảng 30 km phía bắc. Đường phố tôi sẽ fax cho chủ tịch ngay bây giờ.“

Người Thư ký của Văn Thiên thao thao bất tuyệt trong điện thoại một lúc fax cho anh một tờ giấy với địa chỉ và hình Maps bản đồ sẵn cho anh.

Văn Thiên cảm ơn Thư Ký của mình rồi cụp máy, cầm tờ fax đó anh hơi nhếch mép lên cười. Nụ cười này là một nụ cười tuyệt đẹp hạnh phúc, mềm mại. Để ai thấy được nụ cười của anh vừa rồi thì họ sẽ nghĩ hoàn toàn khác là anh thực sự vẫn còn có thể cười đó chứ.

Vóng dáng cao to đứng thẳng dậy, lao ra ngoài luôn. „Tôi nay vào bữa tiệc tôi sẽ quay lại, hủy hết các cuộc họp cho tôi.“

Người Thư Ký cúi đầu hiểu ý chào anh. Văn Thiên chạy xuống tầng hầm nơi để xe, vì anh muốn gấp thật nhanh cô và con mình nên anh đã chạy bộ không cần đến cầu thang máy.

Chiếc xe Lamborghini mới màu green của anh lao trên đường như bay, không mất nhiều thời gian. Hơn 30 phút sau chiếc xe của anh đỗ trước nhà của cô. Xuống xe và những bước chân thật vội vã của anh đi đến trước cửa nhà cô. Tiếng chuông sau đó vang lên. „Mẹ.... để con ra mở cửa.“ Tiếng một cậu nhóc vang lên, làm tim anh xao động đến không ngừng. Anh muốn khóc vì đang vui mừng, nhưng lại cố kìm chế sự vui mừng đó lại đã.

Tiếng cửa „cạnh“ một cái, từ từ mở ra trước mặt anh. Anh nhìn xuống một cậu nhóc với đôi mắt của Thanh Thu đang nhìn anh ngơ ngác. Anh không biết nói gì hơn chỉ nhìn tiểu tử nhỏ bé đó, bỗng dưng sau tiểu tử đó lại có một tiểu tử nữa giống hệt nhau, đôi mắt thì lại là mắt của anh. Nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng và hỏi, „chú là ai?‘

Văn Thiên ngồi xuống đối diện với 2 đứa bé đó, nở ra một nụ cười tuyệt đẹp, „ta là ba của các con.“

Đôi mắt tiểu tử đứng đầu sáng ngời lên, miệng mở ra rất to, „Baaaa“

Cậu bé không cần biết đó phải là ba mình thật không, ôm lấy cổ Văn Thiên, làm cho anh cảm động đến gần rơi nước mắt. Anh ngược mắt lên nhìn thấy người con gái đứng trước mặt anh đang sững sờ, cô gần như khụy xuống dưới nền đất. Anh bế tiểu tử nhỏ lên, đi đến gần bên cô, mỗi bước chân anh làm cho cô choáng váng mặt mày. Đôi chân mềm nhũn ra như sợi bún, lùi dần lùi dần về đằng sau. Đứa bé can đảm với đôi mắt lạnh lùng đứng trước mặt anh để bảo vệ mẹ của mình.

Văn Thiên nhìn nó, rồi anh nở ra nụ cười hiền. Một tay bế tiểu Phong còn tay kia xoa đầu nhóc tiểu Thiện lạnh lùng, cậu bé được người đàn ông giống hệt mình xoa đầu, làm đôi mắt lạnh của nó trở nên hơi ướt ươn ướt, nhưng lại cố kìm lại. Anh ngồi xuống đối diện với mặt của Tiểu Thiện, „Con là một cậu bé dũng cảm, ba không làm hại mẹ đâu.“

Trong câu nói của anh đầy vẻ thương mến chiều chuộng, cậu bé quay sang nhìn mẹ mình, Thanh Thu muốn ngắt ra đây mất, cảnh vật quay cuồng tối sầm lại. Cô ngã vào một vòng tay quen thuộc, hơi ấm của anh làm xoa dịu hết đau thương âm ỉ trong lòng cô. Vùi mặt vào trong lồng ngực anh ngắt lịm đi.

Khi tỉnh lại, cô thấy mình nằm trong phòng ngủ, nhưng nó lại không phải là nhà cô. Nơi này làm cô ngỡ ngàng đến tột cùng. Phòng ngủ này là Quan Ngự, phòng ngủ của Văn Thiên. Sao cô lại ở đây? Cô bật dậy chạy ra khỏi phòng. Bỗng nghe thấy tiếng cười của Văn Phong từ phòng của cô ngày trước, Thanh Thu hoảng hốt chạy vào. Cảnh tượng trước mắt đập vào mắt cô, Văn Thiên đang ngồi chơi với 2 tiểu tử của cô. Ôm trong lòng anh là Văn Nhiên, cậu bé rất ngoan để cho anh ôm trong lòng mà không phản kháng lại, đến cả Thư Quân cậu nhóc tiểu Thiện còn không cho bế hay ôm cậu bé, nhưng mà đối với Văn Thiên một người lạ mà lại để cho ôm dễ dàng vậy sao?

Tiếng mở cửa của Thanh Thu làm cho 3 người giống nhau như một khuôn đúc kia quay lại nhìn cô, Văn Thiên anh đặt tiểu Thiện xuống tiến lại gần Thanh Thu, cô nhìn anh sợ hãi lùi ra sau. Đôi mắt anh cau lại khi thấy cô như thế. Tay anh với ra cầm lấy cổ tay cô và kéo lại bên mình và bế bổng cô lên.

Khuôn mặt và người cô sát chặt lấy người anh, hơi thở nam tính mãnh liệt của anh phả vào mặt cô. Vì sợ quá nên cô đã nhắm chặt mắt vào, lúc cảm giác không có gì xảy ra với mình cô từ từ hé mở ánh mắt mình ra. Nhìn thẳng vào đôi mắt đen sau của anh mà đôi mắt cô tròn tròn lên.

Sợ anh đến thế sao?” tiếng nói dịu dàng của anh làm cô thở khó nhọc, nước mắt như muốn tuôn rơi ra đến nơi rồi, anh đã gây đi nhiều. Cô không kìm nén được mà òa lên khóc, ôm anh “em ..em..em” tiếng nói của cô nghẹn lại trong cổ họng. Anh bá đạo hôn cô nuốt đi sự nghẹn ngào đó của cô vào trong miệng mình, “đừng rời bỏ anh một lần nữa.”

Tiếng nói của anh như ra lệnh cho cô và như câu xin cô đừng rời anh mà đi lần nữa.

“Mẹ lại khóc nữa sao?” tiểu Phong nhìn thấy nước mắt mẹ mình lại rơi, khuôn mặt không vui của cậu nhóc mà hỏi lại 2 người đang ôm hôn với nhau kia. Thanh Thu ngượng với con trai vùi mặt vào lòng anh, Văn Thiên cười hiền, “mẹ con đang làm nũng ba đó con trai.”

Câu nói này của anh làm mặt của Thanh Thu đỏ hơn lúc nào hết. Cô không dám nhìn anh. Căn phòng của Thanh Thu ngày trước đã biến thành phòng của hai cậu nhóc, anh đã chuyển nó thành phòng của 2 bé trai sao? chẳng lẽ anh lại biết được chuyện cô có con với anh rồi sao mà đã chuẩn bị trước như thế này?

“Sao anh lại biết được là em có hai đứa nhóc này vậy? Mà nó chẳng phải là con anh thì sao?” Thanh Thu không nhìn anh mà nói ra những lời không thật với đáy lòng.

Anh cười mỉm, “em không thể chạy trốn khỏi anh đâu, 5 năm vừa qua em đã làm gì và sống như thế nào anh đều biết cả, còn 2 nhóc kia không phải con anh thì chẳng phải là con của ai khác cả, em thử đưa 2 tiểu tử ra ngoài đường cùng anh, xem người ngoài họ sẽ nói đó là con của anh hay là không?”

44. Chương 15.4

Văn Thiên nhìn thẳng vào mắt của Thanh Thu, anh bế cô vào giường để lại 2 đứa con trai trong phòng của chúng với rất nhiều đồ chơi, nên hai cậu nhóc không còn để ý gì nữa cả.

Anh đặt nhẹ cô xuống giường, nằm lên người cô mà thì thầm vào tai cô, cùng hơi thở nóng ấm của anh phả vào bên tai của Thanh Thu, làm cho cô hơi run rẩy nhưng lại không có phản đối gì. “Chúng ta lấy nhau đi?”

Đôi mắt cô mở ra, như không thể tin vào tai mình vừa đang nghe gì nữa. Nước mắt từ đâu mà cứ thi nhau tuôn rơi, lăn trên khuôn mặt mịn màng trắng nõn nà của cô.

Tiếng nói nặng nề của cô hỏi lại anh, “anh không giận em sao?” Khuôn mặt hơi biết lỗi của cô quay sang bên để tránh ánh mắt của anh.

“Anh yêu em, nên anh không bao giờ giận em. Kể cả là chuyện gì đi chăng nữa. Chỉ cần em mãi mãi ở bên cạnh anh.” Sau câu nói của anh không kịp để cho cô lộ ra vẻ ngạc nhiên hay là hạnh phúc anh hôn cô thật sâu cướp hết khí của cô, sự ngọt ngào làm cho 2 người 5 năm xa cách mà cuốn lấy nhau.

Tiếng cửa mở làm cho 2 người đang âu yếm nhau quay sang nhìn, hai cậu bé đứng ở ngoài cửa ngó vào trong. Tiểu Phong lao vào bên giường chen vào giữa hai ba mẹ mình mà ôm hôn họ một cách rất là thích thú. Văn Thiên anh ôm nhóc vào lòng hôn lên má, “nhóc con, con cũng thật là một cậu bé phá đám nha.”

Tiểu Phong cười títt mắt lại, “hihihi, con muốn ngủ ở đây cùng ba mẹ.”

Thanh Thu vuốt mái tóc cậu bé. Văn Thiên đứng lên, đi đến cửa nhìn tiểu Thiên, “con có muốn vào cùng không?” Không để cậu bé nói gì anh bế bổng nó lên cùng nằm xuống giường.

Thanh Thu nằm lên cách tay dài vươn ra của Văn Thiên, hai cậu nhóc nằm ở giữa họ đang nói chuyện rôm rả, tiểu Thiên tuy ít nói nhưng cũng chỉ là một cậu nhóc hồn hởi, nghe Văn Thiên và tiểu Phong nói chuyện. Văn Thiên nằm bên phía của Văn Thiên bàn tay nhỏ bé túm lấy áo của ba mình, như là không muốn cho ba mình rời đi nữa.

Một cảnh tượng tuyệt đẹp, một gia đình thật là hạnh phúc.

**

Thư Quân anh ngơ ngác khi thấy trong nhà không còn ai, nhanh chóng gọi vào điện thoại di động của Thanh Thu cũng không thấy cô bắt máy, tối rồi mà vẫn không thấy 3 mẹ con cô đâu. Không biết là đã có chuyện gì xảy ra, trong lòng lo lắng không thôi. Anh chạy ra ngoài để đi tìm, thì bỗng trước mặt anh là một cái xe Limousine đỗ ngay trước cửa sau đó có mấy người mặc quần áo đen sì từ đâu chạy đến bịt miệng anh bằng chiếc vải trắng, rồi tống anh vào trong xe. Thư Quân còn nhìn mờ mờ được bóng dáng của một người đàn ông lớn tuổi ngồi đó và anh ngắt lịm đi vì thuốc mê.

Khi tỉnh lại anh thấy mình nằm trong một cái phòng lộng lẫy trên người anh đã mặc một bộ đồ tây trắng quen thuộc và đắt tiền. Anh ngồi dậy dơ tay lên xoa hai thái dương đang còn choáng váng của mình. Nhìn xung quanh căn phòng đẹp lộng lẫy này một chút, thì tiếng cửa mở ra, tiếng bước chân của đôi giày da sị vang lên trong lền đá bóng loáng. Người đàn ông lớn tuổi đó, chính là Thượng Nhiên. Ông vẻ mặt đã già đi nhiều đôi mắt vẫn sâu hoắm với nhiều nếp nhăn nhìn anh một cách tà ác.

„Thằng con trai bất hiếu, mày tưởng vì một con mụ đàn bà mà bỏ Cha mình trốn đi sao? Tiếng ông khàn khàn giận dữ gầm lên bên tai anh.

Thư Quân không thèm liếc ông một cái, anh thong thả đứng dậy đi đi ra khỏi cửa thì tiếng nói của ông lại một lần nữa vang lên, nhưng lần này có vẻ dịu đi nhiều. „Ta vẫn là cha của con đó.“

Anh khựng lại, cái tay định cầm lấy quai cửa thì thụt lại, đút nó vào túi quần và nghiêng người đôi mắt liếc nhìn ông một cách khinh bỉ, „Ông muốn gì ở tôi?‘

Đôi mắt hung ác của Thượng Nhiên có vẻ dịu hiền đi, câu xin hơn là vừa rồi. „Ta chỉ có mình con là con trai, ta mong con sẽ giúp ta và nối nghiệp của ta...“

Chưa để ông định nói hết, Chân của Thư Quân đá rầm vào cái cửa phát ra tiếng rầm một cái chấn động cả căn phòng lớn. „Ông đã bị thua hết rồi nên mới cầu xin tôi chứ gì? Thế lúc tôi cầu xin ông thì sao? Ông không thèm để ý đến mà còn đuổi tôi, tôi tưởng ông đã từ tôi là con trai ông rồi mà? Sao còn lại nói ra những cái lời này khiến cho tôi thực sự là ghê tởm ông?‘

Lúc anh bước chân sang Mỹ túng thiếu đã xin ông giúp đỡ, ông đã hất hủi anh và nói từ bỏ anh. Nên bây giờ trong tay anh đã tự có một cái gì đó cho riêng mình còn ông đã bị kẻ thù của mình hoạch nói thẳng ra là cháu trai mình cướp hết đi thì mới thấy sợ nên muốn cầu xin con trai mình giúp cho. Thật là một người lòng tham vô đáy và ích kỷ chỉ biết đến bản thân mình mà thôi.

„Tất cả cổ phiếu còn lại của ta, ta rao hết cho con, ta chỉ xin con giữ lại cho ta được cái công ty bây giờ ta đang đứng đó thôi, ta không muốn để nó vào tay của Văn Thiên. Hần đã mua lại tất cả những công ty lớn nhỏ mà ta đã có, chỉ còn lại cái này duy nhất thì không thể được.“ Tiếng của ông Nhiên có vẻ tức giận khi nói ra vấn đề đó.

Anh không muốn nghe nữa, định mở cửa ra ngoài, ông Nhiên nói vọng ra, „Nếu con làm theo ta, ta sẽ không động đến người của con.“

Thư Quân như chết lặng đứng chôn chân ở đó, đôi mắt anh trợn to quay sang lại chò ông, „Cái gì, họ đang ở đâu?‘

Ông Nhiên hơi bất ngờ khi anh sự sự như thế, thực ra ông cũng chỉ muốn dọa anh thôi, đã làm thật đâu, nhưng không ngờ có vẻ như người đàn bà của anh đã không còn ở nhà sao? Nghĩ đến đó ông áp dụng vào luôn và nhếch mép lên cười. „Nếu con nghe ta, ta sẽ không làm gì cô ta cả.“

Chân anh khụy xuống, anh rất sợ để mất Thanh Thu, nên không nói được gì 2 bàn tay nắm thật chặt thành nắm đấm. Đôi mắt đỏ au dữ tợn.

**

Văn Thiên mặc quần áo rất là lịch lãm, phong thái đến đẹp mê người. Thanh Thu nhìn anh không muốn rời. Hai cậu nhóc thì đã ngủ từ lúc nào rồi. Đôi mắt ôn nhu dịu dàng của anh nhìn sang cô. Tiến lại gần hôn lên đôi môi của cô không muốn rời. Tiếng nói trầm thấp êm tai của anh cất lên, „Vợ yêu à, anh xin lỗi khi không đưa em đi được. Tại vì sẽ sợ em gặp nguy hiểm nên là phải giữ em ở lại đây. Nhưng anh sẽ về sớm ba xã đợi anh nhé,‘

Đôi mắt đẹp của cô lại ngập lệ, tiếng thở dịu dàng phát ra. „Em sẽ chờ đến khi anh về, như anh đã tin tưởng và chờ đợi em vậy.“

Thanh Thu cô tự kiểm chân lên và đặt đôi môi mọng hồng mềm mại của mình vào môi anh. Nụ hôn bất tận đó làm cho anh lưu luyến mãi không rời.

Cô ở nhà cùng với lại mấy người hầu và một đám cận vệ bên ngoài. Anh đã thiết bị cho Thượng Ngư thành một nơi an toàn như thế này, kể từ khi anh gần đánh bại được Thượng Nhiên về mặt kinh doanh, tại vì anh muốn nhìn thấy lão già ác ma đó chết đi một cách tồi tệ nhất của cuộc đời này, để hắn không còn gì trong cuộc sống gọi là tốt đẹp đối với hắn nữa cả.

Tiếng xe của anh gầm lên một cái rồi phóng vụt đi, Thanh Thu mỉm cười nằm xuống ôm hai đứa bé đang nằm trên giường to trong phòng Văn Thiên, anh đúng là có cách sợ hù cao quá, cô có đi tận chân trời góc bể thì anh cũng có thể tìm ra.

**

Giải thưởng được trao đến tay Văn Thiên, người xuất sắc nhất về Kinh doanh bất động sản trong mấy năm qua, khi đứng lên mục anh tự nhiên cười nói và phát ra tuyên bố, anh sẽ mua lại hết tất cả công ty bất động sản có trên thị trường của Đài Loan và Trung Quốc trong đó có cả Hồng Kông không ngoại lệ. Tuyên bố của anh làm ọi người sửng sốt, phóng viên báo trí chụp và quay hết về chỗ anh.

„Tôi còn một điều nữa muốn nói, tôi sẽ rút hết cổ phiếu của công ty Thành Ngư của giám đốc Thượng Nhiên, lý do công ty này vào khoảng thời gian 1 năm nay nợ nần công ty khác và ngân hàng quá nhiều tiền, những cổ phiếu tôi rút để trả nợ cho các ngân hàng của công ty thì không hề đủ do thế xin ông hãy báo ội người biết là công ty ông đã bị phá sản đi.“

Thượng Nhiên tức tối, đi lao lên chỗ anh vì tức giận, nhưng lại bị thư ký giữ lại vì sợ bị mất mặt. „Thằng khốn....sao lại thế được“

„Xin lỗi ông, ông thực sự là trắng tay rồi. Nếu ông còn ngoan cố, sẽ tổng ông cho cảnh sát đó.“ Giọng nói của anh đe dọa ông ta. Làm bàn tay già của ông ta run lên. Đôi chân đứng không vững khi biết mình đã mất hết liên khụy xuống sàn. Trong Mắt hiện lên thù hận mà nhìn anh.

Văn Thiên ký hợp đồng để mua lại toàn bộ các công ty lớn nhỏ khác không thêm để ý đến vẻ mặt của ông nữa. Bây giờ anh là người đứng đầu của cách công ty kinh doanh bất động sản, được gọi là ông tổng (trên mức tổng tài luôn).

Mấy giám đốc dưới quyền của anh bây giờ đến chúc mừng và nịnh nọt anh, Văn Thiên cũng chỉ nói chuyện xã giao rồi về sớm với cô vợ và hai đứa con trai bé bỏng của mình vì nơi đó không còn gì quan trọng đối với anh nữa cả.

Anh bước vào phòng nhìn thấy Thanh Thu đang nằm ôm hai đứa nhỏ, anh tiến lại gần chạm nhẹ vào cô, Thanh Thu giật mình mở mắt, anh để tay lên miệng cô ra hiệu nhỏ thôi để cho con ngủ. Cô gật đầu. Bỗng anh cúi người xuống bế bổng cô lên. Sang phòng khác, nơi này là phòng ngủ cho khách mà sao anh lại bế cô sang đây làm gì cơ chứ? Về mặt ngơ ngác của cô làm anh bật nhẹ lên cười, “Anh nhớ em nên bây giờ cho anh thỏa mãn sự nhớ nhung đó được không?”

Cô hiểu ra ý của anh khuôn mặt đỏ bừng lên, nhưng bị anh đè ra và hôn cô mãnh liệt đến nghẹt thở. Hô hấp của anh và cô rất lớn và mạnh làm cho căn phòng trở nên nóng ran lên. Anh nhẹ nhàng từng chút như sợ cô có thể vỡ ra mất mà cởi chiếc váy ngủ trắng mềm mại của cô ra. Lộ ra thân hình trắng trẻo đường cong tuyệt mỹ làm đục vọng của anh càng tăng thêm nhiều hơn.

Đôi môi anh hôn lên từng làn da trên cơ thể cô, động tác của anh rất chậm chạp để có thể thưởng thức được thân thể của cô càng lâu hơn. Tay anh một tay tháo lỏng chiếc ca vạt của mình ra rồi sau đó là chiếc áo sơ mi trắng, lộ ra thân hình săn chắc, cơ bắp cuộn cuộn, bộ ngực vạm vỡ đè xuống người mềm mại như vải lụa của cô.

Thanh Thu nhẹ nhàng thực nữ choàng tay qua cô anh, ôm anh thật chặt. Khi sự nam tính của anh đi vào cô, miệng và mắt cô mở to đến chảy chất lỏng nóng hổi. Anh liếm lên bên má cô, nơi những giọt nước mắt đang thi nhau tuôn rơi, “chỉ mãi là của anh.” Lời nói nhẹ nhàng mang theo khát khao của anh chuyển đến bên tai cô, làm cho thân hình cô run lên.

45. Chương 15.5

Sự cuồng dã của anh miên man cả đêm, làm cho thân thể của cô mềm nhũn ra vì mệt mỏi, mồ hôi trên người lâm thâm thi nhau tuôn chảy. Thể lực anh khỏe, còn cô thì sao? Không thể như thế được nữa đôi mắt cô nhắm lại và ngủ thiếp đi. Đang trong sự say sưa men ai tình, ngẩng đầu lên thấy cô vợ đã ngủ từ lúc nào, miệng nở ra một nụ cười khổ rồi nằm xuống bên cạnh ôm cô sát vào trong lòng đến không còn sự khoảng trống. Anh vẫn muốn cô mãi và mãi mãi, nhưng mà nếu cô như thế này thì anh cũng phải mềm lòng và thương hoa tiếc ngọc rồi, dù sao thì cũng là người của anh mà. (Cửa bên tại người)

**

Sáng ra Văn Thiên dậy sớm khi nghe thấy tiếng tiểu Phong gọi anh và cô khắp nơi khi không tìm thấy ba mẹ, anh nhún sang bên cạnh tấm lưng trần của cô, lộ ra lưng linh theo ánh sáng mặt trời soi vào, anh hôn lên bờ vai mềm mại thì tiếng của cậu nhóc lại lần nữa vang lên, anh lấy tay kéo cái chăn lên đắp lại cho cô, mặc một bộ quần áo vào, bức ra cửa thấy hai nhóc nhìn mình với đôi mắt đáng yêu ngơ ngác của chúng. Tiểu Phong định lao vào phòng nhưng bị anh cản lại bế phốc cậu bé lên, “mẹ đang ngủ hãy để ẹ ngủ đi,”

Tiến lại gần Tiểu Thiện anh cũng bế cậu nhóc đó lên bằng cách tay kia của mình. Hai đứa bé nhìn ba mình ngơ ngác, không hiểu sao lại bế chúng lên như vậy? “Các con có muốn gặp cụ không?”

Tiểu Thiện lạnh lùng không nói gì, đôi mắt thì lại tò mò nhìn anh, còn Tiểu Phong thì hỏi lại, “cụ?”

“Ừm chúng ta đi thăm cụ nhé, cụ nhớ các con lắm đó.” Đôi mắt hai cậu bé sáng lên khi nghe thấy ba mình nói thế. “Có, có đi thăm cụ” tiểu Phong nhanh nhẹn trả lời.

Anh quay sang bên Văn Thiên cười rồi hỏi nhóc, “thế còn con? Có muốn thăm cụ không?”

Nó ngượng ngùng nhìn anh, rồi mở miệng nhỏ bé lên, “có”

**

“Hai đứa nhỏ đáng yêu quá ra đây với bà nào.” Tiếng Thượng Mai vang lên, khi nhìn thấy chúng. Đôi mắt bà nhỏ ra từng giọt lệ nóng hổi yêu thương. Thượng Lưu cũng không kém nhìn chúng mà nước mắt cũng tuôn ra từ đôi mắt già nua của mình. Sống đến tầm này ông không ngờ mình còn có thể có cả chất nữa. Hai đứa bé thật là dễ thương và bụi bặm, đúng là Thanh Thu mất tay khi nuôi con quá.

Văn Thiên nhìn 2 nhóc rồi nói, “hai con chào cụ và bà đi.”

Tiểu Phong và Tiểu Thiện nhìn nhau ngơ ngác chút rồi khoanh tay lại cúi đầu đồng thanh, “chào cụ, chào bà.”

Thượng Mai cảm xúc dâng lên, ôm hai nhóc vào trong lòng, “ôi dễ thương quá, 2 nhóc giống Văn Thiên hồi nhỏ quá.”

“Ừm rất giống, rất giống.” Thượng Lưu đã già lắm rồi ngồi trên xe lăn, nhìn 2 cậu nhóc không hề muốn rời đi.

Thượng Mai hỏi hai đứa nhỏ, “hai con được mấy tuổi rồi?”

Văn Thiện thì không trả lời nhưng Văn Phong thì mở to đôi mắt dơ 4 bàn tay nhỏ xíu ra và nói, “4 tuổi ạ, nhưng mẹ bảo anh ra trước nên con phải gọi anh bằng anh.”

Đôi mắt đen tròn của cậu nhóc đó, thật là giống Thanh Thu nhìn sang bên Tiểu Thiện anh mình và lại nhìn cụ và bà. Thượng Mai và Thượng Lưu cùng Văn Thiên bật lên cười, bà Mai xoa đầu cậu nhóc, “con ngoan, đúng rồi anh ra trước thì sẽ là anh con mà.”

Đôi mắt bà lại chuyển sang bên Văn Thiện, quả thật cậu nhóc nhìn không khác gì bản sao của Văn Thiên, có khi còn nhầm tưởng đó là Văn Thiên lúc còn nhỏ đó chứ.

Tiểu Phong thấy trên bàn có một đĩa kẹo bày sẵn trông thật là đẹp mắt, mà lại còn đủ loại nữa. Cậu bé tự nhiên đôi mắt thích thú ngồi lên bàn cạnh Thượng Lưu, nhưng cậu bé lại không dám lấy kẹo mà chỉ nhìn chúng chăm chăm thôi, trông thật tội.

Thượng Lưu cầm một cái lên, đưa ra phía trước mắt bé, “con muốn ăn sao?”

Tiểu Phong không để cụ hỏi câu thứ 2 gật đầu lia lịa, cầm lấy kẹo mà đôi mắt như là một hạt kim cương đang được chiếu sáng.

Thượng Lưu quay sang bên cạnh nhìn Văn Thiện, tuy cậu bé tỏ vẻ thái độ không cần nhưng, đôi mắt cậu bé cũng nhìn chăm chăm vào đồng kẹo đủ màu kia, Thượng Lưu cười hiền, “còn con có muốn không? Lại đây.”

Đúng là trẻ con, tỏ vẻ mình người lớn thì vẫn mãi là trẻ con. Cậu đi đến ngay ngồi bên kia cạnh cụ và cầm lấy kẹo ăn ngon lành. 2 nhóc thật là đáng yêu và dễ thương. Hai má phúng phính với viên kẹo ngọt trong miệng, với đôi môi đỏ chúm chúm cộng thêm 4 đôi mắt long lanh như hạt nhãn mà người làm cho ai nhìn thấy cũng muốn yêu hai cậu nhóc này.

Thanh Thu tỉnh lại, thấy mình nằm một mình, túm lấy cái chăn mềm mại quấn quanh người không còn mảnh vải che thân của cô, bước xuống giường nhìn lại cái giường mà đêm qua anh và cô ân ái làm đôi má đào chỏ nên đỏ ửng thẹn thùng. Cô vào phòng tắm, thân hình nhỏ bé yếu đuối, trắng mịn với những nốt đỏ đỏ nho nhỏ của Văn Thiên để lại làm ai kia không thể nào mà hết ngượng ngùng được nhắm mắt, hít thở thật sâu để tắm cho xong.

Khi bước xuống nhà, “Meeeeeee” Cậu bé chạy lại trên tay cầm túi quà không biết trong đó là gì, ôm lấy cô. Thanh Thu ngạc nhiên nhìn thấy 3 cha con đi từ cửa chính vào. cô ngại ngùng với anh không dám nhìn thẳng vào mắt anh hỏi “các con được ba đưa đi đâu đây?”

“Đi sang thăm Cô và ông.” Thượng Mai đi đằng sau nói lại. Thanh Thu nhìn cô mà ngạc nhiên. “cô Mai”

Thượng Mai đến gần Thanh Thu ôm cô gái khuôn mặt vẫn còn non mà đã phải chịu nhiều thương đau, đúng là ông trời thường ghét người hồng nhan. “Thanh Thu con bé này, sao lại bỏ đi như thế. Rồi về đây mà không nói một tiếng. Một mình nuôi hai nhóc đến tầm này chắc vất vả lắm đúng không?”

Nghe những câu an ủi, quả thật thế giới của Thanh Thu vỡ oà, ôm chặt cô Mai mà khóc. Đúng rất là vất vả, tuy Thư Quân cũng giúp cô rất là nhiều nhưng hoàn cảnh lúc đó rất khó khăn bên sứ người. Một mình đơn độc không biết lượng tựa vào ai. Chỉ còn tự mình cố gắng để vượt qua. Lúc cô mang bầu 2 nhóc là lúc vất vả nhất, cô đã ngã trên bàn đẻ rồi phải chuyển qua mổ, tổn không biết bao nhiêu là tiền nong. Nhưng

may lại có ai đó đã giúp đỡ mà không cho cô biết tên, người ấy đã lương thiện và trả hết tất cả ẹ con cô. Đến bây giờ muốn tìm lại người giúp đỡ chắc cũng không thể nữa rồi.

Còn ai xa lạ vào đây đâu, đó là Văn Thiên mà. Nhưng lúc đó anh cũng đang trong hoàn cảnh khó khăn nhất. Mượn tạm số tiền của Ông anh và nhờ người trong nom cho cô từ xa. Kể cả Thư Quân tìm được việc tốt để giúp mẹ con cô cũng là Văn Thiên giúp đỡ, rồi sau đó là cái công ty nhỏ của Thư Quân còn tồn tại là bởi vì Văn Thiên đứng đằng sau để nâng đỡ cho. Lúc đó anh suy nghĩ rằng, chỉ có Thư Quân mới giúp cô được lúc này, còn phía anh thì còn quá nhiều vấn đề và anh muốn hoàn thành nốt công việc của mình để trả thù Thượng Nhiên. Cho đến bây giờ anh đã đi được hơn nửa chặng đường rồi, chờ xe anh sẽ làm gì nữa nhé.

“Con có đói không, 2 nhóc cùng Văn Thiên vừa ăn bên ông rồi. Nếu mà cảm thấy thoải mái thì có gì sang bên ông nhé. Vào phòng ăn đi, con còn phải ăn nữa, trông con gầy quá.” Cô Mai nhìn Thanh Thu thương xót.

Thanh Thu gật đầu, nước mắt vẫn còn vương trên khuôn mặt, nở nụ cười với cô. Văn Thiên anh cầm bàn tay mềm mại của cô, tay anh nhanh chóng luồn qua éo cô, đôi mắt nhìn cô, chủ động cúi xuống hôn lên trán cô một cái thương yêu, chiều chuộng.

Lúc ngồi vào bàn ăn cơm. “Con cũng muốn ăn.” Văn Phong đòi ăn, hai mắt mở to. Văn Thiên nhìn con trai mình ngỡ ngàng, nhóc vừa ăn cơm rồi mà sao bây giờ lại đòi ăn nữa. “Con vừa ăn cơm rồi mà, vẫn không no sao?”

Thượng Mai bảo người lấy thêm chén cho nhóc, “con muốn ăn cùng mẹ, mẹ ăn một mình buồn mà.”

“Con cũng muốn ăn.” Tiếng nói của tiểu Thiện cũng vang lên, lạnh lẽo. Nhìn thấy thế Thanh Thu cầm thìa xé nhỏ ra cho 2 nhóc.

“Thế thì cả nhà ta lại ăn cơm tiếp cùng với mẹ nhé.” Văn Thiên và Thượng Mai cũng ngồi ăn cùng. Nhìn mấy cậu nhóc đúng là dễ thương và tỉnh cảm, làm cho Văn Thiên anh nở ra một nụ cười hạnh phúc không bao giờ hết.

Đối với anh bây giờ không chỉ có Thanh Thu mà còn thêm hai đứa con trai cục cưng của anh nữa. Anh sẽ không để cho họ sảy ra bất cứ chuyện gì.

**

“Ta xin con, con có thể ở lại không. Bây giờ ta không còn gì cả. Tất cả đã mất hết. Tên khốn đó nó không coi ta ra gì cả.” Thượng Nhiên không nghĩ đến ngày mình sẽ phải cầu xin con trai mình như thế này. Nhưng mà thực sự bây giờ chỉ có anh mới giúp được ông thôi.

Nhưng ánh mắt của Thư Quân thì nói cho ông biết là anh không hề có hứng thú giúp đỡ gì ông cả. Chỉ cần bây giờ ông nói cho anh biết họ ở đâu thì anh sẽ chạy thật nhanh đón Thanh Thu và hai cậu nhóc về.

“Nói cho tôi biết, họ ở đâu?” Tiếng nói của anh tức tối. Làm cho Thượng Nhiên chưa thấy con trai mình với bộ dạng như thế này.

“Được...ta sẽ nói.....họ đang ở Thượng Ngự. Văn Thiên đã đến chỗ con và đón họ về.” Ông nói với giọng già yếu.

Anh không cần nghe ông nói câu thứ hai, chạy khỏi căn phòng, để lại cái bóng già đó một mình tội tàn, với đôi mắt oằn hợn hiện rõ lên khi cánh cửa đằng sau lưng anh khép lại. Sau đó là tiếng cười tàn khốc vang lên trong căn phòng tối om thật là ghê người.

**

“Thanh Thu” tiếng Lee lao vào bên trong nhà, ôm cô bạn mình khóc nức nở, đi vào theo sau Lee là Trí Kiệt và một đứa bé gái 3 tuổi, mái tóc buộc hai bên dài đen nhánh đến tận bụng, nước da trắng bệch, đôi mắt long lanh nhìn cảnh tượng lạ đang diễn ra trước mặt mình.

Trí Kiệt bắt tay Văn Thiên chào hỏi, Thanh Thu cũng ôm cô bạn khóc không ngừng vì vui mừng gặp lại.

“Thanh Thu cậu khoẻ không, trông cậu gầy đi nhiều quá. Sao lại bỏ đi thế chứ? Biết là mình nhớ cậu muốn chết không hả?” Lee nói luyên thuyên không ngừng, đôi mắt nhìn về hai cậu bé, tròn tròn lên vì bất ngờ. “Hai nhóc này là con của ai đây?”

“Con của mình.” Thanh Thu nhẹ nhàng nói và cười tươi với Lee, “con cậu và ai?”. Câu hỏi của Lee làm mọi người nhìn nhau, trừ Văn Thiên anh cười rộ, “tất nhiên với anh rồi.” Câu nói của anh làm Thanh Thu thẹn thùng ngượng đỏ chín mặt.

“Thế em thấy hai tiểu tử không giống anh sao?” Câu nói này làm Lee và Trí Kiệt nhìn chăm chăm vào hai cậu nhóc gật đầu, “giống, rất giống”

Lee cúi xuống hai đứa bé “Woaaa cô chào hai nhóc, giống papa ghê”

Đưa tay ra chào hai cậu nhóc, tiểu Phong nở một nụ cười bắt lấy tay của Lee, còn tiểu Thiện không thèm liếc Lee một cái, con mắt lạnh căm nhìn đi chỗ khác. Lee cảm thấy thằng nhóc này giống người đàn ông trưởng thành kia như 1 la 2 giọt nước vậy. Cô xoa đầu tiểu Phong.

46. Chương 15.6

Kéo tiểu Phong đến chỗ con gái mình, “giới thiệu với cả nhà, đây là con gái em. tiểu yêu tinh. Con ra đây làm quen với anh nè.”

Bé gái đang đứng sau Trí Kiệt ngó nghiêng vì lạ mặt, rón rén đến chỗ mẹ mình. “Nào đây là con của bạn mẹ tên là Văn Phong, còn tiểu Phong đây là con gái cô Hiểu Lan gọi là Hiểu yêu tinh được rồi. Các con làm quen với nhau đi.”

Tiểu Phong vốn hoà đồng, đưa tay ra bắt lấy tay của Hiểu yêu tinh nhỏ bé, “chào em anh là tiểu Phong, còn kia là anh của anh tiểu Thiện”

Cô bé gái đôi mắt long lanh nhìn tiểu Phong, mạnh bạo ôm lấy cậu bé hôn lên má của tiểu Phong, “em thích anh.” Ô ô sao lại thế, công nhận con của Lee mạnh bạo qua à, bé thế mà đã mê trai đẹp rồi đó, giống mẹ nó ghê.

Tất cả mọi người cười ồ lên. Tiểu Phong cậu bé ngượng ngùng cũng cười hề hề. Thế là cả buổi Hiểu yêu tinh cứ thế là bám lấy tiểu Phong không muốn buông ra. Hai cậu nhóc dẫn Hiểu Lan lên phòng đầy đồ chơi của mình, được ba mình mua cho như là một cái Disneyland nhỏ vậy, không thiếu thứ gì.

Mọi người đang nói chuyện rôm rả thì có tiếng ầm mĩ, bước vào là người bảo vệ. “có anh Thư Quân đến đây.”

“Thanh Thu...” Thư Quân lao vào trong nhà. Nhìn thấy mọi người ngỡ ngàng. “Anh Thư Quân”

“Thanh Thu sao em lại đến đây mà không nói với anh.” Thư Quân như phát điên lên, muốn lao vào Thanh Thu đang sợ sệt và chưa hoảng hồn khi nhìn thấy anh.

Văn Thiên đã giữ lấy Thư Quân, anh liếc mắt ra hiệu cho bảo vệ, mấy người hiểu ý ngay giữ lấy anh. “Thư Quân, tôi xin lỗi anh nhưng...”

“Là sao? Về nhà thôi.” Không muốn nghe sự thật anh thực sự rất sợ nghe nó.

Anh chỉ muốn cùng cô quay lại ngôi nhà nhỏ bé ước mơ của mình, nếu biết thế này anh không muốn cùng cô quay lại Đài Loan.

“Thư Quân em muốn các con em có cha chúng, em đã có lỗi với anh ấy và đi theo anh nhưng anh thấy đó, em mãi không quên được anh ấy em yêu anh ấy.” Thanh Thu run rẩy, cánh tay to của Văn Thiên ôm lấy cô, để cho cô có chỗ dựa.

“Thư Quân tôi đã biết là chuyện này sẽ xảy ra, tất cả thời gian cậu và Thanh Thu ở bên Mỹ tôi đều biết, nhưng chỉ vì cha cậu muốn hãm hại tôi nên tôi đã để im cho cô ấy ở bên cạnh cậu suốt 5 năm qua. Cậu đã nói gì với Thanh Thu tôi đều biết, tôi không hề trách cậu mà còn giúp cậu bao nhiêu chuyện, chắc cậu cũng biết từ xin việc cho đến mở công ty của cậu bên đó. Nên hãy suy nghĩ lại đi, buông ra những gì không thuộc về mình, nếu mà còn ý định buông ra, thì tôi sẽ không động đến nhưng mà lập lại như cha cậu thì tôi cũng sẽ không tha cho cậu như ông ấy đâu.”

Chân của Thư Quân nhũn ra, cậu không còn gì ngoài Thanh Thu và 2 tiểu tử. Đầu gối khụy xuống nền đất lạnh. Thanh Thu tiến lại gần cúi xuống cùng anh, “Thư Quân, tha lỗi chúng ta vẫn là bạn mà, anh vẫn là cha nuôi của 2 nhóc đó, em thật sự muốn cho hai tiểu tử của mình còn có cha ruột của chúng và em rất là yêu anh Văn Thiên.”

Thư Quân ngẩng lên nhìn Thanh Thu. Anh chịu thua khi nhìn thấy ánh mắt cô như thế, đôi môi anh tái nhợt. “Thanh Thu anh đã biết, cố ép em cũng không được. Khoảng thời gian ở bên Mỹ anh đã đủ hiểu tình cảm của em thế nào rồi. Nhưng mà hứa với anh là, 2 đứa bé đó vẫn cho anh gặp mặt được không?”

Thanh Thu nhìn anh cười hiền, “ừm, tất nhiên là được rồi” cô gật đầu đồng ý với anh. Cô kéo anh đứng lên đến bên bàn cơm. Cô Mai cũng đến gần anh, “cháu nhìn gầy quá Thư Quân, sao không đến thăm ông?”

Nhìn cảnh tượng còn người thân bên cạnh đôi lông mày cau lại của anh thả lỏng ra. “Ba Thư Quân.”

Tiểu Phong nhìn đi xuống nhà nhìn thấy Thư Quân chạy lại. Thư Quân vui mừng ôm tiểu tử vào lòng. Văn Thiên anh có vẻ ganh tị với Thư Quân ngồi bên cạnh Thanh Thu không nói gì, lông mày hơi cau lại. Thanh Thu hiểu ý xoa bàn tay anh dịu dàng.

“Chúng ta ăn cơm thôi.” Lee bưng những món ăn ra bàn mời mọi người ăn cơm tối. Đúng lúc đó bên ngoài ông Lưu cùng với người quan gia đẩy chiếc xe lăn của ông vào nhà. Mọi người chào ông. Ông Lưu tuy đã đến tuổi này thấy gia đình sum họp lại thế này ông quả thật là hạnh phúc tràn trề.

Tiếng nói tiếng cười và tiếng ăn uống của một ngôi nhà vang lên đầy sự hạnh phúc và ấm cúng.

Kể từ ngày hôm đó, Thư Quân anh đi lại thường xuyên với gia đình Thanh Thu và Ông mình. Anh không còn tỏ vẻ xa lạ với ông mình nữa và hoà đồng hơn với gia đình anh. Kể từ ngày anh bỏ ba anh đi tìm Thanh Thu anh không gặp lại Ba anh nữa, còn cô em gái hư hỏng Trí Tuyết thì vẫn lêu lổng hư hỏng với bạn bè mà không biết ngay tôi đâu nữa.

“Tiểu Phong, tiểu Thiện ba nuôi đến đưa bọn con đi chơi này.” Thanh Thu gọi với lên hai tiểu tử đang ở trên nhà. bước xuống cùng 2 cậu nhóc là Văn Thiên, khuôn mặt anh nhìn thấy Thư Quân là một khuôn mặt không mấy cảm tình, Thư Quân anh đã quen với cái kiểu nhìn đó, nên cảm thấy rất là bình thường, vui vẻ đón 2 cậu nhóc chạy đến bên cậu. Văn Thiên giữ chặt lấy hai cậu nhóc. “Ba con đi chơi với ba nuôi rồi tối chúng con về với ba mà “ Cậu bé tiểu Phong nhẩn tâm không thèm nhìn Văn Thiên chạy đến chỗ Thư Quân.

Văn Thiên anh mặt ỉu xù nhìn con trai mình, buồn quá đi mất anh đâu ngờ lại có lúc như thế này. Anh quay sang nhìn tiểu Thiện, chỉ còn duy nhất mỗi đứa con trai giống hệt mình nhìn nó với vẻ mặt buồn buồn cầu xin. Tiểu Thiện nhìn ba mình với đôi mắt lạnh căm, tiến lại gần ba mình, “con cũng không hề muốn đi.” nói đến đó mắt Văn Thiên sáng hơn đèn bin mở to nhìn âu yếm đứa con trai đứng về phía mình kia. “nhưng con phải nghe lời mẹ nên con phải đi theo ba nuôi.”

Tan vỡ tất cả đều quay lưng lại với anh, khuôn mặt buồn rầu nhìn đi chỗ khác không muốn nhìn thấy Thư Quân rời đi cùng hai con mình nữa. “Hai con đi chơi vui vẻ cùng ba nuôi nhé.” Thanh Thu cười vỗ tay theo Thư Quân và hai con mình.

Cô quay ra nhìn Văn Thiên đang ngồi một góc buồn rầu. Cô âu yếm đến gần anh an ủi, “Anh sao lại thế chứ, chỉ là đi chơi thôi mà.”

Văn Thiên ôm lấy cô đặt cô ngồi lên đùi mình, khó chịu nói, “anh không thể nhìn thấy con mình quay lưng lại với mình như thế. Hay là....”

Anh nhìn cô âu yếm, hôn lên khuôn mặt của cô làm cô ngượng ngùng ấp úng, “là..sao?”

“Chúng ta làm thêm 2 tiểu yêu tinh nữa.” Vừa nói xong anh nhắc bổng cô lên. Thanh Thu giật mình “ahhhhhh cái gì?”

Anh bế cô lên phòng, đặt cô lên giường hôn cô mê mẩn, tiếng cầu cứu của cô thì bây giờ không còn hai tiểu tử để mà cứu cô nữa. Cũng có lợi khi hai tiểu tử đó đi ấy chứ nhỉ anh nghĩ trong bụng thôi. (hihi)

**

“Chúng ta đi đâu đây.” Hai tiểu tử ngồi trong xe, tiếng của tiểu Phong vang lên. Thư Quân nhìn vào gương để nhìn thấy hai nhóc ở ngồi đằng sau. “Hai con thích đi đâu?”

“Đi vườn thú ạ” Tiểu Phong nhanh nhẹn trả lời.

“Được” Thư Quân anh coi hai nhóc như con đẻ của mình đồng ý ngay, chiếc xe Audi trắng phong lên đường cao tốc.

Đến vườn bách thú, hai đứa bé đi xem thú cùng Thư Quân vào trong chơi.

“Ba Thư Quân bọn con muốn ăn kem” Tiểu Phong rất ngoan biết anh mình ít nói, nên toàn nói hộ cho anh vậy đó.

Thư Quân gật đầu bảo hai nhỏ ngồi ghế công viên, để anh chạy đi mua kem. Khi quay lại một cảnh sử sở trước mặt anh. “Buông hai đứa bé ra.”

Mấy người mặc áo đen đứng đó túm lấy 2 cậu nhóc. Thư Quân lao đến thì bị mất người mặc áo đen đằng sau túm lấy anh, rồi sau đó là một cái gì đó phang xuống đầu anh làm anh bất tỉnh chỉ còn mơ màng nghe thấy tiếng của tiểu Phong gọi anh bé dần bé dần.

47. Chương 15.7

Khi tỉnh lại anh nằm trong một cái phòng tối om, chỉ có một chút ánh sáng bé bé từ ngoài cưỡi sổ, bởi những chiếc gỗ đóng ngổn ngang trên khung cửa sổ chặn hết ánh sáng lại.

Đầu anh vẫn đau, ôm lấy nó nhưng may là không có máu. Anh nhìn quanh căn phòng, bỗng anh nghe thấy tiếng hét của tiểu Phong nhỏ bé hét lên. Anh lao ra cái cửa, nhưng đã bị khoá chặt. Không biết làm gì cả anh chỉ có húng thân hình mình vào cánh cửa để cho nó bung ra mà nó lại phản đối lại anh mà không chịu tung ra.

Anh sờ soạn trong túi thấy chiếc điện thoại mình còn trong túi, lấy nhanh ra và gọi cho về Thượng Ngự. “Văn Thiên cứu hai đứa nhỏ? Tôi cũng đang không biết mình đang ở đâu, tôi bị nhốt trong một cái phòng nên tôi không biết.”

Đầu bên kia nói gì đó, đôi lông mày anh cau lại và gật đầu “Ừm” một cái.

“Thanh Thu em ở nhà.” Văn Thiên đôi mắt loé lửa, Thanh Thu thì khóc hết nước mắt. “em...em..” cô như nghẹn thở mất. “Thanh Thu bình tĩnh nào” anh bế cô lên, ôm cô thật chặt. “Em phải bình tĩnh, anh sẽ đưa hai đứa bé oan toàn chở về.”

Cô không thể tin được là sẽ lại như thế, hai đứa con bé bỏng của cô sao lại bị bắt như thế. Cô ngất trên tay anh. Văn Thiên đau khổ, anh biết trong đó đảm bảo là do lão Nhiên không còn ai khác vào đây cả. Đôi mắt anh như lửa bé cô vợ bé bỏng của mình lên giường đặt lên giường, “cô Mai để ý hộ cháu Thanh Thu cháu đi đây.

Cô Mai mặt cũng lâu âu nhìn anh gật đầu. Văn Thiên cùng với mấy người cận vệ của mình lên xe đi. “Luật sư Luân, hãy báo cảnh sát và tắt cả hồ sơ mà mình tìm được của lão Nhiên đi.”

Thư Quân thấy tiếng mở cửa, nhìn người bước vào chẳng ai xa lạ chính là cha mình. Anh nhìn ông bằng ánh mắt căm ghét, “hai đứa bé đâu?”

Anh định lao tới nhưng bị người của ông giữ lại. “Ừh, mày biết tao rồi, nếu mà phản lại thì sẽ biết thế nào rồi đó.”

“Tôi phỉ báng vào ông, sao tôi lại là con trai ông cơ chứ” anh nói với giọng hơi gầm lên.

Ông Nhiên cười to, không vẻ mặt đối sắc, “mày không muốn thì cũng không thay đổi được dù sao mày cũng là con tao.”

Đôi mắt anh cảm hận ông, anh cảm hận ông từ lâu rồi, từ lúc anh nhìn thấy mẹ mình chết dưới bàn tay dơ bẩn của người đàn ông tàn ác này. Lúc đó anh còn quá bé để có thể ngăn chặn lại được việc đó. Mẹ anh phải chịu nhiều áp lực thế nào khi phải sống với ông, tình yêu của ông là chiếm đoạt. Khi biết mẹ anh không hề yêu ba thì anh giận mẹ, nhưng khi được mẹ anh kể cho là bà bị ép gả cho ông. Gả ột lão yêu bản thân và công việc mình hơn là ai hết. Để bà lẻ loi bước vào ngôi nhà, để bà sống như không sống. Chỉ ra ngoài khi được sự cho phép của ông, ông độc quyền. Nhưng mà người đàn ông yêu bà nhất cũng đã bị chính tay Thượng Nhiên giết, bà không còn gì cả chỉ còn 2 người con, đó là anh và em gái anh, tuy thế bà vẫn còn nhớ đến người tình cũ vẫn còn yêu người đó quá không thể quên được, sống trong cuộc sống chỉ nghĩ đến một người mà đã bị chồng mình giết chết. Bà hận mình đã không làm được gì, nên đã muốn bỏ đi, sự việc trở nên nghiêm trọng khi bà định bỏ đi nhưng Thượng Nhiên không cho phép và đã ra tay với bà, tuy nhìn đó là một tai nạn nhưng mà suy kỹ ra thì tất cả đều được sự sắp đặt trước của ông Nhiên. Vẻ mặt tái nhợt của một người phụ nữ đầm máu nằm dưới nền nhà, vẻ mặt lạnh nhạt giết người của ông khi đi ra khỏi phòng đã được thu lại vào đôi mắt nhỏ bé của Thư Quân hồi đó.

“Thư....Qu...Qua... Quân...” Tiếng hấp hối của bà nằm trong vòng tay nhỏ bé của con trai mình, đôi mắt anh sợ hãi, nước mắt từng đợt rơi ra nhìn mẹ mình đang dần dần rời khỏi cuộc sống này.

“Mẹ...mẹ hức...mẹ đừng chết mẹ.....” tiếng nấc cùng tiếng khóc của một bé trai hòa quện vào với nhau.

“Mmẹ...” đôi tay vương rất nhiều máu tươi của bà dơ lên trước mặt cậu bé, bàn tay nhỏ túm lấy tay mẹ mình khóc nức nở. “mẹ....mẹ t.....thật ..sự sự....xin.....xin lỗico....n” đôi tay bà rơi mạnh xuống đất đôi mắt nhắm chặt không mở ra nữa.

Không không, trong đầu một cậu bé 12 tuổi chỉ còn biết kêu gào khóc than mà thôi, anh không cần biết gì nữa chỉ muốn mẹ mình mở mắt ra mà thôi. “Mẹ, mẹ mở mắt ra đi mẹ....mẹ mẹ mở mắt ra đi.”

Tất cả ký ức ủa về trong anh, đôi mắt anh đỏ au. Nhìn người cha mình cảm hận đến muốn giết luôn ông ta ngay bây giờ. Anh nuốt khan, hận mà không làm gì được. Ông đi lại gần anh, với khuôn mặt nhìn không mấy cảm tình cho lắm. “Mày nghĩ là sẽ theo mẹ mày phản bội tao sao?”

“Tôi không cho phép ông nhắc đến mẹ tôi.” Anh tức bực đáp lại.

“Hahahah, mày thật là giống bà ta” Bàn tay to của ông nắm một cái vào bụng anh, làm anh khụy xuống. Mấy người cận vệ của ông để cho anh nằm sát xuống đất, ghì anh xuống nền đất lạnh căm, bắn thiếu ở cái căn phòng, hay nói hơn hết là một cái hầm ẩm mốc hôi thối với những cái xác của những con chuột và con trùng chết.

“Tất cả chúng mày đều phải chịu hậu quả khi để tao ra nông nổi này. Tao sẽ giết hết, từ ông già đó cho đến Văn Thiên. Thằng ranh con, chúi mép chưa sanh mà còn giám...” Lời ông chưa nói hết bị Thư Quân phản bác lại. “Tôi nghĩ đó là rất đáng với ông so với những gì ông làm và gây ra thì đó là còn quá nhẹ.”

Ông liếc mắt ột thằng du côn ở gần đó. Hắn cầm một cái đánh bóng chày đập một cái vào người anh, làm anh điếc đi nằm ở dưới đất, miệng anh phun ra bao nhiêu là máu. “ Qcccc khụ khụ”

“Mày còn nói nữa tao giết chết mày.” Ông gầm lên.

Anh gần như bất tỉnh, nằm dưới sàn. “Để cho nó nằm ở đây. Chúng ta đi lên.”

Chiếc cửa gỗ lại được đóng kín lại. Chỉ còn một tấm nam nằm bệt ở dưới đất bất tỉnh. Căn Phòng trở nên tối đen lại, ngoài tiếng chuột kêu và những con côn trùng bé nhỏ đang bò lổm ngổm dưới đất thì không còn gì hết cả.

**

Ở công viên bách thú đã có Camera quay lại được mấy người đó. Đôi tay Văn Thiên nổi gân xanh khi nhìn thấy tiểu Phong gào khóc vào hai cậu bé bị kéo và tống vào trong xe. Đôi mắt anh đỏ ửng có thể giết chết những kẻ đó ngay bây giờ.

“Thưa ông, cảnh sát chúng tôi đã tìm ra chiếc xe đó.” Một người cảnh sát trẻ đi lại báo cáo. “đã ột đội cảnh sát bảo mật đến đó.

“Hãy nói cho tôi biết chỗ đó ở đâu?” Tiếng gầm của Văn Thiên làm ai cũng sợ.

“Dạ...đó nằm cách đây khoảng 20 km ở sau khu rừng bên phía nam, có một ngôi nhà hoang ở đó.” Một người của anh báo cáo với anh.

“Chúng ta đi.” Không nói câu thứ 2 anh mặc áo khoác đi cùng với 3 người nữa của anh đi ra.

“Thưa ông...chuyện này cảnh sát...chúng tôi...ơ ơ” người cảnh sát trẻ bị gạt ra ngay. Anh đang phát điên lên khi nhìn thấy cái Video đó đây. Muốn giết chết hết ai động đến anh. Đôi mắt anh làm toàn thể mọi người sợ hãi mà không ai dám động đến.

Chiếc xe của anh phóng như bay trên đường cao tốc, “Thưa ông chủ, chúng ta có cần giết luôn không?”

Những người của anh toàn là Samurai và ninja được đào tạo ở bên Nhật về, toàn là những người máu lạnh và chung thành nhất mà anh đã tự lựa chọn ra.

“Các anh phải thật cẩn trọng, và bảo vệ tốt tới 2 con trai tôi, không cho phép xảy ra bất kỳ chuyện gì với hai tiểu tử của ta.” Đôi mắt anh lạnh căm và ra lệnh cho những người cận vệ của anh.

Mấy người đó gật đầu hiểu ý. Rồi chuẩn bị chu đáo các dụng cụ đeo vào người và bịt kín mặt.

**

“Thanh Thu hai, Văn Thiên sẽ đón hai nhóc về an toàn thôi con.” Cô Mai ôm Thanh Thu dỗ dành.

Thanh Thu chỉ biết khóc và khóc, cô nức nghẹn với tiếng khóc của mình. “Cô...con cháu cô ơi.”

Hai cô cháu cùng ôm nhau khóc không ngừng. “Mọi chuyện sẽ tối mà, hãy tin tưởng vào Văn Thiên.”

48. Chương 15.8

“Cháu tin tưởng anh ấy.” Cô ôm Thượng Mai mà nước mắt không ngừng chảy ra.

Tâm cô chỉ còn biết cầu nguyện, Anh Văn Thiên hãy đón hai con về an toàn nhé anh. Em tin là anh sẽ đưa hai đứa bé về an toàn.

**

Cái chân của anh đạp cánh cửa gỗ không còn nguyên vẹn ra, nhìn thấy ông Nhiên như đã chờ sẵn anh ở đó. Ông ngồi hiên ngang trên ghế gỗ cùng với 5 -6 người bảo vệ đứng xung quanh ông.

“Chào Văn Thiên, đã đến rồi sao?”

Ông rất ngỡ ngàng khi anh đi một mình đến đây, không hề biết là người của anh đang đi vào lối khác hoặc đang ở trên nóc nhà.

“Tất nhiên rồi, ông giữ người của tôi sao tôi không đến được” Đôi mắt anh không có chút vui đùa nhìn ông.

Đút hai tay vào túi đi thong thả vào bên trong, nhìn quanh ngôi nhà cười ra một nụ cười khinh bỉ, “cuộc đời của ông chỉ thế này thôi sao?”

Câu nói châm chọc của anh làm ông tức đỏ mặt. “Hãy cẩn thận lời nói, người của mày vẫn còn trong tay tao đó.”

Anh tiến đến gần, đôi mắt không hề đổi nét, “Ông thử làm gì xem? Chỉ cần động đến sợi tóc của chúng tôi sẽ cho ông đi sớm hơn đó.”

“Mày đang dọa tao sao? Ông không vừa lòng với câu nói của anh. “Tôi không dọa mà sẽ làm thật nếu ông động đến chúng.” Đôi mắt anh cau lại nhìn dữ dằn.

“Ông vậy tay, lòi hai thằng nhóc xuống đây.” Người cận vệ của ông lên trên. Và sau đó đi cùng hai nhóc ra. “Baaaaa” tiếng tiểu Phong kêu lên khi nhìn thấy anh.

Đôi mắt nhìn 2 nhóc dịu dàng hơn hẳn. “Thấy đó, hai đứa trẻ vẫn lành lặn, đã không động đến sợi tóc nó đâu nhé.”

“Tốt, ông muốn gì hãy ra điều kiện đi.” Anh nóng ruột chỉ cần biết bây giờ ôm hai trẻ vào lòng thì mới là an toàn nhất thôi.

“Làm gì mà nóng vội vậy” Ông nhìn anh nở nụ cười đều ra.

“Mày hãy đưa lại tất cả những thứ tao đã có quay lại về vị trí cũ đi.” Ông không lảng nhảng nữa, tại ông biết Văn Thiên là người thẳng tính không thích lảng nhảng nhiều.

“khumm” anh nuốt nửa phật ra cười. “Cười cái gì?” Ông tức giận hỏi lại.

“Tất cả những cái đó tôi đâu giữ của ông đâu, những cái này ông phải đi hỏi những nhà bank mà ông đã vay và không trả được chứ.” Đôi mắt anh càng thêm khinh bỉ nhìn ông hơn.

“Không phải tạ mày tao cũng không mất hết như thế.” Ông đỏ mặt vì kìm nén sự tức giận của mình.

“Baaaa.” tiểu Phong khóc quá, bé muốn chạy lại ôm ba mình vì sợ hãi. Tiểu Thiện thấy người đàn ông

giữ lấy em mình đau nên đã đá cho hắn một cái vào ống đồng. Hắn tức giận tát cho Tiểu Thiện một cái đau, in sâu 5 ngón tay trên mặt trắng mịn của cậu bé. Mà tiểu Thiện không khóc mà đôi mắt chỉ đen lại vì choáng váng, còn tiểu Phong thì lại bật lên khóc thảm thiết hơn.

Văn Thiên anh lao vào đâm cho hắn một cái gần rụng hàm răng, đôi mắt sát thủ của anh lao tiếp đến bên tên đó đang nằm ôm mặt dưới đất. Khi anh xông vào như thế thì người của anh cũng xông vào cùng và đáng bật lại mấy tên cận vệ của Ông Nhiên.

Văn Thiên anh tức đến tối đen mặt lại, đôi giày da của anh dẫm lên bàn tay của tên vừa đánh tiểu Thiện, bàn tay của hắn gần như nát bét. Hắn kêu lên vì đau đớn. Văn Thiên cúi xuống cầm tay hắn lên. Anh gồng sức bẻ một cái gãy ra làm đôi. Mặt của người bị bẻ tay không còn giọt máu nào gầm rú vì đau đớn. “Tao cảnh cáo mày, mày giám động đến con tao. Tao sẽ giết mày.”

Anh định giết hắn thật thì nghe thấy tiếng tiểu Phong kêu lên. “Baa.”

Anh quay lại thì thấy tiểu Thiện đang bị ông Nhiên túm lấy dí súng vào đầu cậu bé. Tiểu Phong chạy đến chỗ ba mình. Văn Thiên ôm tiểu Phong vào lòng đôi lông mày nhíu lại nhìn tiểu Thiện “các người không được manh động.” Anh ra hiệu ấy người cận vệ của mình.

“Mày thử xông lên coi, tao sẽ giết chết đứa bé này.” Ông Nhiên lộ vẻ tức giận đến tột cùng

Bên ngoài là tiếng còi xe cảnh sát, Văn Thiên đưa tiểu Phong cho người cận vệ của anh bế. Anh đi đến gần gần “dừng lại mày đến gần tao sẽ nổ súng.” Ông Nhiên như mất lý trí.

Văn Thiên lùi về chút. “Ông hãy bỏ con tôi ra, nó không có tội gì cả.”

“Tao không cần biết, mày đã dẫn tao đến lúc này thì tao không cần gì hết, nhưng tao mà đi thì tao cũng không thể ày hạnh phúc đâu.” Ông day nghiêng, dí súng sát hơn làm cho tiểu Thiện đau mà cậu bé chỉ hơi cau mặt lại. Hàm răng bé nhỏ nghiến lại.

Văn Thiên nhìn con trai mình đau, anh đóng lòng đôi lông mày anh nhíu lại đến gần dính vào nhau, bàn tay anh nắm thành nắm đấm muốn xông vào đâm cho lão đến chết đi.

Tiểu Thiện vì đau quá, vùng ra cắn cho lão Nhiên một cái vào tay, lão đau qua thả cậu ra. Tiểu Thiện nhanh chân chạy ra khỏi bàn tay hắn, hắn dí súng về hướng cậu bé bắn. Văn Thiên và mọi người trợn tròn mắt lên.

Anh kêu lên “Khôngggggggg” chạy đến nhưng lại không kịp Bùmmmmmm tiếng súng vang lên, bên tai anh cậu bé trước mặt anh mờ mờ lóa nhòa ngã xuống trước mặt anh.

Cậu bé bị một cái bóng đen bao trùm lên người cùng ngã xuống. Mấy người cận vệ lao vào ông Nhiên nhanh vào ghì ông xuống đất. Khi tất cả hoảng hồn lại. Nhìn kỹ mọi chuyện vừa xảy ra thì cái bóng đen đó chính là Thư Quân.

Thư Quân đã đỡ đạn cho Tiểu Thiện của anh. Văn Thiên đi nhanh đến bên Thư Quân đang nằm, trong vòng tay anh là tiểu Thiện đang bất tỉnh nằm đó. “Thư Quân.” Giọng Văn Thiên run run vang lên.

Thư Quân ôm vết thương đang chảy máu quá nhiều. “Mau gọi cấp cứu đi” mấy người cảnh sát chạy vào túm lấy ông Nhiên và gọi ngay cho cấp cứu.

Thư Quân kéo tay Văn Thiên lại, “anh..anh..” Văn Thiên cau đôi mắt lại, nhìn Thư Quân. Văn Thiên một tay bế tiểu Thiện, tay kia nâng đầu Thư Quân lên, “chờ chút cấp cứu đến bây giờ.”

Thư Quân cười hiền lắc đầu, “anh...hai.” giọng cậu yếu đuối vô cùng, nó đang yếu dần đi. Văn Thiên nuốt đau vào trong lòng. “anh họ,...em xinxin lỗi ... anh.”

“Đừng nói gì nữa.” Văn Thiên không muốn nghe, không muốn ai trong gia đình mình ra đi nữa cả. “.....hãy.....hãy...nói...với .với Thanh ...Thuem yêu cô ấy và mong cô ấy luôn.....luôn được hạnh phúc....và anh...anh họ....anh phải hứa với em....là anh phải luôn làm cho....cô ấy hạnh phúc cùng hai...tiểu tử....” Cậu nói càng lúc càng không rõ.

“Cậu không được nhắm mắt hãy mở ra.” Nhưng đôi mắt của Thư Quân không chịu, nó cứ thế nhẹ nhẹ nhắm lại....”em..xin..lo.

Cậu nói chưa hết mà cậu đã sang bên kia thế giới để lại đôi mắt đỏ au của Văn Thiên. Tiểu Phong chạy lại bên ba mình khóc khi nhìn thấy ba nuôi nằm đó không động đậy nữa.

“Ba nuôi.....ba nuôi...” Cậu bé khóc không ra tiếng nữa.. Văn Thiên ôm hai cậu nhóc vào lòng. Nước mắt của anh cũng tuôn theo tiếng khóc của con trai mình.

**

Thanh Thu cùng với cô Mai chạy đến bệnh viện, nhìn thấy Văn Thiên và tiểu Phong đứng ở ngoài phòng bệnh viện. “Tiểu Phong” cô ôm con trai mình vào lòng, tiểu Phong nhìn thấy mẹ vui mừng lấy sợ hãi kêu lên. “Mẹ”

Cô bế bé sát vào lòng mình, “Văn Thiên tiểu Thiện đâu?” Anh ôm cô xoa dịu, “đang nằm trong kia, bác sĩ bảo nó không sao cả chỉ là sợ quá thôi mà ngất đi thôi.

Cô hoảng hốt, “em có thể vào thăm không?”

Nước mắt cứ thế rơi trên khuôn mặt nhỏ bé của cô. Anh gật đầu với cô, cùng với mọi người đi vào phòng bệnh. Cô lao đến bên giường ôm lấy cậu bé đang nằm trên giường. “Tiểu Thiện, mẹ đây con tỉnh lại đi.”

Đôi mắt ngọc của bé hơi mờ màng, phủ một lớp sương mù mờ ra. “mẹ.” tiếng nói yếu ớt có chút sợ sệt của bé gọi mẹ mình.

Cô ôm chặt lấy tiểu Thiện, khóc nức. “Mẹ ở đây con đừng sợ.”

49. Chương 15.9 - End

Lúc này có mẹ nên cậu bé lộ rõ vẻ của mình, nước mắt từng hạt cứ thế lăn xuống mặt ôm mẹ mình chặt và khóc nức nở.

Văn Thiên vuốt tóc cậu nhóc, “con trai ba còn đau không?”

Tiểu Thiện lắc đầu, ngượng với ba mình hay sao ấy, nên cậu lau khô nước mắt và chồm người ra bắt anh bế bé. Anh nở nụ cười hiền và xoa vết đau trên mặt bé dịu dàng. Tiểu Phong nhìn thấy thế lao vào dơ 2 cánh tay bé nhỏ lên, mặt nũng nịu “ba bế con nữa.”

Anh ôn nhu hơn bao giờ hết cách tay khỏe của anh bế bổng hai nhóc ở trong lòng mình. Tiểu Phong cùng Tiểu Thiện êm ấm vùi vào lòng anh. Cậu bé tiểu Phong vẫn có tật đưa ngón tay cái lên miệng mỗi khi ngủ nên cậu bé vô tư đưa lên ngậm trông rất đáng yêu.

Thanh Thu cô không cầm được nước mắt nhìn 3 cha con, cô Mai đứng bên cạnh cũng mừng vui và không cầm được nước mắt.

Ru được hai tiểu tử ngủ, anh ngồi ủ rũ. Cô Mai và Thanh Thu đều biết chuyện của Thư Quân, ông Lưu già yếu quá nên không thể đến bệnh viện được nên đành ở nhà.

Thanh Thu ôm Văn Thiên khóc, “thật là đáng thương anh Thư Quân.”

Anh kéo cô ngồi vào lòng mình, “Thư Quân muốn em luôn luôn được hạnh phúc và cả hai tiểu tử nữa.”

Cô chỉ còn vùi mặt vào lòng anh mà khóc. Đêm nay là một đêm thật đau buồn, lại một người nữa ra đi không hề mong muốn.

Ai ai cũng mong nó trôi qua thật nhanh, hoặc chưa từng bao giờ xảy ra cả. Tang lễ của Thư Quân cũng lặng lẽ âm thầm, trời mưa rất to đổ xuống tang lễ như đang khóc than tiễn anh đi vậy. Đôi cách của thiên thần đang rang rộ bay lên trời cao.

Lão Nhiên bị tù trung thân về tội giết người và bắt cóc, và bị lật tẩy hết những chuyện ông đã làm xưa và nay.

1 năm sau

Tiếng chuông nhà thờ đổ vàng, cô dâu xinh đẹp bước vào, đi trước là hai cậu bé giống hệt nhau đang cầm những cái rổ hoa nhỏ, nắm vào bàn tay bé nhỏ những cánh hoa để rải xuống đất.

Người đàn ông đẹp trai nhìn người con gái mình yêu đến tận sâu trong tim tiến lại gần. Rồi tất cả im lặng bản nhạc cũng đã dứt.

Cha chúa đọc lời văn và lời hứa hẹn của hai người. “Con đồng ý.”

... “Con cũng đồng ý.”

2 chiếc nhẫn cưới lấp lánh trao nhau, sau đó là nụ hôn say đắm. Tiếng vỗ tay và chúc phúc cho đôi vợ chồng đẹp nhất ngày hôm nay.

“Mẹ....” Tiểu Phong kêu lên. “Tiểu Phong đói rồi.” Cậu bé không chịu được nữa vắt cái rổ hoa xuống đất.

Mọi người bật cười vì câu nói của cậu bé. Thượng Mai chạy nhanh đến bên tiểu Phong, “bà cho con ăn nhé, cả tiểu Thiện nữa.”

Văn Thiên và Thanh Thu ôm nhau nhìn theo hai đứa cười vui. Bỗng anh bế bổng cô lên và đi ra khỏi nhà thờ. Lên cái xe Lamborghini 2 chỗ ngồi và phóng đi mất để lại bao nhiêu người ở lại cùng vỗ tay ủng hộ họ nhiệt tình.

9 năm sau.

“Tiểu Thiện em con đâu?” Thanh Thu hỏi tiểu Thiện đang ngồi đọc sách sau vườn rộng lớn. Cậu bé 14 tuổi có dáng vẻ thanh tú và thư sinh, giống Văn Thiên đến từng giọt máu mọt. Dáng vẻ cao lớn ngồi đọc

sách ngược lên nhìn mẹ mình, đôi mắt vẫn lạnh như thế không có chút biểu cảm nói, “thấy bảo đi ra ngoài.” Khiêm tốn lời nói nữa. hihi

Đúng là hai con cô, một đứa thì đi chơi suốt ngày một đứa thì trầm tư ít giao lưu. “Mẹ” tiếng bé gái 5 tuổi cất lên. Cô chạy lại ôm bé. “Sao vậy con?”

“Ba gọi điện.” Bé cầm điện thoại dơ lên.

“Em ở đâu thế, anh chờ mãi không thấy đến.” Văn Thiên nóng ruột.

Thanh Thu thở dài, “Em đến ngay, nếu em gọi được tiểu Phong về.”

“Vợ yêu đừng nên căng thẳng quá, hỏi Tiểu Thiện thử xem.” Anh không muốn cô căng thẳng quá, yêu vợ hết mức nhé.

“Nhưng mà Văn Thiên bảo tiểu Phong đi ra ngoài chơi, ôi em không thể chịu được với Tiểu Phong biết là ngày quan trọng mà còn ra ngoài chơi là sao chứ.” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ thấy tiểu Phong đang ôm một đứa con gái bằng tuổi.

Cô há hốc miệng ra nhìn sau đó cụp máy. Thấy Tiểu Phong đang đỡ cô gái ở bên dưới sân trước cổng cô tức giận chờ nó vào nhà. “Mẹ???”

“Mẹ gì chứ, con biết là chúng ta phải đi không mà còn ra ngoài.” Cô tức qua quýt lớn.

Tiểu Phong nhìn mẹ mình cười hề hề. “Con mới ra bên ngoài thôi mà, bây giờ con về rồi mà.”

“Thế đứa gái đó là ai?” Cô không ngờ là con trai cô lại đào hoa đến thế, hết đứa con gái này đến đứa con gái khác. Đáng về nó thì cũng là của Văn Thiên, cô chỉ mong nó như Tiểu Thiện thôi, tại vì tưởng tưởng nó đào hoa vậy thì Văn Thiên cũng thế nên không kìm nén được.

Trời Thanh Thu tham lam quá có Văn Thiên rồi còn muốn giữ 2 con trai mình nữa. Cô nên lo cho đứa con gái 5 tuổi của mình đi.

Chiếc váy trắng của cô, bay bay nhẹ nhẹ đi đến cùng các con đến bên chồng. Văn Thiên hôn nhẹ lên trán cô rang rộng tay đón tiếp.

“Vợ em đẹp quá.” Anh ôn nhu muốn giữ cô mãi trong lòng mình. Cô nũng nịu “Anh không biết hôm nay em mặc thế nào đâu.”

“Anh biết mà, xin lỗi vợ yêu, tối về sẽ đền bù.” câu nói của anh làm cô đỏ mặt và dịu đi phần nào. Anh nháy mắt với cô một cái kéo cô vào bên trong bữa tiệc, tay kia bế đứa con gái theo sau là tiểu Thiện và tiểu Phong.

Một gia đình ai cũng đẹp đến đáng chú ý. Hôm nay là bữa tiệc tổ chức cho Văn Thiên cầm di chúc của Thượng Quan. Do công việc bận rộn quá nên không tổ chức sớm được.

Hai cậu con trai của anh, quả là phong độ không kém gì anh cả, 2 con trai anh mới 14 tuổi mà đã có vóc dáng anh tú và cao ráo đến mê người.

Các cô con gái trẻ cũng những nhà thượng lưu khác ai ai cũng để ý đến họ. Cố làm dáng để lấy lòng họ. Trừ Tiểu Thiện ra thì tiểu Phong luôn luôn sẵn sàng với những cô gái đó. Không biết cái đào hoa này của cậu có từ đâu nữa.

Thanh Thu đang nóng lòng chờ ai đó, khi thấy Lee bước đến cô vội vàng chạy lại hỏi ngay “con gái cậu đâu?”

Lee vẻ mặt có vẻ giận, “con bé làm mình điên lên mất, đã bảo ở nhà rồi nó chạy mất tiêu đến nhà bạn nó là phải bảo Trí Kiệt đi đón về.”

Thanh Thu cười cười, nhìn cái bụng to đùng của Lee mà nhìn mặt cô đang giận dữ, đúng là bà bầu nóng tính.

Khi Trí Kiệt đến nói, vác trên vai là cô bé gái đang rầy rụa “Thả con xuống, con không thích, tha con raaaaaaaaaaaa.”

Tiếng nói cô bé 13 tuổi làm ọi người chú ý đến, kể cả Tiểu Phong đang ngồi nói chuyện với mấy cô gái cùng lứa tuổi.

Thanh Thu nhìn thấy ánh mắt nó, cô mỉm cười nhìn Lee. “Sắp có chuyện hay để xem rồi.”

Văn Thiên ra bắt tay Trí Kiệt. “Hahaha tiểu yêu tinh lại làm loạn à.”

“con bé bướng quá.” Trí Kiệt chỉ cười khở.

Thanh Thu cùng đưa con gái 5 tuổi của mình và Lee đi đến bên 3 người họ. “Con hôm nay xinh quá Hiểu Lan.”

Cô bé nhìn thấy Thanh Thu là đôi mắt mở to, ngượng ngùng, nhưng nhìn sang mẹ mình thì lại có vẻ tức tối.

Con gái của Lee rất xinh và dễ thương, đôi mắt đẹp đến động lòng, khuôn mặt trắng trẻo mái tóc đen dài chấm ngực, đôi môi đào chúm chím. Nhưng có vẻ hơi đánh đá thì phải và khó bảo nữa.

Bé gái 5 tuổi của Thanh Thu cầm tay Hiểu Lan vì đã quen chơi với Hiểu Lan rồi nên rất hứng thú với cô bé.

“Chị chờ với Thanh Uyên đi.” Bé kéo chị đi không để Hiểu Lan nói lời nào.

Thanh Uyên rất thích Hiểu Lan, tại vì Hiểu Lan hay đến chơi và lại hay chơi với bé, nên bé rất thích.

Hiểu Lan ngồi ăn bánh kem cùng Thanh Uyên. “Ngon không?” Hiểu Lan hỏi Thanh Uyên.

Bé gái gật đầu. Văn Phong đến gần cùng với đám con gái đi theo sau anh. “Này đến đây là ăn vậy?”

Hiểu Lan không thèm nhìn Văn Phong vẫn ăn tiếp coi như không có sự tồn tại của cậu. “Anh Văn Phong không ăn sao?” Thanh Uyên nhìn anh trai mình cười cười hỏi. Văn Phong xoa đầu em gái mình, con mắt tức tối nhìn Hiểu Lan đang ăn bánh ngọt rất tự nhiên.

Một cô gái bằng tuổi Văn Phong bắm lấy cánh tay cậu nũng nịu “Văn Phong à, con bé đó có vẻ khó chịu quá chúng ta đi ra đằng kia đi.”

Văn Phong cười hiền với cô gái đó, “cậu cứ ra kia trước đi tí mình ra.”

Dịu dàng vuốt tóc cô gái một cái, Hiểu Lan vẫn bình thản ăn bánh. Văn Phong ngồi xuống cùng bàn, nhìn Hiểu Lan trước mặt mình. Đôi mắt tinh nghịch của cô bé vẫn không thèm nhìn cậu, tức tối miệng bật lên. “Đúng là một đứa con gái xấu xí.”

Hiểu Lan ngừng ăn đôi mắt ngược lên nhìn Văn Phong, “anh vừa nói cái gì?”

Văn Phong cười kễnh, “tôi bảo là, em thật là một đứa bé gái xấu xí.”

Thế rồi, cả cái đĩa bánh của Hiểu Lan ụp vào mặt Văn Phong làm mọi người xung quanh hoảng hốt nhìn, mấy cô con gái xót xa chạy đến lau cho Văn Phong.

Thanh Thu và Lee nhìn nhau cười vỗ tay vào nhau thích thú. Văn Thiên và Trí Kiệt nhìn 2 bà mẹ rồi nhìn nhau lắc đầu.

“Con bé xấu tính này, sao lại làm thế với anh Phong hả?” một cô gái đến lau cho Văn Phong và mắng Hiểu Lan.

“Cho anh ta đáng đời.” Hiểu Lan đứng lên đi, kéo theo Thanh Uyên

“Dừng lại.” Văn Phong tức bực bước đến gần Hiểu Lan. “con bé...con bé..đáng ghét” rồi sau đó một đĩa kem khác từ tay Văn Phong úp thẳng vào mặt Hiểu Lan.

Mấy đứa con gái đứng sau anh cười to thích thú. Hiểu Lan quệt kem trên mặt đi nhìn Văn Phong tức sôi máu. “Sao? ngon chứ?” Văn Phong khiêu khích.

Hiểu Lan âm ỉ, vì tiếng cười của mấy con gái sau và anh nữa âm ỉ quá không chịu được nên đôi mắt đẹp của cô bé đầm lệ, chảy ra từng những giọt nước mắt nóng hổi long lanh đến động lòng. Làm cho Văn Phong nhìn đến không rời được đứng như tượng nhìn cô bé.

Lau nước mắt, Hiểu Lan xông vào đẩy Văn Phong ngã ra và túm tóc đánh anh. “aaaaaaaaa” tất cả mọi người trở mắt lên nhìn. Thanh Uyên nhìn hai người đang lăn lộn dưới đất mà thích thú hòa theo, như đã quen với việc này rồi. “Chị Hiểu Lan cố lên, cố lên cố...”

Chưa nói hết bé đã bị mẹ bế bổng lên. Và hai đứa trẻ kia được hai ông bố can ra. “Ba bỏ con ra....con chưa xong với tên khốn đó....”

“Cuộc chơi đã xong. Con sẽ phải ở nhà dọn dẹp toilette ở nhà 1 tuần công chúa ạ.” Đưa bé gái bị ba bế bổng lên vách trên vai vẫn còn rầy rụa không ngừng cào cào.

Văn Thiên kéo đứa con trai mình lên thở dài. “Con sao lại có thể như thế với Hiểu Lan chứ?”

Văn Phong chỉnh quần áo luồn xộn của mình lại nhìn theo Hiểu Lan mà gãi đầu cười thầm. “Đâu có, chỉ là con thích cô bé như thế này hơn là không nói thôi.”

Ánh mắt Văn Phong nhìn theo đó đã đi vào mắt hai bà mẹ thích thú bíp miệng cười với nhau....

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ep-yeu>